

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ЗАВРЪЩАНЕ НА ОСТРОВА

Превод от английски: Пепа Стоилова, 2013

chitanka.info

На Ив — една градина, пълна с възшебни цветя, билки и сърни.

БЛАГОДАРНОСТИ

„Завръщане на острова“ бележи началото на нов етап в моята кариера, тъй като започнах да работя с талантливия и енергичен екип в „Сейнт Мартинс Прес“. Има толкова много хора, на които да благодаря. Начело на списъка все пак трябва да бъде моят редактор Хилари Рубин Тийман, чиито задълбочени бележки отразиха в дълбочина собствените ми мисли, от които имах нужда, и на моя издател Матю Шиър, който бързо ме попита къде искам да отида и още по-бързо ме насочи нататък. Също така отново благодаря на моя агент Ейми Беркауър за добрите ѝ съвети и неотменната ѝ подкрепа — както професионална, така и житейска.

Благодаря на асистентката си Люси Дейвис за една много специална връзка, по-силна от всички останали — на остроумния д-р Джон Вагнер, на когото благодаря безкрайно за всеотдайността му при изследването на стволовите клетки от пъпна връв. Помолих го да сподели вижданията си за бъдещето и той го направи. Мечтаех, че до момента, в който книгата бъде публикувана, лечението като това, описано тук, ще бъдат реалност. Все още не са, но се доближаваме до това.

В този смисъл ще бъде небрежност от моя страна, ако не изразя благодарност на приблизително 2,1 милиона души, които страдат от множествена склероза във времето, в което пишех тази книга. Вие ми помогнахте да разбера безпомощността, болката и страха, които това заболяване носи. Желая ви всичко най-най-добро с приближаването на големия успех в медицината. По-общо благодаря на читателите си за тяхната лоялност и търпение, тъй като те ми предоставят време, за да напиша по-добра книга.

Накрая винаги благодаря на семейството си за любовта. Аз съм една много щастлива душа. Събуждам се всяка сутрин с ясното съзнание за това.

ПРОЛОГ

Шарлот Евънс беше типичен представител на течението гръндж. Работеше на свободна практика, пътуваше често и събираше истории, към които другите автори не проявяваха интерес, но преди всичко — не беше претенциозна към начина си на живот. През последните дванайсет месеца бе преживяла праха, докато пишеше за пазачите на слонове в Кения, леда, когато разказваше за мечките в Британска Колумбия, и рояците мухи в преследване на номадски семейства в Индия.

Със сигурност би могла да понесе и ръмежа, както се изразяваха ирландците, въпреки че тежката мъгла се пропиваше във всичко — в дънките, в ботушите, дори в дебелия рибарски пуловер, който носеше. Него беше взела назаем от жената, под чийто покрив се бе приютила в най-рядко населения от трите острова Аран и въпреки че в стаята ѝ имаше камина, в малката каменна къща топлата вода беше лукс. Можеше да си позволи да си вземе душ и да си изпере дрехите само през слънчевите дни.

Задачата ѝ беше да проучи най-младото поколение ирландски плетачки, които преработваха традиционните модели по зашеметяващ начин, а благодарение на собствения си пуловер имаше възможността да опише мъхестото плетиво, основните мотиви, плетениците и крайния модел на дрехата. Беше време да си върви. Трябваше да се прибере у дома, за да сглоби цялата история, преди да я предаде на специализираното за плетива списание „Вог“. След това щеше да се отпрати към запустял район в Австралия, при аборигените и техните ръчно изработени бижута, за които щеше да пише в „Нешънъл Джографик“. Със сигурност щеше да бъде сполучлив удар. Но все още отлагаше заминаването си.

От една страна, причината беше собственичката на къщата, която смяташе за най-добрата и грижовна жена на света, а от друга — занаятчийството, типично за това място. Тя не умееше да плете, но можеше да наблюдава тези жени с часове. Те живееха в мир със себе

си и собствения си свят — нещо непостижимо за Шарлот, която изобщо нямаше корени. Бяха на еднаква възраст с нея и се опитваха да я научат да плете. За Шарлот това беше основателна причина да остане.

Но в крайна сметка именно островът я задържаше. Обожаваше островите още от времето, когато беше прекарала лятната си ваканция на един такъв. Тогава беше едва на осем. Вече беше на трийсет и четири, но продължаваше да усеща особената му аура на усамотение, която правеше проблемите да изглеждат далечни и предлагаше откъсване от реалния свят, наподобяващо сън.

Очите ѝ се насочиха към хоризонта — или по-скоро там, където би трябвало да е, ако мъглата не беше толкова наситена! На онова място я наричаха Дебела мъгла, но тя придаваше блясък на кожата и обем на косата ѝ и тук точно както и там. Тя отметна тъмните кичури, заплитайки пръстите си във влажните къдрици, и се извърна достатъчно, за да се наслади на широката гледка на юг.

Някъде там, в далечния край на Атлантика, се намираше Мейн, но независимо че делиха един и същ океан, нейният остров и този бяха несъпоставими. Тук ирландците бяха посивели и загорели, а крехката, създадена от човешка ръка почва захранваше само най-силните нискорастящи растения, докато плодородната земя на Куинипиг беше благодатна за високите, подредени в редици борове, без да се броят зеленчуците, цветята и невероятните неустойими билки. Шарлот повдигна глава със затворени очи и вдъхна дълбоко влажния ирландски въздух, в който студеният морски вятър довяваше мирис на дим. В Куинипиг също миришеше на пушек, защото утрините бяха хладни дори през лятото. Ала миризмата изчезваше по обяд, като отстъпваше мястото си на аромата на лавандула, различни билки и треви. Ако вятърът духаше от запад, разнасяше миризмите от „Чаудър Хаус“, откъм юг ухаеше на море, а северният бе наситен със сладникаво-солен привкус.

„О, да, отвъд Атлантика трябва да е Мейн“, размишляваше тя, като отвори отново очи и се опита да осъзнае огромното разстояние през мъглата, и тъй като беше април, щеше да си мисли същото, където и да се намираше. Това ѝ беше вродено. Пролетта беше там, където започваше да гради плановете си за лятото в Куинипиг.

Или поне така бе било някога. Беше изгорила този мост още преди десет години с една глупава постъпка. Нямахме как да се върне обратно, колкото и да ѝ се искаше от време на време. Липсваше ѝ летният дух на Куинипиг и усещането се усилваше от факта, че се намираще на другия край на света. Не можеше да забрави рулцата от омари, по-вкусни откъдето и да било другаде. Но най-вече тъгуваше за Никол, която ѝ бе била по-близка от родна сестра. Никога не бе срещала друга като нея, въпреки че, господ ѝ беше свидетел, не бе преставала да търси.

Вероятно именно на това се дължеше оставането ѝ на острова. Жените тук биха могли да ѝ бъдат приятелки. Те знаеха какво означава да си независим и самодостатъчен. С някои от тях Шарлот веднага бе усетила близост и обеща да поддържат връзка и в бъдеще.

Да поддържат връзка? Може би.

„По-вероятно не“, призна реалистката в нея. Не я биваше в кореспонденцията и никога не бе обичала да пише писма. Само след ден-два щеше да остави острова в миналото, за да се върне в Бруклин, а оттам? Освен за Австралия, ѝ предстоеше да пише за Тоскана и Бордо, които бяха на второ място по привлекателност след очарованието на Париж. Там имаше приятели — писател, грънчар и бъдещ моден дизайнер, чиито модели бяха прекалено ексцентрични за масовия потребител, но затова пък печелеше с душевната си топлина.

Щеше ли да бъде същото като на Куинипиг? Не.

Но това беше животът, който си беше изградила.

Никол Карлисъл живееше в блажено неведение относно миналото. Имаше си достатъчно грижи и в настоящето, за които никой не знаеше, и именно в това беше проблемът. Никой *не трябваше* да знае, което означаваше, че не можеше да разчита на отдушник, на емоционална подкрепа или на съвет, когато най-отчаяно се нуждаеше от тях. Джулиан беше непреклонен — по въпроса трябваше да се мълчи — и тъй като го обичаше, тя се бе примирила. Тя беше смисълът на живота му, повтаряше той, а коя жена не би желала да чуе тези думи? Но усилието беше убийствено. Със сигурност щеше да полудее, ако не беше блогът ѝ. Независимо дали пишеше, за да разкаже на последователите си за местния производител на сирене, за новия

ресторант, използващ само пресни продукти в кухнята си, или за непознатите екзотични плодове, излезли съвсем наскоро на пазара, тя обикаляше с часове Филадельфия и околните градове в търсене на материали. С настъпването на пролетта разнообразието нарастваше.

Сега, заета с друга задача, тя седеше пред лаптопа в кабинета на Джулиан. От тази стая не се разкриваше гледка към Скулкил, както от всички останали помещения в апартамента им на осемнайсетия етаж. Всъщност тук изобщо нямаше прозорци, а само тежки махагонови лавици, отрупани с томове медицинска литература, някои наследени от баща му, а други купувани от самия него преди навлизането на електронните издания. Тя също имаше свои рафтове, съдържащи едва няколко романа, с които не искаше да се раздели, и списания с развлекателни четива, които използваше едновременно като източник на информация и вдъхновение.

Тъй като беше изключително организирана, листовете от лявата страна на компютъра — нахвърляни набързо бележки, разпечатани коментари на почитатели и потвърдени поръчки от дребни търговци — бяха прилежно подредени. Фотоапаратът ѝ стоеше зад тях, свързан с компютъра, а от дясната страна в керамична купа лежеше последно фотографираният за блога ѝ обект — глава карфиол, все още сгушен в крехките зелени листа, сред които беше израснал. Кожен диван с подходящи кресла и табуретка изпълваха пространството с аромат на лимоново масло и му придаваха старинен вид.

Но миризмата изобщо не я занимаваше, докато четеше онова, което вече беше написала: „Обикалям по земеделските пазари почти през цялото време. Интересуват ме пресните продукти, попаднали на трапезата направо от полето. Но нито една от билките, които се предлагат тук, не може да се сравнява с онези от острова. Именно те създават храната в Уини. Градът е започнал да използва екологично чисти продукти и да залага на местната кухня много преди «От фермата на масата» да се превърне в масово движение, но все пак на първо място слагаме подправките. Не бих могла да пиша за кулинария, без да ги спомена, както не бих могла да не говоря за хората. И ето тук е твоето място, Шарлот. Ти си опитвала яхнията от омари на Дори Джулет и панираните миди на Мери Ланди, а и винаги много си харесвала плодовия компот, който Бони Страуд носеше за празничната вечеря на Четвърти юли. Тези жени са все още тук. Всяка една има

своята история. Бих искала да включа някои от тях в книгата, но съм по-добра в писането за храна, отколкото за хора. А теб те бива в това. Постоянно те търся в «Гугъл». Името ти излиза сред най-добрите, пишеш за *най-добрите* списания за пътешествия.“

Тя направи кратка пауза, замислена върху статиите, и се вгледа в очите си, които се отразяваха в гладката повърхност на монитора като в огледало. В този момент те бяха морскозелени, пълни с тревога и съмнение, че приятелката ѝ ще се отзове. Шарлот имаше дългогодишна професионална практика и сигурно беше свикнала да вижда името си, изписано най-отгоре. Може би щеше да иска да си поделят разходите, а авансът, който Никол бе получила, не беше голям. Ако книгата се продаваше добре, може би щеше да разполага с повече, но засега не можеше да предложи нищо друго, освен малко пари за ежедневните нужди, стая и осигурена храна в най-хубавата къща на острова. И естествено, отново да разговарят, да четат и да се разхождат наоколо, както бяха правили, преди животът да се обърне така.

Никол продължи да пише замислено, поправи веднъж, после пак. Накрая, уморена от толкова редакции, допълни откровено: „Имам нужда от теб, Шарлот. Готварската книга на Куини няма да бъде същата без твоето участие. Знам, че си много заета, но крайният срок е петнайсети август, което означава, че не разполагам дори с цялото лято, а и ти би могла да напишеш някаква история от тази работа. Няма да бъде изгубено време, повярвай ми“.

Тя повдигна очи над екрана на компютъра, забеляза Джулиан, застанал на прага, и усети дълбок прилив на топлина. Винаги ставаше така, когато я сварваше неподготвена — още от първия момент, в който го беше видяла в „Старбъкс“ в Балтимор преди дванайсет години. Тъкмо беше завършила екология в Мидълбъри и пишеше първите си статии за една щатска аграрна организация. Надяваше се да поработи по време на обедната си почивка и бе оставила голямото карамелено капучино с каймак на масата, без да обръща внимание на хората наоколо. Когато отвори лаптопа си, видя съвсем същия на мястото до себе си. Забелязал съпадението секунда преди това, Джулиан ѝ се бе усмихнал, развеселен.

Той беше хирург, пристигнал от Филадельфия за семинара на Джон Хопкинс, и излъчваше някаква вътрешна сила. Макар тази сила да бе подложена на сериозно изпитание през последните няколко

години, когато го видя, застанал на прага, изпита същото привличане. Не беше висок, но имаше царствена осанка. Не се беше променила и досега, за което редовните тренировки бяха помогнали доста. През изминалите месеци косата му беше посивяла, но дори след цял ден, прекаран в болницата, изглеждаше твърде добре за четирийсет и шестте си години. Беше уморен, постоянно уморен напоследък. И все пак добре изглеждащ.

Джулиан се приближи към нея с усмивка и попита:

— Описваш храната от снощи?

Бяха вечеряли в ресторант с приятели, което се бе превърнало в работна вечер за Никол, защото бе настояла всеки да си поръча различно ястие, което да оцени. Водеше си и бележки.

Още преди да успее да поклати отрицателно глава, вече се беше настанил на бюрото, до клавиатурата.

— Значи, работиш по готварската книга? — продължи с разбиране. — Винаги изглеждаш точно така, когато мислиш за Куинипиг.

— Спокойна? — предположи тя. — Вече е април. След два месеца ще сме там. Не си се отказал от намерението си да дойдеш с мен, нали?

— Казах ти, че ще дойда.

— С желание? Това е бягство, Джулиан — настоя Никол и веднага стана сериозна. — Може да е само за седмица, но се налага да го направим. — В следващия момент я обзеха по-ведри мисли: — Спомняш ли си, когато отидохме там за първи път? Кажи ми честно. Беше ужасен, нали?

В кафявите му очи забълбука смях.

— А нямах ли основание? Някакъв си запусиял, забравен от бога остров наскре Атлантическия океан...

— Само на единайсет километра от тук.

— Все тая. Щом няма болница, радарът ми не го отразява.

— Мислеше си, че там има само прашни пътища и нищо, което бихме могли да правим.

Мъжът се засмя иронично. Никол се бе погрижила да уплътни времето му с лов на омари и миди, плаване с лодка, прожекции на филми в църквата, утринно кафе в местния ресторант и вечери у дома или с приятели.

— Но ти хареса — осмели се да подхвърли тя.

— Вярно е — призна си Джулиан. — Беше невероятно. Съвсем различно от тук. — Внезапно погледът му помръкна. — Права си, бибчо, имаме нужда от това.

Той улови лицето ѝ между дланите си и я целуна, но дори и в това имаше някаква тъга. Надяваше се да я прогони след секунди, особено след обръщението „бибчо“, което винаги я възбуждаше. Тя вече се притискаше към него, когато хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си, после я прегърна и като допря лицето си до косата ѝ, погледна към написаното.

— Ах! — каза с въздишка. — Шарлот.

— Да. Наистина я искам на борда.

Той се извърна само толкова, колкото да я погледне в очите.

— Не е вярно, Ники. Можеш да напишеш готварската книга и сама.

— Знам — отвърна тя, както бе правила много пъти преди това. — Но тя е завършен писател и също знае много истории за Куинипиг. Ако ги добавим към тези на моите хора, книгата ще стане много по-добра.

— Не е стъпвала на острова повече от десет години — възрази Джулиан с типичния си премерен тон, който изразяваше увереност. Винаги беше уверен — беше новатор в своята работа, най-добрият — и пренасяше това самочувствие и в отношенията си с другите.

Но Никол не беше на същото мнение.

— Което може би е още една причина да я убедим да се върне? Впрочем, щом ще останеш само седмица, а мама няма да е там, бих искала да прекарам времето си с нея.

Той не отговори. Никол предугади възраженията му още преди да ги изкаже:

— Тя не ти беше истинска приятелка. Твърдеше, че чувства баща ти като свой баща, а дори не дойде на погребението му.

— Защото по същото време беше в Непал. Нямахме как да се върне навреме. Но ми се обади. Беше толкова разстроена, колкото и всеки от нас.

— А да е звъняла оттогава? — попита настойчиво той, въпреки че и двамата знаеха отговора.

— Пишем си по електронната поща.

— Често? Не. При това винаги ти си инициаторът. Нейните писма по правило са много кратки.

— Просто е заета.

Джулиан докосна бузата ѝ.

— Не сте се виждали от десет години. Вече имате различен живот. Ако си решила да я накараш да дойде, за да си върнеш нещо, което си имала, рискуваш да се разочароваш.

— Тя много ми липсва. — Забелязала предпазливото му изражение, настоя: — Не, не става въпрос за онова. Честна дума! Никога няма да ѝ кажа! — И продължи умолително: — Но сякаш самите звезди го подреждат, Джулс! Готварската книга, твоят престой в Северна Каролина за цял месец, нежеланието на мама да дойде в Куинипиг, и необходимостта да бъда с някого... Като че ли аз го искам! Ще бъде достатъчно тежко и без да ми се налага да оставам сама, докато теб те няма! Това ще бъде последното лято, което ще прекарам в къщата, а Шарлот е част от всичко, което означаваше тя за мен.

Той остана мълчалив, после подхвърли:

— Дори не знаеш къде се намира в момента.

— Никой не знае. Постоянно е в движение. Точно затова ѝ пращам имейл. Ще го получи, където и да е. И, да, винаги ми отговаря.

Но действително беше прав за лаконичните ѝ писма. Напоследък Шарлот не споделяше нищо за живота си. Въпреки това, още при самото споменаване на проекта, веднага си представи как приятелката ѝ ще се включи в него. О, да, Шарлот добре познаваше Куинипиг. Познаваше също така и Никол, която в момента отчаяно се нуждаеше от нея. Двамата с Джулиан бяха преминали през каменисти пътеки и през нежни мигове като сегашния. Напоследък любовта им се луташе между тях. Едномесечният семинар в Дюк за запознаване на новите лекари с техниката, с която съпругът ѝ беше известен, щеше да му осигури нужното разведряване. А за нея? Шарлот щеше да я разсее. Спомените им бяха хубави — двете винаги си бяха допадали. Ако през това лято я чакаха някакви развлечения, то приятелката ѝ беше нейната голяма надежда.

Джулиан прибра зад ухото ѝ гъст кичур коса. В изражението му се четеше болка и Никол сигурно отново щеше да се притисне към него, ако не бе уловил лицето ѝ между дланите си.

— Просто не искам да се почувстваш наранена — каза той и я целуна по челото. После се отдръпна. — Смяташ ли, че ще приеме?

Най-сетне тя се усмихна уверено.

— Абсолютно. Не ме интересува колко време е минало. Тя обича Куинипиг. Изкушението е прекалено голямо, за да му устои.

ПЪРВА ГЛАВА

Куинипиг се намираше на единайсет километра от континента. Хората, които живееха целогодишно там, бяха около триста души. Ежедневно ги обслужваше пощенска лодка, която превозваше също хранителни продукти и шепата пътници, но нямаше капацитет за автомобили. Тъй като Шарлот си бе купила първата в живота си кола, тя гордо си взе билет за ферибота и се качи на него в Рокпанд във вторник — един от трите дни в седмицата, в които капитанът минаваше от Виналхевън до острови като Куинипиг. Никол ѝ бе предложила да ползва самолет, за да съкрати пътуването, но тя се бе наситила на летенето за цял живот. Това лято трябваше да бъде различно.

Колата ѝ беше стар джип „Вранглер“, купен от приятел на неин приятел за минимална част от реалната му цена. Почти замаяна от възбуждане, тя сви гюрука в багажника и съпровождана от топлия юнски бриз, провиращ се свободно през прозорците и покрива, потегли сама от Ню Йорк. За да се отърси от двата безумни месеца упорита работа, ѝ се искаше да позабави темпото, да разхлаби напрежението и може би, но само може би, да си обясни защо се бе съгласила на това последно лято на Куинипиг. Беше се заклела, че никога няма да се върне и ще загърби завинаги болезнените спомени.

Но имаше също и хубави, които изплуваха в съзнанието ѝ, докато четеше имейла на Никол в Ирландия. Отговори ѝ веднага с обещанието да ѝ се обади по телефона след завръщането си в Ню Йорк. И го бе направила. В буквалния смисъл. Още там, на летището, докато очакваше пристигането на раницата си.

Разбира се, че щеше да дойде, бе уверила тя Никол, но едва след като го обмисли добре. Първото нещо беше Боб. Не бе отишла на погребението му, защото не бе имала смелостта да го види дори мъртъв, след като го беше разочаровала. След като бе разочаровала всички, при това по такъв ужасен начин. Беше длъжница на

приятелката си заради погребението, беше ѝ длъжница и заради предателството си.

Но задължението не беше единствената причина да приеме поканата. Другата беше облекчението. Самата Никол ѝ бе предложила сътрудничество. Както и носталгията. Винаги ѝ бяха липсвали отминалите безгрижни лета. И самотата. Беше прекарала живота си сред множество хора, но с никого не се бе чувствала като в собствено семейство така, както с Никол.

Освен това съществуваше и книгата. Никога не бе писала книга и всъщност не бе помагала на никого за нищо, макар това да ѝ се струваше като парче вкусна торта на парти, организирано от друг. Като си помисли за хората, от които щеше да взема интервюта, първо се сети за Сесили Коул. Тя беше типичната местна готвачка в пълния смисъл на думата, тъй като използваните подправки бяха това, което правеше ястията ѝ специални. Полагаше ѝ се централното място в книгата. Разговорът с нея неминуемо щеше да бъде забавен.

Шарлот би могла да получи малко развлечения, малко почивка и малко фантазия, а Куинипиг беше идеалното място за това. Дори сега, докато фериботът излизаше и отново навлизаше в мъглата, реалността ту изчезваше, ту се връщаше отново. *Не можеш да се завърнеш у дома* се казваше книгата на Томас Улф и тя се молеше да не е бил прав. Очакваше известно смущение след десетте години съвсем различен начин на живот, защото нямаше начин двете с Никол да започнат оттам, където отношенията им се бяха преустановили. Още повече че, ако приятелката ѝ узнаеше за нейното предателство, всички клетви щяха да изгубят силата си.

Но ако беше разбрала, едва ли щеше да я моли да дойде. У Никол Карлисъл липсваше всякаква непочтеност.

Облегната на страничния парапет, тя затаи дъх. Ето го...

Но не, беше само океански мираж, набързо погълнат от мъглата.

След като мина покрай празните пейки, тя се облегна на предните перила. Очакването, породило се още в Ню Йорк, постепенно бе нараствало с преминаването край Ню Хевън, после и Бостън. Щом и Портланд остана назад, нетърпението я бе накарало да съжали за решението си да пътува с кола, което обаче се промени, когато се отклони от магистралата край Брунсуик и се насочи към бреговата ивица. Бат, Уискасет, Дамарискота — харесваха ѝ имената,

както и гледката, и корабите, и къщите, и крайпътните сергии. „Пълнени миди на корем“, гласеше надписът над една от тях, но тя устоя на изкушението. Мидите, сервирани в Куинипиг, се вадеха от плитчините само часове преди да бъдат сготвени, а в изключително лекото тесто задължително се слагаше по малко магданоз и мащерка. Вкусът им не можеше да се сравни с нищо.

Фериботът се поклащаше, но продължаваше уверено напред. Въпреки че вятърът беше студен и я обливаше с ледени пръски, тя не можеше да се насили да се прибере. Още след напускането на Рокланд се бе облякла по-топло в пуловер и дънки и макар косата ѝ да беше вързана, няколко кичура се развяваха свободно, докато се взираше до болка в морето. Някои наричаха Северния Атлантик студен и недружелюбен, но тя го виждаше по друг начин. Тюркоазеното, смарагдовото — нищо не я трогваше така дълбоко, както сиво-синьото. След седемнайсет лета то се бе превърнало в част от нея.

Фотоапаратът. Задължително трябваше да го снима.

Но не. Не искаше нищо да застава пред омайващата гледка.

Макар да го бе преживявала десетки пъти през изминалите няколко седмици и да мислеше, че е подготвена, тръпката, която изпита, щом островът най-сетне се появи, беше нещо съвсем различно. Едно по едно, докато мъглата се разсейваше, очертанията, които добре си спомняше, ставаха по-отчетливи — оголените скалисти зъбери, короните на дърветата, гранитната гостилница, заобиколена от две улици, извиващи се полегато от града към вълнолома като симетрични стълбища в елегантна къща.

Със своите изровени пътеки и олющени докове Куинипиг беше напълно лишен от елегантност. А и от него не се очакваше да бъде елегантен. Трябваше да бъде автентичен. Капаците на прозорците бяха практични неща, предназначени за защита от яростните ветрове, и когато биваха отворени, обикновено висяха разкривени. Дървото беше сивкаво, шамандурите, закрепени към рибарския навес, бяха ярки въпреки напуканата боя, а чайките, кацащи по високите стълбове, неизменно оставяха след себе си тебеширени следи.

При приближаването на ферибота платноходките се откритоиха ясно от по-мощните съдове. Имаше по-малко лодки за лов на омари, отколкото Шарлот си спомняше, и по-малко рибари — явно тези, които бяха останали, този вторник бяха отплавали, за да изтеглят мрежите.

Това беше и причината на паянтовия кей да се люшкат, закотвени, само няколко надуваеми лодки.

Пулсът ѝ се ускори, щом забележа нечия фигура да тича откъм вълнолома. В този момент миналото се втурна към нея и сякаш я блъсна обратно към морето. Тя започна да маха неистово:

— Ники! Тук съм... Ники!

Като че ли имаше други хора на ферибота. Или Никол би могла да не я забележи. Даже да я чуе сред рева на двигателите и пръските, обливащи мачтите. Ала не можеше да се въздържи. Тя отново беше дете, пътувало само от Вирджиния, с душа, стисната в зъбите; и ето, най-сетне изпитваше облекчение, че бе пристигнала на правилното място. Беше тийнейджърка, долетяла от Тексас, наелектризирана от предстоящата среща с най-добрата си приятелка. Беше студентка, качила се на автобуса от Ню Хевън, за да прекара лятото със семейството, което искаше да узнае всичко за учението, приятелите и мечтите ѝ.

Никой никъде не я беше очаквал на местата, които беше посещавала след сватбата през онова лято преди десет години.

В мига, в който видя Никол да тича развълнувано по вълнолома, изпита толкова голямо облекчение, че ѝ прости за нейната боязливост, покорство и безпрекословно съгласие, които я бяха направили толкова лесна жертва за предателство — черти, в които през годините Шарлот се бе вкопчила отчаяно, за да оправдае собственото си поведение.

Но това беше нов ден. Надвисналата мъгла не можеше да помрачи червения и синия цвят на лодките. Нито миризмата на гнили водорасли преборваше аромата на печено откъм „Чаудър Хаус“. Подскачайки на пръсти, тя притисна ръце към устата си, за да потисне надигащото се вълнение, докато с убийствена точност и бучащи двигатели фериботът намали скоростта и започна да завива. Затича се край парапета, за да не изпуска от поглед вълнолома.

Прекрасната Никол. Изобщо не се беше променила. Дребничка, изглеждаше почти крехка, застанала така на брега. Елегантна както винаги, в тесни дънки и кожено яке. Вятърът развяваше шала ѝ, който сигурно струваше повече, отколкото целият гардероб на Шарлот, чиято последна реколта беше от „Ел Ел Бийн“ (с акцент именно върху *реколта*) и пътуваше с нея от години. Думата „мода“ никога не бе

съществувала в речника ѝ. Най-близкото докосване до нея бяха обувки с ниски токове, купени на открит пазар в Париж.

Пухтейки, фериботът доближи дока. В мига, в който капитанът разхлаби веригата и спусна платформата, Шарлот се затича. Обви ръце около шията на Никол и извика:

— Ти си най-хубавото нещо, което съм виждала в живота си! Изглеждаш *невероятно*!

— *Ти* също! — отвърна приятелката ѝ. Тя плачеше и цялата трепереше.

Шарлот също би заплакала, но гърлото ѝ се бе стегнало. Десет години и толкова различен начин на живот, а Никол си бе останала все така емоционална. Вкопчвайки се във всичко прекрасно през прекараните заедно лета, остана неподвижна няколко секунди, докато Никол се смееше през сълзи, и най-сетне се отдръпна. Изтри очите си с пръсти и се загледа в лицето на приятелката си.

— Никак не си се променила — каза с глас, който Шарлот добре помнеше — висок, не съвсем детски, но топъл. — И все така харесвам косата ти.

— Все така разрошена, но затова пък аз харесвам твоята. Подстригала си я.

— Преди един месец. Искам да кажа, че може все още да се държа като десетгодишна, но исках поне да *изглеждам* като възрастна. — Руса и права, косата ѝ винаги бе стигала до средата на гърба. Безупречно оформена на черта, сега обвиваше лицето ѝ и подчертаваше зелените ѝ очи, които блестяха от сълзи и от спотаена тревога.

— Как мина пътуването?

— Много добре...

— Но е било дълго, а ти не си свикнала да шофираш...

— И точно заради това реших да го направя. Беше чудесно, наистина. А за протокола, Ники, винаги си била перфектна, но тази прическа е чудесна. — В сравнение с нея Шарлот би се чувствала доста простовато, ако не знаеше със сигурност, че много жени плащаха купища пари за коса като нейната, а гласът ѝ, нито висок, нито ясен, ѝ помагаше да постигне всичко, каквото пожелае.

Никол оглеждаше обувките ѝ.

— Хубави са. От Париж, нали?

— Отгатна — засмя се Шарлот.

— А пуловерът? Не е от Франция, но все пак е чудесен. Толкова *автентичен*. — В тона ѝ се прокрадна настойчивост. — Откъде го взе? И аз искам такъв.

— Съжалявам, миличка. Даде ми го една жена в Ирландия.

— Идеален е за това място. Юни беше облачен и студен. Трябваше да те предупредя, но се уплаших, че може да се откажеш да дойдеш.

— И преди се е случвало да преживявам облачно и студено време. — Шарлот се загледа към хълма. — Островът си изглежда същият. — От лявата страна на гостилницата беше универсалният магазин, а от дясната — пощата. Двете сгради бяха дълги и ниски, сякаш да не предизвикват вятъра.

— Като че ли нищо не се е променило.

— Малко неща са се променили. Но пък вкъщи имаме безжичен интернет. Инсталираха го миналата седмица.

— Само за нас двете? — попита Шарлот, за да е сигурна. Никол изрично бе подчертала, че Джулиан ще прекара с нея няколко дни, но смята да замине преди пристигането ѝ. Ако бе решил да остане, това щеше да промени смисъла на гостуването ѝ и да подложи крехките взаимоотношения с приятелката ѝ на изпитание.

Но Никол беше категорична:

— Да. Ние го заслужаваме. Освен това, ако не поддържам блога си, хората ще изгубят интерес и ще се отдръпнат. Няма да има кой да ме чуе, когато започна книгата. Сигурна съм сто процента, че ще стане чудесна, след като се съгласи да ми помогнеш. Благодаря ти, Шарлот — каза искрено. — Знам, че имаш по-важна работа.

Шарлот понечи да възрази, че книгата е точно толкова важна, колкото и всичко, с което се бе занимавала напоследък, но рязък вик я изтръгна от мислите ѝ.

— Ехооо! — Капитанът на ферибота посочи с пръст джипа ѝ. — Смятате ли да свалите това нещо?

— О! — разсмя се тя. — Извинявайте. — Отдръпна се от Никол, втурна се обратно на борда и се настани зад волана.

Още преди да успее да включи двигателя, приятелката ѝ вече седеше на съседната седалка. Сложи ръка върху протърканата от времето кожа на контролното табло.

— Ще ти я платя.

Шарлот я погледна стреснато и се наклони към нея:

— Колата? Няма да правиш нищо такова.

— Но ти нямаше да я купиш, ако не беше книгата, за която със сигурност няма да приемеш дори цент.

— Защото е *твоята* книга. Аз минавам оттук транзит. — Засмя се на собствените си думи. — Можеш ли да повярваш, че това е първата ми кола изобщо? — Насочи се бавно към кея. — Истинска ли е, или не?

— Абсолютно истинска — увери я Никол, но веднага застана нащрек. — Надеждна ли е на магистралата?

— Щом ме докара дотук. — Шарлот помахна с ръка на капитана. — Благодаря ви! — Все така бавно тя се отдалечи от брега. Когато се озова на твърда почва, спря, извърна се на седалката и се изправи лице в лице с първия от преследващите я призраци: — Съжалявам за баща ти, Ники. Исках да дойда, но просто не можех.

Сякаш внезапно остаряла, Никол се усмихна тъжно.

— Може би е по-добре, че те нямаше. Навсякъде имаше толкова много хора, че няхах време да се замисля.

— Инфаркт?

— При това масивен.

— Оплаквал ли се е от проблеми със сърцето?

— Никога.

— Това е страшно. Как е Анджи? — Майката на Никол. Шарлот ѝ беше позвънила и макар тя да беше казала очакваните неща — „Да, трагедия, той също те обичаше. Много мило, че се обади...“, — бе говорила някак разсеяно.

— Зле е — потвърди подозренията ѝ Никол. — Те бяха толкова влюбени. А той обичаше Куинипиг. Родителите му купили къщата, когато бил съвсем малък. На практика е предложил брак на мама тук. Постоянно повтаряха, че ако съм била момче, са щели да ме нарекат Куин. Тя не може да идва повече, затова реши да я продаде. Няма сили дори да дойде да събере багажа. Мястото е прекалено свързано с него.

— Еха! — разнесе се нечий вик и веднага повдигна настроението. — Я гледай кой е тук! — Набита жена, чиято престилка покриваше тениската и късите ѝ панталони, запристъпя към тях по стълбите на предната веранда на гостилницата. Дори Джуит бе поела

бизнеса на баща си, още когато Шарлот летуаше на острова, и го бе развила дотолкова, че можеше да се конкурира с най-добрите ресторанти. Имаше лъскавата кожа на жена, работеща постоянно на пара, но бръчките около очите, образувани колкото от усмивки, толкова и от взирание към пристанището, издаваха, че приближава шейсетте. — Малката ми рече, че идваш, ама я се погледнете. К'ви сте пораснали.

Жената беше прекарала целия си живот в Мейн и говореше на местния диалект. Това особено допаднаше на Шарлот.

— Бях на двайсет и една, когато идвах за последен път — засмя се тя, — така че и тогава не бях дете.

— Ама само се *погледни!* Ей на туй му се вика пуловер! — Веселата възбуда на Дори отново я разсмя. — А малката? Нея я видях миналата година, ама трябва да ви кажа, че вие двете ни карате всички нас да се засраим. Гладни ли сте? Рибената чорба е гореща.

„Рибена чорба“, помисли си щастливо Шарлот. Беше вече следобед и умираше от глад. Но Никол обичаше да готви, пък и тя командваше парада.

Никол се наведе през прозореца.

— Ако може да е придружена от царевичен хляб и салатата от раци.

— Имате ги и двете — увери ги Дори. — Един търговец се опита да ми пробута замразени, ама не е същото. Получих ги едва сега, щот идват от север, пък сезонът им тая година доста закъсня. Щяха да са свършили още миналата седмица, ама работата много намалая, пък газта е скъпа, а никой не излиза на разходка в морето в тоя лош вятър. Кой би могъл да понесе студа? — попита тя, но изглеждаше съвсем недосегаема за него с голите си ръце и крака.

Ала Шарлот беше твърде обладана от глада си.

— Може би и малко миди?

— Имате ги. Карайте нагоре. Ще ви ги донеса.

ВТОРА ГЛАВА

Островът беше дълъг и тесен, вълнистата му повърхност изглеждаше над водата като полегнала в океана кобра. Широка му част, насочена към континента, беше повдигната, за да предпазва центъра на града. Някога рибарско селце, тесните му улици се бяха превърнали в дом на неколцина ловци на раци и омари, въпреки че по-голямата част от земята сега беше собственост на местните, които обслужваха по-новите вили. Последните се намираха край пролива и бяха на артисти, бизнесмени и програмисти, търсеци тук малко усамотение.

Оттатък пролива се намираше основната част на Куинипиг, достъпна по един-единствен криволичещ път, извиващ се покрай прашни плитчини, закътани плажове и назъбени скали. Мръсните алеи водеха към летните къщи, бяха маркирани с пощенски кутии, които с приближаването на юли щяха да се скрият от диви рози и здравец.

Къщата на Никол беше предпоследна в редицата, на около седем километра от кея. Макар и не толкова внушителна като по-новите, строени след последното гостуване на Шарлот, тя представляваше солидна бяла постройка на два етажа, опасана с тераси, с черни капаци, широки веранди и колони от двете страни. Тези колони подпираха стаите за гости, които в някои случаи — като сватбата на Никол — приютяваха двайсетина гости.

Основната сграда беше за семейството. Спалните бяха на втория етаж, откъдето гледката беше великолепна, докато на първия, обикновено накъсан от врати и стени, бяха обособени два големи салона, единият от които се ползваше за трапезария, а другият — за всекидневна. И двете помещения бяха отворени към просторен вътрешен двор, водещ към океана.

Като се имаше предвид, че животът в кухнята се въртеше около голямата дъбова маса, всекидневната бе обзаведена така, че в центъра оставаше високата до тавана камина, облицована с естествен камък. Точно там сега се намираха Шарлот и Никол, седнали една до друга до

квадратна маса за кафе. Домакинята бе настояла да подредят красиво обстановката, да аранжират храната и да я снимат, преди да започнат да се хранят, но фотоапаратът вече бе оставен настрана, а салфетките — разгънати.

Тези салфетки бяха с цвета на диваните, нахвърляните по тях възглавници и килимите — всички в наситено синьо и зелено, в пълен контраст с мъглата навън. Дървата в камината се бяха разгорели и топлината вече се усещаше, над рибената чорба се вдигаше вкусна пара. Якето на Никол бе изчезнало, шалът висеше небрежно върху копринената ѝ риза. Шарлот също бе смъкнала пуловера си.

Почти не разговаряха, тъй като гостенката можеше само да стене от задоволство от вкусната храна. В един момент, след като беше преглътнала най-сочната мида, която беше опитвала през живота си, тя се разсмя.

— Как може да съществува нещо толкова вкусно?

Отказала се от лъжицата, изисканата ѝ приятелка изпи последната глътка супа направо от купата. След като свърши, я постави обратно и изтри устата си.

— Дори твърди, че тайната на вкусната супа е продуктите да се оставят в марината един ден, преди да бъдат сготвени, което е нелогично, защото панираните миди са най-вкусни, когато се приготвят веднага щом се извадят. Лично аз мисля, че всичко се дължи на арпаджика. — Замислено огледа празната си купа. — А може би на бекона. Или на пащърнака. — Тя вдигна поглед. — Защо пък да не е просто маслото? Щом като чорбата ѝ е по мейнска рецепта, значи в нея млякото е повече от сметаната.

Шарлот имаше по-просто обяснение.

— Може би просто не сме вкусвали супата ѝ дълго време? — подметна, но приятелката ѝ бързо поклати глава.

— Поръчах си я преди две вечери. Ям я през цялото лято, а тя си е толкова хубава през август, колкото и през юни.

— Значи продължаваш да прекарваш летата тук? — учудено попита Шарлот. Често бе получавала имейли от Куинипиг, но обикновено бяха поздравления за празници или кратки бележки, но винаги бе мислила, че Никол бе разрешила пътуванията до острова след сватбата. Джулиан със сигурност не би могъл да отсъства от болницата цели три месеца.

— Всъщност да. Водех децата. Мъжът ми има две от първия си брак. Какво биха правили хлапета на тяхната възраст във Филадельфия — островът беше идеално място. После пораснаха, но аз продължавах да идвам. Джулиан прекарваше с мен почивните дни или по една седмица. Кайлин и Джон също. Мама и татко обичаха да си имат компания. — Тя потрепери, огледа се наоколо и продължи тъжно: — Обичаха. Ще ми бъде трудно да се разделя с това място.

Шарлот стисна ръката ѝ. Беше наясно, че къщата е само едната страна на проблема. Другата беше Боб. На всички възможни места бяха подредени снимки, правени тук, на повечето от които се усмихваше той, уловен в различни периоди от живота си. Беше по-скоро като за празненство в негова чест, отколкото за почитане на паметта му, макар Никол все още да беше в траур.

За момент настъпи мълчание, но двете започнаха да се хранят по-бавно. Приключила със супата и мидите, Шарлот дояде раците. Имаше лета, в които бе идвала твърде късно, за да ги свари, преди да ги покрие избуялата папрат, но веднъж опитал ги, човек не можеше да забрави вкуса им.

Изтри пръстите си в меката зелена салфетка, взе чашата с вино и се облегна в канапето.

— Струва ми се, че усещам присъствието на баща ти тук. Беше прекрасен човек. Не съм сигурна, че щях да отида да уча в колежа, ако не ме беше насърчил. Сигурно нямаше да изградя и такава кариера. Нямах представа какво означава да вършиш съвестно работата си. — Боб Лили беше адвокат и макар неизменно да прекарваше летата в Куинипиг, всяка сутрин ставаше по тъмно, за да изучава папките, донесени от пощенския катер предишния ден. През последните години, в които Шарлот им бе гостувала, имаше факс, компютър и електронна поща. И задължително телефон. Държеше да удовлетвори клиентите си, преди да си позволи почивка. Спомняше си, че им се бе налагало да го чакат с часове, докато приключи. А когато най-сетне слезеше при тях, им обясняваше подробно делото, за да вникнат в неотложността му. — За мен той беше пример, какъвто не съм виждала другаде през живота си.

Никол внезапно застана на колене и се пресегна, за да изправи дебелата свещ, поставена по средата на масата в масивен стъклен свещник. После отново се отпусна на дивана.

— Твоите родители починаха твърде млади.

Шарлот бе разпуснала косата си, когато бяха пристигнали в къщата. Сега я събра с едната си ръка и я отметна рязко, търсейки яснота в хаотичните спомени за близките си. Техният живот бе бил една безкрайна оргия от самоунищожение и невъздържаност. Беше първокурсничка в Йейл, когато бяха загинали в жестока автомобилна катастрофа, в която биха могли да оцелеят, ако поне единият от двамата не бе бил толкова пиян.

Отпи глътка вино и се запита какво щеше да бъде, ако бяха живели по-дълго. Подобна мисъл не съдържаше кой знае какъв оптимизъм. Освен това беше реалистка.

— Те никога не са били модел за подражание, Ники. Понякога се опитвах да ги виждам в романтична светлина — нали разбираш, след като загинаха, — но постоянно си спомнях безпътния живот, който водеха. Женили са се по три пъти, при това два пъти един за друг, а междуременно са имали други връзки, разводи и банкрути. Може и да се преструваха на нормалните ви съседи от Балтимор, но всичко беше повърхностно. Много мислих за това, докато пътувах насам. Когато се запознах с твоите родители, току-що ги бяха изхвърлили от апартамент във Вирджиния, което, естествено, не беше известно в агенцията за недвижими имоти, защото по онова време нямаше начин да се провери миналото на клиентите. И — хоп! — моите хора се настаниха в квартирата. Вашите бързо разбраха истината, но продължиха играта. Защо го направиха?

— Заради теб.

— Говоря сериозно.

— Аз също. Приятелството ни ги радваше. Харесваше им, че ги слушаш. Бяха забелязали потенциала ти. Освен това родителите ти правеха невероятно барбекю. Още помня онези ребърца.

— Обикновено задигнати от щанда за месо в супермаркета — измърмори под носа си Шарлот. Винаги се чувстваше неловко, когато я хвалеха. Това събуждаше чувството за вина, което така ревностно се опитваше да потисне.

— Прекалено сурова си.

Тя отново отметна косата си и продължи да обсъжда миналото.

— Сигурно. Но дори и да крадяха ребърцата, в крайна сметка това доведе до познанството ми с теб, така че определено е имало

полза. — Още от самото начало двете момичета бяха станали неразделни. След като Шарлот се премести, често си гостуваха с преспиване, при това винаги в дома на Никол, и естествено, последваха летата в Куинипиг. — Моите родители трудно биха ме насочили към нещо, с което да се занимавам. Твоите бяха тези, които ме съветваха, когато имах нужда от това.

— Оказа се полезно и за двете ни. Моите родители ме дариха със сестра по времето, когато майка ми претърпя няколко спонтанни аборта. Мисля, че присъствието ти тук ѝ помогна да се примири с факта, че ще си остана единствено дете. Освен това ти имаха повече доверие, отколкото на останалите момичета от острова. — С широко отворени очи, тя затвори рязко уста, за да прикрие усмивката, която все пак се изплъзна. — Спомняш ли си Кристъл? А Бранди?

Шарлот се разсмя.

— Ексцентричната Бранди. До ден-днешен не съм виждала толкова обеци. Какво ли е станало с нея?

— Работи като фризьорка на континента. Кристъл си е все още тук. Омъжи се за Арън Дигън, който лови омари с баща си. Имат пет деца.

— Пет? Уха! А Бет Малкълм? Тя беше умно момиче. Помня как се страхувах, че двете ще се сприятелите и вече няма да имаш нужда от мен.

— Шегуваш ли се? Бях прекалено срамежлива, за да се сближа с нея. Никога не съм общувала с местните, преди да се появиш. Ти беше много по-дръзка. Помогна ми да се поотворя и нашите бяха много доволни.

— Бет беше голям почитател на книгите — спомни си Шарлот и се замисли. — Ти какво четеш в момента?

— „Сол“. Разказва се за...

— Мейн! — прекъсна я със задоволство. — Аз също! Точно я бяха пуснали по книжарниците, когато летях от Австралия. Щом видях острова на корицата, как бих могла да не си я купя?

— Само че това не е нашият остров...

— Не е, но можеш да го почувстваш, да го помиришеш, почти да усетиш вкуса му. Харесва ли ти?

Никол се усмихна широко.

— Обожавам я. Обожавам сюжета, героите, магията.

Шарлот изцяло споделяше мнението ѝ, което, от една страна, не беше изненада. Двете винаги бяха харесвали едни и същи книги. Бяха прекарвали часове на плажа, прелиствайки ги напред-назад, докато прибоят удряше брега.

От друга страна обаче, бяха изминали десет години. Когато Шарлот бе възстановявала къщи след земетресението в Сан Салвадор и след торнадото в Ла Плата, Никол бе обзавеждала дома си във Филадельфия. Докато тя бе писала за лекари, фермери и художници в разрушените градове, приятелката ѝ живееше в центъра и поддържаше блог за храни и рецепти. Естествено, че „Сол“ беше сред списъка на бестселърите. Но фактът, че и двете я четяха едновременно точно в този момент, говореше, че по някакъв начин си бяха останали същите.

— В началото си помислих, че авторът е жена — отбеляза Никол. — Всеки би могъл да носи името Крис Молдън. Нямаше снимка, а биографията бе спомената само бегло.

Шарлот също се бе чудила. Сексът беше доминиращ и в същото време нежен. Не познаваше мъже, които правеха любов по такъв начин, и може би това беше една от причините за популярността на книгата. Крис Молдън им бе предложил мечтани образи, за каквито аудиторията беше зажадняла. Поне за себе си можеше да го каже със сигурност. Не знаеше как е за Никол, а и естествено, не можеше да я попита.

— Е, ако е искал да скрие, че е мъж, не е успял. Написах името в „Гугъл“ и всичко излезе веднага. Дали някой друг знае самоличността му?

— Не и тези, които пишат във форумите. Готова съм да се закълна, че това е част от феномена. Помисли си само. Издал я е сам...

— Само в Мрежата — напомни Шарлот и облиза няколко трохи царевичен хляб от пръстите си. — Върху моя екземпляр с твърди корици е изписано доста едро логото на издателя.

— Вярно, но „Сол“ стана най-четената книга в интернет седмици преди да продаде авторските си права. Можеш ли да си представиш търговския му гений? Знае как се работи в Мрежата и го прави напълно анонимно.

— Анонимността е част от онова, което превърна това произведение във феномен. Тя е голям дразнител. Някакъв

мистериозен човек ни показва собствените ни мечти, а ние не знаем нито кой е, нито къде живее, нито как изглежда.

— Нима има някакво значение кой е? — попита Никол. — Успя да ме завладее още на първа страница. Искам да кажа, още с началните редове. *Всеки мъж иска любов, стига да успее да се отърси от страха, че ще се разкрие.* Харесваме го, защото е откровен. Или поне за мен е така. — Пропълзя до камината и хвърли още едно дърво. — Допада ми, защото се разкрива по своя воля с риск да стане уязвим и дори да бъде наранен. В този смисъл ще ти кажа, че никога не бих засегнала този човек. Бих купувала всичко, което е написал, въпреки че съм прочела „Сол“ едва до средата.

Шарлот не беше стигнала дори дотам.

— Дали работи по втора книга?

— Надявам се, но дори за това говори доста неопределено. Едно е сигурно. Направо е издухал конкуренцията. Бих била доволна, ако успее да го постигна със своята книга. — Никол скочи от мястото си. — Ти стой. Ще донеса десерта — каза и изчезна.

— И къде очакваш да *побера* този десерт? — подвикна след нея Шарлот. Никол не беше дояла нито мидите, нито раците, но тъй като беше в непрекъснато движение, бързо изгаряше и малкото, което изяждаше.

— Ще му намериш място — разнесе се гласът ѝ заедно с отварянето и затварянето на хладилника. — Не мога да допусна да си поканя гости, без да добавя към храната нещо от себе си. — Върна се с две стъклени чаши, пълни с горски ягоди. — Първите за сезона. Набрах ги тази сутрин.

— Покрай шосето? — попита Шарлот, връхлетяна от множество спомени. Никол винаги бе умеела да намира най-зрелите, сякаш очите ѝ притежаваха способността да забелязват малките червени точки от петдесетина метра. Беше известна с неочакваните си викове „Спри колата!“ в най-неподходящия момент и винаги бе успявала да напълни или торбичка, или шепите си.

— Не. Едно от семействата покрай протока има широка поляна, отрупана с плодове. Започнаха малък бизнес от рода на „набери си сам“ първо с ягоди, а скоро и с боровинки. Облагородяват дивите видове и не използват нитрати. Ходя там винаги, когато мога.

— Тези са толкова дребни — възхити се Шарлот, сигурна в превъзходния им вкус. — Вероятно отнема цяла вечност да си набереш половин килограм.

— Удоволствието е в самото бране — с усмивка обясни Никол и сякаш се ободри дори само при мисълта за това.

Шарлот също. И да, наистина би могла да намери още малко място. Пъхна няколко ягоди в устата си и се отдаде на насладата от вкуса и аромата им, преди да подхване отново прекъснатия разговор:

— Може би ще успееш.

— В какво?

— Да издухаш конкуренцията. Аз чета блога ти, Ники. След всяка бележка следват стотици коментари. Във „Фейсбук“ също имаш много приятели.

— Седемдесет хиляди. — Това беше казано с неприкрита гордост, след което взе стъклените купи и отново се отправи към кухнята. — Искаш ли капучино?

— Не, благодаря. Ти си невероятна, Ники.

— Прави го машината, не аз.

— Имах предвид блога ти. — Лично тя се бе придържала към по-традиционните методи, докато бе учила журналистика в Йейл, а после и година магистратура в Колумбия. Беше съвсем безопасно и това беше основната причина да пожелае да разчупи матрицата, като замине в качеството на кореспондент за Афганистан, където опасностите бяха ежедневие. Договорът беше за шест месеца. След завръщането си в Щатите се бе заела с благотворителна дейност, докато кошмарите постепенно отшумят. Писането се превърна в терапия. Между статиите, които пишеше в Апалачите^[1] или в малките общности, в борещите се с последствията от ураган или пожар, и онези, правени в Афганистан, бе попаднала в полезрението на редактори на списания, публикуващи подобни материали.

Това беше кариерна траектория, извървявана от мнозина журналисти преди нея. Но Никол — тихата затворена Никол, бе пробила в съвършено нова сфера.

— Как го правиш? Как стана толкова известна? — подвикна тя.

Откъм кухнята последва мълчание, а после и сухият отговор:

— Неведоми са пътищата Господни.

— Искам да знам как се случи — настоя Шарлот. — Никол, имаш ли намерение да дойдеш и да седнеш тук?

Тя се появи с малка керамична купа, в която бе поляла всяка ягода с нещо, което изглеждаше доста по-плътено от сметана.

— Сабайон^[2], направен с любимия ризлинг на татко — съобщи с висок глас. — Бях забравила колко много вино е складираше тук.

— Мммм... — Пренебрегвайки ягодите, Шарлот опита соса. — Ммммм... — Естествено, една лъжица от плодовете заедно с него би било още по-добре.

Точно понечи да гребне, когато Никол извика рязко:

— Чакай!

Скочи отново, грабна фотоапарата, препореди ягодите и направи няколко снимки, преди да го върне на мястото му. Двете седяха на дивана, а в огъня се разгоряваше поредното дърво. Не ядеше, а само отпиваше от капучиното, вперила очи в камината.

Шарлот долови обзелата я меланхолия.

— За Боб ли мислиш? — Десерт, полят с любимия му сироп, би могъл да предизвика подобно настроение.

— И за Джулс — отвърна Никол, почти разплакана. — Купи ми машината преди няколко лета. Имаме подобна къщи. Всяка сутрин ми правеше капучино и ми го носеше в леглото. — Хвърли бърз поглед към приятелката си и прибави припряно: — Сега е прекалено зает.

Шарлот усети внезапен пристъп на завист. Не заради Джулиан. Беше заради това да обичаш и да бъдеш обичан.

— Той ти липсва.

— Да. — Тя направи усилие да се стегне. — Да се върнем към моя блог.

— Давай — меко я окуражи Шарлот.

Никол се поизправи и овлажни устни.

— Ами, както знаеш, аз обичам да готвя. И да се забавлявам.

„Животът на Марта Стюарт“^[3]. Из къщата винаги имаше разхвърляни по няколко броя. Дори и сега върху масичката за кафе беше подредена малка купчина. Естествено, не липсваха и броеве на „Новият английски дом“, „Лятната вила“ и „Здравословна кухня“, но най-много бяха на „Животът...“.

— Това е моята библия — призна Никол. — Продължава да ме вдъхновява. Но тъй като никога нямам същите продукти, да кажем, за

печена пуйка или рибена чорба, моите ястия се получават различни от нейните. С Джулиан често посрещяхме на вечеря различни хора — лекари, служители от болничната администрация, приятели, които водеха свои приятели и след това те искаха рецепти, предложения за меню, съвети как да подредят цветята във вазите и дори къде да си намерят екологично чисто говеждо. След известно време си помислих, че би било страхотно, ако има едно място, където да публикувам информацията, за да могат повече хора да имат достъп до нея. Всички са се побъркали по екологичната домашна храна.

— Най-модната тема в момента.

— Когато започнах, не мислех за това, но докато се правеше сайтът, бележките ми бяха основно свързани със здравословното хранене, купуването на екологични продукти, поддържане на местни фермери и пазари и рекламиране на ресторанти, които правеха същото, защото хората го искаха. Започнах да придружавам Джулиан по време на командировките му, така че ставаше дума вече не само за Филадельфия, но и за Сиатъл, Денвър и Чикаго. И разбира се, Куинипиг. Макар и да не го назовават с някакво конкретно име, местните живеят на принципа „от фермата на масата“ много преди това да се превърне в движение. Не наричат продукцията си екологично чиста, но те уверяват, че не са използвали пестициди и изкуствени торове, и ти знаеш какъв е резултатът — всичко е вкусно и здравословно. Понятието „органични“ е моя идея. Следването ми в Мидълбъри, в специалността „Околна среда“, беше следващата логична стъпка, но ти се заклевам, че не бях събрала две и две, преди да започна да пиша за Куинипиг. Невероятно е, Шарлот! Тези статии предизвикаха най-силната реакция. Хората обичат да четат за местни ферми, ръчно произведени стоки и свободно отглеждани пилета. В това е и смисълът на идеята „от фермата на масата“.

— И оттам идва сайтът ти. — Шарлот продължаваше да се удивява. — Колко души те четат сега? Да кажем, една твоя публикация.

— С времето около трийсет хиляди.

— А в „Твитър“?

— Пак толкова.

Шарлот се облегна назад.

— Но това е изумително. Да започнеш от нищо и... Колко време продължава?

— Шест години. Но по-активно последните четири. — Никол за пореден път скочи от дивана и се втурна към кухнята. — Имам и бисквити.

— Вече *преядох*! — извика Шарлот, но протестът ѝ увисна във въздуха, когато приятелката ѝ се върна с чиния бадемови сладки с шоколад.

— От кафенето в града са — обясни тя, като седна на дивана и разбърка капучиното си.

Шарлот си взе една, но не я изяде.

— Баща ти знаеше ли, че имаш намерение да издаваш книга?

— Знаеше, че съм разговаряла с един издател. Щеше да му хареса. — Никол се намръщи над чашата и добави тихо: — Мисля си за твоите родители, които никога не са те подкрепяли. После се сещам за татко и за себе си. Истинска късметлийка съм, че бяхме толкова близки.

— И все още си. Имаш Джулиан и децата му. Имаш Анджи. Те са твоята опора. И аз ти завиждам за това.

— Не е вярно — възрази със слаба усмивка Никол. — Ти обичаш свободата. Обичаш *приключенията*. Аз съм тази, която има нужда от подкрепа. — Изправи се и се протегна да си вземе плод. — Това стига ли ти?

— Засега. — Преди да успее да каже на приятелката си да седне и да се отпусне, Никол започна да прибира приборите и чиниите.

— Завърши ли историята за Австралия — попита тя.

— Завърших я. — Шарлот взе винените чаши и салфетките и я последва в кухнята. — Наистина се радваш на чудесен живот. Свободата си има и обратна страна. В определени моменти бих дала всичко, за да имам истински дом. Ти... при теб има сигурност. Не мога да повярвам, че с Джулиан скоро ще празнувате десет години от сватбата ви. Планирате ли голямо празненство?

— Може би. А какво става с Франция?

— Отложих пътуването за есента. Но вие трябва да направите нещо за годишнината.

— Преди две години ходихме в Париж — каза Никол, като зареждаше миялната машина. — Джулиан изнасяше лекции там.

Джулиан Карлисъл беше истинско светило в пренаталната сърдечна хирургия. Бриляnten специалист, чиято звезда изгряваше по

времето, когато се бе оженил за Никол. Беше логично, че Париж не е единственото място, където се изявява.

— Колко често пътувате двамата?

— През няколко месеца. — Зелените очи заблестяха. — Искаш ли да се поразходим?

— Къде?

— Където кажеш.

След като бе прекарала целия ден в колата и току-що беше преяла, идеята ѝ се стори добра, затова каза само:

— Покрай брега.

Облякоха се по-топло, минаха през плъзгащите се врати, прекосиха вътрешния двор и слязоха по широкото гранитно стълбище. Типично за Северния Атлантик, брегът беше скалист. Тревата по плажа, поникнала между камъните, беше единственото, което смекчаваше допира. Дори пясъкът беше сбит и примесен с твърди частици. Ала тази суровост не отнемаше очарованието му. Отливът оставяше след себе си ивици от водорасли. Привлечени от миризмата на риба, чайките крещяха, когато се спускаха да кълват морски животинки от зелената плетеница.

Тъй като беше още светло, двете поеха към тесния край на острова. Там пясъкът беше още по-твърд и вълнението по-силно, но това действаше ободряващо. Бризът се усили, развявайки косите, шаловете и тревата. Никол пхна ръка под тази на приятелката си и двете продължиха да вървят така, както го бяха правили като деца. За момент Шарлот дори се почувства отново хлапачка, извършила своето поредно малко бягство.

Когато минаха покрай мястото, където бе седяла с Джулиан, мислите ѝ станаха по-мрачни. Така и не бе запомнила подробности от онзи един час. Тогава бе имало прекалено много вино, твърде голямо изтощение и повече мъгла. Освен това бе съществувало и подсъзнателно влечение, поне от нейна страна, макар да бе отказвала да си го признае седмици наред. Единственото, което я бе занимавало по онова време, беше допуснатата огромна грешка. На следващата сутрин Джулиан я бе заклел да мълчи и тя с готовност се бе съгласила.

Неговият живот не се беше променил. Месец по-късно се бе оженил за Никол и бе продължил да гради кариера. Доколкото знаеше, дори бе успял да убеди себе си, че нищо не се е случило.

Тя се бе опитала да направи същото. Че не бе имало любов или задни мисли. Просто грубо прегрешение, слабост на характера ѝ, докато имаше основание да обвинява родителите си за примера, който даваха, нямаше на кого да прехвърли собствената си вина. Джулиан го бе започнал, но тя му бе позволила да продължи.

Обзета от угризения с десетгодишна давност, тя издърпа ръката си под предлог, че иска да се качи на скалите. След като се върна при Никол, тръгна редом с нея.

— И как е великият доктор?

— Много добре — весело отвърна Никол.

— Все още ли работи денонощия наред?

— Аха.

— Това притеснява ли те?

— Той обича работата си. Ами ти, Шарлот? С кого се срещаш?

— С никого конкретно. Но ти не отговори на въпроса ми. Неговата заетост не те ли тревожи?

— Как би могла? — отвърна Никол. — Той е на върха на кариерата си. Изнася лекции, участва в телевизионни предавания, което е проява на лекомислие от моя страна, като се има предвид колко е привлекателен. Викат го, когато има случаи, свързани с фетална хирургия. Джулиан е техният експерт.

— Значи е много търсен — отбеляза Шарлот и не се въздържа да добави: — Радвам се. А аз се притеснявах, че не стои тук заради мен. — Засега изпитанието минаваше леко. Неговото отсъствие може би не беше преднамерено, защото всеки мъж би се чувствал неловко в компанията на две жени, пишещи готварска книга. Ако Никол знаеше нещо за споделената между тях интимност, не би допуснала разговорите, които бяха провели по-рано през деня.

Вместо това изглеждаше ужасена от думите ѝ.

— О, не. Той би се радвал да те види, но искаше да остане в Дюк седмица преди пристигането на новите лекари, а и трябваше да уреди всичко във Филадельфия, преди да замине.

— Изумена съм, че може да изостави собствената си работа за цял месец.

Никол махна с ръка.

— Става въпрос за обучение, което, честно казано, е *истинската* му стихия. Чакай малко. — Усетила вибрацията, извади телефон от

джоба си, погледна изписания върху дисплея номер и прие усмихната обаятелност. — Здравей. Да, пристигна и е много добре. Какво? — Запуши с пръст другото си ухо. — Извинявай, но вълнението е силно и едва те чувам. О, но това е страхотно! Пекин? *Непременно!* О, мили, тъкмо се разхождаме по плажа. Може ли да ти се обадя, като се върнем? — Остана заслушана още минута и накрая сведе глава. — О! — измърмори и забърза напред, изричайки, както се стори на Шарлот, нещо като „мамка му“, макар такива изрази да не съществуваха в речника ѝ. — Добре, ще се чуем пак. Обичам те.

Тя прекрати разговора, пхна телефона обратно в джоба си и закрачи с наведена глава.

Краката на Шарлот бяха по-дълги, но ѝ костваше доста усилия да я настигне.

— Случило ли се е нещо?

Никол ѝ отправи празен поглед, преди да успее да се стегне.

— Поканили са го в Китай, но има някакви проблеми около това. Всичко ще бъде наред. — Не звучеше много убедително, но преди Шарлот да успее да попита още нещо, погледна към небето. — Нещо притъмня.

— Дъждовни облаци?

— По-скоро започна да се смрачава. — Тя внезапно се оживи. — Помниш ли как се разхождахме насам и гледахме залеза?

— Помня — усмихна се Шарлот и потръпна от влагата. — Обичахме да рискуваме, като ходехме все по-далече и по-далече, почти до земите на Коул. Сесили Коул е първа в списъка ми. Нямам търпение да си поговоря с нея.

Билките на Сесили растяха в градината на къщата ѝ в Куинипиг във високата част на острова, но да бъде наречена билкарка, би означавало да се подценят знанията ѝ. Тревите ѝ бяха с превъзходен чист вкус и силно действие, а тя беше наясно как да ги използва — както в кулинарията, така и с лечебна цел. Имаше си свой начин да се появява с лековете си точно там, където имаха нужда от тях. Това беше светлата страна на Сесили Коул. Но си имаше и тъмна, или поне така твърдяха мъжете на острова. Те се кълняха, че появата на стомашни киселини било наказание чрез една от ароматните ѝ треви за предполагаеми прегрешения към съпругите им. Дребничката жена с

посребряла коса, спускаща се върху гърба ѝ като тънка паяжина, беше еднакво мразена и обичана.

— О, господи! — възкликна Никол. — Нима не знаеш? Сесили умря преди пет години.

Шарлот замръзна на мястото си.

— Умря? Но тя е ключът към готвенето на този остров. Как бихме могли да напишем книгата без нея?

— Билките все още съществуват. Не бяха ли раците и мидите по-вкусни от всякога?

— Така е, но не можем да пишем за местната кухня, без да говорим за нея.

— Нищо не ни пречи да говорим за нея. Просто не можем да говорим с нея. Не че преди сме имали тази възможност.

Шарлот продължаваше да стои неподвижно. Жената, превърнала се в местна легенда, винаги бе била обвита в мистерия. Беше пристигнала на Куинипиг около двайсетгодишна — на осемнайсет или на двайсет и две в зависимост от това кой разказва историята — след бурна любовна връзка с влиятелен мъж от континента. Пак в зависимост от гледната точка на разказвача, тя или била принудена да напусне континенталната част на Щатите, или сама взела решението, ала всички бяха единодушни, че купила къщата с парите, спечелени от скандала. Донесла растенията със себе си, както и прословутите семена. Сесили живееше тихо в своето кътче на острова. Общуването ѝ с местните хора се свеждаше до купуване на продукти от магазина и най-вече даряване на билки на онези, които се нуждаеха от тях. Изключително недоверчива, никога не приемаше гости в дома си. Носеха се слухове, че би проклела всеки, осмелил се да мине през земята ѝ.

Но това бяха само слухове и в интерес на бъдещата готварска книга Шарлот имаше основателно извинение да го направи.

— Мисля, че е време да се връщаме — отбеляза Никол.

Шарлот беше писала доста истории за странни хора, като натуралната американка Марта Виниярд, която твърдеше, че е потомка на лечител от племето уампаноаг^[4], и правеше всевъзможни неща, за да го докаже.

Сесили Коул? Тя би могла да представлява огромно предизвикателство и неизчерпаем източник на информация.

Но нещата стояха по друг начин.

— Значи е мъртва — каза тя. — Няма как да ни помогне. Мисля, че трябва да идем да проверим дали билките ѝ все още съществуват.

— Няма да направя такова нещо — предупреди я приятелката ѝ. — Сега там живее синът ѝ.

— Мислех, че е в затвора.

— Вече не. Хайде. Ще се надбягваме по обратния път. — Никол се обърна по посока на къщата си.

— Дали е изкоренил билките, или продължава да ги отглежда?

— Не знам.

— Е, все някой трябва да знае.

— Не съм разпитвала — тросна се Никол. — Последното нещо, от което имам нужда сега, са още отрицателни вибрации.

Шарлот се загледа в нея. Небето действително беше започнало да притъмнява и скриваше лицето ѝ, но напрежението си личеше съвсем ясно. Изглеждаше съвсем не на място върху тези невинни черти.

Както и несръчното помахване с ръка.

— Знаеш какво имам предвид. Смъртта на татко, продажбата на къщата...

— Той би се радвал за книгата ти.

— А аз бих се възползвала от подкрепата му.

Шарлот обви ръка около кръста ѝ.

— Имаш мен. Ще остана тук, докато я напишеш.

Никол се усмихна. В очите ѝ може би имаше сълзи, а може би отразяваха океана.

— Знаеш, че те обичам.

Шарлот я прегърна. В следващия момент, ободрена от мисълта, че е обект на нещо толкова силно, ѝ хвърли предизвикателен поглед. Двете се втурнаха надолу в лудешки бяг, разменяйки си първенството, докато преодоляваха препятствията по неравния пясък. Когато стигнаха до къщата, бяха останали без дъх и се заливаха от смях.

Пътят им от брега по настилката на вътрешния двор бе белязан от пътека мокри следи чак до вратата на кухнята. Никол спря и започна да мирише въздуха.

— Странно — измърмори тя и тръгна към страничната градина, където светъл лъч от прожекторите осветяваше изобилие от разцъфнали розови и червени цветове, надничачи иззад ниската ограда. — Тази сутрин бях тук. Лавандулата беше на път да разцъфне, но напоследък беше доста студено. Но как не съм могла да доловя този аромат?

Шарлот също не го беше усетила, но сега нямаше как да го пропусне. Растението беше отрупано с цветове, чиито високи стръкчета изглеждаха прекалено крехки за режещия вятър, но очевидно не бяха, тъй като дори не се огъваха.

— Сигурно мислите ми са били заети с нещо друго — отбеляза Никол. — Но какво *съвършенство* все пак! — В следващия момент в ръцете ѝ се появи ножица. Започна да подава цветята на Шарлот, която вдъхваше аромата им, омагьосана. Накрая домакинята се изправи и въздъхна: — Ааах! Удивително! — Взе половината от букета и продължи тихо: — Тези са за твоята възглавница, а останалите — за моята.

— Не трябва ли преди това да ги изсушим?

— И да унищожим този аромат? Лавандулата действа успокояващо. Благодаря, но ще ѝ се насладя изцяло.

Шарлот нямаше нужда от успокояване или по-скоро не го искаше. Нужно ѝ беше да се грее на топлината на възкръсналата надежда. Беше ѝ дадена втора възможност да се докаже като добър приятел, което беше много повече, отколкото би могла да се надява, след като бе преживяла последните десет години с огромната си тайна. Беше очаквала неловкост, предпазливост и сдържаност... изобщо *нещо*. Ала пристигането ѝ в Куинипиг се бе оказало по-спокойно, отколкото простиращият се недалече океан.

Освен това, след като бе напуснала Ню Йорк рано сутринта и бе шофирала часове наред, се чувстваше изтощена. Дали стръкчетата лавандула щяха да имат друг ефект, освен да я накарат да се усмихва, не можеше да каже. Само минута след като сложи глава върху възглавницата, потъна в толкова дълбок сън, че нямаше как да чуе разговора, който Никол водеше в стаята си, само през няколко врати надолу по коридора.

---

[1] Най-старата планинска верига в Северна Америка. — Б.пр. ↑

[2] Вид десерт, крем с ягоди. — Б.пр. ↑

[3] Една от най-богатите и влиятелни съвременни жени в САЩ, наричана Царицата на домакините. Има издадени над 87 книги с рецепти и домакински съвети. — Б.пр. ↑

[4] Група племена, населяващи териториите на Роуд Айланд. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Никол беше като кълбо от нерви. Искаше ѝ се да позвъни на Джулиан по-рано. Дявол да го вземе, беше готова да му се обади още на брега, но нямаше как да стане, докато Шарлот беше до нея. А след като се прибраха в къщата, какво можеше да направи? Да се промъкне в банята, за да обсъдят въпрос на живот и смърт, а след това да се върне при приятелката си, сякаш нищо не се е случило?

— Здравей — каза веднага щом той вдигна слушалката. — Извинявай. Вече си мислех, че никога няма да си легне. Сега ми кажи отново какво става.

— Кракът ми се схвана — тихо отвърна той. — Точно когато си тръгнах от срещата с колегите.

В болницата, пред лекарите и сестрите, които толкова добре го познаваха. *Кошмар.*

— Веднага седнах отново и извадих мобилния си телефон. Престорих се, че трябва да проведе спешен разговор, и изчаках всички да излязат. Схващането премина след няколко минути, но преди никога не ми се беше случвало.

— Може да е бил моментен спазъм — предположи с надежда тя. — На мен лично ми се случва доста често, а и щом е отшумяло...

— Беше схващане, Ники. Не обикновен спазъм. Не треперене. Пълно блокиране на мускулите. Което значи, че лекарствата не действат.

— Вероятно е нужно повече време — отново опита тя.

— Минаха вече три месеца. То или действа, или не.

— Възможно е да е страничен ефект от него. И друг път си се оплаквал.

— Схващането не е страничен ефект, а симптом.

— Но ще отшуми! — Трябваше да вярва в това. Той беше ходил при най-добрите лекари и вземаше най-силните лекарства.

— Новите симптоми не са добър знак.

— Обади ли се на Питър? — Питър Кеплер беше невролог. Кабинетът му се намираше в Ню Йорк, където можеха да го посещават, без да се притесняват, че колегите на Джулиан ще разберат.

— Каза, че може да е случайно, но, боже мили, започвам да се плаша!

Джулиан страдаше от множествена склероза. Диагнозата му беше поставена преди около четири години и макар да се чувстваше почти постоянно отмалял, симптомите се ограничаваха до замъглено зрение и тремор, при това отшумяваха бързо. И все пак се отразяваха пагубно на един хирург, който беше на върха на кариерата си, особено когато дори най-малкото погрешно движение би могло да се окаже фатално.

По тази причина още преди мастилото върху епикризата му да засъхне, той се бе оттеглил от професията, която обожаваше. Когато все пак се връщаше към нея, то беше, за да научи младите си колеги на техниките, с които беше известен. Никой не поставяше това под въпрос, защото всички го приемаха като естествено продължение на една блестяща кариера. Никол беше наясно, но за нея беше малка утеха, когато виждаше как съпругът ѝ се тормози, че не върши това, което толкова много обича. Да спасиш живота на неродено дете, беше опияняващо преживяване.

Ала нямаше никакъв избор. Да продължи да оперира, давайки си ясно сметка, че не може да разчита на силите си, би означавало да рискува не само живота на пациентите си, но и репутацията и себеуважението си.

Ключът беше в контролирането на заболяването. Беше опитал всички съвременни лечения, но нищо не бе успяло да забави честотата на симптомите. Нещастieto на Никол се подсилваше от непоколебимото му желание да пазят всичко в тайна. Тъй като никой в болницата не знаеше, нямаше начин да го сподели с приятелите, с психоаналитика или дори с майка си.

— Питър е най-добрият, Джулс — каза тя. — Винаги има още нещо, което може да се опита.

Но той беше обезкуражен. Личеше си в начина, по който измърмори следващите думи:

— Остават ни все по-малко възможности — каза, а знаеше това най-добре от всички. Като сърдечен хирург с научна степен бе изчел

всички теории, изследвания — всичко, което би могло да се публикува относно това заболяване.

Никол се бе омъжила за позитивно настроен човек. Сега не знаеше какво да прави с този, в когото се бе превърнал.

— Още утре се прибирам вкъщи с първия самолет — заяви накрая.

— Не. Трябва да останеш там.

— Трябва да съм до теб.

— Аз пък имам нужда да съм сам. — Беше й казал това и преди и независимо колко се бе опитвал да смекчи думите, те винаги я нараняваха. — Обичам те, бибчо, но понякога съм толкова загрижен за теб, че не мога да мисля за онова, което аз трябва да направя. Точно сега ми се иска да си там и да работиш върху книгата си. — Последва многозначителна пауза. — Не си й казала, нали?

— Нали ме накара да обеща — предизвикателно отвърна Никол, като използва възможността да се отърси от обзелото я напрежение. — Даваш ли си сметка какво ми струва това? Имам предвид колко ми е трудно. Имаше много удобни случаи да го споделя. Например, когато осъзнах, че не й бях споменала за смъртта на Сесили Коул, която можеше да ни бъде толкова полезна за книгата. Очевидно съм била прекалено заета всеки път, когато си пишехме. Освен това на кого би могла да каже, Джулс? Не познава никого от хората, с които общуваме. Бихме могли да й доверим тайната си. Както и на децата. — Неговият син беше на осемнайсет, а дъщеря му скоро бе навършила двайсет и една. — Изминаха четири години и често се виждаме с тях. Не мислиш ли, че ще останат обидени, когато най-сетне научат?

— Значи, или трябва да им кажа сега и да им внуша ужасяващата мисъл, че скоро ще умра, или да продължа да се притеснявам, че един ден така или иначе ще узнаят? Няма смисъл да ги притеснявам. Пък и с нищо не биха могли да ми помогнат.

— Поне ще те подкрепят. Ще бъдат опора за мен.

Той не отговори, само каза унило:

— Е, просто исках да ти кажа за днешната неприятна случка.

— Искам да ти помогна, Джулиан. Мога ли да направя нещо?

— Не много.

— Ти си моята скала — предупреди го Никол, но само наполовина на шега. Неговата солидност беше първото нещо, което бе

обикнала в него. Съпругът ѝ предугаждаше желанията ѝ и правеше всичко възможно, за да ги осъществи.

— Скалите не треперят. И не се схващат в присъствието на всичките си колеги.

— Да си нечия опора, е състояние на съзнанието. Обикновено си много по-оптимистично настроен.

— Може би съм просто човек — процеди той, но веднага смекчи тона си: — О, бибчо, не искам да спорим. Мразя да се чувствам така. Просто не мога да разбера тялото си. Не знам защо реагирам негативно на най-добрите медикаменти. Задух, високо кръвно, скованост... Смених лекарствата, престанах да употребявам сол, дори започнах да практикувам йога. Не мога да оперирам. Дори ако се случи някакво чудо с лечението ми, не бих могъл да се върна към професията си. Какво ми остава? Единствено това, което се опитвам да изглеждам. Искам другите да ме виждат като здрав човек. Но колкото по-дълго продължава това, толкова повече се налага да се появявам на публични места, а щом веднъж ми се случи... Бррр!

— Винаги ще имаш възможност да преподаваш — възрази Никол, въпреки че очите ѝ се напълниха със сълзи. — Можеш да правиш изследвания и да пишеш статии. Надарен си с брилянтен ум, който никога няма да те подведе.

Очевидно бе казала точно нужните думи, защото той веднага се оживи.

— Знам. Просто понякога ме обзема страх. — Пое си дълбоко въздух и продължи: — Не такава бъдеще очакваше, нали?

Не. Не такава. Колкото и да се опитваше да се възпре, не можа да устои на изкушението да провери в „Гугъл“ за развитието на болестта и да не си помисли с болка, че Джулиан може би скоро нямаше да бъде до нея. Множествената склероза не убиваше. Само превръщаше човека в инвалид. Много често в пълен. И като негова съпруга тя се чувстваше безпомощна.

— Позволи ми да се прибера у дома — помоли го отново. — Ти си съвсем сам с тежките си мисли. Аз поне знам.

— Не ми трябва съжаление.

— Никога не съм те съжалявала — изстреля в отговор тя. — Не е честно да говориш така. Но бих могла да готвя, да плащам сметките, да купувам лекарствата...

— Сметките в нашето семейство са мое задължение. Може приходите ми да са намалели, но все още съм този, който печели парите. Не бързай да ме приковаваш към инвалидния стол, Никол. Все още не съм съвсем немощен.

— Не съм казала...

— Ти си гледай своята работа, а аз ще се оправям с моята.

— Не така трябва да изглежда един брак.

За момент от другата страна на линията настъпи мълчание, последвано от тежка въздишка.

— О, господи! Не съм искал това, просто се опитвам да се справя с него.

— Аз също. Обичам те.

— Любовта не може да лекува тремор. Остави ме да се съсредоточа върху онова, което може, става ли? Ще се чуем по-късно. Доскоро.

Това „по-късно“ се оказа само след двадесетина минути. Никол прекара времето, седнала на ръба на леглото, люлееше се напред-назад, като опитваше да преодолее вътрешния трепет и да измисли нещо, с което да се захване. Когато мобилният ѝ телефон иззвъня, тя подскочи стреснато.

— Извинявай — каза тихо Джулиан. — Не биваше да си го изкарвам на теб.

Очите ѝ се напълниха отново.

— Просто се опитвам да помогна.

— Зная. Но това е най-тежкото нещо, срещу което съм се изправял някога. Израснах с мечтата да стана хирург. Никога не съм искал да работя нещо друго. — И преди бяха говорили по този въпрос. Всеки път, когато беше започвал, тя го бе оставяла да излее болката си. — Баща ми продължава да оперира, а вече е на шейсет и осем. Знам, знам. Той е ортопед. Там рискът не е фатален. И все пак се изисква твърда ръка. Очакваше се пред мен да има поне още двадесетина години. Предполагаше се, че ще открия нов метод за вътреутробни интервенции. Това трябваше да бъде само началото. — Последва кратка пауза и после: — Там ли си още?

— Да.

— Много си мълчалива.

Тя би могла да му възрази, че вече е оставил своята значима следа с уникалната си техника, с каквато малко хирурзи биха могли да се похвалят, а колкото до баща му, той би трябвало да му каже, че заболяването не е по вина на Джулиан, но тъй като никога нямаше да го направи, трябваше да се лиши и от тази подкрепа.

В момента бе обзет от самосъжаление. И може би си имаше своята основателна причина, отбеляза мислено тя.

— Никол?

— Не знам какво искаш да ти кажа.

Той въздъхна.

— Сигурно не е много.

В последно време това бе станало характерно за брака им и я разстройваше точно толкова, колкото и множествената склероза.

— Би трябвало да се поуча от пациентите си как да се примирявам със заболяването — измърмори Джулиан. — С объркването, със страха. Никога не съм предполагал, че ще ми се наложи. Толкова е унизително.

Никол знаеше всичко и за объркването, и за страха. През последните четири години в нейна мантра се бяха превърнали думите „всичко е наред, все нещо ще проработи, непрекъснато се откриват нови методи на лечение“. Но вече дори и те бяха започнали да й звучат кухо. Знаеше какво й е подготвило бъдещето и не болестта беше това, което я ужасяваше. С нея би могла да се справи. Просто не беше сигурна, че Джулиан би могъл да направи същото.

— Пътуването до Пекин е нещо прекрасно — опита се да го окуражи тя. Поканата да изнесе лекция там, беше високо признание.

За момент той се поколеба.

— Разумно ли е да съм толкова далече, в случай че стане нещо?

Тази неувереност беше нова за него. При това лош знак.

— Ще говориш в болница. Питър би могъл да ти осигури лекарски надзор.

Джулиан помълча, после попита:

— Е, вълнуваща ли беше срещата с Шарлот?

Никол се съмняваше, че това го вълнува искрено, но се зарадва от възможността да сменят темата.

— О, да! Тя си е съвсем същата. Все още се разбираме добре. Двете дори четем една и съща книга в момента.

— Пригответе ли й вечеря?

— Имах намерение, но после Дори ни срещна край ферибота и започна да говори за рибената си чорба. Както се сещаш, не можахме да устоим. Взехме си храна за вкъщи и я изядохме пред камината. Ти навън ли вечеря?

— Не. Купих си пилешко от гастронома. Времето все още ли е студено?

— Да. А при теб?

— Горещо и влажно.

— Така ми се иска да можеше да дойдеш — въздъхна Никол. Не до много отдавна, когато тя отсъстваше, той щеше да отиде да вечеря на ресторант с колегите си, чувствайки липсата ѝ прекалено силно, за да остане вечер сам. А сега се криеше, макар да не ѝ стигаше кураж да го изрече на глас.

— Трябва да се подготвя за лекциите в Северна Каролина.

— Можеш да го направиш и в Куинипиг и да тръгнеш направо оттук. Шарлот би се зарадвала да те види.

— Не. Имам да свърша доста неща у дома. Нека да видим дали тази слабост ще отшуми.

— Ще ми кажеш ли?

— Нима ти няма да звъниш постоянно, за да разбереш?

Никол усети, че се опитва да се пошегува, но не виждаше нищо смешно във въпроса.

— Ако го направя, веднага ще скочиш срещу мен, така че едва ли ще *посмея*. Кое то не означава, че няма да мисля за теб през цялото време.

— А пък аз се надявах, че целта на пребиваването на Шарлот на острова е именно да те разсее от подобни мисли и да те подтикне да се захванеш с нещо друго.

— И това. Но ти си мой съпруг и вътрешният ми глас ми казва, че би трябвало да съм във Филаделфия, а *не* в Куинипиг. Само дете никога не би ми го позволило, така че би ли направил поне това за мен, моля?

— Ами ако Шарлот е наблизно?

— Ще ти кажа, че не мога да говоря.

Той направи кратка пауза. Накрая отвърна:
— Добре, бебчо. Ще ти се обадя.

Никол затвори телефона и се разплака. Правеше го често, когато Джулиан не беше наоколо — разтърсваше се от потиснати ридания, а по лицето ѝ безмълвно се стичаха сълзи от безпомощност и страх. Винаги се появяваха, както се случи и този път. Тя издуха носа и избърса очите си. После забеляза лавандулата върху възглавницата. Вдигна букетчето и вдъхна дълбоко аромата му веднъж, после отново.

Това, естествено, нямаше как да помогне и колкото повече си налагаше да се успокои, толкова повече я обземаше тревога. Измъкна се от леглото, наметна халата, обу чифт пухкави чехли и като отвори предпазливо вратата, за да не скърца и да разбуди Шарлот, безшумно се спусна по стълбището. В кухнята изсипа върху дланта си изсушени цветове от пасифлора и сложи пълна чаена лъжичка в дълбока чаша с гореща вода. Чаят беше от местна билка, която рядко вирееше в Нова Англия, но се срещаше на Куинипиг. Действаща като естествено успокоително, пасифлората беше сред любимите растения на Сесили Коул.

Отварата все още се запарваше, когато Никол реши, че е гладна. Импулсивно взе от бюфета буркан с ягодово сладко, направено също от местни плодове, събрани от една от жените малко преди настъпването на есента. Отви капачката, отстрани запечатващия слой восък и като взе лъжица, загреба направо от буркана. Примижва и се опита да се абстрахира от всичко, за да се отдаде на насладата от неповторимия вкус. Ягоди... и ванилия? Отвори очи и се вторачи в стъкления съд, докато забеляза жълтото зрънце между дребните плодове. Едно-единствено зрънце. Никаква изненада. Ванилията се извличаше от няколко вида орхидеи, които не би трябвало да растат на острова, но се срещаха почти навсякъде из него. При това цветовете бяха не само по-яркожълти, отколкото където и да било другаде, но и далеч по-ароматни.

Изсипа част от сладкото, натроши в него няколко твърди бисквити, постави чинията върху дъбовата маса, но не седна веднага. Прекара разсеяно ръка върху гладката, полирана повърхност. Обожаваше тази маса. Ако с Джулиан живееше в по-голямо жилище и

трябваше да вземе само едно нещо от цялата мебелировка, със сигурност това щеше да бъде тя. Около нея бе пълно с щастливи спомени, сред които и надеждата за поне три бебета, а защо не и четири. Като единствено дете винаги бе мечтала за голямо семейство, а съпругът ѝ напълно споделяше желанието ѝ. Ала Никол беше едва двайсет и четири годишна, когато се омъжи, а Кайлин и Джон, които прекарваха при тях по-голямата част от времето, едва навлизаха в пубертета. Имаха прекалено много работа, преди да се появят собствените ѝ деца, и когато най-сетне започнаха да опитват, вместо желаната бременност дойде диагнозата на Джулиан.

Баща ѝ копнееше за внуци. Особено през последните години от живота си непрекъснато ѝ задаваше един и същи въпрос: „Е, малката ми, има ли някаква добра новина? Двамата с майка ти с удоволствие бихме гледали внуците си“.

Боб също не знаеше нищо за проблемите на зет си.

Нещо в гърлото ѝ се стегна. Твърдо решена да не се разплаче отново, тя се отпусна върху стола, отвори лаптопа и зареди страницата на сайта си. Поддържането на блога беше нейното бягство. Неведнъж ѝ бе хрумвало, че ако Джулиан не се беше разболял, тя нямаше да създаде този сайт, да събере толкова последователи, нито да подпише договора за готварската книга — и щеше да бъде напълно щастлива. Сега той ѝ се струваше като дар свише. Какво друго би могла да прави, когато се събуди посред нощ и не може да заспи? Да споделя онова, което знае, беше десет пъти по-добре, отколкото да си представя онова, което не ѝ беше известно, а тя познаваше ресторантите и селскостопанските пазари, беше наясно с аранжирането на цветя и подбирането на най-подходящото меню. Това бяха безопасни неща. *Приятни неща.*

Днес в него имаше въпроси, на които трябваше да отговори, най-вече от една жена, представяща се под името Спароу^[1], която бе създавала свой собствен блог и сега изпълняваше всякакви поръчки — от откриването на нови ферми до сътрудничество с други подобни сайтове. И така малката сладка Никол, която цял живот не бе работила нищо, вече имаше свой персонал. Работата ѝ позволяваше да помества реклами. Първоначално бяха насочени към хората във Филадельфия, но постепенно станаха достояние на цялата страна. Заниманието ѝ бе започнало да ѝ носи печалба. Естествено, не толкова голяма, колкото

щеше да получи от книгата. Но поне позволяваше на сайта ѝ да се самоиздържа, също като производителите, които рекламираше.

Тази вечер въпросите на читателите бяха лесни: каква различна салата може да се сервира с лазаня, как се съхраняват зелените лимони, предложения за подреждане на картичките за гости за честване на годишнина. В отговор по реда на запитванията тя препоръча салата от цвекло, хладилника като най-сигурно място, а накрая — картички с целувки и подаващи се отгоре панделки с имената на гостите, изписани върху тях. Естествено, писа и на Спароу. Да, би желала да рекламира говеждо в Мрежата, но каза „не, благодаря“ на фирмата, търгуваща със замразени ордьоври. Познаваше добре марката и не се интересуваше от нея. Парите си бяха пари, но тя си имаше принципи.

„Плащането на сметките е мое задължение — бе заявил Джулиан. — Може приходите ми да са намалели, но все още съм този, който печели парите в семейството.“ Ами ако положението се беше променило? Мисълта я накара да потръпне. Но не това беше една от причините да се заеме с книгата. Искаше ѝ се да бъде в състояние да помага.

Подобни размисли караха ръцете ѝ да се разтреперят, дори без множествена склероза. Не беше ли това истинска ирония?

Придърпа празния екран и започна да пише, но само след секунда пръстите ѝ спряха, натиснали грешни клавиши. Поправи се бързо и продължи:

Днес пристигна Шарлот, но дори не споменахме готварската книга. За това има много време. Говорила ли съм ви за Шарлот? Шарлот Евънс? — Добави линк към последните статии на приятелката си. — Тя ще ми помага за книгата. Познаваме се, откакто бяхме на осем, което прави съвместната ни работа много специална. За мен тя е от онези близки приятели, с които може да не се виждаш години наред, но винаги можеш да разчиташ на тях. Животът на двете ни е коренно различен: аз съм омъжена, тя — не. Аз съм домошар, а тя непрекъснато пътува. Но откакто се е върнала, не сме престанали да разговаряме.

Дори четем една и съща книга. „Сол“. Някой от вас чел ли я е?

Описа подробно пристигането на Шарлот, но само бегло спомена Дори, защото красотата на тези летни публикации беше в това да посее интерес към книгата. В миналото често беше писала за Куинипиг, но повече от любов, отколкото от амбиция... Не че сега изгаряше от такава.

Купихме вечеря от пристанището, но аз не можех просто да я сложа върху малката масичка до камината. Знаете моята мантра. Цялата работа е в представянето, стига да имате подръка всичко необходимо. Тук разполагам точно с това, защото майка ми обожава красивите предмети, което сигурно се е предало и на мен. Използвах светлосини вълнени подложки. Чиниите бяха в тъмносиньо. Такива бяха и салфетките, които впрочем не бяха книжни. Обичам тъканите. Най-вече лена. Досещам се, че не обичате да гладите, но ако си купите повече и събирате мръсните, за да ги изперете накрая всички заедно, заниманието не е толкова неприятно.

Прочете написаното, отдръпна се от клавиатурата и отпусна ръце в скута си. Джулиан предпочиташе салфетките от плат. Обичаше запалени свещи и свежи цветя. Първата му съпруга била отдадена на кариерата си жена, която вечеряла с колегите си почти през цялата седмица, но дори когато си оставала вкъщи, нямала желание да готви. При втория опит си бе избрал добра домакиня. Старомодно? Може би. Но Никол обичаше да домакинства. Харесваше ѝ да стои на заден план. Майка ѝ го бе правила цял живот. Това беше всичко, което бе виждала, и единственото, което искаше.

Думите върху екрана се размазаха. Мислите ѝ скочиха напред в бъдещето, когато Джулиан щеше да бъде неспособен да работи, нямаше да може да пътува и щеше да бъде нещастен.

Тя примигна, пое си дълбоко дъх и се опита да се съсредоточи върху Шарлот, вечерята и сервирането.

Какво още? — *продължи да пише.* — На масата имаше малка купчинка книги, поставени до стъклени фенери и свещи. Не ги запалих. Щяха да останат незабелязани с пламтящия огън и надничашщото през прозорците слънце. Но и така стояха красиво. Погледнете.

Отдалечи се от масата, извади фотоапарата, свърза го към лаптопа и свали снимките, които бе направила на масата с книгите, свещите и подложките. Тъй като не искаше да се разсейва отново, бързо прибави:

Хората обикновено комбинират бялото вино с морски дарове, но тъй като е лято и храната ни се състоеше предимно от миди, правилата са по-свободни. Намерих в килера бутилка чудесно „Пино Ноар“.

Занимава се с темата още малко, преди да пусне поредица от фотографии на храната и виното, след което сподели своя рецепта за сос „Сабайон“^[2] с читателка от Ризлинг. После сложи на екрана снимка на Шарлот, увеличи главата и се облегна назад. Дълги гъсти кестеняви къдрици с прекалено сериозна уста, която си беше такава, откакто я познаваше — да, приятелката ѝ изглеждаше красива. Но и по-възрастна. Ала възрастта ѝ отиваше. Кожата ѝ не беше влажна и не носеше никакъв грим. Никога не бе била суетна. Навремето не можеше да си го позволи, а сега, макар Никол да подозираше, че разполага с достатъчно средства, очевидно предпочиташе да се придържа към старите си навици. И може би беше права. Не изглеждаше да има нужда от това.

За разлика от Никол. В последно време очите ѝ изглеждаха уморени, а косата ѝ висеше безформена. Имаше моменти, когато от притеснения за Джулиан ѝ се струваше, че е твърде стара. Затова се

боядиса в няколко нюанса по-светло, купи си нови гримове, отиде на масаж и маникюр — изобщо направи всичко, което можеше да ѝ помогне да повдигне духа си.

Шарлот беше истинска късметлийка. Не ѝ пукаше дали носът ѝ ще изгори от слънцето, или устните ѝ ще се напукат от вятъра. И вероятно защото не я интересуваше, подобни неща никога не ѝ се случваха. Никол ѝ завиждаше за това безразличие, въпреки че си повтаряше, че е лесно да си нехаен, когато няма какво да губиш. Докато тя имаше. Дом, съпруг, начин на живот. Неща, които приятелката ѝ не бе притежавала.

Кое беше по-трудно? Да мечтаеш за онова, което нямаш, или да се страхуваш да не изгубиш онова, което имаш?

Не знаеше отговора. За момент изпита самосъжаление. А не беше ли упрекнула Джулиан в подобно чувство?

Разкайна, отново се фокусира върху екрана. Не, Шарлот нямаше нито съпруг, нито деца. Не ѝ бе останало време за тях, докато бе преследвала различни истории по цял свят. В сравнение с този живот Куинипиг беше прекалено скучен. Никол бе доволна, че приятелката ѝ се беше съгласила да дойде. Искеше ѝ се да прекара една чудесна ваканция въпреки множествената склероза.

Кое повдигна въпроса за закуската. Френски кроасани? Фритата?^[3]

Определено фритата!

Стана отново от масата и премести малък пакет от фризера в хладилника. В него имаше домашно опушена на острова съомга — най-вкусната, която бе опитвала където и да било другаде. Не беше приготвена от Сесили Коул, но пък сушеният босилек и мащерката бяха от нейния двор. Извади от шкафа вакуумирани, сушени на слънце домати и ги сложи на плота, до билките. Фритата, а не бисквити и плодова салата. И кафе. Звучеше съвсем правилно. Дали да не закусят във на верандата?

Не, не на открито, освен ако вятърът от предишния ден не станеше внезапно топъл.

Щяха да хапнат тук, в кухнята, сред цветя, каквито предлагаше лятното утро. Вероятно най-вече лавандула. Една жена никога не би могла да се насити на лавандулата... на хемерокалис^[4] или наастилбе^[5]. Въпреки че нито едно от тях не би трябвало да цъфти

толкова рано, вчера сутринта всички разнасяха аромата си из градината, така че човек никога не знаеше.

Върна се до компютъра и отново се зае с блога си. Накрая написа като заглавие *Всичко се свежда до подредбата*, подписа се, постави дата и го публикува. После сърфира още малко из Мрежата, за да прегледа за новини обичайните сайтове, които следеше, но не откри нищо, което вече да не бе видяла предишния ден. Затова взе от плота изданието на „Сол“, настани се с чашата чай в голямата всекидневна и в ранните утринни часове започна да чете.

---

[1] Врабче (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Сос „Сабайон“ — вид сос, приготвен от жълтъци, захар и сладко десертно вино. — Б.пр. ↑

[3] Ястие от италианската кухня. Нещо средно между омлет с пълнеж и запеканка със зеленчуци. — Б.пр. ↑

[4] Многогодишно растение от семейство лилиеви. — Б.пр. ↑

[5] Многогодишно тревисто растение, произхождащо от Азия, характерно предимно за планинските райони. Цъфти обикновено от юни до септември в огненочервени или виолетови цветове. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шарлот се събуди от шума на вълните, от уханието на бисквити и усещането за покой. Част от него се дължеше на пъхнатата под възглавницата ѝ лавандула, чийто аромат се носеше на талази около нея, но тя беше уверена, че има и още нещо. Също както някога, когато идването ѝ тук се бе оказало съдбоносно.

Сега изкуплението беше неизменна част от случващото се. Тя щеше да помогне тази книга да стане специална.

Имаше и още. Това лято щеше да бъде повратна точка в живота ѝ. Как иначе би могло да се обясни чувството, че постъпва правилно, което я изпълваше?

Вярно, усещането можеше да е измамно. Беше го изпитвала и през онзи февруари в Рио, където я бяха изпратили, за да напише статия за самбата, а накрая всичко свърши с това, че ѝ се наложи да учи момичетата от гетото да пишат, както и през онова лято в Швеция, с момчето, което ѝ се бе сторило единствено в целия свят. И двете пътувания се бяха оказали страхотни, но в крайна сметка се бе прибрала у дома сама, както винаги.

И все пак чувстваше, че точно в този момент трябва да се намира именно тук.

Измъкна се от леглото и се приближи до прозореца. От стаята ѝ се разкриваше гледка към суровия североизточен бряг, по който се бяха разхождали снощи. При движението на мъглата вълноломът ту се показваше, ту изчезваше. Също като рибарската лодка малко по-навътре. Поне на нея ѝ се стори, че беше рибарска лодка, защото не се задържаше достатъчно дълго, за да е сигурна. Като се загледа по-напрегнато, различи някаква фигура. Значи не бяха рибари. Но в следващия момент и тя изчезна.

Призрачен кораб. Това беше вълнуваща мисъл. Можеше да напише цял сборник с фантастични разкази за призрачни кораби. Подпря длани върху хладната рамка на прозореца и се усмихна.

Биваше я да измисля истории и го бе правила през целия си живот. Въображението ѝ се бе превърнало в нейно убежище още в детството.

А това тук действително си беше бягство. Избирайки топлите бисквити пред мистичната лодка, навлече един суитшърт върху тениската и късите шорти, обу чифт вълнени чорапи и последва аромата.

След час вече беше преситена. Фритата, топли бисквити, резенчета киви и грейпфрут и огромно количество кафе — Никол продължаваше да я изкушава, без да ѝ позволи да стане от мястото си, за да сервира храната или да помогне при разчистването. Чувстваше се като разглезено дете, но така бе било винаги, когато идваше тук. Приятелката ѝ я покровителстваше по същия начин, както навремето го бе правила Анджи. Постоянно сновейки между печката, мивката, хладилника и кафемашината, тя не сядаше нито за миг.

Нито пък спираше да говори. Спомена блога, в който току-що беше публикувала няколко текста и предварителния вариант на корицата на книгата, получен наскоро от редактора, но това беше само начин да накара Шарлот да не задава въпроси. Сякаш знаеше какво ще се случи — Шарлот, която бе прекарала всички тези години в неведение за живота на Никол, би искала да чуе всичко за него. Но приятелката ѝ никога не би го позволила.

Когато Никол за пореден път понечи да се отпрати към мивката, Шарлот я улови за ръката.

— Започна да ми се вие свят от теб, Ники. *Седни!*

Домакинята побърза да се извини.

— Съжалявам. Обичам да шетам.

— Чиниите могат да почакаат. Хайде да си поговорим.

— Нали и сега си говорим.

— Но не и за онова, за което искам. — Смекчи думите, като стисна ръката на приятелката си. — Искам да ми разкажеш за себе си.

Никол сякаш се притесни.

— За мен? Животът ми е чудесен!

— Моят също. Край на разговора — отсече Шарлот и я изгледа предизвикателно.

Никол срещна погледа ѝ и се разсмя.

— Изобщо не си се променила. Същата безцеремонна Шарлот. — Тъй като приятелката ѝ продължаваше да я наблюдава, най-сетне

седна обратно на стола. — Какво по-точно искаш да знаеш?

— Можеш да започнеш с Кайлин и Джон — предложи Шарлот.
— Близка ли си с тях?

Никол се усмихна с обич.

— Много. Дватамата с Джулиан си поделяме попечителството с Моника... е, поделяхме си го... в минало време, защото сега и двамата са навършили осемнайсет години. През есента Кайлин ще бъде в най-горния клас в „Пен“, а Джон учи втора година в „Хавърфорд“. Но докато бяха в гимназията, живееха в нашия дом.

— В къща или в апартамент?

— В апартамент — уточни тя. — Имахме намерение да си купим къща, но Кайлин беше приятелка с Елоиз от горния етаж, а Джони обожаваше да тича из коридорите. Освен това се намира само на десетина минути от дома на Моника, която притежава къща с двор, и както ти казах, прекарваха летните ваканции тук. Мама и татко много ги обичаха, а децата направо ги обожаваха. Много тежко понесоха смъртта на татко.

Шарлот ѝ вярваше. Боб беше един от най-сърдечните хора на земята. Още от самото начало бе приел сина и дъщерята на Джулиан като свои внуци. Но от Никол и Джулиан се бе очаквало нещо много повече. Много пъти го бяха коментирали през онова сватбено лято.

И да, *същата тази безцеремонна Шарлот* попита направо:

— Защо нямаш свои собствени деца?

— Защото вече имахме две, които трябваше да отгледаме.

— Винаги си казвала, че искаш свои.

— Няма къде да бързаме. Е, — махна пренебрежително с ръка Никол, — знам, че съм на трийсет и четири, но това няма значение. Всички тези приказки за биологичния часовник! Понякога си мисля, че са чисти глупости. В днешно време жените раждат първото си дете след четиридесетте. Много от жените. Лично аз познавам поне три.

Отговорът ѝ прозвуча твърде патетично за Шарлот.

— Да не би да има някакъв проблем?

— Като стерилитет? Не. Ние ще имаме деца. Просто това ще отнеме известно време.

— Щом Кайлин и Джон учат в колеж, а Джулиан е на четирийсет и шест, какво още чакате?

— Шарлот! Ти си същата като майка ми!

Но Шарлот не се остави да бъде подведена. Искаше да се увери, че в брака на приятелката ѝ всичко е наред.

— Не е променил желанието си да има още, нали?

— О, не! — настоя Никол. — Иска не по-малко от мен. — Погледна през прозореца и продължи по-ведро: — Слънцето се показва. Хайде да си допием кафето на верандата. — Преди Шарлот да успее да отговори, тя се насочи към страничен дрешник. Върна се с два анорака и макар стъпките ѝ да бяха все така леки, очите ѝ се замъглиха. — На мама и на татко са. Хрумна ми да ги подаря на църквата. Там със сигурност знаят кой би могъл да ги носи. Ти вземи на мама — каза, като ѝ подаде единия. Беше червен.

— Аз съм по-висока от теб. Дай ми на Боб...

Но ръката на Никол стискаше здраво синия анорак.

— Имам нужда от него... — изрече на един дъх.

Шарлот мълчаливо пое дрехата. Взе чашите с кафето, докато Никол донесе чиния с бишкоти. Минута по-късно вече бяха отвън. Вътрешният двор бе набразден от пътеки, покрити с дялани в Мейн плочи. Бяха подредени дъгообразно, за да повтарят извивките на брега. Две тежки дървени кресла стояха с лице към морето от дясната страна на стълбите, които водеха към пясъка. По-близо до къщата и на по-закътаното място стоеше, заобиколена от няколко стола и прясно боядисана, масата от ковано желязо със стъклен плот, на която толкова често бяха вечеряли в миналото.

Малко по-встрани бяха поставени три шезлонга. Те дръпнаха два от тях под перголата, увивните растения върху която само след месец щяха да се покрият с изобилие от кремави цветове.

Обвила длани около чашата с кафе, за да запази топлината му, Шарлот подви крака под анорака и се наклони към Никол.

— Щастлива ли си?

Приятелката ѝ вдигна светлите си очи над ръба на чашата.

— Щастлива?

— С Джулиан. В брака си.

— Разбира се.

— Добре ли се отнася с теб?

— Той е същински ангел. Защо питаш?

Шарлот искаше да повярва, че Джулиан я обича, че няма и сянка на невярност и нищо от случилото се през онази ужасна нощ не стои

между тях.

— Просто от любопитство. Винаги си кипяла от енергия, но сега ми се струваш нещо унила.

— Обясних ти. Трябва да мисля за много неща. За татко, за къщата, за книгата...

— Е, щом не е за Джулиан. Искам да съм сигурна, че си щастлива.

Никол скочи от мястото си и губейки се съвсем в анорака на Боб, прекоси вътрешния двор.

— Бих била щастлива, ако градинарят си беше свършил работата, а погледни тази бъркотия тук. — Тя коленичи до растящия до каменната пътека кипарис и започна да кърши кафявите върхове на клонките. — Те си мислят, че няма да забележим, но въпросът не се свежда единствено до това как изглеждат, а и до това как се чувстват растенията. Ако искаш нови филизи, старите трябва да се отстранят.

— Джордж Мейс още ли работи при вас? — Шарлот си спомни, че човекът винаги бе проявявал характер и често се бе появявал подпийнал на работа, но иначе имаше отношение към растенията и изпълняваше съвестно задълженията си.

— Той прави каквото може — отвърна Никол, докато се оглеждаше за още увехнали клонки, които да махне, — но вече прехвърли шейсетте и работата му пое синът му Лайъм. — Пъхна откъснатото в джоба си и се върна в шезлонга. — Младежът не е много свестен, но семейството се нуждае от пари, а и на острова няма голям избор от градинари. Да не забравяме и Роуз. — Съпругата на градинаря и майка на Лайъм, заедно с Черил и Кейт и множеството им внуци и правнуци. — Нейната зелена салата си остава ненадмината досега. — Огледа се припряно наоколо. — Къде ми е кафето? — Забеляза го оставено до кипариса и мигом скочи отново на крака. Върна се и каза: — Не съм сигурна дали се дължи на семената от целина, или на дресинга, но Роуз определено е начело в списъка ни. Салатата от зеле в Мейс е деликатес.

Шарлот се сви в широкия анорак. Споменът я накара да се усмихне.

— При това най-добрият. И тя я правеше за целия град. Винаги съм си представяла, че има внучета, скрити сред листата, които къдрят краищата им. Също като джуджетата на Дядо Коледа.

Никол се разсмя. Звукът беше изключително приятен.

— Внучки. Момчетата биха се занимавали с физически труд. Те са традиционно семейство. Което не би могло да се твърди за повечето на Куинипиг. Почакай, докато се запознаеш с някои от новите. Нужно ни е да съберем повече впечатления. — Изправи се отново и се отправи към къщата.

— Какво *правиш*? — подвижна след нея Шарлот, озадачена от непрекъснатото движение.

— Трябва да нагледам цветята — отвърна Никол. — Мама със сигурност ще ме пита дали самакитката е цъфнала. Тази отсам е розова. Лизиантусът^[1] почти е напълнил. Ще бъде по-тъмнолилав от лавандулата. Нямам търпение да ѝ кажа.

— Тя се върна на шезлонга. — Между другото, подозирам, че в салатата слага и синап.

— Това някаква билка ли е?

— Семената на синапа? Не, подправка.

— Каква е разликата?

— Билките са от листата на растенията, докато подправките са от семената им — обясни Никол. — Някои, като кориандъра например, дават и двете. Солта е минерал. Наричаме я подправка, което не е правилно.

— А пиперът?

— Е, той е подправка. Зърната на черния пипер са всъщност семената на растението.

— Дали Сесили Коул е культивирала синапа?

— Сигурно.

Шарлот се усмихна широко.

— К. Е. С. Качество, ефективност, сигурност.

Никол отново се разсмя.

— Това не доказва нищо. Няма как да сме сигурни какви билки използва Роуз за салатата си.

— Ще я попитаме. Но онова, което непременно трябва да направим — решително каза Шарлот, — е да разгледаме градината на Сесили. Нали разбираш — снимки и всичко останало. Тя е царицата на местната кухня.

— Обясни това на сина й.

— Ще го направя.

— Той има оръжие. Стреля по чайките за развлечение.

Шарлот се намръщи.

— И какво толкова има против тях?

— Не знам, а и не държа да разбере. Растенията на Сесили са пръснати из целия остров. Можем да намерим онова, което ни е необходимо, на всяко едно друго място.

— Но в основата на всичко е нейната градина — възрази Шарлот точно когато приятелката ѝ се изправи за пореден път. — Сега пък къде отиваш?

— Студено ми е — отвърна другата с познатия си момичешки глас. — Трябва да се облека.

— Просто вземи едно одеяло отвътре. Тук е страхотно. — Шарлот вдъхна дълбоко. — Въздухът е невероятен. Сладникав.

— Шарлот, въздухът има солен вкус и слънцето се скри. — Никол погледна с неприязън към облаците. — Наистина мислех, че се е показало, иначе нямаше да ти предложи да излезем. То създава настроение. Всъщност точно от това имах нужда — подхвърли през рамо, отправяйки се към къщата. — Мисля, че трябва да отскочим до града. Няма да е лошо всички да видят, че си пристигнала.

На Никол ѝ беше трудно да стои на едно място. Шарлот имаше неприятното чувство, че приятелката ѝ се опитва да избяга от нещо и това нещо е *тя*. На моменти не можеше да я гледа право в очите, което можеше да означава, че знае всичко за нея и Джулиан, но въпреки това се опитва да върви напред.

Смирена, Шарлот отиде да се преоблече. Предложи да шофира, но Никол настоя да вземат стария джип, който родителите ѝ винаги държаха недалеч от къщата. Това ѝ даде поредния повод за скръб.

— Татко никога не се е притеснявал да ме оставя да карам тук — тъжно отбеляза тя. — Има само един път, а и няма как да превишиш скоростта, защото е много неравен.

— Изобщо ремонтирали ли са го някога? — попита Шарлот, изнервена, че няма да държи волана.

— Много рядко. За местните това не е приоритет. Ние сме доста разглезени. Мислех си да дам тази кола на Елинор Бейли. Нещо като

знак на благодарност. Тя винаги носеше банички с омари. Спомняш ли си? Знаеше, че татко ги обожава.

— Аз също. Още една рецепта, която ще ни трябва.

Никол остана мълчалива, загледана през стъклото, вкопчила здраво ръце във волана, в което нямаше да има нищо странно, ако кокалчетата им не бяха побелели.

Шарлот я докосна по рамото.

— Добре ли си?

Приятелката ѝ кимна, прочисти гърлото си и се опита да се стегне.

— Просто си мислех за татко.

— Щом няма за какво друго.

Никол я изгледа отстрани.

— Какво друго би могло да има?

— Аз например — осмели се да изплюе камъчето Шарлот. — Сигурна ли си, че искаш да съм тук и да се занимаваме с това?

Никол я изгледа стреснато.

— Не искаш ли да си тук? Имаш нещо по-добро...

— По-добро от *това*? — прекъсна я Шарлот. — Нищо не би могло да бъде по-добро. Да ти помагам за книгата! За мен е *чест*!

— Тогава не казвай нищо повече — меко я сръза Никол. — Ние с теб сме страхотен екип. — После прибави по-яростно: — И моля те, дори не си помисляй да си тръгнеш!

С тези думи натисна педала на газта и продължи напред.

„Цената на покаянието“, беше първата мисъл, която се прокрадна в съзнанието на Шарлот в отговор. Следващата беше още по-отровна:

— Може би донесох със себе си прекалено много спомени?

— Нима нямаше да се върнат и без това? Сега поне си тук. Имам рамо, на което да си поплача.

— Обещай ми, че ще го направиш!

— Обещавам. Но съм добре. Наистина.

Така беше, поне в началото. Спряха пред пощата, уж да уведомят пощальона, че Шарлот може да получи някакви писма, но тъй като той правеше най-хубавите печени омари на острова и всички новини минаваха първо през него, срещата беше и стратегическо хрумване.

После идваше местната библиотека, свързана с железарския магазин, който библиотекарят държеше заедно със съпругата си. Беше известен със своите макарони с миди и сирене, което означаваше, че ползата пак беше двойна.

Нито едно от посещенията не беше кратко. Шарлот беше забравила колко по-различно тече времето на острова в сравнение с всяка друга точка на света. Хората не се задоволяваха с обичайното „Здравей, радвам се да те видя!“. Независимо с какво бяха заети, те оставяха работата си, за да запалят печката и да постоят на топло, и човек не можеше да си тръгне просто така. Естествено, искаха да говорят за Боб и Никол с благодарност приемаше съболезнованията им. Но тъй като се бяха виждали с нея преди година, истинската новина беше пристигането на Шарлот. Питаша я къде живее сега, от колко време се е установила там, дали има съпруг и деца. След като Никол им разказа за статиите ѝ, всички се интересуваха как е започнала да се занимава с това, дали се притеснява от пътуванията със самолет, как изглеждат Париж, Белиз или Бали.

На моменти срещите се превръщаха в кръстосан разпит. Като във фризьорския салон. Отбиха се там, защото собственичката беше известна с киша^[2], който бе въвела в града вместо традиционната закуска. Завариха жената сред облак от лак за коса, докато приключваше с една клиентка и се заемаше със следващата. Въпросите заваляха като порой. Трите жени искаха да узнаят всичко, и то веднага.

Шарлот бе започнала да се отегчава от всичко това, когато едната от жените се обърна към Никол:

— А пък ти, миличка, си прекалено кльоцава. Ще те угоим през това лято. Впрочем не видях мъжа ти миналата седмица. Все още ли се опитва да излекува всички болести на света?

— Да — отвърна Никол, сръга с лакът приятелката си и допълни напевно: — Ние си тръгваме. Ще наминем друг път. Довиждане.

Едва бяха прекрачили прага, когато ръката ѝ се стегна и тя процеди през зъби:

— *Все още ли се опитва да излекува всички болести на света?* Това за шега ли трябваше да мине? Не, чисто неуважение. Ето какво е. Защо хората не си държат езиците зад зъбите, когато не могат да кажат нещо мило?

Шарлот беше шокирана.

— Тя го приема за такова. — След като приятелката ѝ не отговори, опита да заглади положението: — Но трябва да ти призная, радвам се, че си тръгнахме. Обикновено аз съм тази, която задава въпросите. Трудно е да минеш от другата страна. Имам нужда от лека закуска. В кафенето все още ли предлагат онези чудесни кифлички?

На Никол ѝ бяха необходими няколко минути, за да се успокои.

— Сигурно.

— Е, присъединяваш ли се?

— Естествено.

Малкото заведение пазеше старото си очарование, което Шарлот така добре си спомняше. Спомени за отминали отдавна дни на лов на китове струяха от облицованите с тъмна ламперия стени, въпреки че главната атракция бяха огромните прозорци с изглед към морето. Тази сутрин обаче всичко се въртеше около печката на дърва, чиято миризма кръжеше над фотьойлите, около петте кръгли маси със столове от здрава брезова дървесина и барплота с високи табуретки. Мебелите изглеждаха съвсем нови, както и висящите полилеи, но най-голямата промяна от последния път, когато Шарлот бе идвала тук, беше изобилието от непознати лица. На две от масите седяха мъже с лаптопи, очевидно новодошли на Уини. Единият ѝ бе представен от Никол като кореспондент на вестник „Таймс“, а другият — като компютърен програмист.

Тъй като кафенето се намираше в далечния край на местния магазин, скрито зад рафтове с наръфани списания, назъбени пъзели и играчки, клиентите му можеха да останат незабелязани от онези, дошли да си купят хранителни продукти, освен ако Бев Саймън — собственичката на магазина — не ги споменеше. Кое то тя направи, но едва след като ги последва и обсипа Шарлот с информация за ражданията, смъртта и сватбите през последните десетина години.

— Ала венчавката на Никол и Джулиан си остана най-хубавата. Все още говорим за нея — заключи тя и стисна рамото на Никол. — Баща ти, бог да го прости, умееше да се забавлява. А вие с доктора сте толкова красива двойка. Той кога ще дойде?

— Не знам със сигурност — отвърна Никол, без да мигне. — Графикът му е много натоварен. Надява се да се освободи през август.

— Само с надежда не става — скара ѝ се Бев.

Усмивката на младата жена не се промени.

— Нищо повече не може да направи.

— Той е много зает човек — обърна се Шарлот към Бев, която сякаш се поуспири и дочула далечен звън откъм вратата, се върна в магазина. Но не беше приключила с тях. Гледайки на двете момичета като на важни особи — *О, ще пишат книга за нас!* — започна да изпраща клиентите си един след друг, за да ги поздравят.

И така, в кафенето също имаше много въпроси, отново отправени предимно към Шарлот, която не бяха виждали от доста време. Зарадвана, че най-сетне е оставена на мира, Никол се втурна да търси кифлички, капучино, лъжички за капучиното, ножове, за да намажат конфитюра, и салфетки.

Тогавя се появи Бет Малкълм, която бе притеснявала Шарлот преди много време. Тя преподаваше в местното училище, в което учебната година току-що бе приключила, което обясняваше присъствието ѝ в заведението по това време на деня в средата на седмицата. Когато се присъедини към тях, носеше издание на „Сол“.

— Аз сигурно съм последният човек на този остров, който би чел това — отбеляза, след като Никол и Шарлот си размениха многозначителни погледи. — Вие чели ли сте я?

— Четем я в момента — отвърна Шарлот.

— И харесва ли ви?

— Много.

— Не е ли забележително? — възкликна жената, после се стресна и се обърна към Никол: — Гледах Джулиан по телевизията. Беше *невероятен*. В първия момент не го познах. Носеше костюм и изглеждаше толкова сериозен, но в добрия смисъл на думата — като човек, който знае какво говори. А само преди седмица се разхождаше тук по къси шорти и тениска. Електротехникът — нали го познавате, онзи, дето подмени кабелите в къщата ви — очаква бебе през април, а наскоро се усъмниха, че може би има проблеми със сърцето. Тогавя всички говореха за Джулиан и чудесата, които върши със зародиша.

— С плода.

— Както и да е. Толкова се радваме, когато е сред нас. Кога ще се върне?

Никол извърна очи към приятелката си по начин, който би могъл да мине за снизхождение, ако Шарлот не я познаваше толкова добре. Този път в погледа ѝ имаше молба.

— Всички задават този въпрос — каза тя на Бет. — Надява се да успее поне към края на лятото. Затрупан е с работа...

— Между другото — намеси се Никол с висок глас, — ако дойде, ще бъде на почивка. Не би искал хората да се вторачват в него. Има нужда от малко спокойствие.

— Което — бързо добави Шарлот, защото този висок глас издаваше, че търпението на Ники беше на изчерпване — е най-голямото достойнство на острова. Колко деца има сега в училището?

Разсеяна, Бет заговори за работата си, после за собствените си две хлапета и съпруга си, с когото се бяха запознали в колежа и се бяха установили тук. Той беше скулптор, работеше предимно с метал и се бореше за известност. След като направи последното признание, жената прибави:

— Уверявам го, че един ден и това ще стане. Трябва да тръгвам. Ей, знаете ли, че създадохме читателска група? Не искате ли да се присъедините?

— Да не би да обсъждате „Сол“? — заинтригувана, попита Шарлот.

— О, не. Прочетохме я просто от любопитство. Но пък говорим много за „Кръстопътят на Кейлъб“^[3]. Тя също е за нашия остров.

Шарлот я беше чела.

— Може и да дойдем — каза тя и помахна с ръка за довиждане. Щеше да попита и приятелката си дали е чела книгата, ако не бе забелязала, че тя гледа, ужасена, кифличките в чинията си.

— Какво има?

— Стафиди! — извика Никол. — Не са отглеждани тук.

Шарлот беше объркана от реакцията ѝ, която граничеше с паника. Едни стафиди не биха могли да я предизвикат. Освен това онази Никол, която добре познаваше, винаги подминаваше с лека ръка подобни дреболии. Или се беше променила, или ставаше нещо друго, което нямаше нищо общо с Боб. Ако мислеше за баща си, щеше да бъде тъжна, а не ужасена.

Привършиха закуската в мълчание. Бев им изпрати още една от клиентките си, но жената беше безобидна и не им отне много време.

Веднага щом си тръгна, двете напуснаха заведението.

Тогава се натъкнаха на репортер от седмичното местно издание. Той засия, щом ги забеляза, но бързо насочи вниманието си към Никол.

— Чух добрата новина. Значи, книга, а?

— Готварска книга — поправи го с фалшива усмивка тя.

„Притисната е в ъгъла“ беше първата мисъл, която мина през съзнанието на Шарлот. Спомни си, че и предишния ден си бе казала същото.

— Много добре — каза мъжът, — макар да не съм изненадан. У вас винаги е имало нещо специално, което доведе и забележителния ви съпруг в Куинипиг. С удоволствие бих поседял с вас двамата, за да поговорим за проектите ви — готварската книга и за неговата работа. Кога ще го видим отново? Ще напиша статия за вестника. Ще бъде като за първа страница. О, да, много съжалявам за Боб. Ще ми липсва.

Никол кимна, без да мигне и без да престава да се усмихва.

Вестникарят продължи да дърдори:

— Сигурен съм, че моята работа върху профила на един лекар ще му допадне. Нали разбирате — снимки и всичко останало. Мислите ли, че Джулиан ще се съгласи? О, разбира се! Вестникът излиза само на острова, а той много го обича. — Протегна ръка към вратата. — Съпругата ми ме чака. Обещала ми е омар с мас и сирене и не искам да го пропусна. Ако имате нужда от най-добрите местни рецепти, непременно трябва да запишете и тази. Ще ѝ кажа. Ще бъде въодушевена от възможността да попадне в книгата ви. А вие нали ще ме уведомите какви са плановете на доктора? Ще дойда направо в дома ви. Всичко на този остров си струва да се опише, но сега имаме две звезди като вас. Телевизия, книга — вие сте много влиятелна двойка. Вли-я-тел-на! — повтори, поставяйки ударение на всяка сричка, и изчезна в магазина.

Шарлот точно си мислеше, че в думите му има много истина, когато Никол се обърна към нея с широко отворени очи и извика:

— Спомням си нейния омар в мас. Но ако иска да попадне в книгата ми, ще ѝ се наложи да добави още нещо, което да я направи уникална и различна от всички останали подобни рецепти.

Шарлот я задърпа настрана, но тя продължаваше да негодува:

— Влиятелна двойка? *Влиятелна* двойка? Този не си дава сметка какво говори. — Гласът ѝ издаваше приближаването на истерия. — На

пазара има милиарди готварски книги, а аз съм само една от многото, която се е заела да напише нова. Колкото до Джулиан, той прекарва по-голямата част от времето си в учене, отколкото в практика. *Влиятелна двойка? Да върви на майната си!*

Езикът, тонът, видът ѝ — всичко беше твърде неочаквано и Шарлот не можеше да го подмине просто така. Преди да успее да каже каквото и да било, Никол се отскубна от ръката ѝ, мина покрай джипа и се втурна надолу по улицата.

— Къде отиваш? — извика след нея.

Другата спря и се огледа. Обърна се надясно и се насочи към няколко скали, гледащи към кея. През лятото посетителите често обядваха на тях, но в студен ден като днешния наоколо не се виждаше никой. Единственото нещо, което хрумна на Шарлот в този момент, беше, че има намерение да скочи.

Затича се и я сграбчи за рамото точно преди да стигне до ръба.

— Какво *не* е наред?

Очите на Никол бяха широко отворени, лицето ѝ беше бледо като косата ѝ.

— Нищо. Всичко е чудесно!

Шарлот я разтърси.

— Кажу какво е, Ники!

Приятелката ѝ улови главата си с ръце и в погледа ѝ се мерна объркване.

— Кажу ми — насърчи я меко.

— Не мога — отвърна Никол с умолителен шепот. — Не мога.

— Тук съм, за да ти помогна. Искам! Не може да е толкова страшно.

Тогава Никол избухна:

— *Множествената склероза не е ли нещо толкова страшно?!*

Шарлот за момент сякаш остана без въздух.

— Ти ли?

— *Джулиан!*

Думата отекна като далечно ехо. Никол се огледа с надеждата, че някой друг я е произнесъл, защото, ако беше тя, това щеше да бъде предателство от най-долен вид.

Но единственият човек наоколо беше Шарлот, а тя нямаше как да знае, пък и не би крещяла по такъв начин. При това лицето ѝ беше безизразно.

И усети как всичко в нея се сви.

— Той какво? — прошепна приятелката ѝ, като я улови за раменете.

Не можеше да го изрече отново. Джулиан не искаше да казва на никого, най-малко пък на Шарлот. Не я ли бе помолил изрично за това предишната вечер? Ала тя си бе изпуснала нервите и го беше направила. Нямаше намерение, но сега това беше без значение.

Той щеше да бъде наранен, разочарован и ядосан. В последно време отношенията им бяха разклатени, а това сега изобщо нямаше да им помогне.

С мисълта, че изобщо няма да му казва, което означаваше още една тайна помежду им, почувства силен прилив на отчаяние и като се отпусна на колене, избухна в сълзи.

---

[1] Пищно растение, принадлежащо към семейството на тинтявата, произхождащо от Далечния изток. — Б.пр. ↑

[2] Аламинут, в който се използват всички налични и неизползвани продукти. Характерен е за немската кухня, но е доста популярен и във Франция. — Б.пр. ↑

[3] Роман от Джералдин Брукс — съвременна австралийска писателка, носител на наградата „Пулицър“, издавана от ИК „Хермес“. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Шарлот беше стъписана. От всички възможни обяснения на напрегнатата обстановка последното, за което би се сетила, беше болест. Онзи Джулиан, когото си спомняше, беше жизнен, винаги във форма. Беше прекалено отдаден на работата си, прекалено *известен*, което, естествено, звучеше абсурдно. Известни хора се разболяваха през цялото време. Известни хора *умираха* постоянно.

Не че Джулиан щеше да умре. С множествена склероза можеше да се живее. Поне това знаеше със сигурност. Но тя беше хронично заболяване, която променяше живота завинаги.

Коленичи и обви ръце около раменете на Никол, но приятелката ѝ дълго я отблъскваше. Дърпайки се, тя каза с пресекнал, но настойчив глас:

— Не бива да казваш на никого, Шарлот! Обещай ми!

— Няма.

— Абсолютно на никого. Ако той разбере, че съм се изпуснала пред теб, ще се разведе с мен.

— Няма да направи нищо такова. Джулиан много те обича.

Извади салфетка от джоба си.

— Едно време бях сигурна в това, но той много се промени — каза и издуха носа си. — Беше толкова открит. С него се живееше лесно, беше самоуверен и продължава да се държи така с всички други, освен с мен. Когато сме заедно, отчаянието му започва да личи. Аз съм единствената, която знае. Е, освен теб.

Шарлот не разбираше.

— Няма как да си единствената. Баща му е лекар. — Спомни си, че бе виждала доктор Карлисъл на сватбата. Макар и не учен от ранга на сина си, той излъчваше достолепие по свой собствен начин.

— Нито баща му, нито майка му — обясни Никол. — Никой, освен лекуващия лекар, който дори не е от Филадельфия. И аз съм напълно наясно, че бъдещето му зависи именно от това — никой друг да не научи. Знаеш ли колко е трудно за мен?

Шарлот се опитваше да си представи. Самата тя си беше самодостатъчна, но Никол? Никол беше толкова зависима, толкова общителна. Да не може да сподели с приятелите си?

— От колко време знаеш?

Никол изтри сълзите си.

— От четири години.

— *Години!* Мили боже! Наред със случилото се с Боб? Анджи сигурно е съкрушена.

— Шарлот, чуй ме! Мама не знае.

— Но тя е твоя майка! — възкликна в недоумение.

Никол се вторачи в лицето ѝ.

— Не ти е позволил да споделиш дори със собствената си майка? — продължи възмутено, после се опомни и вдигна примирително ръка: — Добре, добре. Няма да го критикувам. Не съм на неговото място. — Все пак не можеше да го възприеме, колкото и да се опитваше. — Мислех си... Мислех си, че вие двамата сте се отчуждили, че той има друга връзка или нещо подобно.

— Джулиан? Не и Джулиан! Той е изключително почтен, но аз? Не минаваше и ден, без да му опявам...

— Не трябваше да чакаш толкова дълго — скара ѝ се Шарлот. — Трябваше да ми кажеш в мига, в който пристигнах. — Беше озадачена. — Четири години и никой не е забелязал?

— Точно там е работата. Изтощението, което чувства през цялото време, остава скрито, а другите симптоми се появяват и отшумяват. Никой, който го погледне, не може да допусне, че има проблем. — Гласът ѝ стана по-висок. — Но множествената склероза е прогресивно заболяване. Лечението не му действа, затова сме наясно накъде вървят нещата. Понякога ми се струва, че съм абсолютна егоистка, тъй като проявите са все още слаби, но виж с какво се занимава. Той е хирург, който работи с най-малките създания, и ако ръцете му започнат да треперят в неподходящ момент, ще бъде истинска катастрофа. Вече не оперира, а само преподава, което го убива. Никой не знае защо се е оттеглил. Сякаш води двойствен живот — един за пред хората, където всичко е наред, и един таен, в който е тревожен и гневен. — Замълча и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Не биваше да ти казвам, но двете с теб винаги сме си споделяли всичко. И ето ни сега тук, сред познати, които постоянно питат кога ще дойде. — За момент затаи дъх

и допълни: — Той ме помоли да не ти казвам. — Това предателство ли е, или не?

Ето я отново тази дума. Шарлот би могла да й каже няколко думи за почитеността на Джулиан и предателството, ако в този момент това не беше последното, от което приятелката й имаше нужда. А тя искаше да й помогне, имаше *нужда* да й помогне. Затова отвърна меко:

— Не е предателство, Ники. Просто оцеляване. Ти също си човек. Имаш чувства и потребности. По-скоро си светица, задето си го таила в себе си толкова дълго. — Смъкна се надолу така, че двете се оказаха седнали с гръб към брега, и настоя: — Сега ми разкажи всичко.

Веднъж започнала, Никол не можеше да спре. Тапата беше изхвърчала и четирите години агония се изляха навън. И докато говореше, тя лека-полека я вадеше на показ — от първия ден, в който си бе стояла в апартамента им и Джулиан се бе прибрал с резултатите от изследванията; през пътуването до Ню Йорк, където лекуващият лекар бе започнал терапията; после пак, когато беше променена; през живота в лутане между надеждата и разочарованието, между надеждата и отчаянието чак до безкрайните нощи, в които бе стояла пред компютъра и бе изчела всичко за множествената склероза.

Лодките скърцаха на котвите си, докато вълните обливаха кея, рибарския навес и брега. Въпреки че скалите ги предпазваха от поривите на вятъра, соленият въздух се въртеше наоколо, примесен с пушек от горящи дърва от близките къщи. Но най-успокояващо от всичко беше смъкването на товара. Джулиан щеше да се разгневи. Но тя беше човешко същество. С времето беше привикнала към неговите нужди, но тази си беше *само* нейна.

Шарлот не получаваше отговори. Само слушаше. Не упрекна приятелката си в разглезеност и егоизъм, когато тя се гневеше, че не е честно. Че Джулиан има толкова обещаващо бъдеще и *защо това се случва точно на тях*. Нито пък омаловажаваше нещата, както би сторила майката на Никол. Въпросите й бяха кратки и точни. А след това? Шофира по обратния път към къщата — просто успя да се наложи и усещането беше чудесно, докато Никол обобщаваше:

— Това е нещо като жонглиране. Трябва спешно да се намери лечение, което да забави развитието на болестта и в същото време да

не увреди сърцето му.

— А случвало ли се е?

— Все още не, но само защото е под постоянно наблюдение. При едно от лекарствата, след първата доза, се наложи да остане в болница повече от шест часа. Пулсът му толкова се забави, че не посмяха да му дадат втората. Една от най-добрите терапии предизвика такъв страничен ефект, че се наложи да се откажем от нея. Това много ограничава възможностите. Ако нищо не подейства изобщо, ще означава... О, господи! Толкова е ужасно! Като си помисля докъде ще стигнем след няколко години, направо изпадам в паника, а това се отразява зле върху Джулиан. Опитвам се да го изхвърля от съзнанието си, но не мога, разбираш ли? Той се прибира у дома и изпада в криза. Опасява се, че е само въпрос на време, преди да му се случи на неподходящо място и в неподходящ момент. Имам предвид, че вече се е оттеглил от активна практика, но никой не знае защо, така че е в режим на повикване. А има и още нещо — добави нервно: — на него му харесва да се появява по телевизията или да участва в симпозиуми, където се изказва пред хиляди лекари. Обича да го канят в Лондон, Париж и Пекин. Пък и кой не би се поласкал от подобно признание? Щом разберат за заболяването му, ще решат, че с кариерата му е свършено, и ще престанат да го викат.

— Колко тежки са кризите?

— Засега не са толкова страшни. Обикновено продължават ден-два. Тогава отказва всичките си ангажименти във Филаделфия и хващаме влака, за да се срещнем с лекаря му в Ню Йорк.

— Кортикостероиди^[1]?

Никол я изгледа стреснато.

— Откъде знаеш за тях?

— Веднъж писах статия за малка провинциална клиника в Англия...

— Четох я. Но там ставаше въпрос за рака.

— Знам, но след това за кратко се срещях с един от лекарите. Специализацията му беше точно върху множествената склероза. Беше несполучлива връзка, но пък научих доста неща. Кортикостероидите се използват за овладяване на кризите.

— Помогнаха — потвърди Никол, — но не може да ги взема постоянно. На Джулиан му е необходимо лекарство, което да ги

предотвратява изобщо. Проблемът при това заболяване е, че онова, което действа на един пациент, може да се окаже напълно безполезно при друг. Чуваме за нов препарат, който едва ли не прави чудеса, а после той или предизвиква страничен ефект, или не му влияе изобщо.

Вече се бяха прибрали и отново седяха във вътрешния двор заедно на един шезлонг, както някога, когато бяха на осем години, и пиеха горещ чай под последните сгряващи лъчи на слънцето.

— Пробвали ли сте йога? — внезапно попита Шарлот.

Никол я наблюдаваше облекчена — *толкова* облекчена от възможността най-сетне да сподели тревогите си с близък човек.

— Онзи твой доктор очевидно е бил доста приказлив човек.

— Обаче говореше предимно за себе си — отвърна Шарлот, леко развеселена. — Поне темата за множествената склероза ми беше интересна. Веднъж спомена йогата като алтернативно лечение.

— Но не и за нас. Допълнително, но задължително съпроводено с вземането на медикаменти. Джулиан не иска да рискува. Същото важи и за диетите. Има много малко проучвания, които доказват, че макробиотиците могат да помогнат, така че той просто внимателно подбира храната си. Впрочем винаги си е бил такъв. Освен това прави упражнения. Тича, работи в градината. — Уловила озадачения поглед на Шарлот, тя поясни: — Естествено, че пада. Обикновено хвърля вината върху маратонките или неравностите по пътя. Това ме плаши. — Дори в момента, в който изричаше думите, усети обземащия я ужас, но не така силно, колкото досега. Самотата преувеличаваше нещата, но приятелката й вече знаеше. И я разбираше. — Излиза да тича, а аз чакам всеки момент пред вратата да се появи полицаи и да ми съобщи, че е паднал или е бил блъснат от кола.

— Не бива да си причиняваш това...

— И как да престана? Зная, че е егоистично от моя страна, след като сме толкова по-добре, отколкото повечето...

— Замълчи, Ники. Не казвай това никога повече — извърна се да я погледне в лицето Шарлот. — Болката си е болка. Имаш право да я изпитваш. Не се е случило по твое желание.

— Но не се справям добре. Не знам какво да правя. Кажете ми, Шарлот. Искам да ми помогна, но не знам как. Той казва, че се суеят прекалено, но то е само защото искам да ми бъде полезна. И веднага

след това изтърсвам нещо не на място или извършвам някаква глупост. Наистина съм неспособен човек!

Шарлот изглеждаше искрено изненадана.

— Шегуваш ли се? Друг на твое място би бил като парализиран. Но не и ти. Погледни какво си направила през последните четири години — помагаш на Анджи, отгледала си Кайлин и Джон, създала си блог, който работи достатъчно добре, че да ти донесе договор за книга. Не се подценявай, Ники.

Ала това очевидно не ѝ се удаваше. Опитваше се, докато Джулиан беше край нея, но щом останеше сама, започваше да се тревожи за всичко.

— Блогът ми помага да откъсна мислите си от множествената склероза. Може би той е прав и наистина имам нужда да се отдалеча за известно време. Освен това много настоява за книгата. В негово лице намирам голяма подкрепа. — Направи кратка пауза и продължи настървено: — Нужно ми е тя да бъде успешна, Шарлот. О, не заради името ми. Не ми е нужна слава. Но ако се продава добре, сигурно ще има и други. — Започна да чертае във въздуха въображаеми заглавия във вестници: — „Никол еди-коя си за Чикаго“ или „Никол тази и тази за Сан Франциско и Ню Орлианс“... Става въпрос за...

Не за слава. Дори не за временно бягство. За сигурност. Думата дойде сякаш сама и тя се замисли върху нея.

— Аз съм доста разглезена. Приемах за даденост, че Джулиан винаги ще има работа.

— Ще има.

— Само че няма да печели, колкото преди. — Чувайки думите, изречени на глас, усети тяхното въздействие. — Не мога да говоря с него за това. Става непоносим винаги, когато се опитам. Но ако нищо не подейства и състоянието му се влоши... Нуждая се от сигурни приходи, Шарлот. Искам да кажа... Знам, че е само една готварска книга, а те не се продават в милионни тиражи, но имам нужда да се окаже успешна... — Поколеба се за момент и подхвърли: — Не звучи ли така, сякаш се подготвям за провал?

Шарлот се усмихна.

— Какво казваше винаги баща ти?

— Цели се право напред и само напред. Но виж какво стана с Джулиан.

— Вярно. Той си беше поставил за цел сериозна практика и я постигна. Искаше сплотено семейство и го получи. Бих казала, че се справи отлично.

— Добре. Осъществил е мечтите си — замислено отвърна Никол. — Но какво стана с моите? Аз също имам мечти.

Тя улови точно мига, в който се появи — леко присвиване на иначе спокойните кафяви очи.

— Значи затова нямате деца? — Изглеждаше шокирана. — Той не може да прави секс?

Само преди седмица Никол би възроптала срещу подобна дързост, но не и сега. След като бе разкрила душата си, изпитваше такова облекчение, че приятелката ѝ би могла да каже всичко, без то да я засегне.

— О, може. Не е това. Най-голямата лудост е, че ние преднамерено отлагахме за неопределен момент. Кайлин и Джон се нуждаеха от внимание, което можех да им дам, и получих в замяна толкова много. След това проблемите на Джулиан. Страхува се, че няма да бъде в състояние да плаща за дрехи и образование, дори че няма да може физически да *държи* детето в ръце, а аз продължавам да го успокоявам, че всичко ще е наред, че ще се справим, че хора с множествена склероза раждат здрави деца. А той не иска и да чуе.

— Болестта му предава ли се по наследство? — попита Шарлот.

— Не могат да кажат със сигурност. Имам предвид... има толкова много неизяснени неща, като например защо жените боледуват по-често от мъжете или защо се среща по-често в северните щати, отколкото в южните. Направиха му всички изследвания, описани в учебниците, но нямат представа защо се е разболял. Никога не би казал на родителите или приятелите си. Още по-малко пък на Кайлин и Джон. Постоянно повтаря, че с нищо не биха могли да му помогнат. И може би е прав. — Замисли се върху думите си и се опита да продължи, но нещо все още я тревожеше: — Влиятелна двойка? Съвсем не. Може да изглеждаме щастливи, преуспели и влиятелни пред хората, но вътрешно не се чувстваме такива. Джулиан е болен, а аз съм измамница.

— Не си измамница.

— И пиша готварска книга, за да запълня празнините в душата си? Дрън-дрън!

— Така живее половината свят, Никол. Винаги си била страстна почитателка на екологичните продукти и движението „От фермата на масата“ е точно съюзникът, който ти е нужен. Това, което правиш, може да се нарече пречистване и ще донесе само полза.

Никол остави думите да се носят около нея, обзета от непреодолимо желание да им повярва. Затова беше довела Шарлот тук. Изпълнена с дълбока благодарност, се загледа в приятелката си, която, обвила ръце около чашата с чай, се взираше в морето. Беше сериозна, дори мрачна, но не я попита защо след всичко, което бе стоварила върху ѝ. А то беше прекалено тежък товар.

От друга страна, на самата Никол ѝ беше толкова леко — не се бе чувствала така от месеци насам. И съвсем импулсивно прегърна Шарлот.

— Късметлийка съм, че те имам. Идването ти тук спаси живота ми.

— Много мелодраматично.

— Говоря сериозно. Радвам се, че ти разказах всичко. Чувствам се много по-добре. То е нещо като... преминаване на сянка над морето — каза и в този момент и двете усетиха присъствието на баща ѝ. — Татко често говореше за това. Помниш ли? Точно под облаците, черни кръпки върху водата там, където е тъмна и леденостудена? Е, аз току-що се отърсих. Все още виждам сенките, но те вече не са толкова мрачни и страшни. Благодаря ти, Шарлот. Ти си незаменима.

---

[1] Кортикостероиди — медикаменти, представляващи синтетични аналози на вид хормони, произвеждани от надбъбречната кора. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

„Ти си незаменима“, бе казала Никол. Но Шарлот не мислеше така. Докато бе обикаляла по света и си бе избирала ангажиментите по безгрижен егоцентричен начин, приятелката ѝ си бе стояла вкъщи и бе живяла в истински ад. И ако го беше знаела, дали щеше да ѝ се притече на помощ? Това би означавало да се вижда с Джулиан, а беше сигурна, че той би искал това точно толкова, колкото и тя.

Сега, след като Никол ѝ се беше доверила, беше поела част от бремето. Подтиквана от необходимостта да научи всичко за множествената склероза — отчасти, за да опресни знанията си, отчасти, за да се запознае с новите открития, прекара целия следобед във вътрешния двор с лаптопа. Мъглата се беше разсеяла, по небето се гонеха няколко пухкави облачета. Слънцето сгряваше раменете и краката ѝ и ѝ позволи да остане навън, въпреки че беше хладно. Петгодишната ѝ раздяла с Греъм — нейния английски лекар, се изразяваше в няколко нови лекарства, нови теоретични разработки и нови методи на лечение. Но във всеки блог, рекламиращ чудотворно оздравяване, имаше поне едно оплакване за излъгани надежди и поява на странични ефекти.

Тогава попадна на статия за трансплантация на стволови клетки. През цялото време се бяха въртели в съзнанието ѝ. Навремето Греъм я бе споменал като евентуална перспектива за успешно лечение на множествената склероза и ако се съдеше по това, което прочете, очевидно работата в тази насока даваше резултат. Процедурата се състоеше в изтегляне на зрели стволови клетки от гръбначния мозък и трансплантирането им в тялото на болния, където да заместят засегнатите. В случаите на множествена склероза занижената функция на имунната система предизвикваше увреждане на нервните окончания и прекъсваше изпращането на сигнали към главния и гръбначния мозък. Именно това предизвикваше симптомите на заболяването. Целта на трансплантацията беше да се осигурят на тялото свежи клетки, които да генерират здрави нервни окончания.

В последно време учените клоняха повече към автотрансплантацията, която предполагаше използване на собствени клетки, с цел да се намали рискът от отхвърляне. Големи надежди будеше и използването на ембрионални стволни клетки, но идеята срещаше сериозен отпор в политическите среди. Говореше се и за клетки от пъпна връв, но ако се съдеше по написаното, това засега оставаше в рамките на експеримента.

Перспективата беше смразяваща. Костваше й много усилия да прикрие тревогата си по време на вечерята. Ала Никол, превключила вече на вълна готварска книга, бе приготвила за всяка индивидуален пай с морски дарове по специалната рецепта на собственичката на ресторанта на кея. Беше сервирала на малка дървена маса — яркооранжеви подложки, поставени върху полираната повърхност, салфетки в раковина и отлежало вино в гладки чаши със столчета. И отново бе настояла да снима всичко, преди да позволи на Шарлот да започне да се храни.

— Е, какво мислиш? — попита след няколко минути замислено дъвчене. Задълбоченият израз на лицето й говореше, че анализира всеки детайл на вкуса, съпоставя съставките, претегля пропорциите им.

Това вече беше онази Никол, която Шарлот добре познаваше — с внимание към всяка подробност, помнеща второстепенната сюжетна линия на всяка прочетена книга и винаги в състояние да изтъкне доводи как тя допълва целостта на творбата. Шарлот, която обикновено вървеше напред, без да се обръща, едновременно я обичаше и мразеше заради това.

Но сега не ставаше въпрос за любов или омраза, а за възхищение. Никол не само се бе устремила напред. Тя просто отстраняваше едно препятствие, за да се насочи към друго.

Въодушевена, Шарлот се съсредоточи върху достойнствата на храната.

— Обичам омари... И раци... А тези миди направо обожавам. Но скаридите ми идват малко...

— В повече — насърчи я Никол.

— Бяха замразени, нали? — Определено не искаше да намекне, че скаридите не са добре сварени, нямаше намерение да си позволи

дори сянка на критика, когато Никол е превключила на режим „бягство“. Множествена склероза? *Умопомрачение.*

Никол вече дъвчеше следващата хапка.

— Да, замразени. Тук скариди се намират само от декември до април. Тази година сезонът им приключи сравнително рано, защото уловът беше богат. — Извади една скарида и я сдъвка. — Определено са жилави. А и копърът хрупа. Повече няма да купувам от тази фирма. Следващия път ще използвам треска.

— Ще се получи — замислено отвърна Шарлот. — Но салатата ми харесва и така. Хлябът също.

Замисълът беше в предложенията за меню да включат и рецептите — какво предястие ще подхожда на основното блюдо, кой ордьовър или десерт ще даде завършен вид на направения избор. Сайтът на Никол беше известен с това. Славеше се още с изрядното сервиране, което беше и основната причина тя да се вживява толкова в него и маниакално да качва в Мрежата огромно количество снимки. Естествено, не гледаше на заниманията си като на работа, защото ѝ доставяха удоволствие.

Шарлот се опита да следва нейния пример и се облегна назад, за да огледа масата — запеченото топено сирене в повече, почти наполовина изядено, лежеше върху сметановия сос. Той беше станал на бучки от морските дарове. Местните не ги смесваха с други храни и се придържаха към простотата на салатата и хляба. Но в този сос бяха сложени няколко от подправките на Сесили Коул.

— Магданозът е достатъчен като зеленина.

— А човечетата му придават чудесен кафеникав нюанс — пошегува се Никол. — Купих ги от местния магазин преди няколко години и съвсем не бяха скъпи. Между другото, изготвям и списък с препоръчителните домашни съдове, уреди и продукти, които смятам да приложа в края на книгата. Не всеки има достъп до нашите съставки, а и ние невинаги можем да си ги набавим пресни, но след като магазинът на острова предлага повечето, при това ръчно направени на място...

— От Оливър Уикс? — ентузиазирано се обади Шарлот.

— Все още? Какъв характер! Трябва да поместим обширно интервю с него.

— Книгата ще бъде готварска и трябва да се фокусира върху готвенето.

— Но той прави именно съдове за готвене.

— Не съм сигурна, че редакторката ми ще одобри Оливър Уикс.

— В такъв случай ще го интервюирам за себе си — зарече се Шарлот. — Мога да му направя профил, придружен със снимки. Да! Все още ли не се е оженил?

— Среща се с Алисия Дийн — засмя се Никол.

Приятелката ѝ се престори на ужасена.

— С Алисия Дийн? Каква досада!

— Казваш го само защото навремето го намираше за изключително страстен мъж.

— Той си беше такъв. — И вече доста по-предпазливо попита: — Как изглежда сега?

— Сбръчкан.

— Сериозно? Не е чак толкова стар.

— На годините на Джулиан. Преполовил е четиридесетте.

Десетината години разлика във възрастта им бяха причината Шарлот да не флиртува с Оливър. Не че беше флиртувала с Джулиан. Не че някога го бе смятала за привлекателен. Не че имаше някакво значение дали Джулиан сега е сбръчкан и посивял — по-скоро я притесняваше здравето му. И до ден-дневен не можеше да си обясни случилото се между тях, още по-малко да го отдаде на физическо привличане. Самота? Може би. Току-що беше скъсала с поредното момче, което беше смятала за единствено, така че можеше да прибави и разбитото си сърце към дългия списък с оправдания. Както и виното и изтощението. Резултатите бяха разрушителни.

— Алисия прекара близо две години на континента — обясняваше Никол, — така че сега в нея има повече живец. Работи като пиар в Търговската камара.

— Търговската камара — изсумтя Шарлот. — Има една доста интересна организация, особено за хората от Куинипиг, които мразят туристите.

Никол с усилие потисна усмивката си.

— С идващите само за ден няма никакви проблеми. Даже Дори ги обича — каза тя, като посочи остатъците от пая. — Обеща да ми

даде още рецепти, но аз мисля, че си струва да включим тази. Паят е характерен за местната кухня.

А Шарлот знаеше, че на Куинипиг той се прави не само с риба. Спомняше си, че беше яла с пилешко, със свинско, дори с телешко, макар последният наистина да беше трудно смилаем.

— Овчарски пай! — възкликна, обзета от внезапна еуфория. — Гарниран с картофено пюре и поръсен с хрян от градината на Сесили Коул. Слава богу, че синът ѝ още го отглежда!

Никол вдигна двете си ръце и каза високо и отчетливо:

— Не отивай там, Шарлот. Вече знаеш за сериозния проблем, който имам в живота си.

— Множествената склероза не е проблем. Тя е тревога.

Но двете ръце вече покриваха ушите.

— Не искам да слушам. Трябва да говорим за книгата. — Скочи от мястото си, за да вземе някаква папка от плота, върна се и измъкна два листа. Подаде първия на Шарлот с думите: — Това са заглавията на главите. Започват с късна закуска и завършват с десерти. Редакторката ми смята, че трябва да има отделни глави за ордьоври и салати. Реших да отделя предястията, защото могат да минат за основно ядене, ако порциите са достатъчно големи, но салатите съм включила към препоръчителните менюта, така че няма да се появят в отделен раздел. Впрочем десет глави ми се струват напълно достатъчни. Виждаш ли? Вече съм включила пая.

Шарлот забеляза още риба, пиле, филета, както и основни ястия и закуски. Но онова, което видя, докато четеше, беше Никол в кухнята, приготвяща с ентузиазъм разнообразни блюда за блога и книгата си. Самата тя не беше кой знае каква готвачка, но когато се прибираще у дома, си похапваше. Също и когато беше отегчена или напрегната. А ето я Никол — сама в апартамента, сигурно отегчена от време на време, определено напрегната, заобиколена от храна, но слаба, както винаги. Очевидно нервната превъзбуда действаше почти толкова ефикасно, колкото стомашен байпас.

— Хората, които представляват интерес за нас — продължи Никол, подавайки втория лист. — Издателят не знае нищо за Куинипиг, затова му направих списък. Всеки един от тях ще бъде в ролята на главен герой.

Шарлот хвърли поглед върху имената, внезапно осенена от мисълта колко неподходящи са всички те и колко неуместен беше целият проект в сравнение с такива неща като болестта и непочтеността. И приятелството. Приятелството със сигурност оглавяваше списъка.

Разтълкувала погрешно изражението ѝ, Никол заговори припряно:

— Не е необходимо да се срещаш точно с тези, ако не ти е приятно. Аз просто нахвърлих заглавията на няколко глави и хората, които биха могли да ни помогнат с рецепти и разни неща, които могат да представляват някакъв интерес. Но ако не са заинтригували теб, сигурно няма да заинтригуват и читателите. Ето че идеята ми да ти покажа записките си, подежда като лакмус. Това бяха просто предложения.

— Това си е твоята книга — подметна Шарлот, чувствайки се като лоша приятелка.

— Но ти си авторът.

— Това си е твоята книга — повтори тя вече по-сприхаво. Ако Никол бе била по-взискателна към Джулиан, той никога не би я последвал на брега. И край на историята. — Ти си тази, която познава аудиторията и е подписала договора. Аз нямам представа какво очаква редакторката ти. Освен това не съм идвала тук повече от десет години и нямам право да вземам решения. Кажи ми с кого искаш да разговарям и ще го направя.

Никол отстъпи назад.

Едва тогава Шарлот си даде сметка колко остър беше тонът ѝ и колко едностранчив гневът ѝ. Обзета от угризение, тя се опита да смекчи думите си:

— Извинявай. Сигурно съм уморена.

— Всичко е заради онова, което ти разказах сутринта — извика Никол.

— Не. Просто ми се струпаха доста неща. Тези няколко месеца... — Остави останалото на въображението на приятелката си. *Естествено* че всичко идваше от чутото по-рано. — Но действително искам ти да си водещата в тази работа, Ники, защото знаеш какво правиш.

Никол не изглеждаше съвсем убедена, но поне не подхвана спор. Вместо това веднага след вечеря започна да разглежда списъка, събирайки самоувереност с обяснения защо бе избрала този или онзи от местните.

Шарлот се опитваше да демонстрира някакъв ентузиазъм, въпреки че през цялото време се чудеше как приятелката ѝ можеше да се отдаде така пълно на начинанието си. Но от друга страна, множествената склероза на Джулиан за нея не беше новост. Беше свикнала да се усмихва дори когато нещата не вървяха на добре. Винаги я беше смятала за по-силната от двете. Очевидно не само от тях двете.

Приключиха с вечерята, разчистиха масата, а тя продължаваше да мисли за множествената склероза. Имаше чувството, че знае много неща, които няма да я доведат доникъде. Единственото ѝ желание беше да научи още за различните лечения, през които беше минал Джулиан. Четири години не бяха достатъчно дълъг период, за да се изчерпат всички възможности. В някои от блоговете, които беше прегледала, бяха писали пациенти, пробвали различни методи в продължение на двайсет години.

Но Никол не повдигаше темата. Щом се смрачи, запали огъня, взе своя екземпляр на „Сол“ и се сви на дивана. Тъй като беше стигнала доста по-напред от Шарлот, не искаше да я обсъждат, за да не ѝ разваля удоволствието. Колкото повече въпроси ѝ задаваше приятелката ѝ, толкова по-категорично клатеше глава.

Шарлот взе своята книга, но дори тя не беше в състояние да я откъсне от мисълта, че скоро ще ѝ се наложи да ходи на места, където не би искала да бъде. От трите прочетени страници трябваше да препрочете две. Накрая я остави настрана, отиде до стаята си и се върна с плетка, макар да не знаеше защо я бе донесла. Жената в Ирландия ѝ бе започнала „най-лесния“ от пуловерите им и оттогава едва бе успяла да свърши с гърба. Беше ли лесно? Не. С надеждата, че с по-малките части ще се справи по-добре, бе започнала ръкава. Дали знаеше какво прави? Не. Загледа се в изpletения наполовина ред, разплете го и го подхвана отново.

Не след дълго се отказа, седна на пода, до лавиците с книги, и запрелиства семейните албуми. Скочи от мястото си, за да покаже на Никол една снимка, на която бяха двете, непохватни и тромави за

тринайсетте си години, ала приятелката ѝ, без да откъсва очи от книгата, махна с ръка в знак на отказ.

Шарлот върна албума на мястото му и се настани на дивана. „Сол“ беше история за един рибар, кучето му и някаква жена, появила се на сцената съвсем неочаквано, но в която той се влюбва. Всеки един от героите притежаваше уязвимост, която нямаше как да не трогне читателя. Но дори любовта в момента ѝ се струваше неуместна. Затова се съсредоточи върху стила на автора, който беше чист и стегнат, но в него имаше мелодика, напомняща приливите и отливите на океана.

Мисълта за морето я накара да усети нужда от свеж въздух. Затвори книгата за втори път и се изправи.

— Трябва да се пораздвижи. Искаш ли да се разходим?

Когато вдигна лице към нея, очите на Никол бяха пълни със сълзи.

— Не мога да я оставя сега. Точно стигнах до изключително вълнуващ момент — каза, като преглътна с усилие. — Освен това искам да се обадя на Джулиан. Ти върви. Ще оставя вратата отворена.

Навлечена в отчайващо идеалния си рибарски пуловер и с шал, Шарлот излезе през вратата на кухнята. Но не се насочи към брега. Не ѝ се искаше да минава през свързаните с болезнени спомени места, които щяха да я накарат да мисли за Джулиан. Не искаше изобщо да мисли.

Затова тръгна по пътя, по който щеше да ѝ бъде по-лесно да ходи по-бързо, и се насочи на запад, към града. Минута по-късно зави обратно. Градът беше безопасен, което беше добре. Но ако искаше да се поразсее, рискът беше за предпочитане.

Върна се назад, мина покрай пощенската кутия на семейство Лили и ускори ход, докато мускулите на краката я заболяха. Нервно напрежение? О, да. Трябваше да се освободи от него, да се *изтощи* до краен предел, ако искаше изобщо да заспи довечера. И случилото се „онази нощ“ да мине на втори план в съзнанието ѝ.

„Тръгвай си“, молеше се част от нея. Джулиан е болен, Никол е в нужда. Шарлот чувстваше някаква отговорност — нещо като вътрешно напрежение, от което цял живот се бе опитвала да избяга. Лесно би могла да си измисли някакъв проблем, който изисква незабавното ѝ

връщане в Ню Йорк, или още по-добре — внезапно възникнало предложение за нова статия. После щеше да се качи на първия ферибот, независимо кога щеше да е той.

Но продължи да върви. Не можеше да си замине. Дори да оставеше настрана факта, че Никол ѝ се бе доверила, ставаше въпрос и за собственото ѝ самоуважение. Освен това бе очаквала с нетърпение последното си лято в Куинипиг. Защото обичаше мястото.

„Вече нищо не се вижда“, потръпна тя, улови няколко разпилени кичура коса и ги пхна под шала. Толкова далече от града тъмнината беше по-плътна. Оттук не минаваха коли, нямаше нито улично осветление, нито приветливи къщи, а проблясъците от прозорците на дома на Никол бяха останали назад. Клонести дървета си поделяха тясното пространство от двете страни на пътя, а някъде зад тях се извисяваха скалите, невидими в спусналия се мрак.

Но надежда имаше. Докато вървеше, забеляза иззад облаците очертанятията на луната, която оцветяваше краищата им в сребристо и пръскаше лъчите си встрани. Те щяха да се спуснат върху повърхността на океана като светли пътеки, макар че оттук можеше само да си ги представя. Но чуваше как вълните се разбиват в брега и се отдръпват обратно.

Щом страничният тротоар стана по-неравен, тя се премести в средата на пътя. Тази част от острова винаги бе пренебрегвана и напомняше, че Сесили никога не бе канила гости на чай. Фактът, че отдавна не беше правен ремонт, подсказваше, че синът ѝ приличаше на нея.

„Връщай се“, примоли се вътрешният ѝ глас. Никол беше права — биха могли да заимстват много от Сесили и без да идват тук. Но да види градината още веднъж, при това този път с определена цел? Как можеше да устои?

Мина покрай редица брези с призрачни отблясъци върху бялата им кора, но освен шума на бриза в листата им и вечния плисък на вълните наоколо беше съвсем тихо. Чайките бяха накацали по скалите за през нощта и дори да имаше лодки, клатушкащи се на котвите си, кеят беше прекалено далече, за да се чуват.

Нищо, освен равномерното поскърцване на маратонките ѝ по грапавия асфалт. И внезапно някакво чукане. Предвид късния час нямаше как да е кълвач. По-скоро някакво животно си търсеше храна,

много по-уплашено от нея, отколкото тя от него. На Куинипиг имаше елени. И миещи мечки. Още бекаси, опосуми и къртици.

Тропането се повтаряше по три-четири пъти с малки промеждутъци между тях. За момент тя спря, за да провери дали не е скърцането на маратонките ѝ. Ала то се чу почти веднага и я подтикна да поеме отново напред. Колкото повече се приближаваше към къщата на Коул, толкова по-отчетлив ставаше шумът.

Скърцане на кости? Танц на скелети? Така разправяха хлапетата от острова и в детските си години двете с Никол бяха вярвали, но това не ги бе спирало. Боб и Анджи им бяха забранили да идват насам, което определено ги караше да го правят постоянно. Естествено, инициаторът беше Шарлот, но Никол никога не оставаше по-назад.

Стана ѝ студено, затова придърпа ръкавите на пуловера си и забеляза завоя към земята на Коул. Той бележеше началото на тайнствената градина и служеше като своеобразна врата. Щом я преминеш, виждаш къщата, а видиш ли къщата, започваш да се страхуваш от Сесили. Колкото и специални да бяха подправките ѝ и лековити билковите ѝ отвари, тя можеше да раздава и наказания. Или поне така твърдеше мълвата.

Но какво друго бяха слуховете, ако не въображаеми усилия да се позабавляваш? Сесили беше мъртва, а Шарлот изгаряше от любопитство. Един поглед нямаше да ѝ навреди.

Тя забави ход и кривна в извивката на пътя. Ударите на сърцето ѝ бяха добър знак. Беше жива, предстоеше ѝ истинско приключение и с типичната си непочтителност нарушаваше отдавна установени правила. Соленият въздух тук се усещаше по-силно, въпреки че не можеше да определи дали се дължи на растящите наблизко борове, или на собствения ѝ адреналин.

Тогава къщата на Сесили се изправи пред нея като видение в края на алеята. Беше си все същата двуетажна постройка, квадратна и простовата, с купол на покрива, който според хлапетата някога беше свърталище на прилепи. Ала сега прилепи не се виждаха никъде, не се чуваха призрачни гласове, нямаше го дори далечният детински страх. Прожектор, монтиран на горния прозорец, хвърляше оскъдна светлина върху занемарения двор. А шумът, който беше чула? Вдигаше го въоръжен с чук мъж, качен на стълба. Той поправяше един от

дървените капаци, което би било съвсем естествено занимание, ако не беше късният час.

Учудена, Шарлот тръгна по дългата алея. По прашния път се ходеше много по-лесно, отколкото по неравния тротоар. Дали това в крайна сметка не беше покана? Реши да го приеме така. Къщата изглеждаше тъжна. Просто плачеше за гости, или поне с това се окуражаваше тя, докато дърветата отстъпиха и от двете страни се ширна градината, в която Сесили отглеждаше своите треви. В тъмнината нямаше как да види растенията, още по-малко да прецени дали са билки, цветя или просто бурени. Долавяше някакъв мирис, но непривикналият ѝ нос не можеше да различи смесващите се в него аромати. Разрошени кичури паднаха върху лицето ѝ и тя ги отметна назад.

Градината на Сесили. Тук наистина имаше някаква сила. Можеше да я усети. А мъжът на стълбата посред нощ? Това вече беше опасно.

Маратонките ѝ се движеха безшумно по пръстта, докато приближаваше към ударите на чука. Когато непознатият спря и извади нещо метално, приличащо на панта, зад гърба ѝ откъм градината се чу шумолене, очевидно от подплашено от стъпките ѝ животно.

Стреснат на свой ред, мъжът застана за миг неподвижно, после се обърна. Вероятно притежаваше способността да вижда в тъмното, защото до мястото, където бе застанала, не се прокрадваше никаква светлина. Без да помръдне дори мускул по лицето и тялото му, той наблюдаваше приближаването ѝ.

Лео Коул. Шарлот беше достатъчно близо, за да го разпознае, и твърде проникателна, да си спомни тъмните очи, изпъкналите скули и квадратната челюст. Помнеше още дългата рошава коса, въпреки че, каквато и да беше сега, бе скрита под бейзболна шапка. Беше облечен в тениска и опръскани с боя дънки. Някога не беше ли висок и върлинест? Е, вече беше висок и мускулест.

Но устните му бяха свити презрително. И тогава, и сега.

— Навлезли сте в чужда собственост — каза с нисък груб глас, а мейнският му акцент беше прекалено слаб, за да го смекчи.

— Какво правите? — попита тя, отказвайки да се поддаде на уплахата. Беше срещала много по-страховити хора на далеч по-неприветливи места.

Очите му леко се отместиха от лицето ѝ към прозореца и обратно.

— А на вас на какво ви прилича?

— Ремонтирате къщата си в тъмното. — Тя пъхна скритите си в ръкавите ръце под мишниците. — Дали е, защото така няма да можете да видите онова счупено стъкло, или просто ви харесва да сте безразсъден?

Той се взира в нея почти минута. После пъхна чука в колана на дънките, слезе от стълбата, взе капака и доста рисковано, като се имаше предвид големината му, се качи отново. Капакът беше широк, по-скоро практичен, отколкото декоративен. Въпреки че го държеше само с една ръка, мъжът спря на два пъти, за да го нагласи по-удобно. Стигнал най-горното стъпало, той го намести върху дървената рамка и започна да завинтва болтовете.

С първата панта се справи бързо, но втората го затрудни. Шарлот беше наясно за какво става въпрос. Беше си имала работа с масивни капаци, предназначени да защитават домовете при буря. Поставянето им от сам човек беше трудно.

Той подпря капака на перваза, измъкна чука от колана и намести пантата с няколко добре премерени удара. После опита отново.

Докато наблюдаваше усилията му, Шарлот си спомни още някои неща за Лео Коул от онези най-ранни дни на острова. Не много приветлив, казваше мълвата. Неспокоен. Упорит. Никога не го беше познавала лично, защото идваше само през лятото, а и той се движеше с друга компания. Всъщност, поправи се мислено, изобщо си нямаше компания. Вълк единак, вършеше белите си сам, при това те съвсем не бяха невинни. Мълвата му приписваше кражби на коли, подправяне на чекове и забранени връзки с невинни момичета.

През последното ѝ лято на Куинипиг той беше в щатския затвор и излежаваше присъда за продажба на марихуана. Носеха се слухове, че Сесили я отглежда в градината си. Местните хора, естествено, отричаха. Не им се искаше федералните да тръгнат по петите на лечителката им.

Лео беше арестуван за разпространение на континента. Дали все още отглеждаше? Сега не долавяше мириса ѝ, но пък и не знаеше как мирише марихуаната.

Подпрял отново капака, той нагласяше пантата.

— Искате ли помощ? — подвикна Шарлот. Не поемаше ли прекалено голям риск?

Мъжът изсумтя.

— Четири ръце и работата е свършена — посъветва го тя.

— И две ще стигнат.

Погледът ѝ се плъзна покрай него към купола. Не виждаше никакви прилепи, не усещаше присъствието на призраци. Ако духът на Сесили се носеше наоколо, не бе направила магия, за да я задържи тук. Шарлот беше останала, защото също беше упорита.

Той отново се взираше в нея.

— И аз съм го правила някога.

— Мммхъ...

— Наистина. Строила съм къщи.

— Да бе. — Очевидно Лео изобщо не ѝ вярваше.

— Десетина в Ел Салвадор след голямото земетресение там и поне още толкова, когато Мериленд беше ударен от ураган. Знам как се слагат капаци против буря.

Мъжът просто продължаваше да я гледа.

— Единственото, което ви е необходимо — продължи тя, като вдигна ръка, за да отметне падналите отново кичури коса, — е някой да го придържа, докато завинтите болтовете в пантите.

— Така ли? Не знаех.

— Е, добре. Извинявайте. Но можеше да сте го монтирали и да сте слезли долу още преди пет минути. Не ви ли е студено? — Шарлот се опитваше да използва всеки сантиметър от дебелия си пуловер, докато неговите мускулести ръце бяха голи.

— Аз съм мъж.

Тя изчака, но след като не последва продължение, попита:

— Това пък какво общо има?

— Мъжете имат гореща кръв.

— Вярно. — Отказвайки да се хване на уловката, тя отново скри ръка в ръкава, зае по-добра позиция и се усмихна. — Чудесно. Ще наблюдавам как ще поставите този капак. Може пък да науча от вас как се прави от сам човек.

Очевидно осъзнавайки превъзходството си, мъжът изсумтя:

— Е, хубаво. Щом като знаете всичко, ще ви доставя тази възможност. — Спусна се долу, сложи капака на земята, като го подпря

на крака си, и посочи с жест стълбата.

— Няма да мога да го кача сама — предупреди го тя.

— Не. Но ако се качите на проклетата стълба, аз ще го придържам, докато го нагласяте. В случай че изобщо можете да виждате. Косата ви е пълна каша.

— Благодаря — ведро отвърна Шарлот и се улови за един от напречниците. Естествено, щеше да бъде по-добре, ако стълбите бяха две. Не беше сигурна, че ѝ допада идеята да се катери по тази, докато той я придържа. Щеше да зависи изцяло от неговото благоволение. Но пък ѝ се удаваше възможност да се докаже.

Затова започна да се изкачва, като непрекъснато поглеждаше надолу, за да види къде беше застанал. Когато стигна най-горното стъпало, усети рамото му от задната страна на бедрото си. Ако не знаеше нищо за него, сигурно щеше да си помисли, че се опитва да се увери, че няма да падне.

Ала тя знаеше. Лео Коул не се церемонеше с жените. Щом стоеше толкова близо, значи си играеше с нея.

Не ѝ харесваше да си играят с нея и, да, косата наистина беше паднала в очите ѝ, но нямаше да му направи удоволствието да я отметне. За щастие, знаеше достатъчно за закачването на капаци, за да се справи, независимо дали косата ѝ е разпиляна, или не. Докато той придържаше тежкия капак, тя с лекота се справи с пантите и работата бързо бе свършена.

Той се отдалечи почти веднага. Докато тя стъпи на най-долното стъпало, вече беше прибрал чука в кутията с инструменти. В мига, в който краката ѝ докоснаха земята, Лео посегна към стълбата.

— Няма защо — каза Шарлот.

В отговор той само изсумтя презрително.

— Аз съм Шарлот Евънс.

— Знам. — Мъжът вдигна поглед, за да наведе горния край на стълбата, която се сгъна с изцракване. — Пишете готварска книга и искате нещата на майка ми. Забравете.

„Той съвсем не прилича на Сесили“, мислено реши Шарлот. Беше прекалено висок и мургав. Ако се съдеше по приказките на местните, косата на майка му е била посребрена още от първия ден, в който бе стъпила на острова. Тя си я спомняше развята и дълга, а жената беше дребничка и приличаше на елф.

- Съжалявам за смъртта ѝ.
- Градината ѝ не е обществена.
- Как умря?

След като стълбата беше напълно сгъната, той пусна предпазителя на разтягащия механизъм и я понесе зад ъгъла. Тропотът утихна, приглушен от плисъка на вълните, или пък изчезна в гараж или навес, въпреки че Шарлот не чу да се отваря врата. Той се върна с празни ръце, мина покрай нея и се наведе да събира инструментите си.

Тъкмо бе започнала да си мисли, че съвсем е забравил за присъствието ѝ, когато мъжът, коленичил до кутията недалеч от нея, каза:

— Разболя се.

Сесили.

— От какво? — След като не получи отговор, Шарлот продължи:
— Тя беше лечителка. За нея болестите не бяха проблем.

Извъръщайки се, той започна да рови в джоба си.

— Вкъщи ли почина? Къде е погребана?

След като хвърли шепа пирони в кутията, Лео се изправи отново, отиде до стълба, на който висеше фенер, и го угаси.

Тъмнината ѝ подежда като шок. Но луната се беше показала. Щом очите ѝ привикнаха, успя да различи градината. О, да, там нещо растеше и съвсем не беше сято преди години. Бяха свежи, зелени растения. Някои от по-високите дори бяха привързани към колчета.

Дребно закръглено животинче изскочи с шумолене иззад една леха отляво, пресече прашната пътека и се шмугна сред зеленината отсреща. Шарлот сигурно щеше да попита за него, ако не беше забелязала кошутата. Тя ги наблюдаваше откъм тъмните дървета, а светлокафявата ѝ козина блестеше на лунната светлина.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Каква красота!

— Трябва да видите малките ѝ.

— Къде?

Мъжът кимна към зеленината.

— Остава ги, докато търси храна.

— Защо ѝ трябва да ходи където и да било, след като тук има истинско пиршество?

— О, не би пипнала нито едно от растенията ми. Знае, че са мои.

Шарлот го погледна, но ако в очите му имаше подигравка, успяваше да я прикрие.

— Сериозно?

Той не се усмихна.

— Трябва да си вървите. Имам работа.

— И аз ще ви кажа каква — дръзко подметна тя. — Прозорците ви са изпочупени, улуците ви са разкривели, а керемидите на покрива ви са се повдигнали. Капаците са добри и надеждни, но няма да спрат теча в къщата при дъжд.

Лео вдигна ръка и посочи към пътя.

— Тъкмо започна да става интересно! — възропта жената.

Той се вторачи в нея.

— Вижте какво ще ви кажа — извика тя. *Цели се високо, върви право напред.* — Просто ми позволете да се върна един ден и да разгледам градината. Някой ден. Това е всичко. После ще изчезна и никога повече няма да чуете за мен.

— За да правите снимки с айфона си, та целият свят да разбере какво става тук? Няма начин. — И отново кимна към пътя. — Започват да ми лазите по нервите. А на Мечо няма да му хареса.

— Какво мече?

— Кучето ми.

— Ако имате куче — възрази тя, — то щеше да хукне след кошутата, след малките й или след онова дребно създание, каквото и да беше то.

Мъжът щракна с пръсти. Иззад храстите встрани от къщата се появи огромно черно животно, приличащо на мечка. То запристъпва напред на грамадните си лапи, спря на няколко сантиметра от Шарлот и впери в нея поглед, който тя мислено определи като див.

Не се страхуваше от кучета. Но и не ги харесваше. Колкото до това? Определено не беше настроено дружелюбно.

— Е, добре — каза ведро и заотстъпва назад. — Просто исках да се видим по съседски.

Кучето не откъсваше поглед от нея. Ушите му бяха вирнати, муцуната му беше достатъчно влажна, за да изглежда сребриста на лунната светлина.

След като измина няколко крачки, за да покаже намеренията си и да осигури малко разстояние между себе си и Мечо, Шарлот вирна

брадичка, извърна се и пое по пътеката. Ослушваше се напрегнато за тропот от лапи или дрънчене на нашийник, но ако кучето я бе последвало, правеше го съвсем безшумно.

Не се обърна назад, докато не се озова на безопасно място на пътя и дори тогава само бегло хвърли поглед през рамото си. Беше съвсем сама, което изобщо не я изненада. Лео Коул не я искаше наоколо, но не бе усетила неукротим гняв. Нито пък, въпреки кучето, се бе почувствала в опасност. Той просто искаше да бъде оставен на мира.

Шарлот можеше да го направи. Изобщо не се интересувахе от него.

Но онази градина... Онази градина не излизаше от мислите ѝ, докато крачеше по пътя. Тайнствеността ѝ ѝ действаше като опиат, но нямаше предвид наркотик. Онзи аромат, който не можеше да определи? В него имаше едновременно плодородие, изцеление и надежда. Трябваше на всяка цена да се върне отново, но не с айфона. Искаше да използва фотоапарата с широкоъгълен обектив и с увеличение от разстояние, дори да ѝ се наложеше да прибегне до хитрост. Можеше да съживи тази градина върху хартия. Да улови магията на аромата. Читателите на Никол щяха да бъдат във възторг.

Както и самата Никол. Поне това Шарлот можеше да направи за нея.

СЕДМА ГЛАВА

Шарлот не каза на Никол, че е ходила в къщата на Коул, просто защото се случиха по-важни неща, а по-точно — лятото дойде. Разбра го в мига, в който стана от леглото в четвъртък, видя го в свежите стръкчета трева около брега, чу го в апатичния крясък на чайките. Щом отвори прозореца, усети специфичната топлина на Куинипиг. Това не беше лепкавата градска жега, а по-скоро лека ласка на сладникав уханен въздух. След като бе прекарала толкова много лета на острова, с основание се опасяваше, че то няма да продължи дълго и студът отново ще се върне. Ключът беше да съумееш да сграбчиш момента.

В този смисъл веднага след като приключиха със закуската в задния двор и усетиха истинската топлина на слънцето, предложи да отидат на плажа. Никол я погледна, обърна се към океана, усмихна се съзаклятнически и се изправи.

Час по-късно, без изобщо да споменават готварската книга, бяха вече в джипа и пътуваха по посока към града, но само за да минат покрай мидените колонии и да стигнат до плажа на Оукърс. Други две коли вече бяха паркирани на пясъчните тераси до пътеката. Ако беше краят на седмицата, хората щяха да бъдат много. Къщите като тази на Никол си имаха собствени плажни ивици, но повечето от тях бяха на северната страна на острова. Намирацията се на юг Оукърс, закътан в залива на Куинипиг, привличаше с по-умереното вълнение и по-мекия пясък. Освен това предлагаше разносна търговия със сандвичи и напитки от ресторанта на Дори, но при пристигането на Шарлот и Никол обядът още беше далече.

Те захвърлиха чантите си на пясъка, настаниха се на ниските шезлонги, намазаха се с плажно масло и всяка взе своето издание на „Сол“.

— Днес ще я свършиш — каза Шарлот, забелязала изтънялата откъм задната корица книга в ръцете на приятелката си.

Никол изкриви лице в гримаса.

— Знам. Опитвам се да чета по-бавно. Не искам да стигам до края.

Шарлот, стигнала едва до средата, също не бързаше да я дочете, но не поради липса на интерес. Ако беше отегчена, щеше да я зареже. Обичаше книгата да я грабне и ако не успееше още в началото, просто щеше да я захвърли. А „Сол“ предлагаше удоволствието от бавната наслада, лукса да знаеш със сигурност, че ти предстои нещо още по-хубаво.

— Какво има в този роман? Сюжетът не е нищо уникално. Един мъж и едно куче са сами. Идеалната жена идва за лятната си ваканция. И всички се опитват да се възползват от това.

— Правиш нещата да изглеждат банални.

— Но не и начинът, по който е разказана историята. Точно това имам предвид. Какво толкова ни кара да четем със затаен дъх?

Никол постави ръка върху отворената пред нея страница.

— Обичаме героя. Той е уязвим. Действително се нуждае от нея. Искам да кажа, че може да живее сам. Правил го е години наред. Но животът му е пуст. — Направи кратка пауза, преди да прибави тихо: — Ние сме готови да умрем за това. Всяка жена обича да се чувства необходима.

Макар и погълната от плисъка на вълните, Шарлот долови тъгата в думите ѝ.

— Джулиан има нужда от теб.

— Така ли? Имам предвид, какво говори това, че не иска да съм до него в този момент?

— Показва, че той знае как да се справи с положението не повече, отколкото ти. Показва също, че няма представа какво се очаква да направи.

Никол удари с ръка книгата.

— Ето защо толкова харесваме „Сол“. Този мъж знае какво иска. Прекарва дните си в лодката, с която лови омари, но е наясно, че иска да се прибере вечерта у дома, при любимата жена. — Гласът ѝ заглъхна. — Тя е неговата сбъдната мечта. Това ли е най-хубавото?

— Те няма да се съберат накрая — предупреди я Шарлот.

— Ти пък откъде знаеш? — пренебрежително каза Никол, после я погледна обвинително. — Шарлот Евънс, предателко такава, да не би да си чела края?

— Не съм — през смях се защити Шарлот.

— Винаги правиш така, което е толкова лошо сега, колкото и преди, защото аз наистина искам да останат заедно. — Потупа приятелката си по рамото. — Винаги разваляш всичко.

Все още смеейки се, Шарлот понесе още един удар.

— Кълна се, че не съм чела края. Просто разбирам тази жена. Тя живее в Далас. Свикнала е на лукс, ресторанти и обикаляне по магазините. Как би могла да замени всичко това с живот на малък остров?

— Много лесно, ако го обича достатъчно.

— Ти си такава романтичка.

— А ти не си ли?

— Разбира се, че съм — съгласи се Шарлот. — Наистина харесвам книгата. — Внезапно я осени провокативна мисъл. — Кажете ми, че настъпва някакъв обрат и тя остава при него.

— Нищо няма да ти кажа — отсече Никол, сложи слънчевите си очила и се зачете.

Този четвъртък беше такъв ден, за какъвто Шарлот бе мечтала от момента, в който се бе съгласила да дойде на Куинипиг. Четоха, разхождаха се по плажа, плуваха, доколкото позволяваше хладната вода на океана. Докато ванът на „Чаудър Хаус“ пристигне, плажът се бе напълнил с хора, повечето от които Никол познаваше като редовни посетители. След като си размениха сърдечни приветствия, всеки се усамоти в своето кътче.

Летовниците си бяха такива. Повечето от тях бягаха от натовареното си ежедневие и копнееха за тишина. Истински бърбиви бяха местните.

Днес имаше само миризма на плажно масло, солена морска въздух, усещане за безвреме и когато слънцето се изкачи на най-високата си точка — топли кифлички с омари, поляти със специалния сос „Тартар“ на Дори.

— Знаеш ли — попита Никол, като бършеше устата си със салфетка, — че французите първи са популяризирали соса „Тартар“. Той е кръстен на татарите в Русия и Украйна и в първоначалния му вариант са слагали винен оцет и каперси.

Шарлот огледа сандвича си.

— Тук не виждам каперси.

— Няма как, защото Дори използва кисели краставички, магданоз и ситно нарязан лук.

„Влиянието на Сесили Коул“, мислено отбеляза Шарлот, но не изрече думите на глас. Вместо това се върнаха обратно към храната, към ведрия ритъм на плискащите се вълни и спокойствието, ненарушавано от разговори за готварската книга или Джулиан. Само Никол се обля в сълзи, след като дочете „Сол“. А те бяха обилни, придружени с многократни възклицания „О, боже мой!“ и притискане на ръка към гърдите, за да се успокои пулсът ѝ.

Все така отказваше да разкрие как завършва историята. Вместо това след вечерята, състояща се от посипана с орехи треска — експеримент, тъй като това беше едно от знаковите ястия на Дори и Никол искаше да се увери, че рецептата си струва, — тя остави приятелката си да разчисти масата и се потопи в нов роман. Шарлот, която обичаше да размишлява върху героите, след като прочете някоя книга беше поразена, че Никол можеше толкова скоро да загърбят емоциите си, но си го обясни с необходимостта ѝ бързо да компенсира загубата. Това беше бягство от раздялата със „Сол“, бягство от множествената склероза. Вярна на себе си, почти мигновено потъна в новия сюжет.

Затова Шарлот излезе да се поразходи. Този път не тръгна първо към града. Напротив, веднага се насочи в противоположната посока. Вечерта беше мека, тя крачеше решително. Размишляваше и си казваше, че е мързелувала целия ден — само бе седяла, чела и яла, което си беше самата истина. Но през цялото време любопитството какво се случва в онази къща, не я бе напускало.

Този път вървеше под лунната светлина, наслаждаваше се на свежия въздух и на сладникавия аромат на цветята. Един-единствен топъл ден, а храстите покрай пътя добавяха уханието на рози към това на океана, докато се приближаваше към земите на Коул, където дъхът на бор също имаше своето място.

Малко преди завоя забави крачки. Тази нощ не се чуваше нищо. И щом приближи, установи със сигурност, че всичко беше тъмно. Бавно пристъпи към градината, която тази вечер също ухаеше по-

силно. Там имаше не само билки, но и цветя. Усещаше ги дори с непривикналото си обоняние.

Спря се и седна направо по средата на прашната пътека. Някъде далече зад дърветата, скалите и къщата се чуваха вълните, но шумът беше достатъчно приглушен, за да не смущава дребните животинки. Покрай нея притича катеричка с вирната опашка. Заподскача жаба, изскряка, подскочи отново и изчезна сред зеленината, като се обаждаше само от време на време.

Загледа се към дърветата, даде малко време на очите си да привикнат към сенките, за да могат да ги отделят едно от друго, и... ах, кошутата беше там. Застинала съвсем неподвижно, би могла да мине за едно от тях, ако Шарлот не беше наясно какво търси. Тя затаи дъх, като се питаше дали ще приеме добронамереното ѝ присъствие, но преди всичко дали ще започне да яде растенията на Лео, след като той не беше тук да я види. Не, не го направи. След известно време просто се обърна безшумно и грациозно изчезна в малката гора.

Шарлот точно си мислеше, че би искала да потърси малките ѝ, но се опасяваше, че ще уплаши кошутата, а и се намираще на чужда земя, когато се разнесе лай на куче. Погледът ѝ веднага се насочи към къщата, откъдето почти очакваше към нея да се втурне огромният, приличащ на мечка, звяр. Какво щеше да прави тогава?

Да бяга. Бързо.

Но от Мечо нямаше и следа нито в тази минута, нито през следващите двацет, колкото време стоя, вдишвайки въздуха в градината на Коул. Нейното омайващо ухание, още по-силно в топлата вечер, беше хипнотизиращо. Стори ѝ се, че краката ѝ няма да я слушат, ако реши да си тръгне.

Ала те не ѝ създадоха проблеми, когато най-сетне се изправи. Бяха отпочинали и пълни с енергия и я върнаха обратно до дома на Никол със скорост, която би я удивила, ако си бе направила труда да засече времето. Съзнанието ѝ обаче беше заето с далеч по-непочтени мисли. Питаше се дали, ако се върне някоя друга вечер, ще има възможност да се разходи из градината. Чудеше се дали, ако луната свети достатъчно силно, ще успее да направи няколко снимки на растящите там билки. И дали, ако остане незабелязана, няма да може да вземе няколко.

Сигурно щеше да сподели плановете си с Никол, ако я беше заварила в кухнята, но приятелката ѝ си беше легнала, а когато слезе долу в петък сутринта, ентузиазмът ѝ се бе изпарил.

Малко по-късно Никол се присъедини към нея. Носеше лаптопа си и очевидно бе работила през цялата нощ, без изобщо да може да заспи. След като прегледа сайта на предпочитаната от нея ферма, написа статия за новия култивиран артишок, чиято сърцевина беше толкова крехка, че можеше да се яде и без да се готви. Това беше най-важното, което ѝ се искаше да сподели с читателите си, и след като най-сетне го направи, заяви, че си е заслужила правото да се позабавлява.

И така те прекараха още един топъл ден на плажа. Върху кърпите този път се бяха изтегнали повече тела. Почиващите бяха пристигнали рано сутринта с ферибота и врявата им се чуваше още от кея. Брегът беше пренаселен. Въпреки че липсваше обичайното веселие, имаше изобилие от айподи и различни по форма слушалки. Проведоха се и доста разговори, най-вече с Никол, която познаваше повечето от новопристигналите от години, но не ги беше виждала от есента.

Наблюдавайки я отстрани, Шарлот установи, че изглежда по-добре. Чувстваше се в свои води сред хората и въпреки че често ѝ задаваха въпроси за Боб и Джулиан, успяваше да се владее. Дори прие покана за вечеря от приятели на родителите си, на която щяха да присъстват още поне десетина гости.

— Ти също си поканена — съобщи тя, когато се върна и отново се изтегна върху плажната кърпа, но Шарлот поклати отрицателно глава. — Защо не?

— Не съм човек, който си пада по вечерните приеми.

— Шегуваш ли се? Ти ще си най-интересната сред присъстващите.

— Мразя глупавите разговори.

— Ще се справиш.

— Не, няма. Просто не искам.

Никол, изглежда, усети, че говори сериозно, защото каза само:

— Тогава и аз ще отида някой друг път. Ти си ми на гости и не мога да те оставя сама вкъщи.

— Разбира се, че можеш — скастри я Шарлот. — Ти обичаш семейство Маккензи. Освен всичко друго, това ще разчупи леда пред теб. По-добре да се срещнеш с няколко човека сега, вместо с всички наведнъж на обяд в неделя.

Обядът на Бейли беше ежегодното събитие, с което отбелязваха лятното слънцестоене, но всъщност беше по-скоро откриване на туристическия сезон в Куинипиг. Провеждаше се в църквата и щеше да бъде първото общоградско събиране през това лято, затова присъствието на Никол и Шарлот беше особено важно.

— Пък и трябва да ти призная, че това са твоите хора, не моите. — Замълча, после прибави по-ведро: — Виждаш ли онези глави на склона?

Никол погледна към скалите, които се издигаха на далечния край на брега. Главите бяха на местните младежи, за които часовете, прекарани на полегатия склон през почивните дни, се бяха превърнали в ритуал.

— Продължават го правят — отбеляза тя.

— Но очевидно компанията е друга.

— Със сигурност. Но обичат да стоят там. Горещи тела.

— Горещи женски тела.

— И ти с цял бански. Какво се случи с онзи, с който не се разделяше?

— Френската Ривиера — отвърна Шарлот и забелязала гримасата на приятелката си, поясни: — Всички там носят бикини. Някои изглеждат в тях прекрасно, други ужасно, а един цял бански стои много по-добре.

— С твоята фигура можеш да си ги позволиш.

Шарлот нямаше желание да коментира повече.

— Не е като твоята. Ти изглеждаш невероятно. И на всяка цена трябва да отидеш у Маккензи довечера. Довери ми се. Ще бъдеш звездата на вечерта.

Никол се наведе към нея, за да може да я чуе през шума от смях и плисък на вълни. Очите ѝ бяха кристалнозелени.

— Знаеш ли колко се радвам, че си тук? Ще дойдеш ли? Моля те. Но приятелката ѝ отново поклати глава и се усмихна.

— След днешния ден с всички тези хора? Наситих се на общуване. Ти върви. Аз ще си легна.

Не си легна, разбира се. Бе имала намерение, но не беше уморена, а и единственото ѝ желание беше да снима онези билки. Преметнала през рамо фотоапарата, закрачи по пътя, вече толкова добре познат, че слезе по средата на асфалта малко преди да стигне до разбития тротоар. Ослушваше се за удари от чук или кучешки лай, но се чуваше единствено бученето на океана. Когато сви към завоя, не видя нищо, освен осветената от лунната светлина къща.

Светкавицата можеше да ѝ създаде проблеми. Не само че щеше да размие истинските цветове на растенията, независимо от скоростта ѝ, но можеше да привлече вниманието на Лео Коул. Значи без светкавица, само на светлината на луната, която багреше в сребристо зелените листа и им придаваше особено очарование. Имаше сигурна ръка и достатъчно опит със снимки сред природата, за да знае как точно да наклони тялото си за по-голяма стабилност.

Докато размишляваше върху тези неща обаче, ароматът някак се разнесе и провали плановете ѝ. Колкото и да беше странно и безсмислено, тя се върна на същото място и седна на пътя. „Направи снимките“, нареждаше вътрешният ѝ глас. Ала вече не беше в настроение. „Откъсни няколко“, не млъкваше гласът. Но сега и това не ѝ се искаше.

Внезапно се почувства сънлива.

Не. Не сънлива.

Спокойна. Доволна. *Прелъстена.*

С подвити крака, отпуснала ръце в скута си, затвори очи и вдъхна дълбоко. Босилек? Мента? Магданоз? Усещаше се дъхът на всяко едно, но наред с тях имаше и стотици други, които не можеше да назове. И на плодородна земя. На сладникаво-солен въздух. Беше момент на пренасищане.

Тогава започна да диша. Изправи глава и отвори очи. На пътя към къщата нямаше никого, но когато се обърна и погледна наляво, видя кучето.

То тръгна към нея с толкова огромни лапи, че тя с усилие потисна порива си да побегне. Нямаше да стигне далече, а пораженията от мощните челюсти щяха да бъдат сериозни. Затова затаи дъх, когато стигна до нея и подуши лицето ѝ, врата и накрая

камерата. Носът му беше влажен. Искаше ѝ се да го отблъсне, но не смееше да направи дори най-леко движение.

— Хвана ви — разнесе се нисък глас зад гърба ѝ. Но дори тогава тя не откъсна погледа си от Мечо.

— Извикайте кучето си — изрече през стиснати устни.

— Той също не обича натрапници.

— Аз просто си седях.

— В моята земя.

— Махнете кучето и ще си тръгна.

Лео щракна леко с пръсти и животното я подмина тромаво. Едва тогава много внимателно тя се осмели да се обърне. Лео Коул беше бос, гологлав, с голи ръце и крака. Само шорти и потник. Лицето му беше в сянка, острите черти се открояваха по-ясно. Кучето до него я наблюдаваше подозрително.

— Страхотен фотоапарат — отбеляза той с равния си глас.

— Неразделна част от ръката ми.

— Която рискувате да загубите, ако решите да я вдигнете.

— Няма смисъл. Прекалено тъмно е. Махнете кучето.

— Щом е прекалено късно, защо го носите?

— Отстрани на пътя има цветя, които изглеждат прекрасни на лунна светлина.

— Аха. А пък аз съм леприкон^[1].

Сигурно се беше изсмяла. Мъжът пред нея беше прекалено висок и с твърде нисък глас, за да може да мине за някакво митично създание. Пък и с това злобно куче с пяна на устата до него? Е, може и да нямаше пяна. Но пък беше достатъчно страшно. Тя се опита да запази спокойствие и си пое дълбоко въздух.

— Да не би да медитирахте? — попита той.

— Не. — С премерени движения, за да не раздразни кучето, Шарлот успя да се изправи. — Аз бях... съм... Има нещо особено в този въздух, което действа като опиат.

— За ФДА^[2] ли работите?

— За една дама, която пише готварска книга.

Това, изглежда, не беше по-добре, ако се съдеше по стиснатите му устни.

— Аха. И сте хукнали за снимки и рецепти. Трябва да сте наясно, че няма да получите нито едно от двете.

— Защо?

— Защото ще кажа на всички, че не ви искам тук.

— И защо смятате, че хората ще ви послушат?

— Защото аз отглеждам билките.

— А пък аз си мислех, че местните си отглеждат свои.

— Семената са мои и те зависят от мен.

Някак си ѝ се губеше връзката.

— Искате да кажете, че техните растения изцяло зависят от вас?

Това са глупости.

Той само сви рамене, напълно безразличен към мнението ѝ.

— Впрочем какво толкова ви засяга нашата готварска книга? — не се сдържа тя.

— Публичността е отвратително нещо. — Отмести се мълчаливо встрани и ѝ направи лек жест с ръка, в случай че не е разбрала посланието му.

Шарлот щеше да му зададе още много въпроси. Ако не беше кучето, щеше да го разпита за Сесили, за билките, за това какво прави в този затънт край на острова, когато не ремонтира къщата си посред нощ, но то продължаваше да я гледа подозрително и тя не събра смелост. Лео не я искаше тук, а той контролираше кучето си.

В този смисъл не знаеше как точно щеше да мине покрай тях. Между мъжа, едрото животно и тясната пътека нямаше много място. Ако тръгнеше наляво, щеше да се озове до кучето. Поемеше ли надясно, щеше да се сблъска с мъжа.

Точно се опитваше да прецени кой от тях е по-малко опасен, когато, очевидно развеселен от ситуацията, той подхвърли:

— Да не би да се страхувате от Мечо?

— Веднъж вече съм хапана от куче. — Нямаше смисъл да отрича. Смяташе, че предпазливостта не е излишна, щом не познаваш животното. — При това-онова изглеждаше дружелюбно. Кое не може да се каже за вашето.

Лео докосна главата на кучето с върха на пръстите си — очевидно още един знак, защото, сякаш внезапно обзето от досада, то трмаво се отдалечи.

Шарлот не искаше да поема риск, в случай че звярът реши да се върне, затова тръгна наляво, мина бавно покрай Лео и продължи по пътеката.

— Ти какво? — извика в недоумение Никол.

Седяха в кухнята и поливаха закуската с втора чаша кафе. Току-що бе разказала на приятелката си за снощната вечеря у Маккензи — приятна компания, свинско филе от местната свинеферма, гарнирано с розмарин и запечено, което се оказало изненадващо вкусно, въпреки че свинското не беше любимото ѝ месо. Особено впечатление ѝ бе направил големият букет от диви цветя в куха кратунка, поставен в центъра на масата, за който вече бе писала в блога си. Накрая поиска да узнае как бе прекарала времето си Шарлот.

— Ходих в къщата на Коул.

— Какво искаш да кажеш? Как така в къщата? Минала си оттам? Звъннала си на звънеца?

— Не мисля, че изобщо има звънец — отвърна Шарлот. Седеше с подвити колене и стъпала, опрени на ръба на стола, и въртеше чашата между дланите си. — Къщата е стара и занемарена. Лео поправяше един от капациите и аз му помогнах.

— Какво си направила?

— Помогнах му.

— Лео те е видял? Шарлот, изобщо не трябваше да ходиш там. Ако има нещо, за което всички на Куинипиг са единодушни, то е, че този мъж е опасен.

Шарлот си спомни как бе стояла на стълбата. Беше в сряда. Той спокойно би могъл да я бутне или да се възползва от нея, но не беше направил нито едно от двете. Беше я придържал, докато приключиха с прозореца, после се беше отдръпнал. Вярно че снощи изглеждаше по-скоро отегчен, но дистанцията на времето смекчаваше впечатлението.

— Не мисля. Бях там три пъти...

— Три пъти? *Кога?*

За миг изпита угризения.

— Последните три вечери. Наистина не е кой знае какво, Ники. Просто тръгнах нататък. Разстоянието от тук до там е много подходящо за приятна разходка.

— Той беше лошото момче на острова.

— Е, вече не е момче.

— Което само влошава нещата. Три вечери, а нищо не си ми казала? Какво още криеш?

Още по-силно чувство за вина. Как би могла да отговори на този въпрос?

— Той има куче.

— Той има куче — повтори Никол и кимна. — А ти мразиш кучета.

— Само защото онзи далматинец ме ухапа, но преди това баща ми го скрита и той си помисли, че го напада, и се втурна след най-слабия, който се оказах аз. Виждала съм и много приятни животни.

— Но кучето на Лео Коул едва ли е от тях.

— Не можеш да говориш така — предупреди я Шарлот. — Като се приближаваше към мен, наистина се уплаших, но то не се нахвърли. — Замълча за момент, после попита: — Виждала ли си Лео отблизо?

— Не. В деня, в който пристигнах, се разминахме с него на улицата в центъра на града. Но ако можеше да убива с поглед, сега щях да съм мъртва.

Шарлот не бе усетила нищо убийствено.

— На мен не ми се стори толкова лош.

— Как изглежда?

Лицето му изникна в паметта ѝ, както никога досега.

— Като мъж.

— Очевидно.

— Във форма.

— Мускулест?

— Не. По-скоро... във форма. Чистоплътен — добави, макар да не можеше да си обясни защо думата сама изскочи от устата ѝ. Вероятно защото преди години не можеше да се употреби за него и бе очаквала точно обратното? Докато работеше по къщата, ръцете му бяха изцапани, но в никакъв случай не можеше да каже, че е мръсен.

— Със сигурност си видяла повече, отколкото аз — отбеляза Никол. — Естествено, как иначе, щом си се приближила толкова. Помниш ли дългата му коса?

— Сега е къса — отвърна Шарлот. — Кестенява. Може би леко прошарена, ако не ме е подвела лунната светлина. На колко години е?

— С четири-пет по-голям от нас.

— Значи в края на трийсетте. Връзва се.

— Как беше облечен? Когато го видях миналата седмица, носеше черно.

— Снощи също, доколкото можах да видя. Или пък тъмносиньо. Беше само по къси панталони.

— О, боже — изсумтя Никол. — Сигурно са били паднали под задника му.

— Всъщност не. Бяха найлонови... Дълги, като баскетболни гащета... И си бяха на мястото.

— На кръста.

— На ханша. Има тесен ханш, мускулести ръце. С какво се занимава, Ники? Имам предвид, нали все пак трябва да яде, а за това са му нужни пари. Не мога да си представя, че Сесили му е оставила кой знае какво. Как си изкарва прехраната?

— Известно време беше момче за всичко — отвърна Никол. — Никога не сме ползвали услугите му. Той вони.

Шарлот се засмя.

— Кой го казва?

— Всички.

— Е, вече определено не. Поне аз не подуших нищо.

— Дори на куче?

— Не. И кучето не мирише. Космите му са къси.

— Питбул?

— Ъ-ъ. Прекалено голямо е. Казва се Мечо.

— Ясно. Той може да създаде проблеми — предупреди Никол. — Може да те обвини в нахлуване в частна собственост. Или пък да заяви в съда, че не позволява да споменаваме името на Сесили в книгата. И като нищо да заведе дело срещу издателя ми за пропуснати ползи.

— Няма да го направи.

— А пък ако наистина си го вбесила — продължи тя, — може да си издейства... не знам как се казва... разпореждане?... и да ни забрани да включим рецепти, в които се използват подправките на майка му, което би означавало край на книгата. Обещай ми, че ще стоиш далече от него.

— Но има и друга страна — разумно отбеляза Шарлот, мислейки за фотоапарата, който все още не бе споменала. — Ами ако успея да се добера до градината му?

Никол се протегна през масата и сграбчи ръката ѝ.

— Там няма нищо, което не бихме могли да намерим в другите дворове.

— Напротив. Има... — Шарлот щеше да ѝ разкрие намерението си да направи няколко снимки, но приятелката ѝ я прекъсна:

— Билки? Целият остров е пълен с тях. Лео Коул да си гледа неговите. Обещай ми, че ще стоиш далече от него.

— Има корени.

— Какви? Пащърнак или ряпа, или цвекло?

— Не... — подхвана Шарлот, но млъкна. Тия приказки, че от растенията на Лео произлизат всички растения на острова, бяха нелепи... и не искаше Никол да им се връзва. Най-малкото щеше да я изнерви. Освен това не беше сигурна, че точно това бе имала предвид, когато бе споменала за корените. Изобщо не знаеше какво бе искала да каже. Думата сама се бе изплъзнала от устата ѝ, също като „чистоплътен“.

— Обещавах ли, Шарлот? — примоли се Никол. — Моля те. Заради мен.

Шарлот бе кимнала. Това не беше обещание от рода на „кълна се в Библията“, каквото щеше да ѝ бъде трудно да даде. Но този ден така или иначе нямаше да има възможност да отскочи до къщата на Коул. Уикендите в Куинипиг предлагаха богат избор от емоции. За някои това беше храната, за други — спортът, градинските разпродажби или обикновените развлечения. Тези почивни дни слагаха началото на летния сезон и тъй като, в името на книгата на Никол, беше хубаво да я видят колкото може повече хора, графикът им беше пренаситен.

Започнаха с разпродажбата на книги в библиотеката, за която занесоха няколко чанти с различни издания, събрани от лавиците из цялата къща. Това беше първият ангажимент, който Никол трябваше да отхвърли, но двете работеха толкова бързо и си тръгнаха толкова скоро, че не можаха да изпитат никакво емоционално задоволство.

След това присъстваха на готвене на открито на кея, което всъщност се проведе на сто и дващест метровата яхта на Сюзън Мъри. Тя беше изпълнителен директор на железарска компания в Портланд, което означаваше, че макар да не прекарваше цялата година на Куинипиг, живееше достатъчно близо, за да отскача до острова по

всяко време. Роден ръководител, тя обожаваше партията, но у нея нямаше и капка претенциозност. Лодката ѝ представляваше стар понтон, а менюто — типично за Съюзън, включваше хамбургери, хотдог, пържени картопки и купища бисквитки, които задължително трябваше да попаднат в книгата, както и самата Съюзън.

След обяда дойде софтбоулът на игрището на училището. Училището беше малко — в него учеха само началните класове. Гимназиалните бяха изнесени на континента, ала игрището беше най-обширното открито пространство на целия остров. Играха се едновременно две игри, като Никол участваше в едната, а Шарлот в другата, след което им предложиха студени напитки.

Върнаха се у дома потни, поплуваха в басейна, после седнаха по хавлии във вътрешния двор, докато сенките станаха по-плътни. Тогава отново се върнаха в града, изядоха в „Грилет“ по една салата с шест сезонни зеленчука и се запътиха към киновечерта в църквата. Тази седмица прожектираха „Титаник“, който всички вече бяха гледали, но местната атмосфера, миризмата на пуканките, които правеха на малката машина свещеникът и съпругата му, бръмченето на вентилаторите от тавана и скърцането на дървените столове придаваха на преживяването особено очарование.

Църквата беше мястото, където се провеждаха всички по-големи градски събития. В събота се прожектираха филми, в неделя сутринта вървеше службата, а след това с бързина, която и досега не бе престанала да учудва Шарлот, започваше банкетът на Бейли.

На мястото се бяха струпали почти всички, пребиваващи на острова: местните — от новородени до деветдесетгодишни, — пристигналите за почивните дни, летовниците и дошлите просто на гости. Двете приятелки се разделиха и тук — от една страна, за да спечелят колкото може повече съмишленици за книгата, от друга, заради самото забавление. Шарлот винаги бе предпочитала компанията на по-затворените жители на острова и макар повечето от тях да не бяха изявени гастрономи и да не представляваха интерес за работата ѝ върху книгата, поне ги познаваше и се радваше на общуването с тях.

И естествено, имаше много храна, подредена върху дълги маси — там, където преди малко на редици от столове енорияшите бяха слушали неделната служба. Сервирането не беше нещо, което си струваше да бъде описано или коментирано вкъщи, тъй като се

състоеше предимно от купчини хартиени и пластмасови чинии за еднократна употреба. Въпреки това при всичките си пътувания по света Шарлот не бе виждала толкова съблазнителни ястия. Предлагаха се всякакви видове киш, повече по френски, различни рибни деликатеси — риба с къри, която тя обожаваше, риба тон, пай с пъстърва, хапки с омар. И естествено, рибена чорба, без която не минаваше нито едно подобно събитие. Не липсваха ужасно вкусните лепкави кифлички, сладкиши с боровинки, пайове с риба тон. Раздаваше се плодов компот, който тя обожаваше, дъвчащи шоколадови бонбони с бадемов пълнеж, увити поотделно и поставени в малки купички. Тя знаеше, че голяма част от продуктите за всичко това, както и зърната за черното кафе в чашата ѝ, бяха пристигнали от другия край на света. Останалото обаче беше отгледано или уловено от местните.

Шарлот обикаляше и се радваше на срещите с хора, които не беше виждала повече от десет години. Вземаше интервюта, вече съпроводжана от Никол, която опитваше всяко ястие и клатеше глава или кимаше, за да покаже кое от тях ще включи в книгата и кое не.

Останаха дори след като тълпата пооредя, и се забавляваха, което беше чудесно. Доброто им настроение бе прекъснато внезапно на път за вкъщи, когато телефонът на Никол звънна. Беше Джулиан, очевидно опитвал се безуспешно да се свърже с нея многократно, ала тя не го беше чула сред общата врява в църковния двор.

Той имаше проблеми с дишането. Това беше един от редките странични ефекти на лекарството, което вземаше в момента, и обикновено преминаваше бързо. Но този път беше различно. Лекарят му искаше да го види непременно още в понеделник сутринта, затова вместо да вземе самолета и да поеме на юг, трябваше да хване влака за Ню Йорк. Предложи на Никол да се срещнат там.

Шарлот я откара до пристанището, където я чакаше лодка, за да я откара до Рокланд. Оттам щеше да стигне с такси до Портланд, а после да замине с първия полет за Ню Йорк. Въпреки че не ѝ беше казала никакви подробности, тя усещаше напрежението и тревогата ѝ.

— Ще ми се обадиш веднага с някакви новини, нали? — попита, докато сваляше чантата ѝ от багажника.

— Ще ми е трудно. Предполага се, че ти нищо не знаеш.

— Но знам, така че ще мисля за теб през цялото време. Пиши ми. Или просто слез във фоайето на хотела и ми звъни.

— Ще се опитам — обеща Никол и я прегърна.

Шарлот се върна в къщата и започна да обикаля безцелно из стаите. Опитваше се да забрани на въображението си да прави същото, но беше почти невъзможно да не премисля отново и отново всички „ако“. „Сол“ помогна. Главният герой построи отново лодката, което ѝ се стори интригуващо. Но да чете, означаваше да се съсредоточи върху думите, а тя беше прекалено нервна, за да го прави по-продължително.

Затова известно време се отдаде на плетенето. Случайно бе установила, че онези чудесни шоколадови бонбони са били направени от заселил се наскоро в Куинипиг собственик на магазин за прежди. Непременно трябваше да го посети. Това доведе до известен напредък с ръкава, колкото да не се посрами. След като свърши с маншета обаче и продължи да следва схемата, направи грешка. Разплете два реда, изплете ги отново, видя, че е пропуснала бримка, и ѝ се наложи да разплете още три.

Разстроена, захвърли плетката настрана и излезе навън. Тръгна към брега, после се върна във вътрешния двор. Отвори лаптопа, провери страниците на приятелите си във „Фейсбук“ и за първи път от няколко дни влезе в „Туитър“.

Чакаше да се стъмни и в мига, в който здрачът се спусна, тя тръгна.

---

[1] Митологично създание от ирландския фолклор. Обикновено е дребно човече с дълга червена брада и зелени дрехи. Според преданието леприконите се крият под четирилистни детелини, поради което се срещат трудно. — Б.пр. ↑

[2] Агенция за контрол на лекарствата и храните в САЩ. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Лео Коул беше зает с нещо съвсем друго. Шумът, който Шарлот чу, докато се приближаваше, беше неравномерно потракване, сякаш удряше нещо в метал. Не можеше да определи какво точно беше, докато не зави по извивката на пътя към къщата му и не видя осветения наклонен покрив. Между две стълби беше поставена дъска, върху която, обут в ботуши, стоеше Лео, къртеше парчета от битумните керемиди на покрива и ги хвърляше в контейнер за боклук, малко встрани от къщата.

Тя се огледа за кучето, не го забеляза и продължи бавно напред. Когато приближи достатъчно, улови ръце зад гърба си и се загледа. Е, да, наистина му беше казала, че са се отлепили. Докато го наблюдаваше, си даде сметка, че той вече го бе знаел. Начинът, по който се бе заел с работата, подсказваше за голям опит. Движенията му бяха премерени и точни. От време на време сумтеше от усилие над някое упорито парче, но като цяло работеше с лекота.

След малко спря, изтри с ръка потта над очите си, издърпа инструментите си към следващия участък и се протегна към бутилка с вода. И тогава забеляза Шарлот, въпреки че, ако не го наблюдаваше отблизо, нямаше да разбере. Той не скочи, дори не се обърна, просто, отпивайки, погледна встрани. След като приключи, попи уста с обратната страна на ръката си.

— Защо ли не съм изненадан? — измърмори достатъчно високо, за да го чуе, и продължи работата си.

В тона му долови присмех. Но гняв? Не, съвсем не.

— Знаели сте за проблемите с покрива.

— Аха. Поръчах материала още преди месец.

— Защо го правите през нощта?

В първия момент не й отговори. И после:

— А вие защо питате?

— Обикновено човешко любопитство — повдигна рамене тя. —

От скука.

Той отлепи още няколко парчета, хвърли ги на земята и обясни:

— Слънцето залезе, вятърът утихна...

— А кога спите?

Още едно продължително мълчание.

— Когато съм уморен.

— Учените са доказали, че колкото по-малко се спи, толкова повече се увеличава рискът от удар.

— Данните ви са доста остарели — възрази мъжът. — Основната причина за безсънието е стресът, който предизвиква високо кръвно налягане и удар. А аз не съм стресиран.

Сигурно би спорила заради спорта, ако думите му не бяха прозвучали убедително. Може би работеше през нощта и спеше през деня.

— Нямате ли постоянна работа?

Отдаден на заниманието си, не отговори веднага.

— Не.

— Тогава как си платихте материалите?

Лео погледна надолу, вече наистина раздразнен.

— Вас какво ви засяга?

— Нищо. Както казах, просто съм любопитна. — Огледа се наоколо и забеляза кутията с инструменти. — Ако ви се намира още един комплект, бих могла да ви помогна.

Той изсумтя презрително.

— С тези дрехи?

— Не съм облечена кой знае колко по-различно от вас. — Потник и шорти. Неговият потник се беше събрал неравномерно около кръста, тъмните панталони бяха навити, както винаги.

— Нямате ботуши.

Не, нямаше, но пък маратонките ѝ бяха много подходящи. Повдигна едната, за да му покаже подметката. След като той мълчаливо продължи работата си, подхвърли:

— Говоря сериозно. Мога да ви помогна.

— И това ли сте правили?

— И това.

За момент той сякаш забрави за присъствието ѝ.

— Не — каза накрая. — Имам само едни инструменти. — Придвижи се към нов участък от покрива и продължи: — Но ако

наистина искате да бъдете полезна, можете да съберете това, което падна извън контейнера.

Тъй като прожекторът осветяваше само покрива, наоколо беше тъмно. Едва след като очите ѝ посвикнаха с мрака, разбра какво бе имал предвид.

Но не помръдна. Да се катери по стълбата, беше едно нещо, а да пълзи по земята, изложила на показ ръцете и краката си — съвсем друго.

— Къде е кучето? — попита тя.

— В храстите.

— Ще ме нападне ли?

— Не, стига после да си тръгнете.

Доверявайки се на думите му и вярвайки, че беше в състояние да контролира огромния звяр дори от стълбата, тя събра, колкото можа, и го хвърли при боклука. Само след минута беше готова. Изтърси ръце и се провикна:

— Какво друго бих могла да направя?

— Махнете се от там. Ако постоите още малко, може да ви ударя.

— Не бихте се прицелили в мен.

Той издаде лаещ звук, който би трябвало да бъде смях.

— Ако мерникът ми беше по-точен, нямаше да има какво да събирате.

Думите му отново прозвучаха убедително. Тя се отмести, скръсти ръце пред гърдите си и продължи да го наблюдава. Очевидно полагаше повече старание, защото нищо не падна навън и за нея нямаше работа. След малко седна на земята.

— Казахте, че ще си вървите — подкани я той.

— Не, вие го казахте, не аз. — Любопитството ѝ съвсем не беше задоволено, а и страховитият пес не се виждаше никъде. — За какво сте лежали в затвора?

Мъжът я стрелна с поглед. Но не повика кучето.

— Доста тъп въпрос. Противен. — Издърпа още няколко парчета и ги захвърли на земята с излишно озлобление. Едното падна в градината, но той сякаш не забеляза. — Вие откъде знаете, че съм бил в затвора?

— Така разправят хората — отвърна Шарлот, като се изправи и зачака. Когато следващото падна почти до нея, тя го вдигна заедно с другото и ги пусна в контейнера.

— Идвали ли сте тук преди?

— Ето че сега вие ме обидихте. Прекарала съм на острова седемнайсет лета. Значи не съм от хората, които правят впечатление.

Той се протегна, за да стигне по-горния ред.

— Нямам много спомени.

— Опиянен от билките на Сесили?

Лео се облегна на ръба на покрива и погледна намръщен към нея.

— Една от причините да работя нощем, е, че е по-тихо. Ако имате намерение да останете, трябва да млъкнете.

Поне не беше настоял да си тръгне. Това беше някакъв напредък.

— Добре, мога да мълча.

— Направете го, моля. — Залови се с последния ред и продължи: — Освен това грешите. Не съм бил опиянен. През повечето време бях гневен.

— Сигурно — каза насмешливо тя. Спомняше си намръщаното му лице, но не беше доловила гняв. — От какво почина майка ви?

Известно време той се съсредоточи в работата си. Шарлот помисли, че я е забравил, но и преди бе вземала интервюта от недружелюбни хора. Точно бе решила да му зададе по-лесен въпрос, когато неочаквано получи отговор:

— От пневмония.

Пневмония. Това я изненада. Би трябвало Сесили да е наясно как се лекува пневмония.

— А пък аз си мислех, че вероятно е било рак.

— Така беше. От това я лекуваха в болницата, но там се разболя от пневмония.

Шарлот бе чувала подобни истории, но по някакъв начин тази я накара да приеме Лео вече като човек.

— Ужасно. Много съжалявам.

— Но не колкото мен — отново изкриви лице в гримаса той, зает с поредната упорита дъска. — Защото аз я закарах в болницата.

Тъй като на Куинипиг нямаше дори здравен пункт, трябва да е било на континента. В думите му тя долови нещо, което надхвърляше съжалението и чувството за вина. И попита меко:

— Затова ли се въртите наоколо, поправяте къщата и наглеждате градината?

— Наред с останалите причини.

— Например?

Той отново я изгледа с раздразнение.

— Не трябва ли да ходите някъде?

— Всъщност не. — Бе започнала да усеща нощната прохлада и отвърза пуловера от кръста си. — Никол е в Ню Йорк. В момента съм сама в къщата. — Наметна пуловера върху раменете си.

— Защо ми казвате това? — попита той.

— А защо не?

— Аз съм опасен.

— Така говорят — отбеляза тя, защото все още бе жива след... Колко станаха? Четири посещения?

— Вие да не би да сте на друго мнение?

Жената се усмихна.

— Владее карате.

Движението на бузата му би могло да бъде усмивка или смръщване, макар да изчезна веднага щом наведе глава. След малко я изправи и отново отпи вода от бутилката. После слезе от стълбата.

Тъй като му нямаше доверие, Шарлот се изправи.

— Още няколко минути и ще свършите — отбеляза тя, загледана в последния ред керемиди. — Какво следва?

Той застана на ръка разстояние. Стори ѝ се по-висок, отколкото предишната вечер, когато беше минала покрай него по алеята. Едва доловимо потупване с пръст по бедрото му предизвика леко шумолене в храстите.

Естествено, следваше мушамата. Но кучето вече бе застанало до него, затова тя скалъпи една усмивка, обърна се и си тръгна.

Каратето можеше да ѝ помогне да се защити от мъжа, но от кучето? Не можеше да определи кое от двете беше по-опасно. Всъщност накрая реши, че в комбинация представляваха истински риск.

Едно нещо обаче беше сигурно. И двамата бледнееха пред множествената склероза и това беше единствената мисъл, която я занимаваше, докато се връщаше към къщата.

Никол вече беше натрупала достатъчно опит. Щом самолетът кацна в Ла Гардиа, взе такси до малкия хотел, в който отсядаха всеки път. Беше близо до болницата, но тази нощ разстоянието ѝ се струваше безкрайно. Дихателна недостатъчност? Стягане в гърдите? И двете бяха документирани като странични ефекти на лекарството, което вземаше в момента Джулиан, но бяха и класически симптоми за инфаркт. Подозираше, че Питър Кеплър му бе препоръчал веднага да постъпи в интензивното отделение на болницата във Филадельфия, но той, както винаги, беше отказал.

Колкото и да се опитваше да се убеди, че след като сам беше лекар, съпругът ѝ би могъл да направи разлика, дълбоко в себе си не преставаше да се притеснява от онова, което щеше да завари.

След като се бе настанил, той ѝ бе пратил съобщение с номера на стаята, затова тя затътри куфара на колелца направо към асансьора. В нервно напрежение изчака да спре на осмия етаж и тихо почука на вратата. Ослуша се за някакъв звук, молейки се да е все още жив. Но той не беше едър мъж и по една случайност точно в този момент беше бос. Облекчението, което изпита, когато бравата щракна и Джулиан застана пред нея, беше неописуемо.

Беше блед, а не посинял. Макар да беше изтощен, стоеше изправен.

Тя се вмъкна в стаята, затвори вратата, обви ръце около врата му и с наслада вдъхна онова, което в лицето на Джулиан за нея представляваше сила и сигурност. Когато той отвърна на ласката ѝ, тя си въобрази, че е усетила как той се вкопчва в нея. Значи му беше необходима. Това беше благодатна мисъл.

Най-сетне се отдръпна и се вторачи в лицето му.

— Е, как е?

— По-добре.

— Но все още си тук. За какво те оставиха — заради задуха или заради болката в гърдите?

— Заради двете, но наистина съм по-добре. Какво каза на Шарлот? — попита, а на нея ѝ се искаше да изкрещи, че не Шарлот е важна в този момент, а той.

Ала Джулиан си беше все същият, невротично вкопчен в идеята да пази заболяването си в тайна, и щом се притесняваше от

приятелката ѝ, можеше да направи за него поне това.

— Казах ѝ, че е починал твой колега и искам да съм с теб на погребението. Станах много добра в лъжите. — Нима не го правеше дори в този момент? О, да, наистина си я биваше. Ако беше заподозрял, че не му казва истината, щеше да продължи да я притиска.

Но той само попита:

— Добре ли мина полетът?

— Сигурно. Изобщо не забелязах, защото през цялото време си мислех как ще вляза в тази стая, без да знам какво...

— Не го казвай, бебчо.

— Знам, знам, знам — прошепна тя, обзета от разкаяние. — Спеше ли? — Въпреки че беше облечен, косата му беше разрешена, а очите — замъглени.

Той поклати глава и направи гримаса, означаваща, че не е правил нищо особено, което трябваше да ѝ подсказе, че просто бе лежал, проснат върху леглото, вперил поглед в тавана, обезпокоен от същите неща, които тревожеха и нея.

— Благодаря ти, че дойде — каза накрая.

Внезапно, без каквато и да било причина, тя се разяри. Беше израснала като единствено дете, родителите ѝ я обожаваха, винаги бе била задоволена от всичко. Не беше привикнала да таи чувствата си и макар животът да я бе научил да се сдържа, когато беше наистина разстроена, понякога губеше контрол.

Точно това се случи сега. След продължилото почти цял ден пътуване, часовете притеснение и месеците на напрежение това „благодаря ти, че дойде“ се оказа капката, от която чашата преля.

— Къде другаде бих могла да бъда? — изкрещя тя. — Ти си мой съпруг. Би трябвало да съм във Филадельфия, при теб! Ти се грижиш за мен, Джулиан. Толкова ли е лошо, че веднъж и на мен ми се е наложило да го направя за теб?

— Проблемът е, че няма какво да се направи — каза той, като отстъпи назад.

— Напротив, има — възрази тя. Опита да се убеди, че не сега е времето за подобен разговор, при това опасно стягане в гърдите. Но не, времето беше дошло. — Ти се отдалечи от всички, които означаваха нещо за теб.

— Не е вярно. Вчера говорих с родителите си. През цялото време поддържам връзка с приятели.

— Но не им казваш истината, което превръща държанието ти в глупаво шоу. Ами това сега? Аз ти служа за параван, Джулс. И двамата знаем, че ако утре трябва да отидем в болницата и там има твои колеги, аз ще играя ролята на пациентка. Не че се оплаквам, щом това те успокоява. Но не ме кара да се чувствам по-добре, защото съм твоя съпруга, а ти ме държиш настрана. Само това ли съм за теб? Прикритие?

Той се вторачи в нея. *По-спокойно, само влошаваш нещата. Недей да се заяждаш, недей да се ядосваш.* Това беше всичко, което чу от него.

Джулиан се обърна и започна да разкопчава ризата си. Смъкна панталона и чорапите си. Би трябвало да очаква да ги последват и слиповете му, а когато се обърнеше към нея, нуждата му да бъде съвсем очевидна. Множествената склероза се отразяваше негативно върху някои пациенти, но не и при Джулиан. Той си оставаше напълно способен — невероятно способен. Но бяха изминали седмици, откакто си бе позволил да задоволи тази си потребност.

Естествено, не биха могли да правят любов, докато гърдите му бяха стегнати с превръзка, колкото и да се опитваше да омаловажи проблема.

Все пак, като го гледаше разсъблечен, нямаше как да не си спомни дните, когато сексът беше нещо съвсем естествено и редовно. Единственото, което трябваше да направи той, беше да я нарече „бебчо“ — толкова момчешко обръщение за академичен тип като него — и... искрата пламваше.

Дори в този момент почувства познатия копнеж.

Но тази вечер той не свали слиповете, вмъкна се под завивките, угаси нощната лампа от своята страна и затвори очи.

Петър Кеплер беше изключително прецизен. Винаги бе харесвала това му качество. То означаваше часове на очакване, но в края на деня вече разполагаше с достатъчно данни, за да вземе компетентно решение. Бяха в кабинета му в болницата, който беше малко по-широк от обикновена стая за прегледи, но Никол не се

оплакваше. „Джулиан изглежда по-добре“, отбеляза мислено. Впрочем, както винаги, когато се срещаха с лекуващия лекар, сякаш най-сетне можеше да прехвърли отговорността и тревогите си на някого другико. Освен това бе спал дълбоко, движейки се само толкова, колкото телата им да се докосват. Не беше сигурна, че е било преднамерено, но въпреки това му беше благодарна.

Сега седяха на отделни столове. Тя се мъчеше да изглежда спокойна, докато Питър разглеждаше резултатите от изследванията. Добрата новина беше, че сърцето на Джулиан не беше увредено от лекарството, а лошата — че ежедневието режим, който спазваше стриктно във Филадельфия, не беше в състояние да облекчи симптомите.

— Ще сменим комбинацията — реши накрая докторът. — Промяната не е значителна, но тези странични ефекти никак не ми харесват.

— Остави страничните ефекти — компетентно се намеси Джулиан. — По-скоро ме притеснява ефикасността на медикаментите. Вземам ги вече три месеца, би следвало да има някакво подобрение. Това са най-съвременните и силни лекарства. Ако и те не действат, значи съм загазила сериозно.

Неврологът издаде звук, който беше нещо средно между смях и сумтене.

— Лекарите са най-лошите пациенти. Те са винаги с една крачка напред.

— Можеш да се обзаложиш. Ръцете ми треперят, както винаги. И това схващане? Достатъчно зле се чувствам, когато се случи, докато седя на стол, но ако стане, когато вървя с колегите си по коридора?

Питър се загледа в него.

— Бих искал да мога да те оперирам и да реша проблема по твоя начин, но за съжаление, множествената склероза не се лекува така. В момента състоянието ти е стабилно. Един нов симптом не е толкова страшен на фона на цялото заболяване.

Никол побърза да се съгласи с него. Три месеца не бяха кой знае колко време. В научните публикации, които бе изчала в интернет, се твърдеше, че е необходим доста по-продължителен период, преди болестта да се повлияе от лекарството.

Но Джулиан беше на друго мнение.

— Един нов симптом си е нов симптом и ми идва в повече. Чувствам се все по-зле. Става въпрос за моя живот, който тръгва в грешна посока.

— Ти имаш множествена склероза — напомни му Питър. — Знаем само, че симптомите ще се задълбочават и ще зачестяват без лечението, което провеждаме в момента. — „Много правилно“, мислено отбеляза Никол, докато лекарят продължаваше да говори. — Работил съм с пациенти в продължение на десетина години, преди да намерим правилния път към ремисия. А с теб сме едва от четири.

— В грешната посока — мрачно повтори Джулиан.

Шарлот прекара сутринта в сортиране на предназначените за изхвърляне пластмасови чаши в различни цветове и форми, картонени чинии за еднократна употреба, салфетки, поставки за сервиране и прибори за пикник. Никол бе махнала пренебрежително с ръка към килера, където ги съхраняваше. Винаги бе предпочитала истинските съдове и бе предложила цялата „колекция“ да отиде на боклука. И тя бе решила, че може да ѝ помогне поне с това.

Напълни два големи чувала и ги помъкна към църквата. Държеше телефона постоянно в джоба си, но приятелката ѝ до този момент не се бе обадила.

Хвърли фотоапарата на задната седалка и пое към фермата на Ана Макдуел Кабът. Тя отглеждаше кокошки и осигуряваше яйца за повечето местни специалитети. Ана беше закръглена жена, която се клатушкаше и кудкудякаше като питомците си, но нейното „кудкудякане“ поне носеше някаква информация. Тя беше прекарала целия си живот на Куинипиг и знаеше всичко за всеки. С часове говореше за промените, настъпили на острова, и често, целенасочено насочвана от Шарлот, как тези промени се бяха отразили върху храната.

След като с помощта на билкови отвари се бе отървала от киселини в стомаха, тя смяташе Сесили Коул за светица. Но когато Шарлот спомена Лео, внезапно стана предпазлива.

— Той е много затворен човек.

— Лошо момче.

— Лошо? — изсумтя тихо жената. — Не толкова лошо, колкото погрешно разбрано.

— От кого?

— От всички наоколо. Имаше нещастно детство. Сега просто се е затворил в себе си.

— С какво си изкарва прехраната?

— О! — Благовидна въздишка. — Малко с това, малко с онова. Което всъщност не обясняваше нищо.

— Все още отглежда билките на майка си — отново опита Шарлот.

— Не Лео. — Многозначителна усмивка. — Онези треви си растат сами.

— Да не би да ги продава?

— Не съм чула подобно нещо.

— А дали дава от тях на хора, които се нуждаят, както правеше майка му?

— Сигурно.

— Може ли да ги разменя срещу храна?

Ана се намръщи.

— Защо е този въпрос?

Шарлот нямаше основание да подозира някакви лични основания, след като имаше толкова причини за чисто професионален интерес.

— Сесили е мъртва от пет години, а билките ѝ са по-силни от всякога. Имаме намерение да издадем готварска книга. Как да не се интересувам от тях?

— Нали знаеш какво казват за любопитството и котката — изкудкудяка собственичката на птицефермата.

Със сигурност знаеше. Любопитството я беше убило. Боб Лили я беше предупредил за това, но той обичаше въпросите ѝ и нито веднъж не бе отказал да ѝ отговори. Имаше, естествено, и продължение на поговорката — ... а удовлетворението я съживило, — но Шарлот реши да го премълчи. След като бе имала възможност да направи няколко снимки, както си говореха и се разхождаха, беше напълно доволна от срещата. Докато другите в списъка можеха да ѝ кажат точно определени неща, Ана ѝ бе предоставила информация, която можеше да се окаже решаваща за книгата.

Шарлот напусна фермата на Кабът, изпълнена с нов ентузиазъм. Нямахше търпение да го сподели с приятелката си, затова ѝ изпрати кратко съобщение. Но отговор така и не дойде, което ѝ се стори обезпокоително. Опита се да ѝ позвъни, но Никол не вдигаше телефона си.

Беше късен следобед, когато се върнаха в хотела, за да си съберат багажа. Едва тогава Никол успя да се обади на Шарлот. Краткото съобщение нямаше да свърши работа. Имаше нужда да чуе нечий успокоителен глас. Джулиан си вземаше душ, „за да изчистя от тялото си усещането на пациент“, както сам се бе изразил. Тя застана в най-отдалечения ъгъл на спалнята и набра номера, като не изпускаше от очи вратата отсреща.

— Аз съм — каза тихо и забързано. — Не мога да говоря дълго. Ако водата спре, веднага ще затворя. Тръгваме за Ла Гардиа, за да хванем самолета за Чикаго.

— Чикаго? — обезпокоена, повтори Шарлот. — А какво стана с Роли^[1] — Дурам^[2]?

Доволна, че има с кого да сподели тревогите си, Никол измърмори:

— Отложихме го с няколко дни. И на мен не ми се ходи в Чикаго. Искам да кажа, че днес всичко беше наред. Не се касае за инфаркт, а само за страничен ефект от лекарството. Лекарят му иска да променят дозата и да му даде още малко време, но мъжът ми е нетърпелив. Отиваме в Чикаго за консултация.

— В Ню Йорк няма ли други специалисти?

— Има, но Джулиан знае кой с какво се занимава, а този изпробвал различна терапия.

— Каква „различна терапия“ по-точно? — извиси глас Шарлот и в него се прокрадваха нотки на паника, но дори те действаха успокояващо на Никол, заглушавайки собствените ѝ притеснения.

— Този специално е привърженик на трансплантацията на стволови клетки. — Думите предизвикаха свиване в корема ѝ и тя го притисна с ръка. — Джулиан е готов да опита нещо, още недостатъчно доказано, стига да има и най-малка вероятност да му подейства. Това ме плаши до смърт, Шарлот, но той все повече се отчайва.

Душът в банята утихна. Никол се изправи и заговори спокойно:

— Значи, Ана се е оказала полезна?

— Дотолкова отчаян, че да предприеме такива радикални мерки?

— долетя гласът от другия край на линията.

Но преди да успее да отговори, Джулиан отвори вратата на банята. Увит в кърпата си, влезе в спалнята и я погледна въпросително.

— Обадох се да ѝ кажа, че няма да се прибера довечера — обясни тя.

Шарлот въздъхна шумно.

— Добре. Значи, получила си съобщението ми. Ана е неизчерпаем източник на информация.

— Даде ли ти рецептата за нейните „напластени яйца“? — ведро попита Никол. — Впрочем никога не съм могла да си обясня защо ги нарича така, след като става въпрос за яйца с шунка, тиквички и гъби, но пък използва невероятни подправки. Ти записа ли си ги?

— Тя ми ги написа.

— Е, хубаво. Като се върна, ще ги направя пробно. — Наслади се на мисълта, което нямаше нищо общо с храната. Потапянето дори в толкова незначително занимание за нея беше почивка. — Уговори ли си среща с Мелиса Паркър? — попита тя. Мелиса снабдяваше с печени тестени изделия „Чаудър Хаус“, „Грильт“ и кафенето на Куинипиг. Жената не само заслужаваше собствен профил в книгата, но Никол бе дала на приятелката си цял списък с фантастични нейни рецепти, които непременно трябваше да бъдат включени.

— Утре — кратко отвърна Шарлот. — Значи летите довечера?

— Да — каза Никол и се върна към алибито си: — На семейството ѝ му е много трудно. Ще сготвя нещо за ядене, за да им го занесем.

— Колко време ще останете в Чикаго?

Стига да се отървеше от непоносимото лекарство и да се убедеше, че ще живее, Джулиан не би прекарал в Чикаго повече от ден. Искаше да се върне колкото може по-скоро в Дюк, преди някой да заподозре нещо нередно. Освен това консултацията беше строго информативна. Впрочем беше предложил да отиде сам, но в такъв случай тя от опит знаеше, че той щеше да ѝ предаде разговора съвсем накратко и вечно щеше да се чуди какво е пропуснала.

А за нея беше важно да чуе всичко, което щеше да бъде казано.

— Ще се прибера в сряда — каза в слушалката. — Ще се справиш ли без мен дотогава?

---

[1] Столицата на Северна Каролина. — Б.пр. ↑

[2] Дурам — град в САЩ. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Шарлот продължи да притиска телефона към корема си дълго след като разговорът приключи. Никол не беше единствената, която се страхуваше. Когато ставаше въпрос за експериментално лечение на множествена склероза, стволите клетки даваха голяма надежда. Но имаше „обикновени“ стволови клетки, както и стволови клетки от пъпна връв. Те се извличаха от нея, след като биваше отрязана, отцеждаше се в специални кръвни банки и се замразяваше за бъдещи нужди. Тук моралните възражения за използването на ембрионални клетки изобщо отпадаха. Беше просто кръв. Нямаше яйца, нямаше зародиш. От тях не би могло да се роди нищо. Но във все повече научни лаборатории и болници из цял свят се потвърждаваше, че стволите клетки от пъпна връв притежават способността да лекуват някои заболявания.

Такива бяха фактите и Никол без съмнение ги знаеше.

Но Шарлот знаеше и нещо, което със сигурност не беше известно на приятелката ѝ. Нещо, което дори Джулиан не беше чувал. Ако го споделеше с тях, последствията биха могли да бъдат катастрофални.

Обзета от опасения, седна за малко на плажа. Океанският въздух беше свеж, рошеше косата ѝ, галеше кожата. Загледа се в една чайка, която кръжеше над плитчините в очакване на плячка, после към двойка бекаси, които обръщаха камъните в търсене на раци. „Морето е вечно“, отбеляза мислено. Животът продължаваше. Кризите идваха и си отиваха.

Това беше слабо успокоение.

В търсене на малко уют отскочи до „Чаудър Хаус“ за рулца от раци и пържени картопки, върна се в къщата, отново седна на плажа и изяде всичко, до последната троха в кесията.

Дали ѝ стана по-добре? Не. По-скоро се почувства още по-лошо, като ужасна, а в този момент и дебела приятелка.

Имаше нужда да се поразходи, при това не към земята на Лео. Нуждаеше се от истинска разходка. Насочи се към града, като ходеше толкова бързо, колкото ѝ позволяваше пълният стомах, после все по-бързо, докато накрая се обърна обратно и затича към къщата. Не беше добър бегач. Винаги бе искала, но коленете ѝ не издържаха. Без съмнение на следващата сутрин щяха да я болят.

Джакузито в спалнята на Анджи и Боб би ѝ било от полза. Никол щеше да настоява, както би настоявала и майка ѝ, и това беше причината, поради която не можеше да го направи. Беше изменник от най-долен тип, като бе предала и Никол, и Анджи, и Боб, дори и Джулиан.

Просто беше лош човек. Ако и Лео беше такъв, значи двамата бяха родени един за друг, или поне такива мисли я занимаваха, докато, прибирайки непокорната си коса, се насочи към „опашката“ на острова. Беше толкова вгълбена в собствената си вина, че не чуваше нищо — нито монотонния плисък на вълните, нито далечното бухане на бухал, нито собствените си стъпки, докато не стигна до извивката на пътя към къщата на Коул и не бе извадена от унеса си от ударите на чук.

Той сигурно разстилаше подпокривната мушама, която беше разгънал предишната вечер. Знаеше го още преди да го беше видяла. Местейки импровизираното скеле, развиваше рулото от ляво надясно и забиваше пирони на равни разстояния, за да я закрепим.

За момент можеше да го наблюдава незабелязана. За лошо момче имаше много хубави крака и стегнат ханш, въпреки че късите му панталони бяха разхлабени и разваляха впечатлението.

— Можете ли да работите с чук? — попита накрая той.

Значи в крайна сметка не беше останала незабелязана.

— Дали мога да боравя с чук? — измърмори с ирония.

Мъжът посочи с жест втората стълба. Когато Шарлот се изкачи до последното стъпало, той ѝ подаде второ руло,крепи го, подаде ѝ чука и шепи пирони и я остави да се оправя сама.

Подпокривната хартия биваше различна по дебелина. Тази се оказа от най-тежките и ѝ беше трудно да я разгръща и да я закрепва равномерно, но не се оплака.

— Да ви се намира нож? — подвижна, щом стигна до ръба на покрива.

Лео измъкна един от колана си и ѝ го подаде, все още запазил топлината на тялото му. Тя се отдръпна и сръза мушамата до мястото, където свършваше закованата от него преди това. Той я докосна по рамото, за да се отмести и да му направи място да напасне двата края по-плътено, и отново я остави сама. След като свършиха първия ред, се изкачиха по-нагоре и се заеха със следващия, после с третия. Най-сетне стигнаха до купола, където работата беше по-трудна. Ръцете и бедрата им се докоснаха на няколко пъти и това не изглеждаше неприятно за нито един от двамата.

Въздухът беше застинал, както се случваше винаги вечер, преди да задуха вятър. Или пък това ставаше единствено тази нощ, слагаща край на поредния дълъг летен ден. Въпреки че бе вдигнала косата си, Шарлот усещаше влагата и горещината. И не само тя. Прожекторът осветяваше струйките пот, които се стичаха по лицето и врата на Лео. Той често спираше, за да ги избърше с ръка.

— Това беше — заяви накрая, като огледа свършената работа, преди да събере инструментите и да слезе от стълбата. Веднага щом Шарлот се озова на земята, той сгъна стълбите и ги понесе зад ъгъла. Върна се с две бутилки вода, подаде ѝ едната и изпразни съдържанието на другата на големи глътки.

Шарлот се чувстваше по-добре, сякаш бе сътворила нещо, което щеше да остане и ѝ даваше право да изпитва ново, особено усещане. Тя погледна към покрива. Все още осветен, той изглеждаше тъмен и равен.

— Тази мушама беше много качествена — отбеляза накрая.

— Какъв е смисълът да положиш някакво усилие, ако не свършиш работата както трябва?

Жената се усмихна.

— Наскоро прочетох същото в една книга. Героят строеше лодка и искаше само най-добрия материал, за доставянето на който му се налагаше да чака цяла вечност, но търпението му си струваше.

Лео се вторачи в нея.

Озадачена, тя също го погледна.

— Какво?

— Чели сте тази глупост?

— Каква глупост?

— „Сол“.

Развеселена, Шарлот попита:

— Вие пък какво знаете за „Сол“?

— Всички говорят за нея.

— А вие изобщо четете ли?

Той се намръщи.

— Понякога.

— Но не и „Сол“, защото е глупава. За протокола — продължи, засегната едва ли не лично заради любимата книга. — Съвсем не я намирам за глупава. Смятам, че е добре написана и разказва една забележителна история.

Лео остана загледан в нея още миг, после каза:

— Също като „Моби Дик“. В библиотеката на затвора има няколко различни издания.

— Значи там са ви разрешавали да четете. Кое то не е толкова лошо.

Той стисна устни.

— Научиха ме също така как да разбивам ключалки и да крада коли, без да са ми необходими ключове.

— Няма да откъсвам поглед от джипа си. Говори се, че сте прибирали парите от кутиите за благотворителност в църквата.

— Никога не са ме хващали — възрази мъжът, без всъщност да отговори на въпроса.

Тя погледна озадачено към къщата.

— Как всъщност плащате ремонта?

— С незаконно присвояване.

Не му повярва дори за миг.

— Насилвали ли сте някога жена?

— Не ми се е налагало. Винаги са идвали при мен доброволно.

— Някоя от тях забременявала ли е от вас?

— Аз не съм глупак — измърмори и очевидно отегчен от разговора, отиде да изгаси прожектора. После с широки крачки мина покрай градината. Докато вървеше, изхлузи тениската през главата си.

— Къде отивате? — извика Шарлот в момента, в който луната освети голия му гръб.

— Да поплувам. Вие си вървете. — Свърна към тъмните дървета и изчезна.

Нямаше никакво намерение да си тръгва. Искаше да види къде плуваше Лео. Ако изчисленията се окажеха верни, то пътеката сигурно щеше да я отведе до участък, където брегът беше каменист и забранен. Двете с Никол никога не се бяха разхождали толкова надолу по плажа. Също като разкъртения тротоар на пътя, посланието беше „стой настрана“.

Сега обаче можеше да се приближи от друга посока. Щом Лео можеше да мине направо през рехавата горичка, значи можеше и тя.

Тъкмо се канеше да го направи, когато откъм храстите около къщата се чу шумолене. Докато кучето приближаваше, Шарлот затаи дъх. Приличащото на огромна черна мечка на лунната светлина животно се загледа първо в нея, после към посоката, в която беше изчезнал стопанинът му. Нямаше представа как протече мисловният му процес, но знаеше със сигурност, че след един момент, който ѝ се стори цяла вечност, то тръгна след Лео. Движеше се бавно, като си проправяше път между дърветата. В съзнанието ѝ изплува думата *предпазливо*. Докато го наблюдаваше, не ѝ се струваше опасно. Кое то беше странно.

Не бе хукнало след кошутата и малките ѝ. Не се хвърли върху нея. Никога не го беше виждала да прави нещо друго, освен да обикаля наоколо. Твърде старо. Не можеше да изключи това предположение.

Не че имаше намерение да поема някакъв риск. Изчака, докато изчезна, после го последва безшумно. Из градината се носеше сладникав аромат, но мислите ѝ бяха другаде. Там определено имаше пътека. Нападали клони скърцаха под подметките ѝ, но вълнението се чуваше все по-ясно. После то се появи, отразявайки луната като далечна светлина в края на тъмен тунел. Широки плочи, малки скали и гладки камъни ограждаха пътеката от влажен пясък. Ако приливът беше настъпил, пясъкът изобщо нямаше да се вижда. Дори сега стоеше на буци. Върху тях бяха захвърлени дрехите на Лео и сританите набързо настрани ботуши.

Спотаила се до пътеката, Шарлот оглеждаше водата. Лунната светлина подскачаше по гребена на вълните, които тихо обливаха брега, но ѝ отне минута, преди да различи двете ръце. Те се белееха в тъмнината и загребваха уверено все по-навътре в морето. Не беше ли рисковано? Поне на нея ѝ се струваше така. Но той сигурно знаеше какво върши. Сигурно го бе правил хиляди пъти в нощи като тази.

Плуваше с лекота, като се повдигаше и спускаше върху вълните и се чувстваше точно толкова сигурен, колкото и на покрива.

Хипнотизирана от ритмичното движение на тези ръце, от равномерното обръщане на главата при всяко поемане на въздух, от редките повдигания на краката, които разлюляваха повърхността на водата зад него, тя едва успяваше да си поеме дъх, докато не усети нещо влажно върху крака си. Обърна се стреснато. Беше кучето, вторачило в нея опасните си очи.

— Всичко е наред — прошепна, разтреперана, тя. — Добричкият Мечо. Няма страшно.

Опасни? Или по-скоро тъжни? Под лунните лъчи, провиращи се между дърветата, забеляза белези върху веждите му и драскотини около очите и муцуната.

С ускорен пулс, протегна ръка. Кучето започна да я души. Не изръмжа, не оголи зъби, нито отстъпи назад. Очевидно очакваше още нещо. Сложи длан върху главата му, точно както го беше направил Лео при първата им среща. Козината му беше къса и груба, но ушите му изглеждаха като копринени. Докосна ги много предпазливо.

Кучето седна на задните си крака.

Сърцето ѝ продължаваше да бие, но вече не от страх. Беше заради притегателната сила на луната и изкушението, носещо се откъм градината. Беше ѝ горещо.

— Ще отида да поплувам — каза на кучето. — Става ли?

Мечо не се помръдна и тя отново погледна към морето.

Ръцете на Лео се мяркаха много навътре, все в същата посока. Ако искаше да се присъедини към него, сега беше моментът.

— Стой тук — нареди меко и хвърляйки само бегъл поглед, за да се увери, че не я е последвало, се върна на плажа. Луната светеше ярко и превръщаше повърхността на водата в причудлива игра на контрасти от черно и сребристо, тъмнина и светлина, добро и зло. Това беше нейният живот. Нямаше работа тук. Играеше си с огъня.

Но това не я спря да се съблече по бельо и да се затича към надигащите се вълни. От ледената вода дъхът ѝ секна, но не се върна. Навлезе до бедрата, изчака следващия прилив и се гмурна с цялата дължина на тялото си. От студа за момент сякаш се парализира. Спря само за да види къде се намира Лео, и заплува нататък. Издигаше се при всяка следваща вълна, пореше пяната с ръце, но усилията я

сгряваха. При едно непремерено поемане на въздух се нагълта с вода. Уплашена, тя се изправи, изплю я и затърси с поглед Лео. Не беше далече. Той бе престанал да плува и я наблюдаваше. С тъмна коса, тъмни очи и бяло, мокро лице, той контрастираше с всичко останало на света.

Във водата Шарлот си спомни всички предупреждения относно Лео Коул. Но точно в този момент нито едно от тях нямаше значение. Ако беше правил лоши неща, тя не му отстъпваше. А опасността? Веднъж се беше гмуркала от една скала в Акапулко. Не ѝ хареса и нямаше намерение да опитва отново, но го бе преживяла и не бе забравила стремителното падане. Близостта на Лео във водата нямаше как да бъде по-опасна.

Течението го приближаваше. Не можеше да каже дали той му помагаше с ръце, тъй като бяха във водата, както и нейните. Косата ѝ се бе разпиляла и се носеше зад гърба ѝ. Подаваха се само главата и раменете ѝ, докато риташе с крака, за да се задържи на повърхността.

Той спря на една ръка разстояние и я загледа в мрака. След минута изпусна шумно въздух. От усилията при плуването? Едва ли. Може би беше въпрос. Какво очаквах? Или пък предупреждение: *Ти ме предизвикваш*. Но най-вероятно беше просто констатация: *Загазили сме*.

Но нима не беше искала точно това? Ако после трябваше да си плати, какво означаваше още една цена? При това не се отнасяше само за нея. *Ние*, говореше изражението му. Последниците нямаше да бъдат само за едната страна.

Кракът му се оплете в нейните. В същия момент я улови за косата и я притегли към устните си. Този път недостигът на въздух беше истински. Отчасти заради луната, отчасти заради океана целувката му беше нещо, което никога преди не беше преживявала. Беше доминираща, но без да ѝ причини болка — точно от каквато имаше нужда. Още преди да свърши, ръцете ѝ бяха около врата му, краката ѝ се обвиха около тесния ханш. Студената вода би трябвало да охлади страстта му, но нищо такова не се случваше. Следващата вълна рязко го тласна към нея.

Дишайки с усилие, той заплува към брега. Едва бяха стигнали плитчините с крака, все още блискани от вълните, когато той я положи върху пясъка и се повдигна само толкова, колкото да я освободи от

бикините ѝ. Тя се опитваше да му помогне, но едва успя да измъкне единия си крак. Уловил този крак, Лео я погледна, давайки ѝ последен шанс: *Да или не?*

— Да — прошепна жената и в следващия момент го усети. Отметнал глава със затворени очи, успя да се въздържи, както ѝ се стори, цяла вечност, преди да я погледне отново. И беше изненадан. Тя също. Никога не ѝ бе хрумвало, че го желае, не се бе увъртала около него, докато бяха работили, нито беше мислила за някаква интимност след това. Ала начинът, по който си бяха паснали още от първия път, задоволяваше някаква нейна вътрешна потребност.

Обзета от копнеж за още целувки, тя придърпа главата му, впи устни в неговите и установи с удивление, че страстта беше еднакво споделена и от двете страни. След малко усети, че не ѝ достига въздух, този път заради усещане, неизпитано никога досега. Движенията му станаха по-бързи от вълнението на океана, при което тя не издържа и извика.

Той мигом застина неподвижно.

— Боли ли те?

Със смях, който премина в стон, Шарлот поклати отрицателно глава върху пясъка и кръстосвайки глезените си, го привлече още по-дълбоко. Това продължи отново и отново, докато накрая завърши в разтърсващи спазми. Неговото тяло или нейното? Беше прекалено отдадена на усещането, за да може да разбере или изобщо да се интересува от такава дреболия.

Когато най-сетне се изтърколи до нея, тя лежеше отпусната, останала без дъх. Затвори очи, отделяйки се от всичко, което я обкръжаваше. Той остана до нея, праметнал крак върху нейните. Шарлот не заспа, макар чувството за освобождаване да беше толкова силно, че би могла. Просто лежеше, напълно изцедена.

Тогава усети нещо. Беше ръката му, движеща се бавно и преднамерено върху корема ѝ, и това нямаше нищо общо със секса. В този момент реалността я връхлетя като светкавица. Повдигна се бързо и седна с присвити колене. Когато погледна към него, той се бе подпрял на лакът със смръщено лице.

— Ти имаш дете — каза глухо.

Тя преглътна с усилие и поклати отрицателно глава.

— По кожата на корема ти има стрии.

Винаги ги бе крила грижливо. Целият бански вършеше чудесна работа. Както и потничетата. Но никога не бе била толкова отдадена на секса, както с Лео, пък и беше през нощта. Тъмнината трябваше да опази тайната ѝ.

Не че беше мислила за това изобщо. Бе отишла при Лео, за да бъде наказана. Но секс? Наказана? Той в никакъв случай не беше груб любовник. Силен, да. Но далеч не жесток, което беше точно толкова разстройващо, колкото и другото. Сексът с него бе бил... невероятен. Не биваше да става така.

Уплашена, тя се огледа за дрехите си и се облече припряно. Той беше приседнал и я наблюдаваше, но не каза нищо. Веднага щом нахлузи маратонките на мокрите си крака, тръгна към пътя. Не забеляза кучето, едва чуваше пукота на съчките под гумените подметки и не обръщаше внимание на пясъка, сплъстяващ косата ѝ. Когато се озова в градината, забърза през лехите и почти тичешком премина по алеята. Не погледна назад, не можеше да погледне назад. Стигна до къщата на Никол, затръшна вратата и се отпусна на пода.

Беше се втурнала към Лео, за да се измъкне от една каша. И се бе забъркала в друга.

Можеше да направи едно-единствено нещо. След като изми всички следи от нощта, тя се уви в дебело одеяло, отпусна се на дивана, взе „Сол“ и избяга в един друг свят, в който любовта побеждаваше различията.

Или поне така си мислеше. След около час я обзе безпокойство. Влюбените бяха създадени един за друг, но принадлежаха на различни светове и само промяна в единия от тях би могла да ги събере завинаги. Но не виждаше да се случва подобно нещо. Авторът ги бе описал подробно, тя ги бе опознала добре. Бяха успели да преодолеят мълчанието и тайните си и бяха преживели обрат, ала непреодолимата пропаст помежду им си оставаше. Нямаше какво друго да направят, за да си останат същите герои.

Неспособна да понесе неизвестността, прегледа последната страница, над която Никол бе плакала. Минута по-късно затвори книгата, пъкна я под една от възглавниците на дивана и отиде да си легне.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Срещата в Чикаго във вторник се очерта като трудна още от самото начало. За разлика от общителния приказлив Питър Кеплър, Марк Хамън беше човек на науката. Висок очилат мъж, който нямаше склонност към празни приказки, той разгледа внимателно цялото досие на Джулиан, обръщаше страница след страница, мръщеше се и препрочиташе предишната, сваляше очилата, за да разтрие носа си, слагаше ги отново и продължаваше да чете. Когато най-сетне заговори, изрази сериозни възражения относно евентуалната трансплантация на стволови клетки.

Облекчението, обзело Никол, мигом се изпари при вида на изопнатото от отчаяние лице на съпруга ѝ.

— Вие си мислите, че съм подложен на лечение едва от четири години — възрази той, — но от онова, което съм чел, стигнах до извода, че лечението със стволови клетки обещава добри резултати, стига болестта да е хваната в начален стадий. Аз съм идеалният кандидат.

Хамън не изглеждаше убеден, макар да се замисли върху думите, преди да отговори.

— Вие проявявате податливост към страничните ефекти на лекарствата. Има и по-малко рисковани терапии, които бихме могли да изпробваме като начало.

— Нищо от това, което опитах, не ми подейства. — Докторът спомена имената на няколко лекарства, които не беше взимал, но Джулиан само махна пренебрежително с ръка. — Страничните ефекти на всяко от тях биха могли да бъдат по-сериозни от самото заболяване, а резултатите не са толкова обещаващи, колкото трансплантацията на стволови клетки.

— Ако вземем под внимание физическото ви състояние и историята на болестта, най-подходяща би била автотрансплантацията.

— Ще използвате собствените ми клетки? При друг пациент сигурно бих се съгласил с вас. Но съм приемал толкова много

медикаменти, че се съмнявам сериозно в здравето на организма си. Тестването ще бъде само загуба на време. А то е ценно, Марк. Ако съществува дори най-малък шанс да запазя кариерата си, трябва да се действа незабавно. Искам да предприема крачката, която ми дава най-големи шансове. Зная какви са рисковете.

Смръщил лице, Хамън свали очилата си.

— Сигурен ли си? Значи си запознат с тях. Е, аз пък съм ги виждал. Имали сме случаи, при които след вкарването на клетките не можем да контролираме растежа им и вследствие на това се развиват тумори. В други лекарствата потискат имунната система, за да се предотврати отхвърлянето на чуждите клетки, и резултатът е отравяне на организма. Един от първите ми пациенти умря от това.

— А ако намерим подходящ донор?

— Дори и тогава — въздъхна докторът и отново се зачете в епикризата. — В случая дори не повдигам въпроса за евентуален донор сред родственици.

Джулиан мълчеше.

— Родители? Деца? — продължи Хамън, включвайки и Никол в разговора.

— Не са изследвани — отвърна тя, хвърляйки нервно поглед към съпруга си, чието изражение я възпираше да каже нещо повече.

Лекарят кимна с глава. Съвсем логично — тестването на най-близките роднини беше първата работа.

— Какво мислиш за стволовите клетки, извлечени от пъпна връв? — попита Джулиан. — Когато се родиха моите деца, все още не беше възможно замразяването ѝ, но това ми дава надежда. Кръвната съвместимост не е абсолютно задължителна, освен това съдържат лимфоцити, които могат да заздравят болните клетки и да потиснат развитието на болестта. Поне така съм чел.

— Вярно. Но използването им е все още на етап експериментиране. В твоя случай съществува голям риск от изхвърляне. Вкарването им в тялото ти може да доведе до летален изход.

— Бих могъл да отида в Мексико — дръзко отвърна Джулиан.

Другият дори не мигна.

— Прекалено интелигентен си, за да предприемеш подобна стъпка.

— Със сигурност — обади се Никол, ужасена от самата мисъл. Нуждаейки се отчаяно от някаква алтернатива, тя се обърна към лекаря: — Ами ако се подложи на поредната стандартна терапия, а тя просто не му подейства? Ако заболяването продължи да се развива, ще промените ли решението си за лечение с донорски клетки? — Не ѝ се искаше да си правят експерименти, но щом Джулиан беше толкова решителен, последното бе за предпочитане.

— Бих могъл, но рисковете си остават — отвърна Хамън, загледан в колегата си. — Удар, вътрешна инфекция, парализа — всеки един от тези вторични ефекти биха могли да влошат сегашното ти състояние. Психиката ти е устойчива. Пред теб има още години продуктивна работа, независимо дали ще оперираш, или не. Не само аз се занимавам с проблема. Това е област, която постоянно се развива. След шест месеца или година ще знаем много повече.

— Той е прав, Джулс — умолително се обади Никол. — Шест месеца не са кой знае колко време.

Джулиан се обърна към нея:

— Те могат да се окажат цяла вечност за мен. Още ли не ти е ясно? — Изглежда я укорително и отново вдигна поглед към доктора, но Никол почти не чуваше какво си говорят. Нито се обади отново. Беше я заставил да мълчи така решително, сякаш ѝ беше ударил плесница.

Останаха още трийсетина минути. Успя някак да стисне ръката на лекаря, преди да си тръгнат, но стомахът ѝ беше свит на топка. Страх? Тревога? Но имаше и гняв. Опита се да се убеди сама, че няма право да го изпитва, че Джулиан просто се бори да оцелее, а тя само го беше разстроила допълнително, но беше излишно да спори със себе си. Това си имаше и обратна страна, която той отказваше да види. И нямаше как да пренебрегне този факт.

Той я улови за лакътя, когато влязоха и излязоха от асансьора, и веднага щом се озоваха на улицата, я издърпа от потока на преминаващите пешеходци и я притисна до каменната стена.

— Какво беше това? — изсъска с неprisъщо за него озлобление. — Необходимо ли беше да ме злепоставяш пред колегата ми?

Би могла да му възрази, че той я бе злепоставил не по-малко пред напълно непознат човек, ако все още не изпитваше чувство на вина.

— Казах само, че доводите му са разумни.

— Ти застана на негова страна. Не от това имах нужда.

— Ти си готов да заминеш за Мексико и да направиш трансплантацията в някаква безименна клиника? Джулс, това вече не касае само теб.

Би могла да си спести усилието да му възразява.

— За бога, Никол, нима не разбираш? Експериментално лечение се провежда само по изричното настояване на пациента, а той не изразява съмненията си по начина, по който го направи ти. Аз съм врял и кипял в тия неща, бибчо. Знаем как стават. Всеки лекар е убеден в своите методи, но не може да бъде сигурен, докато не ги изпробва успешно поне няколко пъти, при това от особено значение е върху кои пациенти. Първият винаги е онзи, който е поискал процедурата и е поел рисковете. А ти застана на негова страна. И ефектът беше обратен.

— Уплашена съм — подхвана тя с желанието да разведри обстановката, точно както се бе опитала да го направи и в кабинета на доктора, но не ѝ се бе получило, не се получаваше и сега.

— Ти си уплашена? — възрази той. — А питаш ли ме мен? Това не ти е разходка в парка. Наясно съм с риска, но алтернативата е още по-ужасяваща. Не ти си тази, която е на път да изгуби всичко!

Джулиан се извърна рязко и закрачи с бързи, широки крачки към хотела. Налагаше ѝ се да подтичва след него, за да го настигне, но той беше толкова погълнат от раздразнението си, че нито забелязваше колебливата си походка, нито си даваше сметка, че тя беше до него.

На нея обаче не ѝ убягна нито едното от двете и докато първото караше гърдите ѝ да се стягат, второто направо я вбесяваше. Неговото здраве не беше единственото нещо, изложено на опасност. По всичко личеше, че бракът им вървеше към провал. И причината не беше в нея. Опитваше се да разбере чувствата му, да облекчи живота му. Но нищо не се получаваше както трябва. Той имаше нужда от някого, върху когото да хвърли цялата вина, и тя му беше подръка, сякаш го беше заразила с множествена склероза.

Той искаше да се излекува. По дяволите, тя също. Но това нямаше да стане и колкото по-дълго го отричаше, толкова по-нещастен щеше да се чувства. Животът винаги можеше да се планира. Имаше други начини да се справиш със сполетялото те зло. А онова, което вършеше той, само усложняваше нещата.

В хотела събраха набързо багажа си, платиха и взеха такси до летището. Почти не говориха, освен когато трябваше да съобщят на шофьора терминалите на различните авиолинии, с които щяха да пътуват — той за Филадельфия, а тя за Портланд. Не му предложи да се прибере с него у дома и не само от страх да не бъде отблъсната. Точно в този момент се нуждаеше много повече от Шарлот, отколкото от него. Беше ѝ нужна терапия, а не нов сблъсък.

Нейният бус пристигна първи. Преди да слезе от таксито, Джулиан улови ръката ѝ и я стисна. Тя се опита да се усмихне, но не можа. О, да, страхуваше се за брака си. Но гневът надделя и тъй като за нея беше ново чувство, все още не се бе научила да го контролира. Намръщена, грабна чантата си и се отправи към изхода. Миг след това се върна.

— Само за протокола — обърна се към Джулиан с треперещ глас, — ти много грешиш. Аз те обичам. Ти си моят съпруг, моят живот. Ако те изгубя, губя всичко. — Тъй като не беше сигурна, че няма да избухне в сълзи, затръшна вратата, сграбчи дръжката на куфара и го задърпа към терминала.

Този ден Шарлот усещаше всяка фибра на тялото си, но упорито отбягваше да мисли за Лео. Това ставаше все по-лесно, след като минаваха часове, а Никол така и не се обаждаше. Имаше за какво да се притеснява. Целият ѝ живот беше низ от отговорности — като дете, защото родителите ѝ бяха неуравновесени хора; като седемнайсетгодишно момиче, постъпило в колежа на пълна стипендия; като бременна двамайсет и четири годишна жена, носеща тайна, която никой на света никога не биваше да узнае.

Сега бъдещето ѝ зависеше от сили, които не можеше да контролира.

Затова потърси убежище в нещо, което умееше добре. Същата сутрин прекара часове наред в разговор с Ана Макдуел Кабът, който добави към написаното през нощта. След като напусна фермата, без да се е чула с Никол, се срещна с Мелиса Паркър. Докато Ана беше прехвърлила седемдесетте и бе прекарала целия си живот на Куинипиг, Мелиса се бе омъжила тук на трийсет. Вече четирийсетгодишна, беше главният сладкар на острова. Тъй като беше учила в Ню Йорк, където

се бе запознала със съпруга си, двете веднага намериха общ език. Работеше извън дома си, беше открила нещо като сладкарски цех. Точно там се срещнаха.

Въпреки че младежите в Куинипиг бяха направили пътека за нейните курабийки с макардамия^[1], специалитетът ѝ беше билковият бриош^[2], първата партида от който лежеше върху плата при пристигането на Шарлот. Естествено, не се отказа да го опита, но не спря дотук. Щом Мелиса заговори разпалено за местния градински чай, ѝ се наложи да изпробва още подправен с него кроасан, руло с розмарин и босилек, после и тиква с мащерка. Мелиса твърдеше, че тук е усъвършенствала уменията си, но билките на Сесили ѝ бяха помогнали по начин, който не можеше да опише.

— Срещала ли си се с нея? — попита Шарлот, чудейки се дали най-сетне щеше да чуе различно мнение от някого, който не беше роден на Куинипиг.

— Няколко пъти. Беше много добра. Но малко резервирана.

— Резервирана, в смисъл тайнствена?

Мелиса се замисли върху думата.

— По-скоро затворена. Струва ми се, че нямаше приятели в общоприетия смисъл на думата. Не бих могла да отглеждам нейните билки. Опитах, но нищо не се получи. Тук е доста сенчесто. Сигурно и почвата не е подходяща.

— Може би си направила нещо, което е засегнало Сесили — полу на шега подметна Шарлот. — Или пък Лео? — Не можа да се въздържа. — Познаваш ли го?

— Не. Той е щастлив с усамотението си в къщата.

— Вероятно се чувства изолиран. Все трябва да слиза в града от време на време. — Материалите за покрива със сигурност не бяха паднали от небето.

— Чувала съм, че си купува продукти от магазина.

— Няма ли приятели?

Мелиса повдигна рамене.

— Или пък пътува?

— Да пътува? — сухо се изсмя тя. — Та той не ходи дори на континента.

Шарлот я погледна стреснато.

— *Никога?* — попита изумена. Кой човек би могъл да понесе подобна самота. Дори постоянно живеещите, които се бяха омесили с местните хора, редовно отскачаха дотам.

— Дали не работи за някого?

— Работеше. Може и сега да продължава. Има златни ръце.

Това беше щекотлива тема, която не ѝ се искаше да зачеква.

— Какво прави с билките на майка си? — попита, защото градината му беше истинско съкровище, а той не създаваше впечатление на мъж, увлечен по готварството.

— Много интересен въпрос — озадачена отвърна Мелиса. — Истината е, че не знам. Може би ги продава, макар да не съм купувала от него. Моите ми ги доставя Шери Боуен, чиито земи са добре напоени, пък и има нужда от пари. Мисля, че точно такива са били плановете на Сесили.

Усецайки, че не би могла да насочва постоянно разговора към Лео, без да предизвика подозрение, Шарлот само кимна. Когато нещата касаеха Сесили или мистиката, Мелиса превръщаше разговора в проповед.

Телефонът ѝ продължаваше да мълчи. След като си тръгна от пекарната, го провери, видя четири чертички, разтърси го, изчака и го погледна отново. Нищо.

Обезпокоена, тя се върна при джипа. Мина през града, за да завие по околоръстния път, когато забеляза тъмновиолетова тента, опъната над верандата на малка, опасана с ниска ограда къща. „Чилетата^[3] на Скейн“, гласеше оранжевият надпис, окачен над нея.

С надеждата, че парче шоколад с бадемов пълнеж ще повдигне духа ѝ, Шарлот спря зад няколкото други коли. Магазинът се помещаваше в гостната на къщата, а покрай стените от пода до тавана бяха наредени сандъци с прежда в количества, прекалено големи за малкия, оскъдно населен остров. Което ѝ подсказваше, че преждата се продаваше почти толкова добре, колкото и бонбоните.

Концентрирайки се върху последните, тя се поразходи, докато обслужваха клиентите преди нея, после се представи на собственичката. Закръглената Изабел Скейн, с яркочервени бузи и коси, имаше приятен, спокоен глас. Именно *спокойствие* беше думата,

с която можеше да се опише целият магазин. Присъствието на всички цветове на дъгата, усещането за мекота, тихата музика — всичко действаше успокояващо. Шарлот разгледа преждите, прелисти каталога, направи няколко поръчки и заяви, че ще се върне. После си взе бонбон от купата до касовия апарат, пъкна го в устата си, бръкна за още един за из път и се върна при джипа.

Беше се прибрала в къщата и работеше върху материала си, когато Никол най-сетне позвъни.

— Боже мой — тихо каза тя.

Шарлот усети как пулсът ѝ се ускорява.

— Какво се е случило?

— О, Шарлот.

Поражение.

Тъкмо си мислеше, че Джулиан в крайна сметка все пак бе получил инфаркт и се намираше в интензивното отделение в болницата, когато чу познатия, еднакъв навсякъде монотонен глас, обявяващ следващия полет.

— Да не би да си на летището?

— Да — все така тихо отвърна Никол. — Той е на неговия терминал, а аз на моя. Не е ли поетично? — изхлипа тя. — Какъв кошмар!

— Разкажи ми.

— Утре. Сега нямам сили. — Идващо от устата на жена, която трудно можеш да накараш да млъкне, признанието издаваше уязвимост. — Можеш ли да си представиш, самолетите закъсняват. На изток оттук времето било много лошо и нито един още не се е приземил. — Системата за осведомяване се включи, гласът ѝ заглъхна, после се чу отново: — Най-после. Обявиха моя полет. Но има един проблем, Шарлот. Изключено е да пристигна в Портланд преди десет, което означава, че няма как да се добера до Рокланд преди полунощ. Ще се прибера на Куинипиг едва утре сутринта.

— Къде ще отседнеш в Рокланд?

— Има няколко малки хотела. Все ще намеря стая в някой от тях.

— Сигурна ли си?

— Нямам голям избор, не мислиш ли?

Шарлот би отишла да я прибере, ако имаше някакъв начин, но фериботите, които свързваха острова с континента, пътуваха само през деня. Понякога се случваше да тръгнат малко преди залез, но докато се стъмнеше, всички места обикновено бяха заети.

Искаше подробности за срещата с доктора. Очакването беше истинска агония, но по всичко личеше, че Никол беше преминала през нещо още по-тежко. Какво би могла да направи, за да обърне нещата към по-добро?

Ако умееше да меси, щеше да изпече една доза от онези великолепни курабийки с макадамия, с които да я посрещне. Но тъй като не можеше, а пък и те не биха били нищо ново за приятелката ѝ, написа материала за Мелиса, редактира интервюто с Ана, после ги разпечата. Никол щеше да остане доволна.

Сложи листовете на кухненската маса, до вазата, в която имаше намерение да постави свежи цветя на сутринта, пое си дълбоко въздух, подпря ръце на кръста си и се огледа. Отлагането действаше само тогава, когато имаш да вършиш нещо друго, а тя току-що бе свършила всичко. Все още не се беше стъмнило, но не можеше да чака нито минута повече. Трябваше да поговори с Лео.

---

[1] Ядивно растение с вкусни ядки, известно под наименованието австралийски орех, широко използвано в сладкарството. — Б.пр. ↑

[2] Емблематичен френски сладкиш, подобен на козунака, но приготвен с по-малко захар. — Б.пр. ↑

[3] Чиле — намотани на снопче конци. — Б.р. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тя тръгна, обзета едновременно от нетърпение и трепет. Бризът, шумолящ из листата на дърветата около пътя, беше по-пронизващ, отколкото предишните нощи, и разхлаждаше раменете и краката ѝ. Погледна тревожно към небето. На запад се събираха облаци и очевидно предвещаваха приближаването на бурята, забавила полета на Никол. Влажността се беше увеличила и вече се всмукваше в косата ѝ. Навсякъде се усещаше горчиво-соленият плътен дъх на морето.

Отказа се от разходката пеша, върна се в къщата, преоблече се в дънки и пуловер и се качи в джипа. Само няколко минути по-късно спря до отбивката към къщата на Коул.

Може би работеше по покрива и тази вечер. Но още не беше достатъчно късно. И с тази приближаваща буря? Не беше сигурна дали изобщо щеше да излезе.

Сви в завоя и за първи път видя къщата на дневна светлина. Капакът, който Лео беше сменил, стоеше здраво, но останалите бяха провиснали и докато наскоро покритият с мушама покрив изглеждаше като нов, ветропоказателят се нуждаеше от свежа боя. Горкият, съвсем се беше изтъркал.

Зеленината наоколо беше нещо съвсем друго. Дори и отдалече виждаше безброй нюанси на зеленото, един от друг по-наситени.

Когато беше попитала Лео къде е погребана Сесили, той не ѝ бе отговорил. Внезапно я обзе подозрението, че прахът ѝ бе разпръснат над тази земя, за да подхранва за вечни времена мистерията около живота ѝ.

Докато вървеше по пътеката, Шарлот търсеше в предните прозорци някакъв знак за живот. Там, където в спомените ѝ се бяха развявали пердетата на Сесили, сега имаше щори. Макар да бяха отворени, не се виждаше нищо. Но усещаше уханието на градината и за момент спря, замаяна от сладникав мирис. Навя ѝ спомени за предишната вечер, когато бе минала оттук направо към брега. Следвайки аромата, тръгна покрай лехата, която свършваше почти до

дърветата, където храсталакът беше станал висок почти колкото нея. Тук нямаше билки, а само ситни бели цветчета с формата на звезди, меки на допир и омайващи с уханието си. Щом поднесе пръсти към носа си, нещо дълбоко в нея потръпна.

Уплашена, изтри ръце в дънките си. Не знаеше какво беше посланието на Сесили, но чувстваше, че губи контрол над себе си. Беше дошла тук с определена цел, която нямаше нищо общо със секса.

Отдръпна се от цветята и продължи по пътеката. Щом приближи къщата, храстите се раздвижиха и между тях се появи Мечо. Дълго потисканият страх зашепна в нея, но веднага замлъкна, когато той започна да души около нея с вдигната глава и да я гледа умолително. Едно старо животно, което не можеше да ѝ стори зло.

Мъжът беше нещо съвсем друго. Не можеше да предвиди действията му.

Къщата нямаше веранда, а само три стъпала, водещи към входната врата. Потъмнялото чукче сякаш я очакваше.

Нуждаеше се от време, за да се стегне, а може би и да събере кураж от уханието на билките, което сега заглушаваше аромата на белите цветчета, затова приседна на второто стъпало, стъпила с крака на земята. Мечо застана до нея. Подпря лакти на коленете си и прокара пръсти по твърдата му козина и зарасналите белези на веждите му. Кучето примижа от удоволствие.

Магията на момента беше разрушена от рязко изсвирване откъм задната страна на къщата. Присвивайки назад уши, животното погледна по посока на звука, после обратно към нея.

— Той е с мен! — подвикна Шарлот на Лео. Не се огледа, докато тежките стъпки от ботушите не се приближиха и дори тогава се поколеба. Стриите бяха само част от притесненията ѝ. Тук беше замесен и секс.

Но и двете бяха факт. Нищо не можеше да промени. И стоически вдигна поглед.

За предполагаем главорез той беше ниско подстриган. Късата коса помогна. Както и следите от скорошно бръснене. Привлекателен? Същите издадени скули и стегната челюст, които навремето бяха крещели *внимание!*, сега принадлежах на обикновен мъж. Също както и възмъжалото му тяло, което обясняваше физическата страна на

случилото се предишната нощ. Но нея я притесняваше именно другата страна.

Той изглеждаше неуверен, въпреки че изражението му не издаваше много. Всичко бе в очите му. Виждайки ги за първи път на дневна светлина, установи, че не са черни, а много тъмносини. И тревожни, докато се местеха от нея към кучето.

— Спогодихте се, а? — измърмори мъжът.

Шарлот погали Мечо по главата.

— На колко години е?

— Не знам. Намерих го под навеса, когато се върнах от затвора. Ветеринарят предположи, че не е на повече от три.

Това трябва да е било преди десетина години, което правеше тринайсет.

— Колко дълго живеят такива животни?

— От девет до дванайсет. Той е наполовина ротвайлер, наполовина помяр. А те карат повече. Поне на това разчитам. — Беше застанал на няколко крачки от нея и я гледаше, без да мига. — Е, вече знаеш моите тайни. А какви са твоите?

Можеше просто да извърне очи, но му го дължеше. И каза тихо:

— Наистина имам дете. Искях да кажа, че съм раждала, но се отказах от него.

— Защо?

— Не бях омъжена. За разлика от баща му. — Чувайки думите, изречени на глас, тя се почувства гнила до мозъка на костите си — безразсъдна и развратна като собствените си родители, на които никога, никога не бе искала да прилича. Това беше само едно от нещата, които я бяха преследвали през изминалите десет години.

— Защо си се забъркала с обвързан човек?

— По онова време още не беше женен. Беше само сгоден. — Преглътна с усилие. — За най-добрата ми приятелка.

Очакваше някаква присъда, но лицето му си оставаше все така безизразно.

— Обичаше ли го?

— Господи, не. Точно това беше най-голямата нелепост. Случи се само веднъж, при това съвсем случайно. Бяхме доста пияни.

Погледът му улови нейния.

— Снощи не пихме нищо.

— Ами... да — извърна очи тя. — И точно това ме плаши най-много.

— Притесни се, че забелязах стриите по корема ти?

Тогава внезапно я порази една мисъл.

— Откъде знаеше какво е? — попита Шарлот. Беше прекалено сигурен. Не беше женен, не беше ставал баща. Или поне нямаше съпруга и деца на Куинипиг. Може би някъде другаде?

— Прекарал съм много уикенди из склоновете — посочи към плажовете на Оукърс той. — С бинокъл.

С бинокъл.

— Това е *отвратително* — отбеляза тя. — Те все още са там, нали знаеш? Видяхме ги миналата неделя. И да, наистина има жени, които не се притесняват от стриите по корема си.

— За разлика от теб — върна я към основната тема Лео. Сигурно беше за добро, колкото и да беше трудно за нея.

— Предпочитам да не ги показвам. На никого не съм казала.

— Но сподели с мен.

— Бях принудена след онова, което се случи.

— Беше само секс.

Тя го разбра погрешно и се докачи:

— Аз бях откровена. Ако не ги беше видял, нямаше да се притеснявам цяла нощ. Сексът си е секс, но това беше нещо различно. Не ме питай какво, защото през цялото време се опитвам да си го обясня и единствената дума, която ми хрумва, е тази. Откровеност.

Тогава изражението му се промени и отрази нейния гняв. Гласът му беше нисък и груб:

— Е, добре тогава. Нека си поговорим откровено. За какво си дошла?

Тонът му сякаш я зашлеви през лицето.

— Днес? Сега?

— Не. Всяка нощ от сряда насам.

— В събота не съм идвала — слабо възрази тя.

— Защо дойде изобщо? — изстреля в отговор той. — Ето те тук, идеалната жена за мен, способна да поправи покрива, сякаш създадена, за да ме прелъсти. Заради готварската книга ли е всичко? Или заради билките?

Тя седна, изправена, върху стъпалото.

— Да те прелъстя. Случилото се между нас не беше планирано. Нима не схвана смисъла на онова, което ти казах? Последния път, когато идвах тук, направих огромна грешка. Защо бих искала да я повторя отново? — Осъзнаваше, че бе изрекла повече, отколкото би трябвало, но думите напиреха сами. Откровеност? О, да. Остана загледана в него известно време, после се изправи, наведе глава и притисна с пръсти веждите си. — Нищо няма да излезе. Стъмва се. Трябва да си вървя.

— Недей — побърза да я спре той и в гласа му, както й се стори, се прокрадна неувереност. Когато се осмели да го погледне, изражението му отново бе станало сурово. — Просто имах нужда да разбера.

— Дали те използвам? — извика Шарлот. — Ако беше така, щях ли да бъда толкова обсебена от случилото се помежду ни, колкото съм сега? — После премисли и продължи: — Може би обсебена е прекалено силна дума. По-скоро притеснена. Не го правя, Лео. Не пътувам из целия свят, за да въртя любовни връзки, и ако се притесняваш, че може да съм забременяла от теб, недей. Взела съм предпазни мерки. Веднъж вече преживях последиците на безразсъдството.

Гласът му беше по-нисък от всякога.

— Раждането на дете не може да се нарече безразсъдство.

За неин ужас очите й се напълниха със сълзи, но не можеше да спре нито тях, нито напирещите думи:

— Но е точно такава, ако в продължение на девет месеца си усещал как расте в теб, чувствал си всяко движение, после си преминал през раждането, държал си го в ръцете си и си го обичал, дори изцапано с кръв, и когато най-сетне си решил, че никога не можеш да се откажеш от него, акушерката го отнася и си наясно, че повече няма да го видиш... — Млъкна рязко. Скръсти ръце пред гърдите си и опита да се успокои.

Дълго време той не проговори.

— Седни — каза накрая и прибави ниско: — Моля те.

Тя седна, но най-вече защото краката едва я държаха. Чувстваше ги отмалели, сякаш някой ги беше вързал здраво, а после внезапно ги беше освободил. Цялото й тяло беше схванато, което вероятно се дължеше на тичането по-рано през деня, а и емоционалното й

състояние не предразполагаше към облекчение. Обикновено не говореше за детето. Всъщност никога не го споменаваше. Честно казано, дори не мислеше за него. Момиченцето беше попаднало в добро семейство. Беше извадило късмета да се радва на живот, какъвто Шарлот не би могла да му предложи. От всичко това можеше да си направи заключението, че бе постъпила правилно.

Лео се настани на другия край на стъпалото, оставяйки достатъчно разстояние помежду им. Наведе се напред и подпря лакти върху коленете си. Преплете пръстите на ръцете си и се загледа в пътеката.

— Доста убедителен аргумент.

Шарлот наблюдаваше кучето, което беше необичайно спокойно.

— Не съм търсила убедителност. Обикновено ми се налага да поработя доста, за да я постигна.

— Имаш предвид статиите си. Проверих те в „Гугъл“. Доста време се занимаваш с това. Винаги ли си искала да станеш писател?

Понечи да отговори на въпроса му, но внезапно млъкна.

— Проверил си в „Гугъл“? — попита накрая и го изгледа подозрително. — Имаш интернет?

— А ти нямаш ли?

— Да, но аз не живея като отшелник на края на света.

— Аз не живея съвсем... като отшелник — неловко се размърда той. — Сърфирам из Мрежата. Знам какво става наоколо. — Отпусна се назад, подпря лакти на горното стъпало и изражението му стана ако не равнодушно, то поне толкова безизразно, колкото, когато го беше видяла за първи път. — Онези неща, които пишеш... Колко време ги редактираш?

— Докато реша, че стават.

— И как преценяваш?

— Просто го усещам. Сигурно е част от дарбата. Не съм най-добрият писател, но съм изключително придирчив читател. Когато препрочитам написаното и виждам как героите ми оживяват, знам, че съм си свършила работата.

Лео се замисли над думите ѝ. После веждите му се свъсиха като на кучето му.

— Случвало ли ти се е да работиш дълго над някоя статия и накрая да я запратиш в кошчето за боклук?

— Да.

— Защото редакторът не я е харесал?

— Защото аз не съм я харесала.

— Ами ако той те накара да направиш нещо, което смяташ за неправилно?

— Неправилно ли?

— Нещо, което ще те злепостави като автор. Случвало ли ти се е?

Не й се наложи да мисли дълго.

— Искаш да кажеш, да ме накара да си измисля нещо?

— Правила ли си го?

Шарлот погледна през рамо и открито срещна погледа му.

— Не. Тогавя едва ли биха ме наели отново, но няма значение.

Има и други издателства.

Когато той се загледа отново към пътеката, тя се зае да изучава профила му. Въпреки че мракът смекчаваше чертите, те бяха изненадващо интелигентни за човек, за когото се предполагаше, че не блести с особен ум. А за мъж, чиито социални контакти се считаха за примитивни? Е, добре. Значи сърфираше в Мрежата. Коего, естествено, не го правеше майстор на светските разговори. Беше се срещала с много изискани хора, които не можеха да се сетят какъв друг въпрос да й зададат, освен по колко статии на година пише.

Лео Коул се оказа истинска изненада. Беше го разбрала още предишната нощ на плажа, когато се бе притеснил дали не й е причинил болка. Но нямаше представа какъв беше в действителност.

Поокопитил се, той я погледна.

— Сега пък какво има?

— Какво да има?

— Искаш ли да отидем на брега и да се чукаме? — Единият ъгъл на устата му се повдигна леко в нещо, което можеше да мине и за усмивка. Чувство за хумор?

— Не — отвърна тя, макар и не много категорично.

— Защо?

— Първо, защото думата не ми харесва. Второ, и двамата трябва да сме наясно, че никак не съм лесна. И трето, защото всеки момент ще завали.

— Не, няма. Поне до сутринта.

— Откъде знаеш?

— Вътре имам метеорологична станция, която ме уведомява за времето на всеки кръгъл час. Никога не греши.

Очакваше нещо по-близко до природата, като например, че усеща приближаването на бурята по ъгъла, под който се накланят билките му.

— Метеорологична станция. И компютър. Като погледне къщата ти, човек не може да допусне, че в нея ще се намери нещо, което да не е останало от края на миналия век. Остава да ми кажеш, че имаш и плазмен телевизор.

Той поклати отрицателно глава и се загледа в покрива.

— Става тъмно. Искаш ли да ми помогнеш да го покроем?

Шарлот нямаше намерение да му отказва. За първи път сам я молеше за помощ. Дали беше искрен? О, да. Няколко рула битумни керемиди бяха спретнато подредени до стената, където преди беше подпрян капакът на прозореца. Идеална работа за двама.

Разпънаха стълбите и се качиха на импровизираното скеле с първото платно. След като го поставиха на покрива, Лео го нагласи, а тя го придържаше, докато той го закрепваше с пирони. Второто и третото бяха монтирани за много кратко време. С удоволствие би поработила с чука, за да се наслади на силата си, но имаше само един, а и той не ѝ предлагаше да го отмени. Позволи му тази проява на мъжественост като благодарност, задето бе направил кошмарния разговор по-безболезнен.

Междувременно не си проговориха, което я устройваше напълно. Целият ѝ ден беше преминал във вътрешни спорове със себе си и въпреки че причината не беше изчезнала, разговорът с Лео ѝ се бе отразил разтоварващо.

Почти бяха стигнали до върха на покрива, когато телефонът в джоба ѝ започна да вибрира. Никол ѝ пращаше съобщение, че е пристигнала в Портланд. Когато го прочете, забеляза, че Лео я наблюдава.

— Кой е? — попита той.

— Никол — отвърна тя и прибра обратно телефона.

— Все още ли е в Ню Йорк?

— Пътува насам. — Погледна го и установи, че очите му са приковани към устните ѝ. Веднага след това се захвана за работа, но вече я бе накарал да се замисли. Като се изключи неприятният момент със стриите, той се бе оказал надарен любовник. Зачуди се къде задоволява нуждите си обикновено.

— Имаш ли приятелка?

— Не. — „Чук, чук, чук“, не спираше чукът. — А ти имаш ли приятел?

— Не.

— Защо?

— Прекалено много пътувам.

— Нямаш ли постоянен дом?

— О, да. Апартамент в Ню Йорк.

— Там ли беше отседнала Никол?

— Не, беше със съпруга си. Намира се в Бруклин и едва стига за мен. А те могат да си позволят стая в хотел в Манхатън. — „Колкото и да струва“, продължи мислено. С пари определено не можеше да се купи щастие. Все още чуваше разстроения глас на приятелката си.

Сложиха още две платна, преди да я осени една мисъл. Героят от „Сол“ бе излязъл в морето през нощта, за да прибере приятеля си. Лео не беше точно „герой“, но също живееше на остров. Беше физически здрав, умел плувец и щом притежаваше достатъчно мъжественост да върти чука с всички сили, сигурно знаеше нещо и за корабоплаването.

— Можеш ли да управляваш лодка? — попита неочаквано.

Той изсумтя.

Приемайки го за „да“, тя продължи:

— Имам нужда от помощта ти, Лео. Ще ѝ се наложи да прекара нощта в Рокланд, ако не отидем да я вземем.

Мъжът изглеждаше развеселен.

— Ние?

— Не мога да тръгна сама. Освен това си ми длъжник.

— За какво?

— Задето ти помогнах за покрива. Е, имаш ли лодка, или... можеш ли да вземеш от някого? О! — възкликна, спомнила си внезапно. — Ти никога не ходиш на континента.

— Кой ти каза това? — обидено я погледна той.

Не ѝ се искаше да стовари проклятието на Коул върху главата на Мелиса.

— Няма значение.

— Естествено, че има, по дяволите. — Отпусна чука и я изгледа. Беше очи в очи, без този път да са замесени устните, но тя ги усети. Тези тъмносини очи бяха истинска бездна, а дълбоко в нея тя съзря гордост. — Знам как се стига до континента. Ако не ходя там, то не е, защото не мога, а защото не искам. Но нямам нищо против да те закарам.

Искаше ѝ се да му вярва. Да прибере Никол още тази вечер у дома, би било като отговор на молитва.

— Как?

— С магическо килимче — отвърна той и ъгълчето на устата му отново се изви насмешливо. После попита: — Кога ще пристигне в Рокланд?

— Към полунощ.

— Колко е часът сега?

— Десет и петнайсет — погледна часовника си тя.

— Помогни ми да приключа с това, после иди да вземеш джипа и ме чакай до завоя.

След като се разпореди, вдигна чука и чукането започна отново.

Шарлот предположи, че има собствена кола, и се запита каква ли беше, колко стара и дали не се срамуваше да я използва. Не че имаше някакво значение. Не ѝ се налагаше да ходи чак до къщата за джипа. Колата я очакваше малко преди отбивката на пътя.

Въодушевена, че може да направи нещо за приятелката си, тя ѝ написа съобщение, после помогна на Лео да довърши покрива.

Веднага щом стълбите бяха сгънати, Лео изчезна зад ъгъла, без да ѝ обясни или да я покани да го придружи, но се върна скоро с дънки и бейзболна шапка. Дънките бяха стари и прилепваха добре към тялото му. Забеляза някаква издутина в задния им джоб, която можеше да бъде от портфейл, но не видя никакви ключове. Щом влезе в джипа, отмести седалката назад, за да направи място за краката си.

Докато шофираше, студеният вятър развяваше косата ѝ. Щеше да се притесни да не би да завали, ако по някаква необяснима причина не

вярваше в прогнозата на Лео. Той познаваше времето тук точно толкова добре, колкото всеки друг на острова, освен това беше син на Сесили.

Ръцете му бяха голи. „Мъжете имат гореща кръв“, беше й казал веднъж, но тя се питаше дали няма да му стане студено, когато излязат в открито море. На нея и на сушата не й беше топло. Веднага щом паркира на пристанището, грабна дебелия си пуловер от задната седалка и го облече.

Кеят беше безлюден. С изключение на няколко души в ресторанта, Куинипиг потъваше в сън.

— Ще се видим на дока — заяви Лео и изчезна към задния вход на заведението. Остъклената врата хлопна зад гърба му, но малко след това той отново се появи с голям плик и връзка ключове. — Вечерята — заяви и без да дава обяснения за ключовете, я поведе към мократа хлъзгава страна на кея.

Шарлот нямаше представа на кого беше лодката, която щяха да ползват, но със сигурност беше нова и доста стабилна. Без много усилия той развърза въжетата, отблъсна я от брега, включи мотора и я насочи към океана в безлунната нощ. Докато гледаше отдалечаващите се светлини на Куинипиг, тя усети, че започва да й се гади. Фаровете разпръсваха рехавата мъгла, а лодката се движеше леко по повърхността на водата.

Застанала зад него, тя се опитваше да види хоризонта.

— Откъде знаеш накъде да я насочиш? — попита накрая, надвиквайки вятъра, като се улови за металната странична дръжка.

— Правил съм го и преди — извика в отговор той. — Нервна ли си?

— Аха. Малко. Не виждам нищо.

Лео натисна някакво копче и пред нея се появи джипиесът.

— Ето — посочи той. — Приятелката ти е тук.

Шарлот се загледа в монитора. Беше точен, движеха се в правилната посока.

— Къде е кесията? — попита той.

Тя я измъкна изпод седалката и я отвори. Макар и разнасяна от силния вятър, миризмата, идваща отвътре, не можеше да се сбърка с нищо.

— Малки хапки! — провикна се възторжено. Те бяха един от неизменните специалитети на Дори — дребни парченца от омар, задушени в масло. Не се използваша подправки, а само малко галета, колкото да поеме мазнината и да ги направи по-леки.

— Искаш ли?

Изкушението беше голямо.

— О, не. Вече вечерях.

— Има достатъчно за двамата — увери я той, като загреба една шепа и започна да слага хапките една след друга в устата си. Не изви очи към небето в екстаз, но изглеждаше много доволен.

Шарлот го погледа известно време, преглътна на няколко пъти, накрая въздъхна и също бръкна в кесията. Лео беше прав — имаше достатъчно и за двамата. Тя се наслаждаваше на всеки залък и се чудеше дали идеята за вечеря беше негова.

Щом изядоха и последната хапка, тя изтърси пакета, пъкна го в джоба си, за да не го отнесе вятърът, и отново застана до Лео.

Никой не заговори. Би било напразно усилие при рева на мотора и скърцането на лодката, докато пори вълните. Но имаше нещо вълнуващо в това да стои до Лео Коул с развята коса. Едно нещо беше сигурно. Той се чувстваше точно толкова уверен на мостика, колкото и на покрива на къщата си. Сякаш изобщо не забелязваше хапещия вятър. Нито пък тъмнината, което говореше, че или познава идеално пътя, или има безрезервно доверие на уреда пред себе си.

Светлините на Рокланд се появиха след изненадващо кратко време. Лео сръчно намали, обърна и остави вълните да носят лодката последните няколко метра до кея, където стоеше Никол — самотна дребна фигура с оставен до нея багаж и всички земни неволи, стоварили се върху отпуснатите ѝ рамене.

Катерейки се, за да слезе от лодката, Шарлот се втурна към нея, прегърна я и Никол се разплака. Не каза нищо, само хлипаше на рамото ѝ, както ѝ се стори, цяла вечност. Най-сетне се отдръпна, изтри лицето си с опакото на ръцете и се огледа за куфара.

— Той вече го качи в лодката — меко каза Шарлот, при което приятелката ѝ се загледа, за да види кой беше този „той“.

Влажните ѝ очи се разшириха от изумление.

— Лео Коул? — изрече само с устни, после тревожно прошепна в ухото на Шарлот: — Ти ми обеща.

Но приятелката ѝ вече я водеше към лодката.

— Ще поговорим за това утре. Точно сега имаш нужда да се прибереш у дома.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Шарлот прекара по-голямата част от нощта в голямата стая, като с притеснение прехвърляше всички възможни сценарии и всичките ѝ усилия да се разсее с нещо, се оказваха напразни. Искаше да почете, но не можеше да се съсредоточи; искаше да пише, но нищо не ѝ идваше наум. Накрая взе плетката и реши да довърши ръкава, но само след няколко реда установи, че е наплела неправилния конец. Разгледа внимателно плетеницата, проследи разноцветните нишки прежда, после отново фигурите и мрачно захвърли всичко настрана.

През цялото време не спираше да се ослушва за Никол, но единственият шум, който чу, беше барабаненето на дъждовни капки по прозорците на сутринта. Той плющеше по плочите на вътрешния двор, превиваше тревата край брега, шибаше вълните. Беше чудесно време за разговори, отбеляза мислено, но когато приятелката ѝ най-после се появи, стана ясно, че това беше последното нещо, което ѝ се искаше в момента. Лицето ѝ беше бледо, косата висеше върху раменете ѝ и се пресегна към кафето, сякаш не можеше да мисли за нищо друго.

— Успя ли да поспиш? — попита Шарлот, след като напълниха чашите си.

Никол беше необичайно мълчалива.

— Малко.

— Да ти донеса ли да хапнеш нещо?

С тъжна усмивка тя поклати отрицателно глава и отпи от кафето.

Дъждът се блъскаше на пориви в стъклата на прозорците и свежият му мирис се смесваше с този на горещата черна напитка, което би трябвало да ѝ подейства успокояващо, ако Шарлот не беше толкова изнервена.

— Толкова лошо ли беше?

Кимване, после още една глътка.

— В какъв смисъл?

Никол надникна в чашата, после вдигна очи към нея. Когато ги сведе отново, потъна по-дълбоко в креслото и попита:

— Каква е тази история с Лео Коул?

Шарлот би предпочела да говорят за състоянието на Джулиан, но приятелката ѝ очевидно отклоняваше темата.

— Аз му помогнах, после той помогна на мен. Нямам представа на кого беше онази лодка, но той се справи чудесно с нея.

— Беше на Хайдън Пери — поясни Никол. — Двамата с татко през цялото време си говореха за лодки. Чудя се дали изобщо е знаел, че Лео я е ползвал.

— Със сигурност. Лео взе ключовете от Дори, която едва ли ги дава на всеки, който ги поиска. Освен това след двайсет и два километра плаване резервоарът се изпразни. Няма как да мине незабелязано.

Никол сякаш се замисли над думите ѝ. Смръщила лице, придърпа листовите с интервютата на Шарлот, но не се зачете. После отново я погледна.

— Това означава ли, че дължиш нещо на Лео?

— Не. Точно обратното. Той ми е длъжник, задето му помогнах да поправи покрива.

— Ще те пусне ли в градината на Сесили?

— Работя по въпроса — успокои я Шарлот. Това наистина беше основната ѝ цел. — Идеята ми е да се сприятеля с него. Не мисля, че има много приятели. — Но от друга страна, никога не би допуснала, че един уважаван местен жител щеше да даде скъпата си лодка на Лео Коул просто ей така.

— Толкова е странно — каза на глас. — Понякога ми се струва, че цялата тази история с бурното му минало е театър. Той се изразява точно толкова добре, колкото ти и аз.

Никол въздъхна.

— Това не ми беше от голяма полза вчера. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Мисля, че бракът ми е в опасност. И това не е само мое мнение. Кайлин ми се обади снощи, точно когато самолетът се приземи в Портланд. Току-що бе разговаряла с Джулиан и се бе досетила, че нещо не е наред. Каза, че звучал някак отчужден. Точно тази дума използва — отчужден. Попита ме дали не е допуснал грешка по време на операция и дали не са го дали под съд, или пък дали не са продали болницата и не са преместили отделението му някъде другаде. След като ѝ отговорих отрицателно, ми зададе въпроса дали не се

развеждаме. — Внезапно се обърна, поразена, към приятелката си: — Всъщност направо се поинтересува от причината.

— Просто се е опитала да се отърси от собствените си страхове, Ники. Кое то не означава, че вярва в тях.

— Защо пък да не вярва? Истината е, че се е развел с майка ѝ, следователно може да се разведе и с мен. По-лесно е, ако си го правил вече веднъж.

— Но ти не си като Моника. Ти запълни ужасна празнина в живота му. Той те обича.

— След случилото се вчера вече не съм толкова сигурна — каза Никол. Фактът, че гласът ѝ беше толкова тих, толкова глух, вече говореше нещо. — Имам чувството, че иска да ме отблъсне.

— Може би се опитва да се предпази.

— От мен?

— Нещо като да издигне стена, в случай че решиш да го напуснеш.

— Защо бих го направила?

— Защото си млада, здрава и искаш дете.

Никол се поизправи на стола.

— Това не е вярно, Шарлот. Никога не бих го изоставила. Бих тръгнала веднага за Северна Каролина с него, бих отложила книгата за по-късно, а ако издателят ми се откаже, ще намеря друг. И той е наясно с това. Казвала съм му го, и то неведнъж.

Но Шарлот разсъждаваше върху положението от гледна точка на психическото състояние на Джулиан.

— Моника го предаде. Избра работата си пред него. Може да се страхува, че заради болестта му ти ще предпочетеш някой по-млад мъж. Или пък... — продължи замислено — се опасява, че книгата ти ще има голям успех и вече няма да имаш нужда от него.

— Никога не бих го зарязала заради някаква кариера — възрази Никол, — а най-малко пък бих го направила, защото е болен. Не това е смисълът на брака, поне за мен. Щом не си го разбрала, нищо чудно, че все още не си омъжена! — Внезапно в стаята настъпи тишина. Секунди по-късно дойде разкаянието. — Съжалявам, Шарлот! — каза, сграбчи ръката на приятелката си и я стисна силно. — Не биваше да казвам това. Беше подло от моя страна.

Шарлот разбираше, че е разстроена. Дори се радваше да види гневните искри в очите ѝ вместо безмълвната тъга. Освен това Никол бе повдигнала интересен въпрос. И каза тихо:

— Не съм се омъжила, защото не съм срещнала идеалния мъж.

— Мъжете не могат да бъдат идеални.

— Така е, но ако не можеш да си го помислиш поне в началото, значи не си струва. Забрави собствените ми родители. Половината от хората, с които се срещам, са разведени.

— И това те ужасява?

— Онова, което ме ужасява — замислено отвърна Шарлот, говорейки от дъното на душата си, както не би могла да го направи пред никого друго, — е, че мога да се влюбя силно, да бъда наранена и да ми се наложи да събирам парчетата от живота си отново в едно цяло. — Истината беше, че попадеше на неподходящи мъже, всеки един от които в крайна сметка се оказваше или поредният изпаднал в нужда плейбой, или женен. Може би предпочиташе такива именно за да се предпази от голямата любов и евентуалното разочарование.

Беше мислила върху това. Беше го анализирала задълбочено. Когато живееш сам, пътуваш сам, съществуваш в периферията на живота на другите хора, имаш достатъчно време да се чудиш защо онова, което желаеш най-силно, е толкова недостижимо. Имаш достатъчно време дори да си повтаряш непрекъснато, че всъщност не го желаеш изобщо, а дали успяваш да се убедиш напълно, беше вече друг въпрос.

Тя въздъхна.

— Това не е твой проблем, Ники. Впрочем истинска агония е за мен да седя и да чакам. Разкажи ми — подкани умолително. — Какво стана вчера?

Малкото отклонение беше помогнало. След като отново отпи от кафето, Никол потъна във фотьойла.

— Съгласи се да се подложи на алтернативно лечение.

— Ааах! — възкликна с облекчение Шарлот. — Това е добре, нали?

— Не знам — отвърна Никол и за пореден път заби поглед в чашата си. — Става въпрос за нещо съвсем ново, което стимулира имунната система да възпрепятства образуването на миелина, който покрива нервите, защото той им пречи да осъществяват връзка с

мозъка. Всъщност точно това представлява множествената склероза. — Думите бяха изречени механично, което подсказваше, че ги бе прочела в множеството публикации, в които се бе ровила след поставянето на диагнозата на Джулиан.

Шарлот, разбира се, знаеше клиничната картина на заболяването, но остави приятелката си да продължи.

— Лечението включва инжекции всеки ден — завърши Никол и отново вдигна поглед. — Дотук никакъв проблем. Джулиан е лекар.

— Тогава какво те притеснява?

— Увреждане на черния дроб. Трябва да е под постоянно наблюдение. Въпреки това е готов да поеме риска. Убеден е, че досега не е правил нищо, освен да седи и да гледа отстрани как рухва. — Вдигна ръка и я притисна към челото си. — Винаги се е движил по опасния ръб на медицината и приема риска за даденост. Пък и вече е решил. Иска да се подложи на трансплантация на стволови клетки. Прие да взема новото лекарство единствено за да докаже на колегите си, че няма да му подейства. Готова съм да заложа каквото искаш, че в този момент, докато ние седим тук и си говорим, той звъни на разни доктори, за да намери онзи, който ще се съгласи да го използва като опитна мишка. Като че ли изобщо не го интересува, че опасността от отхвърляне при него може да бъде фатална. И продължава да отказва да съобщим на родителите и децата, всеки от които би могъл да стане донор.

— Значи говорим за трансплантиране на клетки от възрастен донор?

— Всъщност не — пораженчески въздъхна Никол. — Иска да използва клетки от пъпна връв.

Шарлот беше ужасена.

— Сега?

— Омръзна му да пробва едно или друго лекарство. Струва му се, че напразно се губи време. А в крайна сметка? Иска всичко наведнъж — да премахне проблемите и да се отърве от заболяването. Трансплантацията може да помогне и за двете.

— Само че още не се знае със сигурност.

— На мен ли го казваш — мрачно отбеляза Никол. — Когато споменах за риска, той отсече, че това касаело неговия живот. Само дето не е точно така — възрази пламенно и отново седна изправена. —

Касае и моя живот, но не съм сигурна, че го разбира. Изобщо не си дава сметка какво би означавало за мен да го изгубя. Подобна интервенция може да го превърне от човек в растение, само ще вегетира.

Шарлот изчака малко, преди да подхвърли тихо:

— Или да го излекува. — Интересът ѝ към случващото се беше основателен и имаше сериозни причини да не иска Джулиан да се подложи на трансплантация именно на стволони клетки от пъпна връв, но от многото прочетени научни статии знаеше за възможностите, които обещавахе. И нямаше право да лъже приятелката си в това отношение.

— Да — призна Никол и в тона ѝ отново се прокрадна поражение.

— Много ли е нетърпелив?

— Изключително. Няма да спре да търси, докато не намери някого, който ще се съгласи да я извърши.

Шарлот усети как всичко в нея се сви. Ако Джулиан наистина бе решил да стигне до края, имаше морално задължение към него да му каже за детето. Съвместимостта би могла да спаси живота му. Но тогава Никол щеше да научи истината.

Естествено, би могла да го помоли да не ѝ казва. Винаги можеше да обясни, че лекарите са намерили подходящ донор в банката за стволони клетки. Но това щеше да бъде лъжа, не по-добра от онова, което бяха сторили някога.

— Днес говори ли с него?

— Не. Написах му съобщение: „Как си?“, а той ми отговори: „Чудесно“. Това беше всичко. Чудесно. Започна да се отчуждава и от мен. Е, кой е изоставеният?

„Не съм аз“, помисли си Шарлот. Не искаше да има нищо общо с Джулиан Карлисъл, освен да го запази за най-близката си приятелка, която тогава вече нямаше да ѝ бъде такава, но засега все още беше. С отчаяното желание да съхрани колкото може по-дълго това приятелство, улови студената ръка на Никол.

— Добре, ето какъв е планът. Пращай му често кратки съобщения, само колкото да му напомняш, че го обичаш. Не му позволявай да се отдръпне. Нещо като послания в смисъл „мисля за теб“.

— А ако не ми отговаря? — печално попита Никол.

Шарлот си спомняше този глас. Той я върна назад към детството, когато приятелката ѝ се страхуваше да е в центъра на вниманието и се чувстваше неуверена в обществото. Онази Никол отдавна беше изчезнала, а на нейно място се бе появила другата, научена от родителите си да бъде опитна и значима. Всичко, постигнато през последните четири години, независимо от постоянно надвисналите над нея облаци, го доказваше.

Имаше право от време на време да прави крачка назад. Но отговорът беше очевиден. Не се налагаше дори да ѝ го казва, просто посочи към лаптопа, фурната и собствените си записки.

Никол обожаваше сладкишите. Списъкът ѝ включваше пай с праскови, пай с ревен^[1] и пай с тиква, всеки от които щеше да присъства в изобилие следващата седмица на Четвърти юли, на готвенето на открито, и тя беше сигурна, че местните кулинали непременно щяха да носят готварските си бележници. Освен това ѝ трябваша рецептите за плодов сладкиш с боровинки, ябълков кейк, индийски пудинг с меласа, шоколадовите бонбони с бадемов пълнеж на Изабел Скейн и разбира се, на мраморните курабийки с макадамия на Мелиса Паркър.

Тъй като книгата беше нейна рожба и тя беше основният готвач, събирането и изпробването на рецептите беше нейна работа. Някои трябваша да бъдат променени, но имаше опит и в това. Други изобщо не се нуждаеха от изпробване, което означаваше, че имаше доверие на човека и лично се бе уверила в резултата. Трябваша ѝ подписано разрешение за всяка една от рецептите, което означаваше още едно посещение веднага след като пригответе ястието или установеше несъответствие, което беше още една причина да започне веднага.

Отдадена изцяло на заниманието, прекара цялата сутрин в града. О, да, местните хора бяха разговорливи — макар и, слава богу, този ден да предпочитаха да говорят за себе си и за рецептите си вместо за нея — и казаното от тях ѝ харесваше. Давайки си сметка, че би могла да обогати книгата си с допълнителни бележки за онези, които нямаше да имат собствен профил в нея, грижливо записваше всичко и въпреки че се прибра вкъщи към обяд с доста по-малко материал, отколкото

беше очаквала, сред него беше попаднала на рецепта, от която с килограм боровинки направи пухкав плодов сладкиш.

Гарниран с кисело мляко, можеше да мине за обяд.

Отдели следобеда, за да напечата записките си, да отговори на читателски въпроси и да напише в блога за новите източници на екологично чиста ванилия и индийско орехче, каквито смяташе да използва и в приготвянето на индийския пудинг с меласа. И двете подправки бяха вечнозелени тропически растения, които, въпреки магическите умения на Сесили, не растяха на Куинипиг. Но тъй като пудингът беше сред най-предпочитаните десерти, нямаше намерение да го изхвърли от книгата. Беше наречен така заради меласата, която се правеше от отгледани на острова ябълки. В рецептата, която ѝ бяха дали, се препоръчваше бутилиран сок, което ѝ се струваше разумно, тъй като предполагаше по-голяма достъпност, но вкусът, естествено, не беше същият. Мислено отбеляза, че непременно трябва да попита Бел Саймън дали няма някакви запаси от оригиналния продукт.

Междувременно Шарлот интервюираше Сюзън Мъри, която беше пристигнала специално за празниците на Четвърти юли и беше чудесен пример за постоянен посетител на острова, привлечен тук от храната и развлеченията. Беше поласкана от възможността да предостави собствена рецепта на сладкиш със суфле и шоколад, който Никол направи веднага и заедно с индийския пудинг опитаха още същата вечер.

Четвъртък сутрин започна с очакване на поредния напрегнат ден и с усещане за физическа умора. Решиха да се съсредоточат върху рибата. Докато Шарлот разговаряше с началника на пощата за произхода, технологията и съставките на най-добрите в Мейн банички с омар, Никол се втурна да събира рецепти за желирана съомга, задушена пикша^[2] със сос „Песто“ и печена треска с хрупкава коричка, дължаща се на комбинацията от риган, градински чай и уникалната за Куинипиг суха чубрица.

Пригответи печената треска още същата вечер, като използва пресни подправки от местния магазин, а рибата купи направо нарязана сутринта на кея. Като се изключи необходимостта от увеличаване на

количеството чубрица, за да се компенсира липсата на мента, Никол реши, че рецептата е идеална, и веднага я публикува в блога си.

Не забрави да я сподели и с Джулиан. След като бе пристигнал в Северна Каролина, бе започнал да ѝ се обажда всяка вечер, преди да си легне, което я караше да мисли, че кратките ѝ съобщения бяха дали резултат, и макар да звучеше уморен, говореха повече за работата си, отколкото за множествената склероза. Той беше доволен от онова, което вършеше. Тя също. Тази едномесечна раздяла в крайна сметка можеше да се окаже полезна.

Срещите и интервютата помагаша и на Шарлот да се откъсне от мислите си. Слънчевата и приятна петъчна сутрин не я изкушаваше да стане от леглото. Дори да оставеше настрана Лео, Джулиан, Никол и стволите клетки, количеството работа, която трябваше да се свърши, ѝ действаше обезкуражаващо. Колкото повече разговаряха с Никол, толкова по-мащабен се очертаваше проектът и събирането на суровия материал беше само началото. Всеки профил трябваше да се напише, да се редактира, после да се поукраси и да се комплектова с добре подбрани и обработени снимки. Никол щеше да събира рецептите, но като професионален писател Шарлот трябваше да навърже всичко в едно цяло. Беше много труд за изключително кратко време, което сигурно щеше да се наложи да съкратят допълнително, ако възникнеше необходимост Никол да замине спешно при Джулиан.

Този ден се очертаваше като начало на изключително дълъг уикенд и двете решиха да се съсредоточат върху късната закуска. Гостите за почивните дни щяха да започнат да се изсипват на групи към обяд, но местните обикновено ставаха още с изгрева на слънцето, което правеше седем сутринта напълно приемлив час. Поне такъв беше планът им от предишната вечер, който се промени, тъй като Никол се успя, след като бе работила до късно през нощта.

Все пак успяха да поемат към града в осем. Докато Никол тръгна да обикаля с колата в преследване на рецепти за хек, бухти с миди и киш със съомга, Шарлот се настани в „Чаудър Хаус“ при Дори Джуит, която не само беше известна с различните видове рибена чорба, която неизменно носеше на обяда, даван от Бейли, но и щеше да бъде една от най-важните фигури в книгата.

Разположиха се в кухнята, тъй като Дори рядко седеше. Изглеждаше като истинска готвачка с тениска, къси панталони и престилка, а ако не режеше зеленчуци на кубчета, тя разтапяше масло или наглеждаше момчето, което вадеше мидите от черупките. Дори в този ранен час наоколо вече ухаеше от чорбата, която вреше в големи метални казани.

Колкото и много да бе направила за острова Ана Кабът, Дори бе истинската история на ресторантьорството на Куинипиг, като се започнеше от първия щанд за риба на кея, през примитивната барака за бургери на склона и кратко просъществувалата гостилница за бързо хранене на главната улица, до сегашния грил и кафенето. Естествено, тя говореше преди всичко за развитието на „Чаудър Хаус“, чийто успех отдаваше на баща си, макар човекът да си бе отишъл от този свят преди почти двайсет години. Всички бяха наясно, че именно Дори бе превърнала ресторанта в заведение от двайсет и първи век, но тя държеше на семейните ценности. Това стана особено ясно, когато я попита за ролята на Сесили за кухнята ѝ.

Дори замря с вдигнат във въздуха нож и я срязва с известна гордост:

— Семейство Джуит са се занимавали с готварство много преди Сесили да бъде родена. Оправяме се и със собствените си подправки, благодаря. — Ножът се стовари с тропот върху дъската.

Шарлот перифразира въпроса си:

— Тогава в местната кухня изобщо. Не можеш да отречеш, че билките ѝ са изиграли голяма, ако не основна роля.

— Не, не мога да го отрека — съгласи се Дори, въпреки че скоростта, с която кълцаше лука, издаваше раздражението ѝ. — Някои от вашите готвачи за нищо на света не бих нарекла такива. Техните „наследствени“ рецепти не биха стрували нищо без онези подправки.

— Значи и ти си ги използвала?

— Ей, аз не съм глупачка. Ако ти трябва пресен босилек или мащерка, на острова има само едно място, където можеш да ги намериш. Не говоря за нейната градина. И аз в оранжерииите си имам от билките на Коул. Като тях други няма. Не съм казвала, че има. — С тъпата страна на ножа жената изсипа лука в голяма купа и прекара широката си длан върху насълзените си очи. — Казвам само, че рецептите на Джуит не зависят само от подправките.

Шарлот точно си мислеше, че стремежът към първенство беше черта от характера на Дори, която досега не беше забелязала, когато неочаквано откри и друга. Съвсем неочаквано жената я попита:

— К'ва работа имаш с Лео Коул?

— Моля?

— Във вторник вечерта беше с него в лодката на Хайдън Пери.

Трябваше да се досети, че Дори не изпуска пристанището от погледа си дори през нощта. Но за онова, което беше видяла, си имаше неоспоримо оправдание.

— Помолих го да ме закара до Рокланд. Никол ми е приятелка. Отидохме да я приберем.

Дори я гледаше изпитателно. Тонът ѝ се смекчи, макар очите ѝ да си останаха сериозни.

— Животът му никак не беше лек. Сесили не беше най-добрата майка. Сега най-сетне се е устроил добре. Притеснявам се да не го разбуташ.

Шарлот се разсмя.

— Аз?

— Беше съвсем друг, като дойде онази вечер. Той те харесва.

— Аз също.

— Защо?

Тя отвори уста, после я затвори и се опита да разбере чувствата си. Накрая, изненадана, призна:

— Нямам представа.

— А трябва — предупреди я жената. — Този не е мъж, с когото можеш да си играеш...

— Защото е опасен? Така говорят всички, но не го намирам за такъв. Кой е той?

— К'во ме питаш?

— Какъв е? Момче за всичко? Дърводелец? *Градинар*?

— Ти не знайш, тъй ли?

— Не. Не си говорим за лични неща. Като че ли мълчанието върши повече работа. И за двамата.

Дори въздъхна и лицето ѝ се поразведри.

— Е, т'ва за мълчанието не го разбирам. В моя живот има прекалено много шум. Ако не го харесвах, щях да направя нещо друго,

вместо да въртя тоя зоопарк. — Протегна се за друга глава лук. — Сега трябва да работя. Имаш ли други въпроси?

— Всъщност да. Баща му някога появявал ли се е?

— Имах предвид въпроси за ресторанта ми. Ако те интересува нещо за Лео, ходи да питаш него. Знам, че си разпитвала и други хора, ама чуй какво ще ти кажа, госпожичке — прибави, като размаха ножа във въздуха. — Който и какъвто и да е, Лео е роден и израснал на Куинипиг, а ние си пазим нашите си хора.

Шарлот вдигна ръце умиротворително.

— Разбрах.

— Е, т'ва е добре. Няма да дадем на никого да го нарани.

Шарлот наистина бе разбрала. Тя беше тук само за това лято, а той — завинаги. Може и да беше най-лошият човек на света, но Куинипиг беше неговият дом. Местните държаха на това. Черна овца или не, винаги щяха да застават зад него.

Размишлявайки колко е хубаво това, тя излезе от „Чаудър Хаус“ на огряната от слънцето улица. Беше десет и половина. В пространството около кафето бяха спрели няколко пикапа, което подсказваше, че жителите на острова се възползваха от последните спокойни часове, преди да пристигнат гостите за почивните дни. Огледа се, но никъде не видя колата на Никол. Зачуди се дали не е паркирала някъде другаде, тръгна надолу по улицата, после се върна. И тогава забеляза Лео. Беше се облегал на тъмносин пикап, паркиран в тясна алея зад библиотеката.

Тръгна към него, като се движеше бавно, за да не привлича вниманието, макар наоколо да нямаше никого. Беше спрял на достатъчно дискретно място. Отношенията им, каквито и да бяха те, бяха тайна.

Приближи се усмихнато и каза тихо:

— Ей...

Мъжът не отговори, само я дръпна към колата и подпрял длани на стъклото зад гърба ѝ, притисна устните си към нейните. Виждаха се за първи път след нощта в понеделник, но мислите ѝ веднага я върнаха обратно на брега, когато беше лежала гола на лунната светлина, и усетила същата слабост, жадно отвърна на целувката му. Още преди да

свърши, ръцете ѝ се бяха обвили около врата му, за да не падне, въпреки че тялото му би я спряло. Същото това тяло сега я притискаше към пикапа и я отделяше от целия свят.

Очите му бяха широко отворени и невероятно сини. Не можеше да откъсне поглед от тях.

— Това пък защо беше? — попита го шепнешком.

— Искях да се убедя, че не съм си въобразил... — отвърна той с ниския си, плътен глас.

Дали не си беше въобразил онзи плам. Не беше необходимо да довърши, за да го разбере. Нито пък ѝ бе нужно да пита дали този плам беше истински. Разбираше го от тежкото му накъсано дишане, от начина, по който тялото му не бързаше да се отдели от нейното.

Тъмносините очи сякаш изгаряха лицето ѝ.

— Не си идвала към къщата.

— Прекарвам почти цялото време с Никол. Тя има нужда от мен.

— Заради готварската ѝ книга?

— Има и лични проблеми. Да не говорим, че валя и дъжд. Не можеш да слагаш капаци, когато вали, а сега ще се наложи да изчакаш поне един ден, докато изсъхне.

— Значи няма да дойдеш довечера?

— Зависи от Никол. Ако пак излезе да вечеря с приятели, ще мога да се измъкна.

— Аз съм план Б.

— Ти си направо план Я, ако питаш нея. Опасява се, че ще саботираш проекта ѝ.

Той не отговори.

— Какво ще ѝ кажеш за нас?

— Ще ѝ кажа, че не знам, по дяволите, какво е това между нас, което е самата истина. Ти знаеш ли?

— Не. Но съм сигурен, че искам още.

Шарлот също. Улови лицето му между дланите си и този път сама стана инициатор на целувката. Той ѝ даде възможност да си поеме дъх и отново впи устни в нейните и тя не се възпротиви. Нещо ставаше с нея, когато беше с този мъж, сякаш най-сетне бе намерила мястото си. Когато Лео вдигна глава, Шарлот усети болезнена жажда за още и още. Чувстваше се спокойна, сякаш си беше у дома. С доволна въздишка затвори очи и допря чело в гърдите му.

— Това пък защо беше? — дрезгаво повтори като ехо изречените преди малко от нея думи, точно когато най-силно ѝ се искаше да го притегли отново към себе си.

С върховни усилия успя да се стегне и отвърна:

— Искях да се убедя.

Погледът му беше някак загадъчен. Най-накрая попита:

— Какъв е номерът на мобилния ти телефон?

Тя му го каза, после се измъкна изпод ръцете му и погледна към пикапа.

— Твой ли е?

Лео кимна.

— Хубав е. — Беше прашен, но последен модел и пораждаше още въпроси, които бяха започнали да ѝ омръзват. Значи разполагаше със средства. Имаше ли някакво значение? Щом местните хора заставаха твърдо зад него, не можеше да е *толкова* непочтен.

Усмивката, се обърна и тръгна към улицата. Неговата усмивка обаче угасна, щом забеляза Никол пред „Чаудър Хаус“. Очевидно, идвайки от противоположния край на улицата, бе спряла пред входната врата, бе свалила слънчевите си очила и щеше да влезе, ако не бе забелязала Шарлот. Вече уловила дръжката, тя се взираше в тъмносиния пикап.

Изчака, намръщена, докато приятелката ѝ се приближи достатъчно.

— Наистина ли се целуваше с него?

Шарлот повдигна рамене.

— Май да.

— Целуваше се с него — повтори Никол, сякаш не беше сигурна, че я бе разбрала правилно. След като приятелката ѝ кимна, попита направо: — Да не би да става нещо? Нещо повече от безобидна помощ да си поправи покрива?

Хубав въпрос. Спомни си как Лео ѝ беше казал: „И ето те тук, идеалната жена за мен“. И думите на Дори: „Беше съвсем друг, като дойде онази вечер. Той те харесва“. Можеше да бъде обвинена за онази любовна нощ на плажа, но само преди малко се бяха целували. Това я караше да се чувства не на себе си.

Нейното бягство. Не просто едно объркано лято, както се бе страхувала в началото. Нейното лично бягство от тревогите за

стволови клетки и крайни срокове.

Не че можеше да каже всичко това на Никол. Нуждаейки се от няколко минути, отвори вратата и се настани на пътническата седалка. Приятелката ѝ остана загледана в нея, после заобиколи колата, седна зад волана, но не се отказа. Веднага щом включи двигателя, повтори:

— Е, има ли?

— Да.

— Какво?

— Физическо привличане.

— Истинско? Или го правиш само заради книгата?

— Съвсем истинско — отвърна Шарлот. — Ако те интересува, изобщо не е споменавал книгата. Струва ми се, че няма нищо против.

— Защото те харесва?

— Може би. Или пък, защото е сигурен, че няма да открадна билките на Сесили. Все още искам да направя онези снимки. В градината наистина има нещо. — Сети се за малките бели цветчета, които пръскаха възбуждащ аромат. Чудеше се какви са.

— Спа ли вече с него?

Признанието щеше да я направи да изглежда евтина. Затова каза:

— Не. — Не беше съвсем лъжа. Онази нощ изобщо не бяха спали.

— Смяташ ли да го направиш?

— Защо толкова те интересува?

— Защото се тревожа за теб. Той е бивш затворник.

— О, баща ми също — изтърси Шарлот, обзета от моментно раздразнение.

— Не е вярно.

— Напротив. Обвиниха го в домашно насилие и прекара десет дни в затвора.

— Домашно насилие?

— Над втората си съпруга, която не е пиела алкохол, който да я възпира да му отвръща. А той мразеше да му противоречат.

Никол изглеждаше ужасена.

— Никога не си ми казвала.

— Не се гордея особено с това.

— Теб удрял ли те е някога?

— Често заплашваше да го направи.

— Удрял ли е майка ти?

— Не. Тя бе научила достатъчно, за да знае как да се оправя с него, когато не е в настроение.

— Нямах представа — смирено измърмори Никол и остана мълчалива, докато излязоха на пътя към плажовете на Оукърс. Когато минаваха покрай развъдника за миди, отново се обърна към приятелката си: — Все пак десет дни не са четири години.

Шарлот не искаше да обсъжда темата повече.

— Може би баща ми е имал по-добър адвокат от този на Лео. Моето мнение, Ники, е, че хората попадат в затвора по различни причини. Не можем да осъждаме, преди да знаем неговата.

Никол я стрелна с поглед.

— А ти си решила да я откриеш.

— Дааа, така е. Той е интересна личност. Толкова много неща около него не ми се връзват. Искам да разбера кой е истинският Лео.

— И после какво?

Шарлот си пое дълбоко въздух.

— После правя снимките на градината му за книгата ти, прибирам се в Ню Йорк, след няколко дни отивам в Париж, след това — където ме запрати работата ми. Такава е поуката от „Сол“, нали?

Очите на Никол светнаха.

— Свърши ли я?

— Още не. Стигнах до момента, в който започнах да се вълнувам прекалено много, загложди ме съмнение, че краят няма да е щастлив, затова го прочетох предварително.

— Шарлот!

— Не можах да се въздържа — заяви тя без капка разкаяние. — Отказвам да я дочета докрай. Това е моят протест.

— Но ти сама току-що каза, че ще постъпиш по същия начин!

— Правилно. Реалността е такава. Измислицата си е измислица. Крис Молдън спечели сърцето ми и го захвърли. Това си е чиста проба манипулиране.

— Това е брилянтна история, ако питаш мен — развеселена, отбеляза Никол и спря колата пред къщата.

Шарлот нямаше намерение да спори с нея. Не само че не искаше да продължат обсъждането на „Сол“, което би могло да ги отведе отново до отношенията ѝ с Лео, но и след като се бяха прибрали, я чакаше много работа. След като много бе харесала интервютата ѝ с Ана и Мелиса, Никол я бе помолила да напише колкото може по-бързо и за Дори, за да впечатли редакторката с напредъка на проекта си.

В това време Никол започна да разглежда купчината с най-новите рецепти и неочаквано се натъкна на проблем.

---

[1] Високо широколистно растение, широко използвано в сладкарството. — Б.пр. ↑

[2] Вид риба от семейство трескови. Среща се в Атлантическия и Северния ледовит океан. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Шарлот седеше до кухненската маса, когато чу тихо възклицание:

— Странно!

Престана да пише и вдигна глава.

Никол бе застанала до барплота и намръщено прехвърляше рецепти.

— Няма мащерка в рибната яхния на Ребека? Винаги е слагала мащерка. Именно заради това предпочетох точно нейната. И киш със сьомга без магданоз? И без *копър*? В киша на Мари ги има и двете. Козето сирене не струва нищо без копър и дори да оставим вкуса, подправката му придава цвят. — Следващата я обърка още повече. — Екстракт от мента в ментови бонбони? *Екстракт*? В това няма нищо естествено. Какво не ѝ е наред на прясната? — Обърна се притеснено към Шарлот: — Куинипиг винаги се е славел с билките и подправките си. Предполагаше се, че те ще са в основата на готварската книга. Ако ги махнеш, храната губи уникалността си. Сигурно съм записала рецептите грешно.

Усетила внезапен хлад, Шарлот стана от мястото си.

— Всички ли?

В купчината имаше десетки.

— Не всички. Някои са много добри. Но тези? И *тези*? — Отдели няколко, върху които имаше пощенско клеймо. — Получих ги в началото на седмицата. Все същата работа — или използват купени продукти, или пречистени заместители. Ако бяха две-три, можех да го приема за случайна грешка. Но осем? Какво става?

Шарлот взе картончетата с рецепти и ги разгледа.

— Отпечатани са скоро. Все пак наистина може да е неволна грешка.

Ала Никол поклати глава.

— Познавам тези хора. Не мога да ги нарека небрежни. Направено е нарочно.

— Саботирали са собствените си рецепти?

— Пазят ги. Някой им е казал да не разкриват тайните на острова. — Заключениеето ѝ беше категорично, очите ѝ открито срещнаха погледа на Шарлот.

— И ти мислиш, че е Лео?

— Кой друг би могъл да бъде?

— Дори. Или Ана, или Мелиса. — На всяка една от тях беше задавала въпроси за Лео. — Те го защитават.

— От какво? — с неприкрит скептицизъм попита Никол.

Шарлот затърси отговор, но мислите ѝ се въртяха в неприятна посока. Тя лично имаше пръст в това. Как би могла да възрази?

— Нима не се държат покровителствено и към мен? — обидено попита Никол. — Прекарала съм тук всички лета в живота си. Те обичаха семейството ми — нали сама чу какво говореха миналата седмица. Освен това тези хора не са лицемери. Ако не искаха да издаваме тази готварска книга, щяха да ми го кажат направо. — Над лицето ѝ падна сянка. — Не, сигурно Лео ги е наплашил. Той беше против от самото начало. Помоли го да престане, Шарлот, моля те! Имаше моменти, когато ми се струваше, че вися на косъм. Последното нещо, от което имам нужда, са усложнения, още повече сега, когато нещата потръгнаха.

Нещата наистина бяха потръгнали, въпреки болката ѝ по Джулиан. Без съмнение ѝ липсваше, а и той споделяше чувствата ѝ, ако се съдеше по редовните му съобщения. „Уморен съм, но съм добре“, отговаряше на постоянните ѝ въпроси. Или пък: „Току-що приключи страхотна среща с куп първокласни лекари“. И още: „Пращам ти един клип с местни новини. Прикачвам линка“. Шарлот си даде сметка, че телефонните им разговори бяха станали по-лични, след като ядът ѝ се бе поразсеял.

Което не можеше да се каже за страха, който засенчваше погледа ѝ на моменти, но тя отбягваше да говори за това. *Омръзна ми* беше изразът, който най-често използваше, когато Шарлот повдигнеше въпроса. И сякаш да го докаже, винаги беше ведра и усмихната сред хората в града. Работата върху книгата я стимулираше. В този смисъл беше права: последното нещо, което им беше нужно, беше някой да застане на пътя им.

И се опита да намери най-лесното решение:

— Не можеш ли просто сама да добавиш подправките?

— Ако поправя рецептите, няма да ми подпишат разрешителните. Моля те, помоли го да престане!

— Не мисля, че Лео има пръст в тази работа — заяви Шарлот, макар да се чувстваше неудобно. Нима не беше заплашил, че ще им попречи да намерят нужните им рецепти? „Ще кажа няколко думи, че не съм съгласен“, беше й казал.

Но това беше, преди да станат... каквото и да бяха станали. Сега й се струваше невъзможно да го е направил. Беше прекалено внимателен онази нощ на плажа в понеделник и се бе държал много мило на верандата следващата вечер. А и тази целувка сутринта? Беше прекалено искрена.

— Тогава как ще ми обясниш това? — извика Никол и вдигна рецептите. — Не ми изглеждаха гузни, когато ми ги даваха. Щом са изключили подправките, значи са го направили умишлено, без изобщо да се притесняват. Наистина ли не са допуснали, че ще забележа? — Тя погледна приятелката си умолително: — Ще му се обадиш ли?

— Нямам номера му.

— Все някой трябва да го знае. Може би Дори?

— Ммх. И мислиш, че ще ми го каже просто ей така? Даде ми ясно да разбера, че не трябва да се забърквам с Лео Коул.

— И е била права — троснато заяви Никол. — При това не ви е видяла тази сутрин. Ще ходиш ли до къщата му през уикенда?

— Не знам.

— Не е нужно да се навърташ постоянно наоколо и да се грижиш за мен.

— Не съм тук, за да се грижа за теб. Сама реших да остана — подхвана Шарлот, но в този момент я осени друга мисъл. Ако наистина искаше да опознае Лео, имаха нужда от повече време, а не от краткотрайни срещи на едно или друго място. Но не искаше да оставя приятелката си сама. — Джулиан има ли намерение да идва за Четвърти юли?

Никол отвърна тихо:

— Няма да може да дойде. Смята, че щом лекарите, с които работи, няма да напускат града, не би следвало да го прави, освен това пътят е дълъг. Имаше предвид за него. И е прав. Разстоянието Роли —

Дурам — Куинипиг никак не е малко. — Взе отново картончетата с рецепти и попита отчаяно: — Е, какво ще правим с тях?

Отговорът, разбира се, беше да тръгнат от врата на врата и да нанасят поправките, което би означавало да поставят хората в неудобно положение, без да решат проблема. Ако местните жени бяха подложени на някакъв натиск, това щеше да продължи, докато не се откриеше източникът му.

Лео беше първата спирка. Шарлот можеше да отиде до къщата още в петък вечерта, но нещо я възпираше. Може би беше рибената яхния, която Никол приготви с прясна камбала^[1], останалите съставки от рецептата на Ребека и такова количество риган, каквото инстинктивно почувства, че ѝ е необходимо. Вечеряха доста късно и след като пресушиха една бутилка бяло бургунди от запасите на Боб, бяха прекалено отпуснати, за да правят нещо друго, освен да гледат новата версия на „Отнесени от вихъра“.

Все пак вероятно именно страхът я държеше далече от къщата на Лео тази нощ. Ако беше пуснал в ход заканите си, двамата нямаха бъдеще заедно.

Или пък беше просто отлагане. В такъв случай беше по-добре да научи всичко утре, отколкото още сега.

Съботното утро беше мъгливо. Никол прекара по-голямата част от сутринта в кухнята, като първо изпробва запечен касерол по френски, после прочутите яйца на пластове на Ана Кабът. Слава богу, поне тези рецепти бяха правилни. „Всъщност бяха перфектни“, написа тя във възторжено съобщение до Джулиан, докато с Шарлот се наслаждаваха на храната.

„Няма ли отговор от онзи?“ — попита той.

„Все още не. Може би по-късно.“

Шарлот я беше уверила, че няма начин да се свърже с Лео, и Никол бе решила, че е излишно да събират нови рецепти, докато не бъде спряна.

От една страна, се почувства възпрепятствана.

Но от друга — напълно свободна. Когато мъглата се разсея, го прие като покана, настани се във вътрешния двор и се зачете.

Рано следобед Шарлот получи кратко съобщение от Лео, което гласеше: „Довечера ще полагам новия битум. Искаш ли да ми помогнеш?“

Тъй като вечерта беше ясна и топла, Шарлот тръгна пеша. Синкавият мрак беше започнал да се спуска, когато сви към извивката на пътя и видя Лео да наглася двете стълби. Отново беше облечен в черно, но този път коланът с инструментите му лежеше на земята. Снопове летви бяха наредени върху поставен наблизко дървен палет.

По средата на пътеката тя се спря и зачака. Усецаше уханието на билките, примесено с това на белите цветчета, намиращи се до дърветата от лявата ѝ страна. Устоявайки на упойващия аромат, тя си спомни за рецептите и не помръдна от мястото си.

Лео привърши със стълбите и се протегна към първия сноп летви, когато я забеляза. Изправи се и зачака. След като тя не помръдна, я повика с ръка. Отново, не последва отклик, затова пусна на земята летвите и тръгна към нея.

— Случило ли се е нещо? — попита, когато се приближи достатъчно.

Тя кимна.

— Започнахме да събираме рецепти. На повечето от тях билките и подправките липсват.

— Липсват ли?

— Пресните са подменени с изсушени. Или не са включени изобщо. Като че ли хората се страхуват да ги споменават. Изглежда, някой им е забранил да го правят.

Той изглеждаше развеселен.

— Така ли?

— Ти ли го направи?

Настроението му се промени.

— Не — каза сериозно.

— Заплашвал си ги.

— Да. А и Мечо изглежда доста опасен.

Значи само слухове? Искаше ѝ се да повярва.

— Е, със сигурност не е била Сесили.

Мъжът изсумтя презрително.

— Сигурна ли си в това?

— Стига, Лео. Мъртвите не обикалят из града, за да разговарят с хората.

— Не в традиционния смисъл.

— Което означава?

— Легендите са живи.

Шарлот беше заинтригувана.

— Което *означава!*

— Местните вярват в най-различни неща за Сесили. Повечето от тях са глупости, но я се опитай да го кажеш на някого от най-ревностните ѝ почитатели. Ако са сигурни, че може да излезе от гроба, сигурно се стараят да не я ядосват.

— Като да дават рецепти, в които се използват нейни билки? Защо това би я ядосало?

Той повдигна рамене.

— Иди и ги питай. Тя невинаги беше много любезна.

— Но повечето от хората на Куинипиг я боготворят.

— Защото не са живели с нея — отвърна със снизходителен поглед.

Шарлот затаи дъх.

— Какво е правила?

Лео остана загледан в нея още миг, после извърна глава.

— Не е моя работа да я критикувам. И аз не бях дете подарък.

— Какво е правила? — повтори тя, но този път вече към гърба му, защото той беше тръгнал между лехите с билки.

Спря по средата на една от тях, наведе се и започна да кърши червени пъпки от някакво зелено растение с широки листа и да ги пъха в джоба си.

Шарлот тръгна след него и попита:

— Какво е това?

— Киселец. — Хвърли ѝ бърз поглед. — Виждала ли си киселец?

— Не.

— Повечето хора не са. Не е много популярен — подхвърли Лео на подчертан мейнски диалект. — Но има много приятен кисел вкус. От листата му става чудесна кремсупа. Киселецът е много подходяща добавка към крадена риба.

— А какво ще правиш с пъпките? — любопитстваше Шарлот, забелязала, че продължава да пълни джобовете си с тях.

— Ще ги пръсна наоколо. Киселецът се хваща лесно, ако го подрязваш редовно. Хубавият вкус идва от свежите листа. Тези пъпки — каза, като откърти още няколко — само забавят растежа. — Изправи се, изостави мейнския акцент и заговори както обикновено: — Знам всичко това, защото работих в градината заради нея. Не беше по мое желание. Но ако ѝ откажех, ме оставяше гладен.

Чудейки се защо това ѝ прозвуча толкова злоещо, Шарлот подметна колебливо:

— Това ми изглежда справедливо споразумение.

— За четиригодишно дете? За петгодишно? Обучаваше ме вкъщи, за да ме държи до себе си. Понякога ми се удаваше да се измъкна — скачах от задния прозорец и поемах към града и като стигнех там, крадах по малко отгук-оттам. Градът беше един съвършено различен свят за мен. Бонбони? Чипс? Комикси? Хващаха ме и ме връщаха у дома, а тя ме заключваше и ме оставяше да спя в градината. Което е много приятно през лятото, но не и през зимата.

Шарлот се опитваше да си го представи.

— Държала те е тук?

— Не през цялото време. От време на време успявах да се скатая на някоя рибарска лодка, която излизаше в морето при зори. Сигурно е смятала, че мъжката компания ще ми се отрази добре, защото не вдигаше врява. Когато пораснах още малко, ме пращаше с колелото из острова да разносям билките ѝ. А те наистина помагаша на хората. Поне това трябва да ѝ се признае.

— Но ти ми описваш едно нещастно детство. Другите знаеха ли?

— Откъде? Никой не идваше насам, а тя не казваше на никого. Нито пък аз. Нали ми беше майка.

Той стигна до края на лехата и разсеяно докосна белите цветчета. Следвайки го, Шарлот попита:

— Как така накрая си тръгнал на училище на континента?

Лео не отговори и тя допусна, че е имало въздействие отвън.

— Не се ли страхувах да ѝ се противопоставят?

— Само местните. Не и властите на континента.

— Закрила на детето?

Той се поколеба.

— Нещо такова. Тя наистина ме обичаше и се страхуваше да не ме загуби. — Засмукал ъгълчето на устната си, стоеше с ръце на гърба

с пъхнати в колана на късите му панталони пръсти, вперил поглед в дърветата. След залеза на слънцето и преди появяването на луната те изглеждаха като зеленикава бъркотия, в която можеше лесно да се изгубиш.

Не че Лео беше изгубен. Напълно уверен в себе си, той направи няколко крачки в мрака и повдигна края на прегънатата клонка от земята. Огледа я внимателно, завъртя я целенасочено, отчупи част от нея, после бавно я пусна в градината.

— Това за какво ти е? — попита Шарлот.

— За нещо като дялкане. Боровата дървесина е мека, но доста ронлива и с много твърди чепове. — Отново повдигна клончето и ѝ го показа. — Тук няма много, което е добре.

— Това, дето го откриши, какво ще го правиш?

— Нищо особено. Не ме бива много. Удоволствието е в самия процес.

„Също като моето плетене“, мярна се бегла мисъл през съзнанието ѝ.

— Продължавай — насърчи го меко, — разказвай за детството си. Искам да чуя всичко.

Тогава той я погледна. Даже и на слабата светлина видя уязвимост в изражението му. Или по-скоро я усети.

— Приятелите си споделят такива неща — продължаваше да го уговаря.

— А ние такива ли сме? — попита я, както ѝ се стори, обезкуражено.

— Да.

— Значи си първата. Аз нямам приятели. Така и не се научих да ги печеля.

Беше ѝ трудно да му повярва. Лео беше добър човек.

Очевидно забеляза съмнението ѝ, защото стисна по-силно парчето дърво.

— Бях на десет, когато тръгнах на училище в града. Дотогава не се бях събирал с другите хлапета. Нямах представа как да се държа. И изглежда, съм правил не каквото трябва. Сесили видя в това потвърждение на твърдението си — че растенията са единствените приятели, от които имам нужда и че ако ги обичам достатъчно, те ще процъфтяват. И те наистина растяха добре. Даже и сега. А не би

трябвало. — Погледна към лехите и продължи: — Тукашният климат не е подходящ за повечето от тях. Значи е била права. Поне в онази част, която засяга любовта. — Той приклепна, пусна дървото и прокара длан по тревата. — Как може нещо, растящо под дебела сянка, да е толкова свежо и зелено?

Наистина беше и свежо и зелено, даде си сметка Шарлот. Дори през нощта. Но я порази друга мисъл, породена от начина, по който беше докоснал белите цветчета, а сега галеше тревата.

— Ти обичаш тези растения.

Лео се отмести и седна на земята.

— Така е. Харесва ми да се грижа за тях.

— Заради нея?

— Заради себе си. Веднъж се опитах да ги унищожа — призна той и в гласа му имаше повече вина, отколкото гордост. — Беше точно след смъртта ѝ. Бях бесен, че издъхна в болницата, като че ли го направи само за да ми покаже, че решението ми е било погрешно. Върнах се тук и изскубах всичко. Пълен провал. Повечето от тях покараха отново, така че взех мотиката и ги изкорених. На следващата пролет се появиха пак, още по-големи и по-здрави.

— Да не би да се дължи на праха ѝ? — допусна Шарлот.

Изглеждаше отвратен, когато я погледна.

— По дяволите, не. Не я кремирах. Погребана е в града, зад църквата. Предполагам, че местните ходят на гроба ѝ. — Устните му се изкривиха в гримаса. — Разбираш ли, това е част от легендата. Помагала е на тези хора. Колкото до мен, аз само разнасях тревите ѝ.

— Лош урок.

— Не, тя ги даваше безплатно. Аз ги продавах. Сесили не знаеше, докато не ме хванаха.

— Не е ли забелязвала, че марихуаната ѝ изчезва? — учуди се Шарлот и изгледа намръщено градината. — Между другото, не усещам миризмата ѝ.

Изражението му стана мрачно.

— Марихуаната е единственото нещо, което не покара отново. Майка ми не е искала да ме изкушава.

— Би ли се изкушил?

— Не. Нито да я продавам, нито да я употребявам.

Шарлот не беше изненадана. Нищо у него не предполагаше някое от двете. Единственото, за което можеше да мисли в настъпилата тишина, беше начинът, по който Сесили го беше използвала. „Не беше най-добрата майка“, бе казала Дори. Тогава не я беше разбрала, но сега я разбираше добре. Дори собствените ѝ родители не бяха били толкова лоши, защото единственото им прегрешение беше, че я пренебрегваха. Усети още по-силно привличане към Лео. Да се бориш с родната си майка, а после да се опълчиш срещу целия свят... Едва ли му е било по-лесно, отколкото на нея.

Наведе се, седна със скръстени крака между ботушите му и се наклони към него.

— Имаш ли баща?

Той се засмя.

— Сесили беше добра, но не беше светица. Естествено, не е заченала непорочно.

— Знаеш ли кой е?

— О, да.

— Виждаш ли се с него?

— Не. Той не идва тук, а аз не ходя там.

— Къде е това там?

— Рокланд.

На континента, при това толкова близо.

— Но сте разговаряли.

— Нямахте да стане, ако зависеше от мен. Не се е отнесъл добре към майка ми. Оставил я е да ме отгледа сама. Мисля, че тя беше човек на крайностите. Обратите бяха драматични. Беше много трудно. Парите. Аз. Това.

Трудно за него, разчете в думите му Шарлот, въпреки че той се опитваше да го представи по друг начин. Испита нужда да го утеши, да му покаже, че не е бил сам дори тогава; тя сложи ръка върху крака му.

— Много мило, че се опитваш да я оправдаеш — каза, но той се бе вторачил в ръката ѝ.

— Това съжаление ли е?

— Не.

— Тогава какво?

— Просто исках да те докосна.

— Ако е от съжаление, по-добре я отдръпни.

Не само че не я отдръпна, но я притисна още по-силно и усети топлата му кожа, покрита с тъмни косъмчета.

Лео лека-полека се успокои.

— Относно онова, което каза преди малко. Аз си имам свое виждане. Само се опитвах да разбера нейното. Помогнала е на толкова много хора. Това беше призванието ѝ.

— Затова поддържаш къщата и билките ѝ.

— Какво друго имам?

Беше казано мимоходом, но Шарлот го прие присърце. Може и да беше запълнила някои празнини за някогашното момче, но оставаха да зяят още много дупки от историята на мъжа. Беше бивш затворник — факт. Но другите неща не си пасваха — говореше като човек, който има най-малко диплома по психология. Той присви крака си и притисна леко ръката ѝ.

— Ти ми кажи — тихо каза тя. — Какво друго имаш?

Погледът му обходи пространството в тъмнината.

— Ето това. Моят дом.

— Никога ли не ти се е искало да заминеш някъде?

— Бил съм. Там е още по-зле.

— Къде?

Очите му блеснаха, сякаш се беше върнал години назад и изпитваше същия гняв.

— Когато излязох от затвора, ме изпратиха да работя в строителството на континента. Шеф ми беше една жена, на която не ѝ харесваше, че не искам да спя с нея. Тогава ме набеди, че продавам наркотици. Върнаха ме обратно толкова бързо, че едва успях да примигна.

Шарлот усети, че не ѝ достига въздух.

— А ти правил ли си го?

— Да продавам наркотици? По дяволите, не. Прокурорът го знаеше. Тогава се прибрах тук. — Той се поуспокои. — Живеех в една колиба на кея и работех каквото ми попадне. Когато Сесили се разболя и нямаше кой да ѝ помогне, аз се обадох на лекаря в затвора. Той ми беше нещо като наставник — носеше ми книги и разни други неща. Каза ми, че ако я закарам на континента, ще ме чака в болницата. Но така и не се появи.

— Предателство — прошепна Шарлот.

— Може и така да се нарече.

Тя усещаше, че Лео би използвал други думи, които щеше да изрече, ако го подтикнеше. Беше изненадващо интелигентен и интуитивен, помисли си не за първи път.

Но мълчанието им действаше успокояващо.

Накрая той се наведе напред, улови ръката ѝ и сплете пръстите си в нейните.

— Във всеки случай не аз съм разубеждавал хората да ви помагат. Не ми харесва идеята ви за тази готварска книга, но никога не бих застанал на пътя ти.

Можеше да го прочете в очите му, които в този момент я гледаха прямо и открито.

— Знаеш ли кой би могъл да бъде?

— Не.

— Тогава как ще се борим срещу него?

— Ние?

Тя бе имала предвид себе си и Никол. Но Лео бе доловил смисъла.

— Би ли разпространил слуха, че Сесили няма нищо против книгата ни?

— Не съм сигурен, че това ще помогне. Аз не общувам с духа ѝ, Шарлот. Дори не ходя на гробищата. Местните хора го знаят. Отношенията ми с нея бяха едно постоянно лутане между любовта и омразата.

— Ето — заяви Шарлот, като изправи гръб и издърпа ръката си. — Това е, което не мога да разбера. Откъде ти хрумна да използваш израза „лутане между любовта и омразата“?

Той се намръщи.

— Защото е точно така.

— Но откъде знаеш израза? Да не си посещавал психотерапевт?

— Не.

— Което е много странно. Описа ми едно детство, което би трябвало да насади у теб страх, а ми изглеждаш напълно уравновесен. Живееш сам на уединено място, а не говориш като отшелник. Е, правиш го понякога, но после като че ли забравяш да се преструваш. Думите, интонацията, ритъмът — не звучат като на отпаднал от гимназията бунтар. Казваш, че нямаш приятели, а говориш така, сякаш

си общувал с тях през целия си живот. Умението да водиш диалог е просто смайващо.

— Чета много — тихо отвърна той.

— Ние всички...

— Чета много — повтори мъжът, без да мигне.

— Мислех, че си започнал в затвора.

Изглежда, се успокои, защото ѝ отправи любопитна усмивка.

— Защо?

— Защото чух, че не си бил сред най-добрите в училище.

— Лошото поведение няма нищо общо с ума. Не обичах дисциплината. И не харесвах техните книги.

Тя се замисли върху думите му. Това пасваше на картината, която бе започнала да се оформя в съзнанието ѝ.

— Значи увлечението ти към книгите е по-отдавна?

— За което трябва да съм вечно благодарен на Сесили. След растенията си най-много обичаше да чете. Роптаех против нея, защото не харесвах и нейните книги. Тя ги наричаше своето „летящо килимче“, само че то не ми помагаше да избягам. Намерих си своето едва след като откраднах онази хумористична книга. Последвах я евтините с меки корици. И тогава дойде славното време.

— Славно време?

— Библиотеката. Обичах да крада от там. Всички знаеха, че го правя. Просто се обръщаха на другата страна. Може би от състрадание, а може би и от страх.

— Но си ги връщал, след като си ги прочитал, нали?

— Нищо подобно. Къде щеше да отиде цялата тръпка?

— *Лео!*

— Не казвам, че бих го вършил и сега. Но онези книги бяха смисълът на живота ми. Прекарвах часове в четене. Никога не съм имал нужда от много сън.

И ето обяснението защо поправяше покрива си през нощта. Оставаше въпросът какво прави през деня. Но не искаше да му го зададе в този момент и да рискува да развали прекрасното чувство помежду им.

— Какво четеш?

— Каквото и да е. Четенето винаги ми доставя удоволствие.

Шарлот разглеждаше лицето му. Беше скрито в сенките, но челюстта и изпъкналите скули се открояваха ясно, а дълбоките му очи не можеха да останат скрити дори в тъмнината. Или може би просто вече знаеше, че те са там. Или беше трогната от думите му. Или се дължеше на усещането за кожата му върху дланта ѝ. Или защото я бе отвел на места, където никой друг не бе стъпвал, ѝ се струваше още по-привлекателен. Или може би просто сърцето ѝ се беше свило.

Независимо какво беше, тя застана на колене, улови лицето му в ръце и го целуна дълго, бавно, чувствено. Разнасящият се наоколо сладникав аромат само подсилваше усещането, че постъпва правилно.

Когато най-сетне се отдръпна леко, за да си поеме дъх, той прошепна дрезгаво:

— Защо беше това?

— Защото те харесвам — също шепнешком отвърна тя и се притисна към него за повече убедителност, въпреки че магията вече беше започнала да действа.

Придърпвайки я към скута си, той отвърна на целувката с нарастваща страст. Шарлот я усещаше в стегнатия си корем, когато смъкна тениската и разкопча сутиена ѝ. Тогава, на плажа, го бе носила през цялото време, но трепетът от влажните му устни върху гърдите ѝ беше нещо, което не искаше да пропусне този път. Улови главата му и зарови пръсти в тъмната коса. Нарастващата нужда я накара да извика.

Както и през онази нощ, звукът го накара да спре.

— Твърде много ли ти идва?

— Твърде малко — изстена тя.

Помогна ѝ да се освободи от късите панталони, но тя го отблъсна само толкова, колкото да може да го приеме в себе си. Дватама застинаха неподвижно за момент, допрели челата си, поемайки си дълбоко и накъсано дъх, докато се наслаждаваха на взаимното отдаване, а когато това вече не им стигаше, той я извъртя под себе си и влезе в нея.

Направи го точно така, както ѝ се искаше — просто я отведе със себе си на място, където не би могъл да я заведе никой друг, но когато всичко свърши, не се страхуваше да се върне. Той изглеждаше стабилен. Мъж със солидни корени. *Истински*.

Дълго седяха така: Лео — опрял гръб на ствола на дървото, обгърнал тялото ѝ с ръце; и тя — положила глава на гърдите му. Те

бяха меки, мускулести и миришеха на него. Обзета от чувство на върховно спокойствие, можеше да остане тук завинаги.

Но Лео искаше да пороботят по покрива.

— Докато си тук — аргументира се той малко след като вече се бяха качили на стълбите.

Идеята беше да поправят няколко участъка от ляво надясно, от долу нагоре и всеки от тях да препокрива следващия.

— Два чука или един? — попита той.

— Един. Аз ще държа, а ти ще ги закрепваш.

Беше го правила така и друг път и смяташе, че е по-бързият и по-ефикасен начин. Лео нагласяше рулото с керемиди, тя ги придържаше и развиваше, докато той забиваше пироните. След като приключеха с едно платно, Шарлот донасяше следващото. Бързо влязоха в ритъм и работата им спореше. Стояха близо един до друг и ръцете и бедрата им от време на време се докосваха. В това нямаше нищо сексуално, но беше много приятно.

— Определено е несъразмерно — отбеляза в един момент тя, на което Лео се засмя. Никога не го бе чувала да се смее, затова го изгледа учудено. Той също изглеждаше изненадан от себе си, което я подтикна да допълни: — Много приятен звук.

— Мислиш ли?

Усети как я залива топлина.

— Мисля. — Сигурно щеше да го целуне пак, ако не бяха застанали на скелето, долепено до покрива на къщата.

В този момент откъм градината се чува бързи леки стъпки. Шарлот погледна назад и затаи дъх.

— Малките! — Гладки светлобежови гръбчета отразяваха лунната светлина, появявайки се като светли петна ту на едно място, ту на друго. — Какво правят?

— Гонят някоя катерица. Или мишка.

— Предполагах, че по това време трябва да спят.

— Ти винаги ли заспиваше веднага, когато вашите те слагаха в леглото?

Тя се усмихна многозначително и усети крака му зад себе си. Погледна го с любопитство и попита:

— Мислиш, че ще падна?

— По-добре да сме предпазливи, отколкото после да съжаляваме. Боб Лили често бе повтарял тази фраза. Също като героя от „Сол“.

— Всичко е наред. Добре съм — увери го тя, но се подпря с ръка, стресната от нов шум откъм градината. Обърна се бързо и видя малките да подскочат и да се гонят из лехите с най-ниските растения.

Наблюдаваше ги с умиление известно време, после се сети нещо:

— Къде е Мечо?

— В храстите. Времето му за сън дойде отдавна.

— Добре ли е?

— О, нищо му няма. Просто е стар.

— Тревожиш ли се за него?

— Постоянно. Той е най-добрият ми приятел на този свят.

„Най-добрият сред животните“, би го поправила Шарлот, ако искаше да влезе в спор, каквото желание в момента нямаше. Всеки път, когато погледнеше към Лео — и погледите им неизменно се срещаха, — усещаше разливащата се в нея топлина. Може би беше просто химия. Но с химията имаше опит отпреди и знаеше, че този път е по-различно.

Системата им работеше. Лео умело местеше стълбите и плоскостите, затова не губеха много време, преди да преминат към следващия участък. Въпреки това приключиха чак към полунощ. Шарлот се прозяваше, докато вървеше по пътеката, макар да не беше толкова уморена. Билките бяха като заспали, но не и онези бели цветчета. Очевидно бяха нощни създания като стопанина си и се чувстваха най-силни в тъмнината. Уханието им усилваше усещането за близостта му.

— Сигурна ли си, че не искаш да те закарам? — попита той, щом стигнаха до завоя.

— Абсолютно. — Трябваше да държи тези две части от живота си разделени. Той беше тук, Никол беше там. Фантазията — тук, реалността — там.

„Каж ми лека нощ — говореше си мислено, — целуни го по бузата. Прегърни го.“ Но миризмата на онези цветя се въртеше в съзнанието ѝ и я караше да иска нещо повече. Затова не направи нищо, просто стоеше мълчаливо и гледаше как я наблюдава.

— Това започва да ме изнервя — тихо каза той накрая. — Ти си заминаваш в края на лятото, нали?

— Дотогава има още много време.

— Но ще си заминеш.

Опита се да звучи ведро:

— Планирала съм го за средата на август.

— Значи ще трябва да се крием.

Шарлот се засмя.

— Мислиш ли, че ще успеем? Че ще можем да заповядаме на телата си да не усещат нищо?

Лео се загледа в пътя под краката си, после вдигна въпросително очи. Дори в тъмнината посланието им беше ясно. Въпросът, тя знаеше със сигурност, беше дали нямаше някакъв шанс да остане.

Но тя си имаше свой живот. Имаше приятели на различни места. Имаше ангажименти.

— Не мога — прошепна, но думите отекнаха дълбоко в нея.

Той си пое въздух и кимна.

— Добре. Просто трябваше да съм наясно.

„Такава — помисли си тя — е действителността.“ Но тези среднощни часове, луната, кошутата, невероятното ухане — това беше фантазията, нали? Или пък не? Нямаше ли да започне да спори с нея, да се сърди, да я умолява?

Раздразнена, че приема всичко и очевидно не споделя обзелите я чувства, тя се загледа през пътеката към единственото място, откъдето биха могли да се породят.

— Каква е тази миризма?

— От мен ли?

— Не, от онези бели цветя. Там, в градината.

Лео се усмихна неохотно и каза:

— Жасмин.

— Жасмин.

— Действа като афродизиак.

Афродизиак. Шарлот наведе глава, въздъхна, после отново я изправи.

— Каква глупачка съм. Трябваше да се досетя.

[1] Вид плоска дънна риба, която обитава северните части на Тихия и Атлантическия океан. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Никол лежеше в леглото в събота през нощта и се ослушваше за завръщането на Шарлот. Мина десет часът, после единайсет и тя започна да се тревожи. Изгаряше от нетърпение да разбере какво беше казал Лео за рецептите. Но най-вече я глождеше любопитство какво всъщност се случваше между него и приятелката ѝ. Ако това щеше да пречи на издаването на книгата, щеше да се обяви против. Крайният срок започваше да я притиска.

Някъде около полунощ не издържа и заспа. Когато се събуди, минаваше два. Погледна в коридора и видя, че осветлението е изключено, а вратата на стаята на Шарлот е затворена. Е, поне се беше прибрала. Беше започнала да се притеснява, че ще прекара нощта при Лео. Онази целувка беше като покана за събуждане в едно и също легло. Шарлот на трийсет и четири със сигурност беше различна от Шарлот на двайсет и четири. Доколкото ѝ беше известно, сегашната Шарлот имаше любовници навсякъде, където беше ходила.

Тъй като се беше омъжила много млада, Никол нямаше богат опит. Но другите ѝ приятелки имаха и тя не ги осъждаше заради това. Нито пък съдеше Шарлот. Просто искаше да я има до себе си, когато наоколо няма никой друг.

Тя полежа будна и самотна в леглото, направено за двама, и реши да се обади на Джулиан още сутринта. Снощи гласът му бе звучал по-уморено от всякога. Опасяваше се, че се случва и нещо друго.

Стана така, че не можа да му се обади в неделя, въпреки че си помисли да го направи поне стотина пъти. Той ѝ беше споделил плановете си: първо — обиколка из болницата, която щеше да бъде последвана от обяд с колегите, на които четеше лекции, а следобед щеше да се уедини с лаптопа си в някоя читалня в библиотеката, за да се подготвя за предстоящата сесия в Калифорния през есента. Щеше да бъде зает. Не искаше да го разсейва.

Но тя не можеше да спре да се притеснява за него. Затова му написа съобщение към седем, на което получи отговор: „Започваме обиколката след пет минути“. Кое то не ѝ казваше нищо. Искаше ѝ се да разбере дали новото лекарство му помага, дали предизвиква странични ефекти, дали все още търси екип, който да се съгласи да извърши трансплантацията на стволови клетки. Искаше да разбере дали стаята му в хотела беше добра и дали прането се вземаше навреме. Но преди всичко я вълнуваше дали му липсва. Ала се страхуваше да зададе въпроса направо.

След едно унило обаждане на Джулиан в неделя вечерта въображението ѝ се развихри. В понеделник сутринта го заля със съобщения, но отговорите му бяха кратки и незадоволителни, за да отговорят поне на част от тревогите ѝ. Никол избра много внимателно момента, изчака по-късен сутрешен час, когато можеше да го свари в кабинета му, преди да е тръгнал на обяд, и както се надяваше — сам.

— Здравсти — каза ведро и усетила ускорения си пулс, затаи дъх.

— Здравсти, бибчо. Как си?

При оптимистично звучащия му глас и това толкова интимно „бибчо“, тя си позволи да започне да диша отново.

— При мен всичко е наред — отговори с облекчение. — Струва ми се, че си по-добре.

— Успях да се наспя. Как са нещата при теб?

— Отлично. Времето е чудесно. — Това беше рутинен разговор. Но след снощните притеснения и ведро звучащия му глас, който напомняше за предишния Джулиан, можеше успешно да се преструва, че в живота им няма никакви тревоги, и да се радва на хубавите неща, останали между тях като двойка. — Щом изгрее слънцето, плочките във вътрешния двор се нагряват така, че не можеш да стъпиш върху тях. Морската вода също е топла. Искан ми се да можеш да дойдеш — прибави, но не заядливо, а с известно вълнение.

— И на мен ми се искаше — със същото добро настроение я увери той и попита: — Успя ли да оправиш онези рецепти?

— О, да — отвърна тя. Беше доволна, че той се интересува от работата ѝ. — Прекарахме цялата сутрин в града. Лео не пожела да ни придружи, но хората, с които разговаряхме, се съгласиха да ги

коригират. Предполагам, че е казал тук-там някоя дума и мълвата е тръгнала.

— Споменаха ли защо са подменили съставките?

— Помислили, че искаме рецепти, които могат да се изпълняват навсякъде. Но се получи нещо като конвейер, разбираш ли? Като че ли някой ги е подвел или просто са се договорили помежду си.

— Е, няма значение, щом вече имаш оригиналните рецепти.

— Предполагам, че Лео е в основата на всичко. Шарлот продължава да твърди, че няма нищо общо, но тя е пристрастна. Лично аз не му вярвам. Ако тя сложи край на отношенията им, ще се нахвърли върху нея с всичката си злоба.

— Ники, обикновено си много по-позитивно настроена.

Тя въздъхна.

— Знам. Прав си. Само че понякога ми става страшно.

— Реши ли какво ще правиш с дрехите на баща ти?

Това беше още нещо, за което бяха говорили миналата седмица, но което тя подсъзнателно отлагаше. Радваше се, че не го беше забравил.

— Ами, да, но мама има друга идея. Обади ми се снощи, малко след като се чух с теб, и доста си поговорихме. Беше си направила дълъг списък с въпроси. На част от тях можех да отговоря, на други — не. Щеше да бъде много по-лесно, ако беше тук.

— За нея това е емоционално преживяване.

— Както и за мен, но така или иначе трябва да се направи. Тя си има собствено мнение за всичко. Знаеш какво ще стане накрая, Джулс. Както винаги, ще откаже да дойде и ще ме остави сама да взема решение, а после то няма да ѝ хареса. Дрехите на татко са чудесен пример. Мислех да ги занеса в един магазин за втора употреба в Рокланд. Тук не става въпрос за парите, които така или иначе ще даря на местния приют за бездомни животни, защото това е кауза, която той подкрепяше. Когато ѝ споменах снощи, тя първо ми се развика, че не иска да докосвам вещите му все още. Веднага след това ми заяви, че свещеникът със сигурност знае какво да прави с тях. Честно казано, не виждам кой от познатите ни на Куинипиг ще се разхожда в неговите костюми. Който и да е той, би изглеждал нелепо — нещо като измамник. Книгите, мебелите и другата покъщнина са едно, но нещо толкова интимно като дрехите?

— Майка ти наистина ли иска това? — деликатно попита Джулиан.

— Така ми се струва.

— Мисля, че нещата ще се решат от само себе си, Ники. Е, значи с правилните рецепти работата ти с книгата напредва, а?

— Да. Шарлот много ми помага. Вече направи няколко профила. Искаш ли да ти ги изпратя на електронната поща?

— Разбира се — каза той снизходително. Никога не беше проявявал особен интерес към приноса на Шарлот и предпочиташе да мисли за книгата като за проект на съпругата си. И тя го обичаше заради това.

— Нещо ново? — предпазливо попита Никол.

— Говорих с Гренджин за пътуването до Пекин — отвърна Джулиан. Антъни Гренджин беше директор на болницата. Някога двамата редовно играеха голф, но престанаха, след като Джулиан бе получил хронично разтягане на сухожилие на лакътя от системните си занимания по тенис. Или поне така бе обяснил на Антъни. Оправданието беше идеално, защото разтягане на сухожилието се срещаше по-често сред любителите на тениса, отколкото сред тези на голфа, а и обясняваше отказа му от активна оперативна дейност и прехвърлянето му към преподавателската. — Няма нищо против да отсъствам една седмица.

— Подписа ли вече договора? — попита Никол. Ставаше въпрос за идния февруари. Обикновено изпращаха документите направо в офиса му в Дурам.

— Още не, но го получих.

Нещо в думите му я притесни.

— Не отлагаш, защото не знаеш как ще се чувстваш тогава, нали? По-добре ли си сега?

— Не съм го подписал, защото още не съм стигнал до него — рязко отговори той и усетил грубите нотки в гласа си, продължи по-меко: — А при теб? След като напредвате така добре, кога очакваш да приключиш с книгата?

— Искат я в средата на август. Ще се наложи да използвам цялото това време. Дори след като събера всички рецепти, а Шарлот приключи с профилите на героите ни, ще трябва да сглобим всичко. Нали се сещаш — да съчиним въведението и послеслова, да съставим

менюта, да съгласуваме стила ми с този в блога. Представяш ли си, аз да пиша книга? Шарлот е по-уверената от двете. Но тя е професионалист.

— Ти също.

— Не в този смисъл. Тя знае какво е да работиш, когато те притиска краен срок. И да видиш творението си, напечатано на хартия.

— Ти също. Блогът ти е професионално занимание. Смя да твърдя, че имаш много повече почитатели, отколкото тя.

— Е, както и да е, важното е, че ми помага. Но няма да работим на четвърти — подметна Никол. — Всички ще бъдат тук, Джулс... Имам предвид всички, които харесваш. Ще имаш възможност да си поспиш, да поплуваш и да си починеш малко. Сигурен ли си, че няма да дойдеш? Липсваш ми. — Внимаваше гласът ѝ да звучи ведро, а не хленчецо. Не беше заядлива жена, а просто съпруга, която обича мъжа си.

— Може би след няколко уикенда.

— Но четвърти е в четвъртък — опита се да го уговори.

— Не сега. Трябва да тръгвам, бебчо. Порадвай се на слънцето.

Прекъсна връзката, преди да успее да му напомни, че не ѝ бе казал как се чувства.

Поне звучеше добре. А и не ѝ се искаше излишно да клати лодката. Но след края на разговора не ѝ оставаше нищо друго, освен да се притеснява за онова, което беше останало недоизречено.

Преживяваше тревогите си сама, без да ги споделя с Шарлот, най-вече защото не ѝ се искаше да ги чува още веднъж. Нямахше нищо забавно в това да изпробваш ново лекарство и да очакваш подобрене на състоянието си, да следиш непрекъснато за странични ефекти и да се надяваш, че изтръпването на краката е случайно явление, а не поредната проява на болестта ти. Беше забелязала, че на Шарлот това също ѝ действа потискащо. Затова се опитваше да ѝ спестява тревогите, но преди всичко щадеше себе си. Не можеше изцяло да се довери на тази нова Шарлот, която през последните десет години беше водила свой собствен живот, а сега имаше вземане-даване с онзи Лео Коул. В нея имаше неща, които ѝ беше трудно да разбере. И в същото

време се нуждаеше от присъствието ѝ. Не можеше да рискува да я прогони.

Освен това беше мълчала в продължение на четири години, при това не по свое желание. Сега мълчеше, защото беше решила, че така е правилно. Достатъчно облекчение беше да знае, че може да проговори, когато поиска, без да я гложди чувство за вина. Това не беше предателство спрямо Джулиан. След като той имаше право да прави каквото смята за необходимо, за да оцелее, това важеше и за нея.

Затова се придържаше към същото ведро настроение. В понеделник прекараха целия следобед край грънчарското колело на Оливър Уикс, сутринта на вторника посветиха на супите, а следобеда пропиляха на плажа. Никол си мислеше, че това е чудесно редуване на работата и развлеченията, макар че под всичко това тревогата продължаваше да я гложди. Вечерните разговори бяха изключително кратки, а съобщения пращаше само колкото да отговори на нейните. Естествено, непрекъснато го питаше как се чувства, което сигурно го дразнеше, но не можеше да се въздържи.

„Ти няма да ми кажеш как си, затова аз си мисля най-лошото“, написа му накрая и получи отговор: „Добре, като се има предвид положението“, което не само че не ѝ казваше нищо, но и изобщо не я успокои.

Шарлот го усещаше.

— Не можеш да стоиш на едно място — отбеляза тя по време на закуска в сряда сутринта. — Последния път, когато беше в такова състояние, избухна към десет часа. Защо не ми кажеш какво не е наред?

Това беше достатъчна покана за Никол да излее най-послед дълго потисканата тревога, объркване и гняв. Дори да се повтаряше от време на време, не я беше грижа. Приятелката ѝ не се беше виждала с Лео от събота и сега имаше чувството, че си я е върнала обратно.

— Имам предчувствие за предстояща гибел.

— Колко мелодраматично!

— Говоря сериозно. Предстояща гибел.

— По-силно, отколкото преди?

Никол се замисли.

— Не. Но гибелта винаги предстои, нали? Рано или късно ще ни застигне.

— Не — отсече Шарлот. — Множествената склероза е хронично заболяване. Може да се развива с години, без да предизвика съществени промени.

Знаеше, че Джулиан не би се съгласил с нея, но не ѝ се искаше да спори. По-добре беше да повярва на онова, което ѝ казваше Шарлот.

— Права си. Определено си права.

— Тормозиш се напразно.

— Така е. Права си. И не бива да се сърдя на Джулиан. Той дава всичко от себе си. — Пое си дълбоко въздух. — Е, така е по-добре. Благодаря ти.

— Искаш ли да идем в Рокланд?

— Днес? — попита изумено Никол и веднага реши, че идеята ѝ харесва. — Да се позабавляваме?

— Абсолютно. Не съм си донесла достатъчно дрехи. Освен това утре е празник и ще има извънредни фериботи, които да превозват гостите. Поработихме здравата. Заслужаваме един почивен ден.

Рано сутринта се качиха на първия ферибот за Рокланд и прекараха деня в пазаруване, в разглеждане на града, дори успяха да хванат следобедната прожекция в местното кино, преди отново да се върнат на пристанището. Въпреки че тя непрекъснато поглеждаше мобилния телефон, различният град поосвободи Никол от притесненията ѝ. Сякаш едва изчакали да се върнат на Куинипиг обаче, те се втурнаха обратно и завладяха изцяло съзнанието ѝ.

Шарлот беше на ръба на нервна криза само защото Никол беше на крачка да го прекрачи всеки момент. Естествено, не вярваше в предчувствието за неизбежната гибел, но приятелката ѝ беше толкова обсебена от него, че започна да се пита дали няма нещо, което не знаеше. Докато бяха в Рокланд, на моменти до нея стоеше предишната бърлива Ники, която малко след това потъваше в загадъчно мълчание. Шарлот не можеше да я принуди да говори. Можеше само да стои близо до нея.

Мислите ѝ се въртяха в този кръг, когато ѝ се стори, че бе видяла мъж, който по възраст и външен вид можеше да бъде бащата на Лео.

Но не го спомена пред Никол. Лео беше нейната отворена рана.

Прибраха се у дома късно следобед. Нахвърлиха багажа си в кухнята и тогава телефонът на Никол иззвъня. Сърцето ѝ заби учестено още преди да види името на Джулиан на дисплея. Обикновено не се обаждаше толкова рано.

— Здравей, Джулс — каза тя, останала без дъх от изненада, молейки се да е променил плановете си и да е решил все пак да дойде или поне да му липсва толкова, че просто да иска да чуе гласа ѝ. След като той не отговори, попита уплашено: — Случило ли се е нещо?

Гласът му беше толкова тих, че едва го чуваше:

— Да. Всичко излезе наяве.

— Какво искаш да кажеш? — едва поемайки си дъх, успя да изрече Никол.

— Бях на важна среща с десетина хирурзи, когато дясната ми ръка започна да трепери. Опитах се да я скрия в скута си, но беше очевидно.

— Може да не са забелязали.

— Бяха се вторачили в мен, Ники. Хирурзите не харесват треперещи ръце.

— Но тези лекари не те познават. Вероятно са си помислили, че при теб това е обичайно. — Дори докато изричаше думите, осъзнаваше абсурдността им. Треморът си беше тремор. — Поне не се е случило пред екипа ти във Филадельфия.

— Дан Юинг беше там — все така тихо отвърна той. — Дойде със самолет през нощта и присъства на срещата. Остана, след като всички си тръгнаха, и ме попита направо. Когато не му отговорих веднага, ми каза, че отдавна е подозирал, че има нещо нередно, но не знаел какво. Бях принуден да му призная. Нямах друг избор, Ники. Да даваш уклончиви отговори, е едно, но да лъжеш в очите, е съвсем друго.

— Разбирам — опита се да го успокои тя. — Но Дан е приятел. Ще уважи личното ти решение за дискретност. Едва ли ще тръгне да разправя из цялата болница.

— Е, не из болницата, но е длъжен да се увери, че знаят онези, които трябва. Все пак е завеждащ отделение. Това го поставя в позицията на човек, който носи персонална и професионална отговорност.

— Но ти не си оперирал от четири години.

— Става въпрос за прозрачност. Смята, че трябва да кажа на Антъни. Току-що му се обадох.

Никол отново вдъхна дълбоко.

— Боже мой! И как реагира той?

— Започна да мънка нещо. И за законността и етиката — всяка болница би заела такава позиция.

— Не може да те накара да напуснеш.

— Може, но не го направи. По-скоро прояви съчувствие.

— Искаш да кажеш, че е бил разстроен?

— Направо стъписан. Задаваше ми правилните въпроси. Но приятелството стига само дотук. Като главен лекар е длъжен да задвижи процедурата.

— Каква процедура?

— Ами да вземе мерки да защити болницата. Не е необходимо да напускам. Просто трябва да стоя настрана от всичко, свързано с лечението на пациенти. В това число и научни публикации. Длъжен съм да уведомя издателите си. Също така да документирам историята на заболяването си, за да могат да докажат в случай на настъпили усложнения при наши пациенти, че не съм оперирал от четири години.

— Нали всичко се пази в архива?

— Да, но ще трябва да се поразровя, за да го събера. Взел съм всички възможни предпазни мерки, Никол. Бях много внимателен още преди поставянето на диагнозата, защото не бях сигурен в ръцете си. — Гласът му потрепери. — Важното е, че всичко свърши. Трябва да разговарям със завеждащия на отделението. Мога да го убедя, че не съм работил с болни, но той ще се консултира с адвокати. От него зависи дали ще ми позволи да остана, или ще ме отпрати. — Той въздъхна тежко. — Господи! Последствията продължават да се стоварват върху мен. Може да не искат да остана. Едва ли ще ме поканят да се изкажа на конференцията. Да не говорим за телевизията. С кариерата ми е свършено.

— Не е вярно, Джулиан — възрази тя, въпреки че очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Не е вярно. Просто в момента е в застои.

— Все същото е.

— А ти как се чувстваш? Напоследък отказваш да отговаряш на този въпрос.

— Защото едва ли би искала да узнаеш.

— Напротив — увери го Никол.

— Добре тогава. Мисля, че от новото лекарство няма никаква полза. Не усещам подобрене. Състоянието ми постоянно се влошава. Треморът днес продължи доста дълго. Дори в скута ръката ми продължаваше да подскача. — Никол преглътна и понечи да каже нещо, но той продължи: — Ако това лекарство можеше да ми помогне, вече трябваше да е подействало. Прочетох доста литература, бибчо. Старата мантра „дай му още малко време“ не върши работа, така че не си прави труда да ме убеждаваш. След почивните дни смятам да се свържа с Хамън.

Спомняйки си намека му за Мексико, у нея се зароди слаба надежда.

— Значи няма да търсиш други възможности?

За момент Джулиан замълча, после каза още по-тихо:

— Не. Сещам се какво имаш предвид. Премислих. Не беше лесен избор, Никол. Може и да не го разбираш, но аз съм наясно какви са рисковете.

— Знам.

— Не, не знаеш. Нямам представа какво чувствам.

— А пък ти не искаш да ми кажеш!

— Никой мъж не би искал да признае пред съпругата си, че е уплашен.

Сърцето ѝ се сви от съчувствие.

— Имаш право да се страхуваш. Аз също съм уплашена! Няма от какво да се срамуваме.

— Има, ако му позволиш да те парализира. Е, аз не искам да съм парализиран. Предпочитам да стана опитна мишка.

В стомаха ѝ нещо се преобърна.

— Джулиан...

— Не се притеснявай. Няма да стане още утре. Първо ще опитаме с автотрансплантация.

Използването на негови собствени клетки не беше толкова рисковано, но от това обзелото я напрежение не намаляваше.

— И до какво ще доведе това?

— Може би до нищо. Ако кръвната ми картина не е добра, положението е безизходно.

— А после?

— Ще търсим донорски клетки.

Ако нещата стигнеха дотам, знаеше какво ще последва.

— Искаш да изпробваш клетки от плацента, но ефектът от тях още не е проучен докрай — извика тя.

— Нямам какво да губя.

— Напротив, *имаш!* — изкрещя Никол неистово. — Реагираш зле на лечението, смяташ, че лекарствата не ти действат и състоянието ти не се подобрява, но ако проявиш още малко търпение, може би...

— Изчерпа се. Освен това имам жълтеница. Дан го забеляза. Това означава проблеми с черния дроб, които вече се виждат и от кръвните изследвания. Само ще влоша положението си, ако продължа да се тъпча с хапчета.

Това беше нещо ново, което бе крил от нея. Знаеше, че ще изпадне в паника. С върховни усилия на волята си се опита да се стегне и да започне да мисли нормално.

— Какво казва Кеплър?

— Още не съм му казал. От него вече нищо не зависи, Ники. Марк ще потърси в кръвната банка възможно най-съвместим донор.

— Сигурно има и други медикаменти...

— Вече изпробвах най-добрите.

— Може би някакви нетрадиционни препарати...

Той изсумтя презрително.

— Това не е никотинова зависимост. Взел съм решението си, Никол. Ще се подложя на трансплантация на стволови клетки от пъпна връв.

— Може да умреш.

— Но и да оцелея. И в двата случая ще съм допринесъл за развитието на медицината. Опитай се да погледнеш от моята гледна точка. Вече не мога да лекувам. Но това също е нещо, което мога да направя за медицината.

Моята гледна точка. Моите пациенти. Аз, аз, аз.

— Ами аз? — извика тя. — Ами бракът ни?

— Бракът ни означава всичко за мен, бебчо, но... погледни ме. Не мога да бъда съпругът, който искам да бъда — каза с такова отчаяние, че гневът ѝ мигом се изпари.

— Тръгвам веднага — заяви Никол. — Ако не успея да хвана вечерния полет...

— Недей — заповяда Джулиан и веднага прибави по-меко: — Моля те. Трябва да поговоря с Кайлин и Джон. Искам да се обадя на родителите си. Обясненията ще бъдат трудни. Имам нужда да остана сам за известно време.

Сигурно щеше да спори с него, ако не беше толкова съкрушена. Губеше го и не виждаше начин да го предотврати.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Шарлот стоеше като закована за пода и не смееше да си поеме дъх, за да не изпусне дори дума. Ако беше нередно да подслушва разговор между съпруг и съпруга, личната ѝ причина я оправдаваше. Освен това Никол не се беше усамотила, затова се чудеше дали приятелката ѝ всъщност е наясно, че е там. Очите ѝ бяха като стъклени, а ръката ѝ трепереше, докато затваряше телефона.

Шарлот чакаше. Когато вече не можеше да издържа повече, попита шепнешком:

— Какво има?

Никол вдигна поглед. Лицето ѝ беше пепеляво, наситенозелените ѝ очи бяха помръкнали. Навлажни устните си с език, после преглътна с усилие.

Като заобиколи масата, Шарлот улови хладната ѝ ръка.

— Какво се е случило? — Можеше да събере няколко части, но цялото ѝ се губеше.

— Свърши се — примигна Никол.

— Какво се е свършило? Кое?

— Всичко.

Шарлот се скова от ужас.

— Да не би да иска да се *самоубие*?

— Не в буквалния смисъл. Но в крайна сметка резултатът ще е същият. — По лицето ѝ се затъркаляха сълзи. — Вече се е предал.

— Защото някой е разбрал?

Никол кимна. Стоеше като вцепенена, което плашеше Шарлот повече от всичко друго. Отведе приятелката си до най-близкия стол, седна на съседния и като държеше и двете ѝ ръце, повиши настойчиво глас:

— Поговори с мен, Ники. Какво ти каза той?

Никол се разтресе в ридания и накъсано ѝ предаде разговора с Джулиан. В края му Шарлот я притискаше в прегръдките си и се опитваше да я успокои, както тогава, в първата сутрин в града, но този

път без успех. Приятелката ѝ трепереше, гледаше я с празен поглед, извърнала към нея обляното си в сълзи лице.

— Не мога да му помогна — шепнеше тя, безпомощна и объркана. — Той няма да ми позволи. Честно ли е това, Шарлот? Не трябва ли толкова сериозно решение да се взема и от двамата?

— Трябва — съгласи се Шарлот, докато мислите ѝ поемаха в опасна посока. Щом Джулиан беше решил да се подложи на трансплантация, на самата нея ѝ предстоеше да вземе трудно решение.

— Той се превърна в изцяло погълнат от себе си егоист — плачеше Никол. — Не познавам този човек.

— И все пак го обичаш.

— Не и *този мъж*. — За миг върху лицето ѝ се изписа шок от думите, който бързо бе заменен от скръб. — Права си. Обичам го. И бих направила всичко за него. Но съм вън от играта.

— Не си...

— Дори не иска да чуе какво имам да му кажа. Няма какво да направя.

— Може и да има — умолително подхвана Шарлот, като отчаяно се опитваше да я успокои. — Може би е прав да настоява за нещо съвсем различно.

— Той ще умре!

— Не е задължително.

— Като че ли можеш да го предотвратиш.

— Не аз, но може би... — Тя млькна. Не беше готова за това, знаеше, че ще причини щети и че веднъж изречено, не може да бъде върнато назад. Дори не беше уверена, че е правилно и редно да го прави. Тогава си спомни усещането за кауза, с което се беше върнала на Куинипиг, и повярва, че беше свързано с това.

— Може би какво? — умолително я погледна Никол. — Кажете ми, Шарлот. Каквото и да е то.

Само за една секунда под погледа на Никол, която сякаш виждаше в нея единствена надежда, Шарлот се поколеба. Претегли удара, който щеше да нанесе на приятелката си, и възможността да спаси живота на Джулиан. В крайна сметка беше въпрос на морал. Обидата можеше да се преживее, смъртта беше безвъзвратна.

— Стволови клетки от пъпна връв — каза на един дъх.

— Не, не! Точно това не искам! Не ме интересува каква е съвместимостта. Сигурна съм, че организмът му ще ги отхвърли. Както и всичко друго. Ако имах дете, щях да замразя клетки от пъпната му връв и да увеличим шансовете, но...

— Аз имам — прошепна Шарлот, страхувайки се да изрече думите на глас.

Очите на Никол се разшириха от изумление.

— Какво?

— Аз имам дете — тихо повтори Шарлот. — Дадох го за осиновяване, но докато навърши осемнайсет, разполагам със замразената кръв, извлечена от плацентата.

Никол я изгледа объркана. Едва си поемаше въздух.

— Това няма да помогне. Не можеш просто да вземеш някакви си клетки и да си сигурен, че ще са подходящи. Не и при състоянието на Джулиан.

Шарлот се взираше в нея, обзета за момент от последно колебание. Все още имаше време да направи крачка назад, да каже, че беше забременяла, след като си бе заминала от острова.

Но нямаше право да го направи. Би било грозна лъжа, а с изключение на тази тайна, никога не бе лъгала Никол. Сладката, невинна, великодушна, мила Никол. Неизменна гибел? Абсолютно. Беше на път да ги връхлети. Но колкото и болезнена да беше истината, животът си беше живот и си оставаше най-ценното нещо на света.

Затова не направи крачката назад, а само се загледа в приятелката си, докато истината стигна до съзнанието ѝ.

Отне ѝ минута — не защото не се бе досетила, а защото ѝ се струваше толкова невероятно, че не можеше да повярва. Но Шарлот очевидно се досещаше какво си мисли и не я разубеждаваше. Значи не беше невероятно. Но беше неприемливо, толкова неприемливо, че ѝ бе невъзможно дори да го допусне.

— Дете от Джулиан!

Кимването беше толкова леко, че можеше да го пропусне, ако не се взираше напрегнато.

Изправи гръб на облегалката на стола и притисна гърдите си с ръка.

— Родила си дете от Джулиан? Ти и Джулиан... сте били заедно?

— Само веднъж. Преди да се ожените.

В един, сковаващ с ужаса си, момент Никол си представи движещите се с преплетени ръце и крака тела. Изправи се толкова рязко, че столът изскърца по пода, и отстъпи няколко крачки назад.

— Ти и Джулиан?

— Стана съвсем случайно. Бяхме пили много.

Искаше ѝ се да е разбрала погрешно, но разкаянието, изписано върху лицето на Шарлот, го потвърждаваше. Продължи да отстъпва, сякаш искаше да се отдалечи от увисналите във въздуха думи, но те не избледняваха. Не можеше да си поеме въздух, само продължаваше да се визира в нея, като виждаше за първи път нещо съвсем различно, нещо, което никога не беше познавала. А Джулиан? *Нейният съпруг?*

След миг замайването изчезна. Беше нужно само да види, че Шарлот се приближава към нея, за да се отърси от вцепенението и да събере достатъчно сили, за да вдигне ръка. Спри!

— Не ме докосвай — прошепна и избяга в голямата стая — най-далечното място, до което можеха да я отведат вдървените ѝ крака. Отпусна се на ръба на дивана и се опита да осмисли онова, което току-що беше чула, но мислите ѝ бяха откъслечни, разкъсвани от въпроси, които нямаше къде да отидат, освен да се излеят навън.

Скочи от мястото си и се втурна обратно в кухнята. Шарлот не беше помръднала.

— Кога се случи това? — попита, защото трябваше да знае. Нямаше представа защо, но трябваше да знае.

Шарлот изглеждаше ужасена.

— Месец преди сватбата. Тук беше истинска лудница. Боядисвахме стаите за гости, местехме мебели, опитвахме се да намерим най-подходящото място за тентата.

За Никол онзи момент беше като в мъгла.

— Коя вечер?

— Струва ми се, че беше събота, защото на следващия ден си заминах. Нямах представа колко съжалявам...

— По кое време?

Шарлот застина.

— Не знам. Бяхме много уморени. Джулиан направи по една маргарита.

— А къде бях аз?

— За малко беше при нас. — Тя преглътна с усилие. — После отиде да си легнеш. Коктейлите не ни стигнаха, затова минахме на вино. Бяхме пияни, Ники. Не означаваше нищо.

И това трябваше да ги *оневини*? Никол я гледаше, неспособна да повярва. Неспособна дори да *започне* да реагира. Излезе навън. След минута се върна. Имаше още много въпроси. Те ѝ се струваха единствената връзка със здравия разум.

— Кога разбра, че си бременна?

— Чак след като си тръгнах.

— И си сигурна, че си забременяла от Джулиан?

— От десет месеца не бях имала отношения с друг.

— Десет месеца — като ехо повтори Никол. — Точно десет месеца. — Беше ли спала с много мъже? — Ти си ги броиш.

Шарлот устоя на погледа ѝ.

— Не в смисъла, който влагаш. След това изживях истинска агония. Да се напивам не е в стила ми. Исках да разбера защо го бях направила онази нощ. Затова се зарових в спомените. Чувствах се много самотна. Тук имаше толкова много щастие, а аз си спомням, че бях самотна.

— Ние те включвахме във всичко.

— Да, така е, но се готвехте за сватба. Аз бях планирала своята за година преди това... Е, поне си мечтаех. Работех по един материал в Швеция. Там срещнах един мъж и реших, че ще бъде той.

Никол прие скептично изповедта ѝ. Звучеше като поредното извинение.

— Никога не си ми споменавала.

— Връзката ни приключи зле. Не можех да говоря за нея. Дори не исках да си мисля. Но след няколко питиета сигурно съм си спомнила. Вероятно съм се чудила дали е трябвало да скъсам с него и какво не ми е наред, та не мога да открия любовта, и дали ще дойде денят, в който и аз ще пристъпвам по пътеката към олтара.

— Затова реши вместо това да се изучаеш със съпруга ми.

— Не, вместо това се напих. Подозирам, че отчаяно съм имала нужда да се почувствам желана. Би могъл да е градинарят вместо Джулиан.

— Секс на сляпо? Безразборен секс? Ти ми беше шаферка, Шарлот. Как можа след всичко, което си направила?!

— А как бих могла да ти кажа! — извика Шарлот.

— Как можа да не ми кажеш? Била си бременна от съпруга ми.

— От годеника ти, а и разбрах чак след сватбата.

Неспособна да я гледа нито миг повече, Никол се втурна навън, но едва бе стигнала до вратата, когато друга мисъл я накара да се извърне.

— А той знаеше ли, че си бременна?

— Не. Не съм разменила и дума с него през последните десет години.

— Не ти ли хрумна, че той има право да знае, че носиш неговото дете?

— Когато разбрах, вече бяхте женени. Не можех да ти причиня подобно нещо.

— Но го направи! — Думите „носила си неговото дете“ сякаш се въртяха навсякъде из стаята. Избухна в сълзи, после се стегна и изкрещя: — Как си могла, Шарлот? Ти знаеше колко искам да имам дете.

— Не съм го планирала — повиши глас и Шарлот. — Нито онази нощ, нито бебето. Това беше най-трудното нещо, което съм преживявала.

Никол също. Единствено яростта я държеше на крака.

— Да не би да очакваш съчувствие от мен? — попита с горчивина, заради която се ненавиждаше. Но как да не негодува срещу жената отсреща, родила дете, което би трябвало да е нейно? И вече спокойно, но все така неспособна да се отърси от видението, попита:

— Какво беше?

— О, Ники, недей...

— Да не те питам? Да не се чудя? Ако не сега, кога? — Част от нея й казваше, че трябва да знае тези неща, че докато задава въпроси, ужасната, ужасната истина нямаше да се стовари върху й. — Какво беше?

— Момиченце.

— Къде е сега?

— Във Вашингтон.

— В града?

— В щата. Осиновяването беше частно. Родителите бяха в болницата и присъстваха на раждането.

— И не ти мина през ума, че там трябваше да бъде Джулиан?

— Той беше женен за теб. Това щеше да те убие.

— Не мислиш ли, че е имал право да участва в решаването на съдбата на собственото си дете?

Шарлот сви устни.

— Не, не мисля. Умишлено се избягвахме през онзи последен месец, после се оженихте, а аз си заминах. Дори не ме е питал дали има опасност да забременея. Нито пък някой от нас искаше да си спомня за онази нощ. — Гласът ѝ омекна, в него се прокрадна молба. — Изживях истинска агония, Никол. Бях бременна. И ужасена. Обмислих всички възможности. Знаех, че ти ще бъдеш най-добрата майка на света, но как би могла да отгледаш дете, заченато по този начин? А ако бях казала на Джулиан, той също щеше да предпочете да го запази в тайна от теб, за да не рискува брака си. Осиновяването ми изглеждаше като единственото възможно решение.

— Поддържа ли я? — тихо попита Никол. Колко пъти си беше представяла как прегръща собственото си бебе веднага след раждането.

— Това няма...

— Отговори ми.

— Само за малко.

— Даде ли ѝ име?

— Не.

— Поддържаш ли връзка с нея сега?

— Не.

— Но си замразила плацентата — кимна Никол. — Защо?

— В случай че имам други деца и им потръбва лечение. Или пък на мен.

— Ами другите деца на Джулиан? — Мислеше си за децата, които би могла да има и които щяха да имат кръвна връзка с дъщерята на Никол. Въпросът увисна във въздуха и остана без отговор. — Приятелите ти знаят ли?

— Какви приятели? Когато разбрах, бях изпратена в една общност в Апалачите. Не познавах никого там.

— Трябва да са забелязали, че си бременна.

— Когато започна да ми личи, вече се бях прибрала у дома. Поех първата поръчка за статия, която ми предложиха. Беше за някаква история в Орегон. Изкарах по-голямата част от бременността там.

Изглеждаше засрамена, но това по никакъв начин не помагаше на Никол. Някъде отзад в съзнанието ѝ стоеше Джулиан... виновният Джулиан... *неверният Джулиан*.

Но Шарлот беше тук и сега ѝ се искаше да ѝ върне удара.

— Сега всичко ми се навърза по някакъв гнусен начин. Родителите ти имаха лоша слава на острова. Винаги си казвала, че мразиш това.

— Така беше.

Но направи същото. — Сковаността беше започнала да отшумява. Треперейки вътрешно, скръсти ръце пред гърдите си. — Даваш ли си сметка как се чувствам. Мислила ли си за това?

Шарлот кимна.

— В продължение на цели десет години.

Никол пламна от възмущение.

— Обичах те като родна сестра.

— И аз теб. — Вече изнервена и напрегната, Шарлот се облегна на ръба на масата. — Онова, което направих, беше грешка. Не исках да узнаваш. После дойдох отново и ти ми разказа за Джулиан. Оттогава не съм преставала да се моля да не се стига дотук. Но ако наистина се нуждае от стволони клетки, как можех да премълча?

— Можеше да го кажеш на него — изстреля в отговор Никол. — Защо реши да се изповядаш първо на мен?

— Защото ти си тази, която ми е скъпа.

— И затова реши да съсипеш брака ми?

— Това е последното нещо, което искам. Заминах веднага след сватбата и дълго стоях далече. Опитах се да се отдръпна от живота ти. Но ти ме покани да дойда, освен това много ми липсваше. Когато разговаряхме, всичко ми се струваше наред и се надявах, че с миналото е свършено и ще можем да изградим отново предишните си отношения. Направих нещо ужасно, Никол. Ако тези клетки наистина ще помогнат, ще имам възможността да ти дам нещо в замяна на онова, което ти отнех.

— Сериозно ли? — побесня от гняв Никол, защото в момента не беше способна на никакво друго чувство. Не можеше да повярва на

случващото се, освен това изпита разочарование. И празнота. Винаги бе смятала, че с Джулиан са семейство. А сега да научи за него и за... Шарлот? Не разбираше къде е нейното място в тази история.

Шарлот мълчеше.

Затова пък заговори нейният гняв:

— Ти си родила дете от съпруга ми.

Нищо.

— Никога няма да ти го простя.

— Разбирам — каза Шарлот и се обърна умолително, — но искам да ме чуеш. Тук не става въпрос за бебе, а само за стволони клетки. Аз разполагам с тях. Те може да се окажат отговорът.

— Отговор на какво? — извика другата, насъбрала сила от гнева си. — Да спасят живота на съпруга ми? Точно в този момент това най-малко ме интересува. Той ме предаде, също както ме предаде и ти.

— Никой от нас не осъзнаваше какво върши.

Това нямаше как да мине. Можеше да разбере липсата на морал у Шарлот, защото такъв не бе възпитан у нея от самото начало. Но Джулиан? Нейният съпруг? Въпреки че бе бил женен преди и знаеше за връзките му с други жени след това, беше очаквала от него вярност. А кога, ако не в навечерието на сватбата им?

Шарлот се отдръпна от масата и попита със слаб глас:

— Искаш ли да си отида?

— Да — реагира веднага Никол, после премисли: — Не. — Помисли си за книгата, заради която я беше повикала. От една страна, проектът ѝ се струваше неуместен — храна, сервиране, аранжиране на хиляди цветя? Цялата ѝ *кариера* ѝ се струваше излишна.

Но от друга, това беше всичко, което имаше. От Шарлот се очакваше да ѝ помогне. А и да я изрита сега, би означавало да ѝ направи услуга, като я остави да се измъкне.

Какво трябваше да направи? Мислите ѝ се смесваха с бушуващите емоции.

Покрусена, каза само:

— Не мога да те гледам. — Завъртя се на токчетата си, прекоси големия салон и се втурна нагоре по стълбите.

Шарлот очакваше завръщането ѝ. Отгоре не се чуваше нищо — нито плач, нито крясъци към Джулиан, нито дори хлопване на врата. *Не мога да те гледам.* Беше си го заслужила. И все пак, дявол да го вземе, много я болеше.

Изпита нужда от утехата на океана и излезе през кухненската врата. Пукотът от фойерверките на кея отбелязваше началото на празненството по случай Четвърти юли, но последното, с което можеше да се похвали в момента, беше празнично настроение. Прекоси вътрешния двор, седна на стълбите, водещи към плажа, и обгърна с ръце коленете си. Приливът бе оставил след себе си дълбоки, осеяни с водорасли следи по пясъка. Зад него вълните се пенеха, разбиваха се, после се отдръпваха и бученето им отекваше по цялото крайбрежие на Куинипиг. Опита се да види поезията в цялата картина — животът намаляваше и после си отиваше безвъзвратно. Боб Лили беше говорил за това, когато за първи път бе дошла тук като осемгодишно дете, тревожщо се какво се случва у дома. Неговият глас, думите му, ехото на лириката ѝ бяха давали сили през самотните и трудни моменти в живота ѝ.

Но нищо от това не ѝ помагаше сега. Беше предала и него също. Зачуди се дали Никол не беше права, като ѝ бе казала, че носи у себе си пороците на родителите си, и се почувства по-нещастна от всякога. Залюля се леко. Сложи глава върху коленете си, заслуша се, зачака, но дори монотонното ритмично боботене на океана не успя да я успокои.

По едно време вдигна глава. Минаваше полунощ, но се съмняваше, че Никол е заспала. Не можеше да отиде при нея. Нищо не ѝ пречеше обаче да изчака в големия салон, дори с радост би стояла цяла нощ като стълб на позора, стига това да можеше да помогне на приятелката ѝ.

В момента, в който тръгна към къщата, светлината вътре угасна. Тя забърза тревожно в тъмнината към кухнята, натисна дръжката, но вратата не се отвори. Опита плъзгащите се френски прозорци откъм вътрешния двор, после входната врата, но със същия успех.

Чудеше се какво да предприеме, когато чу вътре бързи, леки стъпки. За момент даде воля на фантазията си и си представи как Никол отключва, казва ѝ, че я разбира, че всички хора допускат грешки и онези стволони клетки наистина са като отговор на най-горещите ѝ молитви.

Но единственото, което ѝ донесе реалността, беше фактът, че всъщност стъпките заглъхваха нагоре по стълбите. Никол я беше заключила отвън.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Шарлот стоеше в тъмнината и се чудеше какво да прави. Не можеше да звънне на звънеца. В случая не ставаше въпрос за разсеяност от страна на приятелката ѝ. Никол много добре знаеше, че тя е отвън. Просто не искаше да я пусне вътре.

Чувствайки се като измет, Шарлот седна на стълбите, обви с ръце коленете си и се загледа в нищото. Преди десет години беше направила фатална грешка. Имаше чувството, че тази вечер я бе направила още по-непростима. Опитвайки се да претегли болката и евентуалната помощ, бе сбъркала в преценката си. Онова, което *не* беше искала да се случи, беше *станало*.

Помисли си да иде на пристанището и да изчака до сутринта тръгването на първия ферибот, но нямаше пари, а ключовете от колата бяха в къщата. Освен това бягството не беше решаване на проблема. Целият ѝ живот бе минал в бягане от една или друга неподходяща връзка. Но Никол не беше неподходяща връзка. Шарлот я обичаше като сестра.

Притеснена, стана от стълбата и тръгна пеша. Ноцта беше прохладна. Все още с тениската и късите панталони, с които беше ходила до Рокланд, усети, че ѝ става студено, макар да отдаваше част от това на тъгата. Тъй като ходенето не ѝ донесе облекчение, ускори крачки.

Пет минути по-късно обаче отново седна встрани от пътя. Нямаше работа при Лео. Не заслужаваше утеха. Ала никога не се беше чувствала толкова самотна. Дори през годините, когато не се виждаше с Никол, беше сигурна, че семейство Лили са там и може да разчита както на емоционалната, така и на материалната им подкрепа. Но вече не. Загубата беше непоносима.

Не беше сигурна, че Лео ще я разбере. Но нямаше къде другаде да отиде.

Вървеше все по-бързо, сякаш се опитваше да избяга от неизпитваната досега тъга. Беше толкова разсеяна, че не забеляза

изронения път, докато не се спъна в познатия, отъпкан коловоз. Отскочи встрани, закуцука и забави ход, почти зарадвана от внезапната болка. Щом стигна завоя към къщата на Коул, затича по прашната алея, насилвайки се безмилостно. Не забелязваше сенките на билките, не усещаше аромата на цветята, дори не чуваше непрестанното монотонно плискане на вълните.

Спусна се направо към къщата, изкачи тичешком стъпалата и се облегна на вратата. Задъхана, подпря потното си чело, дланите и тялото си в хладното дърво. Отдръпна се и погледна часовника си. Беше два и десет. Вътре беше тихо.

Не биваше да идва. Но не можеше и да си тръгне. Беше ѝ студено, цялата трепереше и това нямаше нищо общо с психическото ѝ състояние.

С леко движение на ръката почука и се послуша за някакъв звук отвътре. Не се чуваше нищо, затова опита отново. Този път Мечо изляя някъде иззад къщата. Почука пак, все така тихо. Лаят се чу по-близо.

Когато вратата се отвори, почти залитна напред. Успя да запази равновесие, изправи се и видя, че косата на Лео е разрошена, но не изглеждаше сънен. Беше бос, но облечен в тениска и дънки.

Сигурно приличаше на луда със спускащите се по раменете заплетени кичури и безизразното си лице, защото той се вторачи в нея мълчаливо, преди да я дръпне навътре и да прошепне уплашено:

— Господи...

Веднага щом вратата хлопна, тя се подпря на нея. Миг по-късно краката ѝ отмаляха и се свлече на пода. Притисна длани към очите си и избухна в ридания. Неспособна да ги овладее, те излизаха на тласъци, сякаш разкъсваха гърдите ѝ. Покрусена, притисна лице към коленете му и покри главата си с ръце.

Неочаквано усети пръстите му върху врата си.

— Какво е станало? — попита той.

Този допир ѝ беше достатъчен. Нещо в нея се скъса и тя изля цялата насъбрала се в душата ѝ горчивина. Думите излизаха накъсани, но и те като сълзите ѝ продължаваха да напират. Разказваше му съкровени лични неща за себе си, за Джулиан, за детето, за Никол.

Той не каза нищо, само я слушаше. Когато тя вече не можеше да намери думи, ѝ помогна да се изправи, преведе я през тъмната къща и я сложи в леглото.

Шарлот се събуди с усещането за приятна топлина и ударите на нечие сърце до ухото си, с мъжка ръка, прегърнала я през гърба. Не смееше да помръдне, само отвори очи. В стаята цареше мрак. Миг покъсно забеляза лъч светлина, който се процеждаше през цепката между двете завеси, и след като очите ѝ привикнаха, осъзна къде се намира. Приседна припряно, придърпа завивката към себе си, въпреки че беше напълно облечена, и се огледа наоколо. Лео се беше облегал на таблата на леглото, подложил възглавница зад гърба си. Гърдите му бяха голи, но все още беше с дънките. Ръката, която я бе обгръщала, лежеше отпусната върху чаршафа, другата бе пъхнал зад главата си. Очите му, отразяващи провиращата се между пердетата слънчева светлина, бяха насочени към нея.

Внезапно всичко се върна в паметта ѝ — разправията с Никол, идването ѝ тук, плачливата ѝ изповед. Остана поразена.

— Боже мой! — прошепна задъхано, мислейки за Никол, която беше съкрушена, за Джулиан, който щеше да я прокълне, и накрая, с нарастващ ужас, за Лео. — Не мога да повярвам, че ти разказах всичко!

— Защо пък не? — спокойно попита той.

— Беше нещо много лично. Оказва се, че съм я предала отново.

— Мислиш, че ще кажа на някого?

— Не знам. Ще го направиш ли?

Лео я изгледа още веднъж продължително, вече не толкова спокоен, ако можеше да се съди по стегнатата му челюст. Бе започнала да се опасява, че го е обидила, когато той стана от леглото и дръпна завесите. Щеше да продължи да го наблюдава, ако не бе огледал стаята вече на дневна светлина, подканяйки я да направи същото.

Спалнята се оказа истинска изненада. От външния вид на къщата би следвало да се очаква нещо занемарено, но не виждаше нищо подобно. Широкото легло беше черно, стените — бели, а килимът — комбинация от двете. От френските прозорци се откриваше прекрасна гледка към океана, освен това имаше масивен вграден гардероб и картини от пода до тавана. Мечо се бе изтегнал до една от стените, на която беше окачен огромен плосък телевизор.

Ако някога това бе била спалнята на Сесили, очевидно вече не беше. Всичко тук говореше за мъжественост и определено принадлежеше на Лео. Вещите бяха съвсем нови, от най-високо качество — от чаршафите и завивките до килима и произведенията на изкуството. Кое по-скоро повдигаше повече въпроси, отколкото даваше отговори. Съвсем объркана, тя го погледна отново.

— Всички си имаме тайни — тъжно каза той и отвори френските прозорци. Когато приближи до него, той я поведе по облицован с дъски док към добре поддържана плажна ивица, после към дълъг кей, вдаден в океана. В края му с прибрани платна бе закотвена елегантна яхта от фибростъкло и тиково дърво.

В съзнанието ѝ звънна камбанка. Това беше призрачната лодка, която беше видяла първата сутрин след пристигането си на острова.

— Твоя ли е? — попита, слисана.

Той кимна. Ала вместо да злорадства, изглеждаше по-скоро притеснен. Когато го попита само с поглед защо, той я накара да се обърне назад и да погледне къщата.

Шарлот види въздух и го изпусна шумно, убедена, че това не можеше да бъде същата съборетина, за поправката на която бе помагала. Не, онази беше стара, а тази тук съвсем нова. Онази беше покрита с лющещ се кафява боя, а тази беше артистично облицована с камъни с цвят на пясък. Предишната приличаше на кутийка на два етажа, а новата беше едноетажна, с висок остъклен таван, през който се виждаше небето, и допълнителна пристройка, уютно сгъшена между дърветата, сякаш беше част от гората.

О, не, беше същата къща. На най-високата част от покрива все още се извисяваше куполът, променен до неузнаваемост откъм страната на океана.

— Кога...? — подхвана тя, но млъкна, защото не знаеше откъде да започне.

— Тази година.

— Сам ли го направи?

— Помогнаха ми.

— Кои?

— Местните.

— Те знаят за това? — Къщата се намираше в най-отдалечения край на острова, откъдето рядко минаваха хора.

— Някои от тях.

Шарлот не можеше да откъсне очи от къщата, но загадъчната нотка, прокраднала се в гласа му, я накара да го погледне. Той дъвчеше вътрешната страна на бузата си и изглеждаше изнервен, което, естествено, я накара отново да си зададе въпроса откъде бе взел парите. Първата ѝ мисъл беше, че е закоравял крадец, което ѝ се струваше логично, след като отказваше да продава билките и подправките на Сесили. Но също като къщата, този човек не беше това, което изглеждаше. Търговия с вътрешна информация?

Най-сетне трябваше да си изясни, макар и с известно неудобство.

— Материалите, работата... как си ги платил?

В погледа, който ѝ отправи, имаше нещо, което тя определи като страх, и сигурно щеше да попита и за *това*, ако то постепенно не беше изчезнало. Някак примирено той прекоси обратно дългия кей и се отправи през пясъка към някаква стая отдясно. Не се наложи да ѝ направи знак да го последва. Обзета от нетърпение да разбере всичко, Шарлот бързаше зад него.

Също като в спалнята, стената към океана и тук беше цялата остъклена и откриваше такава изумителна гледка, че Шарлот не успя да види нищо друго, докато Лео не отвори една от вратите. И тогава погледът ѝ се закова върху него. Отново бе започнал да дъвче вътрешната страна на бузата си, видимо притеснен. Но кимна с глава, подканяйки я да влезе.

Въпреки дебелия сянка, хвърляна от дърветата, в помещението откъм изток влизаше достатъчно слънчева светлина, която разкри пред очите ѝ безкрайни лавици, отрупани с огромно разнообразие от книги. Рафтове липсваха само на мястото, където беше поставена голяма машина. Тя съвместяваше едновременно принтер, ксерокс и скенер. В средата на стаята бе поставено огромно бюро. Също като останалите мебели, и то беше направено от черешово дърво. Върху него имаше компютър с широк плосък екран, около който бяха натрупани купчини листове. „Това е работно място“, отбеляза мислено тя и се обърна, озадачена, към Лео.

Той беше пъхнал ръце в джобовете си. Дънките обгръщаха плътно бедрата му, мускулестите гърди бяха открити, но раменете му изглеждаха отпуснати. С очевидно неудобство кимна с глава към един от рафтовете.

Шарлот проследи жеста му. Огромното количество книги не я изненада, тъй като вече ѝ беше казал, че е любител на четенето. Когато приближи обаче, вниманието ѝ беше привлечено от познато заглавие. Издърпа едно от трите издания, които всъщност се оказаха шест, ако се брояха онези, които, оглеждайки се наоколо с изумление, забеляза върху копирната машина. Погледът ѝ бързо обходи дългата лавица и забеляза още три с надпис „Сол“, които обаче се различаваха по меките си корици.

Само че „Сол“ не се продаваше с меки корици, или поне все още не, освен може би по летищата.

Обзета от нарастващо любопитство, измъкна една, после следващата. Кориците им бяха с различно оформление, сякаш някой се опитваше да реши кое е най-сполучливото.

Някой?

Той не заговори, не се усмихна, не показа нито следа от вълнение.

Опитвайки се да смели очевидното, тя сложи ръка върху главата си.

— Самостоятелно публикуване. Самостоятелно представяне.

— Не е кой знае каква наука.

Все още неспособна да повярва, погледна книгата, после отново към него.

— *Ти* си писал това?

По лицето му плъзна червенина.

— Толкова невероятно ли ти се струва?

— Да! Според местните хора си само един размирник, който стреля по чайките за развлечение. — Подозрението ѝ се засили. — Нищо от това не е истина, нали? Те просто са се опитвали да те предпазят. — Това породя нова мисъл: — Значи всички знаят?

— Повечето. Момчето, което кара пощенската лодка, ме видя, когато получавах пратката от книги и пакети. А той е местният клюкар.

— Защо пък в пратки?

— Имам пощенска кутия в Портланд.

— Така никой не би могъл да те проследи дотук.

— Не искам публичност.

— Като тази, която би могла да ни донесе нашата готварска книга?

Лео изкриви лице в кисела гримаса.

— Изглежда така, сякаш съм изгубил *тази* битка.

Шарлот усети внезапна болка.

— Изглежда, аз също. Никол вече едва ли ще ми позволи да я изпитам. — Но не можеше да мисли за това сега, когато Лео Коул се разкриваше пред нея. Усетила топлината на Мечо в краката си, допря ръка върху главата му, за да запази равновесие. — Ти си написал най-горещия бестселър на годината и никой не знае за това. Направо умопомрачително!

Той не каза нищо. Изглежда, не го намираще за умопомрачително. Очевидно се чувстваше смътно заплашен сега, когато тя знаеше тайната му.

— Издателят ти знае ли истинското ти име?

Мъжът поклати глава.

— Всичко става чрез адвокат в Бостън.

— Дори телефонните разговори?

— Те също.

Шарлот смръщи лице.

— И не искаш дори малка част от славата?

— Не.

Е, поне в това отношение със сигурност знаеше какво иска. Тя разгъна като ветрило трите различни издания и ги протегна към него.

— На кое се спря?

— Все още не съм избрал. Тиражът с твърди корици върви добре, затова тези ще трябва да почака малко. А на теб кое ти хареса?

Не ѝ се налагаше да ги разглежда отново.

— Синьото — отвърна тя. Представяваше стилизирана морска гледка с лодка, макар да не можеше да прецени дали беше при изгрев, или по залез, което само усилваше трогателното впечатление. Остави книгата обратно на полицата и се обърна към Лео, озадачена. — Откъде научи как се прави?

— Не съм работил върху дизайна. Той е дело на издателя.

— Не, имах предвид как се пише книга. Аз буквално агонизирам върху статия от дванайсетина страници, а „Сол“ е от четиристотин осемдесет и три.

Устните му се раздвижиха, но не в усмивка.

— Много точно си спомняш.

— О, да — уверено каза Шарлот. — Сюжетът ми допадна толкова, че когато започнах да се притеснявам как ще свърши, не се съдържах и прегледах края. Определено не ми хареса. Все още не съм я дочела.

— Ядоса ли се?

— Много. Първо докосна най-съкровените струни на душата ми, после ги разкъса и ги захвърли. Обичам историите да завършват щастливо. Реалният живот е достатъчно жесток. — Отново се сети за Никол. Отпъди натрапчивата мисъл и се приближи до бюрото. Някои от бележките там бяха напечатани, други написани на ръка. Една от купчините беше от листове, които приличаха на писма.

— От почитатели, предполагам?

Той кимна.

Погледна го със страхопочитание. В следващия момент очите ѝ се спряха върху монитора на компютъра.

— Продължение? — възкликна ентузиазирано, очаквайки щастлив край.

— Не. Със „Сол“ приключих окончателно.

— Значи това тук е нещо съвсем ново? — попита Шарлот и погледна заглавието. То гласеше: *Следващата книга*.

Лео пъкна ръцете си още по-дълбоко в джобовете.

— Нещо не върви.

— Защо?

Той повдигна рамене.

— „Сол“ буквално се написа сама. Вероятно съм се разсеял, докато рекламирах първата си книга в интернет. Нали знаеш, това отнема доста време.

— Но ти нямаш нужда от много сън — напомни собствените му думи тя.

— Тук въпросът не е в съня, а по-скоро в страха.

— Страх от какво?

— Ами че тази, втората, може да се окаже провал.

— Какво мисли издателят ти? — кимна към работното заглавие Шарлот.

— Нищо. Все още не съм му продал правата.

— Може ли да я прочета? — Мили Боже, Никол щеше да бъде сразена.

— Не.

— Защо не?

— Защото не струва пукната пара. Струва ми се, че „Сол“ трябва да бъде първата и последната.

— Но ти притежаваш специален талант.

— Както повечето хора. Те просто не знаят какво да правят с него. Аз поне това успях да разбера. — Притеснен, той продължи: — И това не е единственият ми страх. Има и други.

— Какви?

— Успехът. Почитателите, блогърите, медиите. Те всички искат част от теб и колкото повече успяваш, толкова по-взискателни стават. Няма да напусна острова, за да правя онова, което обикновено правят писателите.

Колкото и малко да го познаваше, Шарлот можеше да го разбере. Той ревниво пазеше личното си пространство.

Всъщност точно затова го харесваше толкова, колкото и изненадваща да ѝ се стори тази мисъл. Опитваше се да я осмисли, когато той се обади отново:

— Какво се замисли?

Вече напълно объркана, тя се опитваше да реши. Отново погали кучето и каза:

— Ти си написал „Сол“. Не съм сигурна, че това ми харесва.

— Защо?

— Не знам. — Беше объркана и не искаше да се замесва.

— А би трябвало да те накара да ме харесваш още повече. Аз съм заможен човек.

Абсурдността на заявлението му я накара да изсумти презрително.

— Парите не означават нищо за мен. Всъщност точно това ме плаши до смърт.

— Защото ми завиждаш.

— За какво?

— За успеха.

— Няма начин. Не мога да сравнявам моята работа с твоята. При мен всяка поръчка е различна. Налага ми се да посещавам различни места и да разговарям с различни хора. Никога не съм искала да напиша книга. — Сети се за готварската и допълни: — Поне не роман.

— Тогава какво те плаши?

Шарлот се опитваше да разбере. Онова, което ѝ допаднаше в Лео, беше, че бе доволен от живота си, че привързаността му към острова беше изключителна. Имаше бъдеще навсякъде по света, но нямаше намерение да ходи никъде. Корените му бяха тук. А те даваха някаква сигурност. Когато беше с него в малкото му кътче на тясната, отдалечена част на Куинипиг, тя се чувстваше в безопасност.

Как се съчетаваше това със световната известност? Как се съчетаваше с бъдещето? Нямаше представа.

Затова каза само:

— Харесвах живота ти, когато беше по-простичък. Реалният свят е сложно нещо. Твоят е свързан със земята. Или поне така си мислех. — Подтиквана от нуждата да стъпи на по-здрава почва, попита: — Защо ми каза всичко това?

Той дори не примигна.

— Аз знам за теб и Джулиан. Ти се притесняваше, че ще издам тайната ти. Е, сега ти разкрих моята. Нещо като гаранция, нали?

Гаранция. Шарлот не беше сигурна дали изобщо съществува подобно нещо. Животът си правеше каквото си иска, независимо дали имаш гаранции, или не. Например в ситуацията с Никол. Ако Джулиан се беше разболял от някоя друга болест, всичко това нямаше да се случи. А че ще страда именно от множествена склероза, че нито едно лечение няма да му подейства и че може да има проблеми с отхвърлянето на чужди клетки — това не би могла да си помисли дори след милион години.

И все пак не можеше да мисли за нищо друго, докато се връщаше към къщата на Никол. Лео ѝ бе предложил да я закара, но в главата ѝ се въртяха прекалено много неизвестни. Имаше нужда от разтоварване. Имаше нужда от физическо усилие. И от свеж въздух. От разстояние между нейния живот и неговия.

Но това не вършеше работа. Спомни си какво ѝ беше отговорил, когато го бе попитала дали може да каже на Никол за „Сол“.

Беше ѝ дал съгласието си с едно повдигане на раменете и с думите:

— Ти имаш нещо за нея. Тя няма да каже на никого.

— Дотам ли трябва да опира всичко? — тъжно бе отбелязала Шарлот. — Да държиш някого с нещо?

— И на мен не ми харесва, но животът никога не е такъв, какъвто го искаме.

Зачуди се дали не се опитваше да се подготви за заминаването ѝ, което още веднъж я накара да се запита какви точно бяха взаимоотношенията им. Не знаеше. Както не знаеше какви ѝ се искаше да бъдат.

Неизбежно обаче, докато приближаваше къщата, Никол постепенно изместваше Лео от съзнанието ѝ. Пред нея стояха за разрешаване неотложни въпроси, първият от които беше как да влезе вътре. Вратите сигурно още бяха заключени, а Никол нямаше да ѝ отвори, колкото и да звънеше на звънеца. Очакваше да намери багажа си изхвърлен на стълбите.

Но да, от друга страна, имаше сигурна застраховка срещу това. Не можеше да допусне в никакъв случай, че Никол е толкова сърдита, че да се откаже от онези стволони клетки.

На стълбището нямаше никакви куфари, а вратата беше отворена. Обзета от любопитство, Шарлот се промъкна вътре. Долови аромат на кафе и закопня за една чаша, но не смяташе, че има право да си сипе сама. Допускаше, че Никол е отключила само за да ѝ даде възможност да си събере нещата. Не беше сигурна дали все още е добре дошла в този дом.

Никол седеше в големия салон. Не стана, дори не се обърна, въпреки че със сигурност я бе чула да влиза. Иззад облегалката на дивана се виждаше само горната част на изрусената ѝ несресана коса. Беше с лице към отворения френски прозорец, през който заедно със свежия въздух нахлуваше и плискането на пенливите вълни.

Шарлот се приближи само толкова, колкото да попадне в периферното ѝ зрение, и от гледката сърцето ѝ се сви. Приятелката ѝ се беше свила на кълбо върху дивана с подвити под нея крака, с плътно притиснати към тялото лакти и напрегнат профил.

— Съжалявам — каза Шарлот със свито гърло. — Ако можех да изтрия онази нощ, щях да го направя. Тя не означаваше нищо.

— Иска ми се да не е било така — измърмори Никол. — Тогава поне един от нас щеше да извлече полза.

„Кое то все още може да се случи“, мислено отбеляза Шарлот.

— Стволовите клетки са ваши. Кажете само една дума и ще накарам да ги изпратят.

Никол не откликна на предложението. Само вдигна чашата, отпи от кафето и отново я отпусна в скута си. После с известно любопитство, но разсеяно, попита:

— Защо се съгласи да ми помагаш за готварската книга? Да не би да си искала да разбера?

— Господи, не. Приех именно защото бях сигурна, че няма да се случи. Може би съм се надявала, че ако ти помогна, по някакъв начин ще компенсирам онова, което сторих някога.

— Нищо не може да извини постъпката ти.

— Сигурно. Кажете ми какво искате да направя. Ако искате, ще си замина веднага.

Никол се обърна само толкова, колкото да се предположи, че би могла да вижда другата, без дори да поглежда към нея.

— И да те оставя да се измъкнеш? Не. В момента трябва да мисля единствено за себе си. Тази книга е моето бъдеще. Ти се съгласи да ми помогнеш. Длъжна си ми.

— Така е — Шарлот беше уверена, че за нея би било много по-лесно да си тръгне, но си даваше сметка, че за пръв път бягството не е решение. — Ще направя, каквото е нужно. — Последва мълчание, но след като Никол само отпи отново от кафето, попита тихо: — Каза ли на Джулиан?

— Не.

Това я озадачи. Наличието на подходящи стволови клетки беше основание да му позвъни веднага. Колкото до изневярата... Предишната Никол би била толкова разярена, че би му крещяла в продължение поне на един час.

Но тази Никол на дивана изглеждаше съвсем различна. Тази Никол беше сломена. Но можеше да се контролира по-добре.

— Казах на майка ми — заяви с леден глас тя. — Не, не за теб, само за множествената склероза на Джулиан. Така че от всичко имаше поне една полза. Скоро ще дойде.

Шарлот обичаше Анджи и искаше да е тук заради приятелката си. Но да се изправи лице в лице с нея? Да, нямаше да е лесно.

Тогаваша Никол най-после се обърна и даде воля на емоциите си:

— Можеш да се обзаложиш, че ти предстоят трудни времена. Но не ме е грижа. Ще се чувстваш гузна всеки път, когато я погледнеш. Надявам се, че това ще те кара да страдаш.

Но не страданието, а омразата беше онова, което плашеше Шарлот. Това беше нещо ново за Никол. И мисълта, че причината беше у нея, я тормозеше повече от всичко останало.

— Но ти също ще си принудена да ме гледаш — каза почитателно. — Сигурна ли си, че го искаш?

Тя кимна бавно и продължително.

— Искам да издам книгата си. Впрочем, ако си въобразяваш, че можеш да избягаш с онези стволони клетки, много се лъжеш. Джулиан ще тръгне след теб. — Замълча за малко, после продължи, объркана: — Винаги ли си го желала?

— Никога не съм го искала.

— От завист ли го направи? Ти си нямаше никого и понеже не искаше и аз да имам, си направила каквото можеш, за да съсипееш брака ми.

— Ако целта ми е била такава — възрази Шарлот, — щях да ти го кажа много, много отдавна. Знам, че се опитваш да си обясниш защо се е случило, но вече ти разкрих всичко. Бях самотна, пих много, а Джулиан си даваше сметка, че е с мен точно толкова, колкото и аз, че съм с него.

Очите на Никол бяха студени.

— Но не изричаше моето име, докато правеше любов с теб, нали?

— Не сме правили любов. Беше по-скоро животински акт.

Никол отново се загледа в океана. После се стегна и каза:

— Беше у Лео, нали?

— Не знаех къде другаде да отида. Впрочем — подметна Шарлот, защото не можеше да остави недвусмисления намек да мине покрай нея — там нямаше животински акт. Бях разстроена, а той се отнесе към мен като към приятел.

— Каза ли му?

Искаше й се да излъже, но това само щеше да засили чувството й за вина.

— Да.

Никол й отправи ужасен поглед, затова се оправда бързо:

— Той няма да каже на никого.

— Откъде си толкова сигурна?

— Каза ми нещо лично, което не иска да се разчува. Ако спомене дори дума за теб, ще го разкрия пред целия свят.

— И си въобразяваш, че на света му пука за Лео Коул? — презрително я сръза Никол.

В друга ситуация Шарлот сигурно щеше да реагира остро. Но сега нямаше смисъл да се противопоставя, защото без друго се движеше върху тънък лед. Изчака, докато Никол се отпусне отново върху дивана, и заяви уверено:

— Този път да.

— Сериозно? На целия свят?

— Той е написал „Сол“.

Никол отново изсумтя.

— Аха. А пък аз съм Лейди Гага.

— Видях кабинета му. Видях и книгите с меки корици, които няма да излязат скоро. Бях точно толкова скептична, колкото и ти. Но си помисли само! — възкликна, неспособна да прикрие вълнението в гласа си. — Той е идеалният човек, който би могъл да опише живота на един остров.

— И да уважава жените?

— Лошите неща, които се говорят за него, са само слухове. Лео не е такъв човек.

— Така твърди той, а мъжете често лъжат. — Още един студен поглед. — И двете сме наясно с това.

И отново Шарлот нямаше как да отмине хапливата забележка.

— Джулиан лъгал ли те е някога? — попита с известно отегчение. Беше започнала да долавя самосъжаление, което винаги я беше отвращавало. — Питала ли си го някога дали е спал с мен? Задавала ли си му въпроса дали изобщо ме харесва?

— Да. Веднага след като ви запознах. Ти беше най-добрата ми приятелка и отчаяно исках да му се харесаш. — Забелязала, че Шарлот има намерение да я прекъсне, продължи рязко: — Той не искаше да те викам за книгата. Беше против дори да прекараш лятото тук с мен. Сега се съмнявам, че изобщо е одобрявал приятелството ми с теб.

— Точно това се опитвах да ти кажа — настоя Шарлот в отчаян опит да обърне спора. — В случилото се между нас нямаше нищо

лично. Беше само еднократна проява на безразсъдство.

— Което не го оправдава.

Какво друго можеше да направи, освен да се върне отново към причината за гръмотевичната буря?

— Длъжна си да му кажеш за стволите клетки.

— Не съм длъжна да правя нищо.

— Е, добре. Права си. Сама каза, че съществува риск да умре. Използването именно на тези може да го сведе до минимум.

— Ако са съвместими.

— Вероятността е наполовина, като се има предвид, че той е бащата.

— Сигурна ли си?

Внезапно Шарлот се почувства крайно изтощена.

— О, за бога! Ако се съмняваш, можеш да направиш ДНК тест. Наистина, Никол, допускаш ли, че бих те излъгала за нещо, което може да бъде доказано толкова лесно? — Тя щракна с пръсти. — В банката, в която ги оставих, правят тези изследвания преди замразяването. Сравни резултатите с тези на Джулиан и ще си получиш доказателството.

Никол седеше мълчаливо. Въпреки че кафето ѝ сигурно отдавна беше изстинало, продължаваше да отпива от него. Шарлот си даде сметка, че в момента се опитва да си представи неща, които тя самата виждаше толкова ясно, колкото приятелката ѝ никога не би могла. Но не беше допускала също така, че ще успее да създаде толкова успешен блог. Само че това беше различно. Беше свързано с емоции. Може би тези четири години, през които принудително бе пазила една тайна, ѝ бяха дали някаква вътрешна сила.

Изчака, въпреки че я измъчваха още много въпроси. Накрая наруши мълчанието, като попита тихо:

— Какво ще правим сега?

Никол я погледна.

— Сега?

— Сигурна съм, че не искаш просто да си играем на думи. Накъде ще поемем от тук нататък? Ще си наема стая в града, ако това ще те успокои. Кажи ми какво очакваш от мен.

Другата помълча още известно време, преди да каже:

— Остани тук. Къщата е достатъчно голяма за двете ни. Днес е четвърти. Прави каквото искаш през деня, но довечера трябва да отидем заедно на барбекюто.

— Заедно? — учудено възкликна Шарлот.

Никол остана все така студена.

— На мен ми е точно толкова неприятно, колкото и на теб, но трябва да се преструваме, че всичко е наред. Не искам у никого да остане съмнение, че книгата ще види бял свят. Налага се да се преструваме, че сме екип.

— Ще се справиш ли?

— С лекота. Бива ме да разигравам театър. Правих го в продължение на цели четири години.

Откакто бяха поставили диагнозата на Джулиан.

— Виж, Никол, колкото до стволите клетки...

— Сецаш ли се понякога за нея? — прекъсна я другата глухо, отърсила се за момент от безразличието си. — Питаш ли се как изглежда?

Детето.

— Опитвам се да не мисля за това.

— Ти си нейна майка.

— Само биологична.

— Все някога трябва да ти е минавало през ума.

— Отказах се от това право, когато подписах документите за осиновяване.

— Ами ако Джулиан иска да разбере нещо?

Шарлот трябваше да се досети докъде ще доведе това. Естествено беше приятелката ѝ да се тревожи. Внезапно самата тя бе обзета от безпокойство.

— Надявам се да не го направи.

— Защо?

— Дъщеря ни си има свой живот.

— Ами ако тя го поиска един ден?

— Сега е едва на девет. Твърде малка е. Впрочем дали наистина той би проявил интерес? Не е искал да забременееш, защото се е страхувал, че няма да може да прави нещата, които се очакват от един баща.

— Различно е. Детето е вече родено. Неговото име ли вписа в акта за раждане?

— Не. Казах, че не знам кой е бащата.

— Запази ли нещо от нея... Шапчица или одеялце?

Шарлот поклати глава.

— Само стволите клетки. Длъжна си да кажеш на Джулиан. Това е смисълът на ада, през който минаваме в момента.

Но Никол се беше изправила.

— Искам да си взема един душ. Чувствам се омърсена. Опитай се да направиш интервю с Роуз Мейс. Нейната зелена салата може да свърши работа в някое меню. Не забравяй да запишеш рецептата. И непременно провери съставките. Да видим какво е свършил скъпоценният ти Лео този път.

— Лео не е...

— Ще се срещнем в шест. Ще отидем на барбекюто, когато купонът е в разгара си.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Шарлот отиде с джипа си до къщата на Мейс, но около изключително жизнената и енергична за седемдесет и петте си години Роуз тичаха толкова много деца и внуци, че почти не успяха да поговорят. Свари я обаче точно докато приготвяше прочутата си зелена салата, така че се възползва от възможността да препише рецептата, докато листчето беше на масата. Наблюдаваше много внимателно как жената смесва дресинга и се чудеше дали и тя беше една от онези, които предпочитаха потайността от прекомерен страх от Сесили. Дори да беше така, някой сигурно ѝ беше казал, че в споделянето на опита ѝ няма нищо лошо, защото специално подчерта, че използваното синапено семе е от нейните растения, а всички останали съставки са екологични и пресни.

В желанието си да реабилитира Лео, Шарлот се върна в къщата, но я намери празна. Лаптопът на Никол също липсваше, вероятно занесен някъде, където би могла да работи, без да я вижда. Макар това леко да я обиди, част от нея изпита облекчение. Щяха да отидат заедно на барбекюто. Засега това стигаше.

Направи си сандвич с шунка, измъкна пъхнатия под възглавницата на дивана екземпляр на „Сол“ и го занесе на бюрото. Този път четенето беше съвсем различно изживяване. След като вече знаеше края, напрежението беше изчезнало. От друга страна, познаваше автора, затова се замисли върху прозата и речника и погледна на сюжета от гледната точка на неговия живот. На няколко пъти се спираше, за да свърже някой израз или случка с онова, което знаеше за него. Но това само повдигаше още повече въпроси.

Въпреки това краят я разплака. Героите бяха така добре описани, че можеше да изпита чувствата им и болката от раздялата. Без съмнение след обрата, настъпил в живота ѝ през последните двайсет и четири часа, беше станала свръхчувствителна. И беше започнала да приема романа прекалено лично.

Плака толкова дълго, че накрая заспа направо на шезлонга, събуди се късно следобед и установи, че духа вятър, а Лео не е до нея, за да я стопли. И че или течението бе затворило плъзгащите крила на френския прозорец, което беше малко вероятно, или Никол се беше прибрала. Уплашена, че отново е заключена отвън, натисна вратата, но тя се отвори с лекота.

Никол бе сложила лаптопа върху кухненската маса. Шарлот щеше да я попита как е, ако тя не печаташе съсредоточено, отбягвайки я преднамерено. Не пожела да разговарят и докато пътуваха към града. Когато ѝ направи комплимент за новата червена блуза без ръкави, украсена с дантела, само кимна с глава. Същото направи и щом я попита дали е пуснала нещо ново в блога.

Тишината беше толкова необичайна, толкова многозначителна и тъжна, че ѝ се прииска да се разплаче отново. След като паркираха колата и се смесиха с тълпата около църквата, Никол забеляза свои приятели и отправяйки ѝ високомерна усмивка, тръгна към тях.

Шарлот предвидливо бе взела фотоапарата. В случай, че на Никол ѝ хрумнеше да включи и фотографии от местни събития, снима всичко наоколо. Големи грилове опасваха поляната и предлагаха хотдог, хамбургери и печени пилета. Върху дългите маси, застлани със задължителните червено-бели мушамы, бяха подредени подноси с кифлички, купички с пържени картопки и всякакви сладкиши. Особен интерес за нея представляваха наредените отстриани дъски, на които щяха да бъдат изписани отделните рецепти. Имаше различни предястия със спагети и с пресни зеленчуци. Зелевата салата на Мейс беше само една от няколкото предлагани. Имаше и различни бобови яхнии с и без месо.

Тя засне всичко. Снима групите, насядали върху одеяла, проснати на поляната, и други, пълнещи за пореден път чашите си със сода или бира. Не пропусна и шумната тълпа деца, които играеха на гоненица.

С напредването на времето стана прекалено тъмно за снимки. Замисли се какво да си вземе за ядене и се огледа за компания, към която може да се присъедини, когато забеляза Лео. Облечен в карирана риза и дънки, беше приседнал върху ниска метална ограда в най-отдалечения край на поляната. Надвисналите дървета биха могли да го скрият с продълговатите си сенки, ако не бе заседнал трайно в

съзнанието ѝ. Седеше, подпрял крака на долното желязо, с лакти върху коленете си.

Тя си пое дълбоко въздух за първи път, откакто беше напуснала къщата му сутринта, и реши, че той също не беше ял. Напълни една чиния с достатъчно храна за двама и прекоси поляната. Постави я върху плоска колона до него и го прегърна през раменете.

Усмивката му беше едва забележима, но толкова топла, че дъхът ѝ секна. Целуна я нежно и като се отдръпна, тя отбеляза:

— Ти дойде.

— Обикновено не ходя на такива мероприятия.

Вече го беше разбрала. Дори тук стоеше самотен.

— Защо направи изключение днес?

— Исках да те видя.

Из тялото ѝ се разля топлина, нещо заседна в гърлото ѝ и ѝ попречи да отговори.

Усмивката му изчезна.

— Как върви?

Разправията ѝ с Никол. За тези няколко кратки секунди я беше забравила.

— Горе-долу.

— Чувстваш се неловко?

— Много.

— Ако не те иска в дома си, винаги можеш да дойдеш при мен.

Сигурно би ѝ харесало, но се беше зарекла да не бяга отново.

— Майка ѝ пристига. Искам да съм там, за да помагам.

— Очакваш ли проблеми с нея?

— Не е изключено. Не знае за Джулиан и мен, но неизбежно ще научи. Няма начин Никол да не ѝ каже. — Отмести чинията, настани се на оградата до него и го стрелна с мрачен поглед. — Не оттегляй поканата си. Може да ми се наложи да се възползвам.

Той погледна сандвича, който му подаваше.

— Помисли ли си за другото?

— За кое друго? — не го разбра тя.

Лео я гледаше, смутен.

— За книгите.

Шарлот сдъвка хапката си, преглътна и отвърна:

— Дочетох я днес следобед. Страхотна е.

— Нямах предвид конкретно книгата. Питам приемаш ли ме като писател.

— Опитвам се да не мисля за това.

— Защото е прекалено сложно?

Тя кимна.

— В момента имам нужда от нещо по-простичко. И от приятелство.

И секс, казваха тъмносините му очи. *Отдаване*, отвърщаха нейните. Усещаше го дори тук, докато седяха на оградата, допрели бедрата си. Косата му изглеждаше така, сякаш беше ресана, преди да задуха вятърът, линията на носа, скулите и челюстта се открояваха ясно. Не беше красив в класическия смисъл на думата, въпреки че нещо в него крещеше, че е истински мъж. Поне за нея.

Докато дояждаше сандвича, той огледа събралата се на поляната тълпа.

— Хората гледат, нали знаеш.

— Учудвам се, че не са се насъбрали около теб.

— Наясно са, че ако го направят, веднага ще си тръгна. — Взе с пръсти няколко пържени картофа. — Близостта ти с мен може да съсипе репутацията ти.

Тя се разсмя.

— Съжалявам, но от нея отдавна не е останало нищо.

Не заговориха отново, докато и последният картоф, и последното зърно боб, и последната хапка от салатата не бяха изядени. Той ѝ подаде бирата си, за да допие последната глътка, и отбеляза:

— Тя идва към нас.

Шарлот едва не се задави и изтри уста с опакото на ръката си.

— Никол? — попита шепнешком, при което Лео само кимна. — Ядосана ли е?

Той отново поклати глава и едва тогава тя се осмели да се огледа.

За неопитно око Никол изглеждаше зашеметяващо. Краищата на изрусената ѝ коса бяха завити към добре очертаните скули, червената ѝ блуза беше маркова, белите панталони очертаваха стройните ѝ бедра. Дори в падащия мрак тя сияеше. Никой, освен Шарлот не виждаше зад външния блясък тъмните кръгове под очите ѝ. Никой, освен Шарлот не можеше да надникне в зелените им дълбини и да съзре там разяждащата я болка.

Сега бяха обърнати към Лео.

— Шарлот ми каза, че вие сте Крис Молдън — подхвана любезно.

Той едва забележимо повдигна рамене.

— Значи „Сол“, а? — продължаваше тя. — Откъде взехте името?

— Океанът е солен. Моряците. Сълзите. — Дотук нищо ново. Беше давал подобни отговори в десетки интернет форуми.

— Не — отрязва Никол. — Имах предвид името Крис Молдън.

— От телефонния указател.

— В един от форумите споменавате, че името е на реален човек.

— Така е. Просто не е моето.

— От указателя на Куинипиг?

Шарлот беше сигурна, че щеше да провери.

Но Лео размъти водата пред този ѝ план.

— В библиотеката могат да се намерят телефонни указатели на целия Мейн. Изборът беше съвсем случаен. Не си спомням от кой точно.

Никол тихо изсумтя, което можеше да се приеме или като възхищение, или като раздражение, ако не бе предприела следващата стъпка:

— Чух, че по романа ще правят филм.

Това беше нещо съвсем ново за Шарлот.

Очевидно за Лео също.

— Не знам такова нещо.

— А трябва — заяви тя. — Искам да кажа, как може да се устои на подобна любовна история? Аризона и Мейн... Двамата идват от коренно различни места.

— Всъщност — любезно я поправи Лео — тя е от Тексас.

Шарлот ни най-малко не се съмняваше, че приятелката ѝ много добре знае откъде беше героинята. Просто го изпитваше, при това не много дискретно.

— А майка ѝ? — продължаваше да настъпва Никол. — Изключително тежък характер. Няма начин да не зачетеш чувствата на тази жена.

— Никол! — предупредително, но меко се намеси Шарлот.

Лео беше по-безцеремонен.

— И двамата с вас знаем, че майка ѝ е починала. — Гласът му издаваше предел на търпението. — Не сте длъжна да ми вярвате. Лично на мен ми е все едно.

— Трябва да признаете, че историята е просто абсурдна.

— Както и вашата.

Това, даде си сметка Шарлот, вече беше грубият натурален Лео, който се държеше предизвикателно, когато го предизвикваха, но кой знае защо поведението му изобщо не я притесняваше. По-скоро ѝ харесваше, че говори онова, което чувства, и че тя можеше да се задави с бирата, без да изглежда смешна.

Но Никол се стресна и това бързо я върна в позицията на жена, преживяла наскоро поредица от удари.

— Само че аз не бих могла да опиша своята.

— Нито пък аз своята. — Тъй като не последва коментар, той продължи: — Да кажем, че съм си я измислил.

Никол не отговори. Изглеждайки наранена, тя се обърна към Шарлот:

— Той ще може ли да те закара довечера? Семейство Матюс ме поканиха на кафе след зарята.

— Да, ще го направя с удоволствие — отвърна Лео, преди Шарлот да успее да го попита.

— Е, чудесно — каза Никол, без да се обръща към никого конкретно, завъртя се на токовете си и бавно се отдалечи.

Шарлот скочи от оградата и се затича след нея.

— Добре ли си? — подвижна, улавяйки я за ръката.

Никол се обърна и се вторачи в лицето ѝ.

— Той е жалък. Моята история ли е абсурдна? Да не би аз да съм я измислила? Да не би да съм отговорна за случилото се?

— Ти го провокира, а той само се опита да се защити. Кожата му не е толкова дебела.

— Такива мъже ли харесваш? — Дръпна рязко ръката си и си тръгна.

Шарлот остана загледана в гърба ѝ за минута, изпълнена с жалост към нея, но неспособна да ѝ помогне. Но би могла да бъде полезна поне за Лео. Върна се и се настани между коленете му.

— Съжалявам — каза тихо.

— Недей. Можеше да бъде и по-лошо.

— Помисли си, че ѝ се присмиваш.

— Защото съпругът ѝ е прекарал една нощ с теб преди сватбата им?

— Защото е живяла в неведение за това, а ти знаеш.

— Споменах ли нещо такова? — отбранително каза той.

Тя обви ръка около кръста му.

— Не. Просто се чувства изложена на показ.

— Познавам това чувство — изсумтя Лео.

Шарлот се загледа в лицето му. Мракът правеше чертите му по-резки, което я върна към онази първа нощ в къщата му. Спомни си колко малко знаеше за него тогава и си даде сметка колко много ѝ предстои да научи.

— Коя беше тя? — попита предпазливо. Забелязала неохотата му, продължи насърчително: — В „Сол“ сигурно има нещо автобиографично.

Погледът му се сведе към мястото, където телата им се докосваха, въпреки че в това нямаше нищо сексуално.

— От Тексас ли? — попита, за да го подтикне да започне.

— От Аризона. Каква ирония, нали? — С това Никол се бе опитала да го изпита. — Беше дошла да прекара лятото тук.

— Редовно ли идваше?

Лео поклати отрицателно глава.

— Дойде със семейството си един-единствен път.

— Кога беше това? — попита и в следващия момент усети, че той се предава.

Очите му срещнаха нейните.

— Две години след като се върнах. Живеех в града, работех ту по строежите, ту по различни ремонти, ту всякаква работа. Баща ѝ беше крупен предприемач. Преуспял човек, нали разбираш, изградил цяла империя. През април купи една къща и реши да я преустрои. По-голямата част от работата вършех аз.

В „Сол“ бащата беше банкер, а дъщерята работеше във фирмата, но къщата им също се нуждаеше от ремонт.

— Срещнахме се. Пишихме си. Имахме връзка.

— Как изглеждаше тя?

— Физически? Като Никол. Крехка. Много мило момиче. Съвсем не приличаше на човек, който би могъл да се занимава с финанси.

Всъщност не работеше нищо. — Направи кратка пауза и добави: — Баща ѝ печелеше достатъчно за всички.

— А майка ѝ? Починала ли беше? — Той би могъл да си измисли тази подробност.

— Все едно, че беше. Малко завейна. Вероятно това беше единствената ѝ възможност да се измъкне от железния юмрук на съпруга си. Нали разбираш — собствена територия. Не знаеше какво да прави със себе си, затова само седеше и се печеше на слънце. Двамата братя отскачаха за малко, но най-важните в това семейство бяха бащата и дъщерята.

— На колко години беше?

— На двайсет и седем.

— Не е била малко момиченце.

Лео изглеждаше озадачен.

— Струва ми се, че в известна степен баща ѝ се беше примирил с това. Не се противопоставяше, когато се срещаме през нощта. Не се възпротиви дори когато тя открито му призна, че ме обича. Но да се омъжи за мен и да роди децата ми, беше нещо съвсем различно.

— Тя казвала ли ти е, че е готова за това?

— На мен? Многократно. Мразеше живота си. Ненавиждаше натиска и очакванията към нея. Чувстваше се неловко, че баща ѝ не крие факта, че му е любимка. Казваше, че може да си направи малък офис в центъра на града и да работи за фирмата от тук. Беше сигурна, че ще ѝ бъде по-лесно, ако се измъкне от контрола му. Това щеше да бъде нейното бягство.

— Така ли?

— О, беше убедена. — Погледът му отново улови нейния.

— Но Куинипиг не е истинският свят. Ако поживееш малко тук, всичките ти намерения се разпадат на части. — Зарови пръсти в косата ѝ и я погали по тила. Все едно че беше изписал посланието с неоновии букви.

— Не мога да ти обещаая нищо — прошепна тя.

— Знам. — Приключил с изповедта, той се наведе, разтвори устни и я целува, докато коленете ѝ омекнаха. — Сега мога ли да те закарам у дома? — попита с дрезгав глас, който предполагаше нещо повече.

Фойерверките се отразяваха в огледалото за обратно виждане, но къщата на Никол беше тъмна, когато пристигнаха. Колебанието на Шарлот не продължи дълго. Приятелката ѝ нямаше да се върне скоро, а копнежът ѝ по Лео беше толкова неустоим, че не можеше да чака повече. Затова просто го поведе нагоре по стълбите, затвори вратата на стаята си и бързо започна да се съблича.

Той я наблюдаваше, не толкова обзет от желание, колкото омаян, въпреки че в движенията ѝ нямаше нищо предизвикателно. Когато остана съвсем гола, тя му помогна да се освободи от дрехите си, целуна го по тила, по гърдите, по корема. Щом телата им се съединиха, останаха дълго неподвижни, наслаждаваха се на мига, преди да започнат да се движат със сила, която граничеше с ожесточение. Любиха се, подпрени на вратата, на пода, в леглото. Нямаше нежност, но имаше истина. Истината, че имаха нужда да са заедно, имаха нужда да се освободят от обзелото ги напрежение. Преживяването беше по-сурово от всичко, което бе изпитвала до този момент, но беше истинско.

След това, опасявайки се от завръщането на Никол, двамата останаха прегърнати само няколко минути, преди да се облекат мълчаливо и уловени за ръце, да се спуснат по стълбището към пикапа. Лео беше застанал зад колата, а тя, качена на стъпалото, го целуваше отново, когато той издаде предупредителен звук. Шарлот мигом се отдръпна.

— За малко да забравя — заяви, като ѝ помогна да стъпи на земята, отиде до багажника и измъкна от там три саксии с високи, привързани към пръчки растения. Над широките, подобни на папрат листа се белееха дребни бели цветчета. — За градината на Никол — поясни той.

Доловила сладникавия аромат, който не беше възбуждащ като този на жасмина, а по-скоро действаше успокояващо, Шарлот се наклони напред.

— Мммм... Какви са?

— Валериана. Корените са били използвани през Първата световна война против стрес. Нали се сещаш, посттравматично психическо разстройство. Не е нужно да се докосваш до тях. Миризмата обикновено върши цялата работа. Бях ѝ го приготвил като

подарък, но когато я видях днес, разбрах, че ще ѝ бъде по-полезно като лекарство. Сигурен съм, че дори майка ми не е притежавала подобна сила — прибави полу на шега и продължи: — Засадете ги на слънчево място и повече не ги мислете. Сесили ще се погрижи за тях. Тя много те харесваше.

Шарлот щеше да го попита откъде знае, но той беше тръгнал със саксиите зад къщата. Положи ги внимателно до градината и изтърси ръцете си от пръстта.

Последва го обратно до пикапа, целуна го небрежно, преди да се настани зад волана, после остана загледана в гъстата струя дим, докато дърветата го скриха. Но дори тогава не помръдна от мястото си. „Не мога да ти обещавам нищо“, беше му казала. Ала прорязана от непозната болка, докато го гледаше да се отдалечава, ѝ се искаше да не е така.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Никол зави към прашната алея, вече беше уморена до смърт. Разиграването на театър беше трудна задача, още повече, когато трябваше да играе всички роли наведнъж. Джулиан ѝ липсваше, но се ужасяваше от среща с него. Шарлот ѝ липсваше, но не искаше да разговаря. Копнееше да сподели с майка си, но се опасяваше да ѝ каже дори и половината от това, което тежеше на душата ѝ.

Никога не се бе смятала за горделива, но беше прекалено горда, за да признае пред Анджи, че бракът ѝ се бе оказал провал. Не се беше смятала за неразумна, но не искаше да изслуша извиненията на приятелката си. А Джулиан? Не знаеше откъде да започне. Не се смяташе за цинична, но се питаше защо се беше оженил за нея. Никога не бе била подозрителна, но се чудеше дали си няма някоя жена в службата и колкото и да не беше злобна, не можеше да му каже за стволите клетки. Беше му сърдита, но не преставаше да мисли за него през цялото време. Той ѝ се беше обадил, докато беше на гости у семейство Матю, което извиняваше безпристрастния ѝ тон, но не му беше обещала да му звънне по-късно.

Влезе през входната врата и се отправи към кухнята. Дамската чанта на Шарлот беше захвърлена върху плота, което ѝ подсказваше, че се е прибрала и най-вероятно вече спи. Самата тя би дала всичко, за да може да заспи. Клепачите ѝ натежаваха, но мислите я държаха будна и напрегната. Кофеин с десерта? Ужасна идея.

„Блогът“, осени я спасителна мисъл. Но не беше в настроение. Може би просто трябваше да провери дали няма някакво съобщение от Спароу. Е, и то можеше да почака. А какъв смисъл имаше да си поръчва по интернет екологично чист чай, след като имаше цяла кутия в бюфета?

Направи си отвара от пасифлората на Сесили, понесе чашата през големия салон, дръпна един стол във вътрешния двор и се отпусна до кръглата странична масичка. Океанът плискаше леко вълните си върху пясъка. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, после

още веднъж и с изненада се извърна към градината. Нещо миришеше много хубаво и със сигурност не беше лавандулата. Стана и последва аромата, който я отведе до три саксии, които не беше виждала преди. Докосна зелените листа, наведе се над белите цветчета и вдъхна дълбоко омайното ухание.

Не беше сигурна какви са, но не се съмняваше откъде са дошли. Първият ѝ порив беше да ги изхвърли в морето, но някакъв вътрешен инстинкт я спря. Седнала на тясната пътека с белите си панталони, тя вдишваше и издишваше, вдишваше и издишваше. След известно време се почувства поуспокоена, което вероятно не се дължеше толкова на аромата на растенията, колкото на дълбокото дишане. Но не можеше да се отнася с презрение към тях. Те определено имаха значение за медицината. И без никакво съмнение бяха изключително красиви. А тя се беше уморила от разяждащия я гняв.

Давайки си сметка, че вече беше получила цялото удоволствие от чая, не смяташе, че ще бъде прокълната, ако се възползва от другия подарък от колекцията на Коул. Погледна свежия букет и зарови нос сред ароматните цветове, докато ѝ се доспа.

Петъчният ден започна с плахия опит да сложи начало на уикенда (който фактически беше започнал преди два дни), което се изразяваше в невалидно разписание на ферибота. Никол го откри едва след като беше висяла на кея двайсетина минути, а лодката така и не бе пристигнала.

— Хич не го чакай поне до единайсет — предупреди я пристанищният работник Рой Пепин, който излизаше от „Чаудър Хаус“ с чаша в едната си кокалеста ръка и наполовина изядена бухтичка в другата. — Има още цели десет минути. Можеш да отскочиш да видиш Дори.

Никол се усмихна, кимна и се зарадва, когато Рой пое по пътя си. Тъй като работата му не беше много на такова малко пристанище, той беше много по-приказлив от останалите местни хора. Почивните дни за него бяха истински празник и ако се вясваше рядко на кея, то беше, защото се бе разговорил с един или друг от пристигналите гости.

Но Никол не беше в настроение да бърби и с Дори. Опитваше се да се подготви за пристигането на майка си, чувстваше се напрегната,

както винаги, и се питаше доколко би могла да ѝ се довери. Преди да излезе от къщата, след като бе сложила в една керамична кана разцъфналите наскоро божури, бе отрязала и няколко стръка валериана. Да, точно валериана, както беше потвърдила и Шарлот. Измъкна ги от джоба и ги притисна към носа си. Фактът, че бяха запазили аромата си, беше нещо като почит към паметта на Сесили. Дори това, че ароматът им беше по-силен от този на чая, приготвен от корените им, и носеше по-голямо облекчение, беше като поклон пред нея. Никол отказваше да признае заслугата на Лео, още по-малко пък на Шарлот, въпреки че тази сутрин гневът ѝ се бе уталожил. Болката си оставаше заедно с отвращението. Но закуската не ѝ се беше сторила тъй неприятна. Слава богу, беше приключила с нея, преди приятелката ѝ да слезе, така че не ѝ се беше наложило нито да я приготвя, нито да я яде в присъствието ѝ.

Вече не се чувстваше задължена на Шарлот за идването ѝ на Куинипиг. Няколко профила на местни жени за готварската книга бяха дребна работа в сравнение с онова, което ѝ бе причинила. Дали изпитваше угризения? Вече не! Все още беше в състояние да попита за цветята с тон, който ѝ се струваше безразличен, и когато Шарлот ѝ бе казала, че са от Лео, възпитано ѝ бе поръчала да му благодари.

Освен това не искаше невъзможното, което все пак беше направила, като бе помолила приятелката си да се срещне с Роуз Мейс през почивните дни. Беше разговаряла със свещеника и съпругата му, която нямаше нито родители, нито деца и копнееше да говори с някого. Като се имаше предвид програмата с множество събития, които щяха да се проведат в църквата, те бяха основни играчи на социалната сцена, при това без да се споменава бананово-малиновият сладкиш, който жената пазеше ревниво като алтернатива на пуканките, раздавани по време на филмовите прожекции.

Вятърът развяваше косата ѝ, но Никол продължаваше да притиска дребните цветчета към носа си. Когато фериботът най-сетне се появи на хоризонта, изпита копнеж. Имаше нужда от присъствието на майка си, с която да поговори за множествената склероза, за децата и за бъдещето — теми, които Джулиан ѝ бе забранил да обсъжда. Анджи беше майка, а точно в този момент Никол се чувстваше като малко дете.

Ала не Анджи слезе от ферибота, маневриращ в пристанището. Беше доведената ѝ дъщеря Кайлин. Дългата ѝ тъмна коса беше хваната на конска опашка, развяваща се от вятъра, беше облечена в дънки и туника. На едното ѝ рамо имаше ръчна пътническа чанта, на гърба си носеше брезентова раница.

Объркана, Никол се затича към нея, прегърна я, после се отдръпна и огледа плаващата платформа. Всички туристи бяха слезли. На палубата не беше останал никой.

— Мама трябваше да пристигне днес — съобщи притеснена, сигурна, че Кайлин, която беше прекарала толкова много лета тук, бе искрено привързана към Анджи.

— Ще дойде в неделя — заяви момичето.

— Не. Каза ми утре, което значи днес — възрази Никол.

— Имаше намерение — обясни Кайлин с характерния си бърз говор, — но когато ме видя на кея в Рокланд, реши, че двете с теб имаме нужда от време, за да си поговорим.

Никол не разбираше нищо. В момента имаше нужда именно от майка си.

— В такъв случай за къде беше тръгнала?

— Имаше намерение да се поразходи по брега.

— Сама?

— О, беше благодарна, че се срещнахме. Каза ми, че трябва да събере още малко кураж, за да дойде тук. Не трябва да се притесняваш толкова, Ники...

Но младата жена вече беше набрала телефонния номер и само след минута чу същото обяснение от Анджи. Разговорът беше кратък. Майка ѝ говореше бодро.

Обзета едновременно от разочарование и облекчение, пхна телефона в джоба си и се обърна към момичето, което определено изглеждаше напрегнато.

— Татко ми каза, че страда от множествена склероза. Смазана съм, Ники. Добре че не бях на работа, когато ми го съобщи. Нямам познати с това заболяване, но съм чувала доста за него и ето че собственият ми баща е болен. Не мога да повярвам. Направо не мога да повярвам.

Никол взе раницата ѝ.

— Как звучеше, когато ти каза?

— Уморен. Искам да кажа, че видях ръцете му да треперят, но го отдадох на голямото количество кафе, което пие. Равновесието му също е нарушено. Видях го да рита килима, сякаш му беше виновен за нещо. Винаги съм отдавала тези дребни симптоми на възрастта му. Но докато говореше, си дадох сметка, че е много, много разстроен. Значи е болен от четири години, а аз не съм знаела? Какво си е въобразявал?

— Опитваше се да ви предпази.

— Да не би да съм десетгодишна? — презрително изсумтя Кайлин. Тя притежаваше тъмните очи и царствената осанка на баща си, но се държеше като майка си. — Вече съм на двайсет и една.

Подобно поведение беше помогнало на Моника да се изкачи по кариерната стълбица, но дъщеря ѝ не беше дорасла дотам.

— И като стана дума за това, защо не си в Ню Йорк? — попита Никол. — Доколкото си спомням, ни каза, че на стажантите не им се полага лятна ваканция.

Момичето беше започнало работа в сериозна телевизия и поради тази причина плановете му не включваха почивка на Куинипиг.

— Тръгнах веднага след разговора с татко. Няма да се връщам. Ти си права. Ние нямаме лятна отпуска. В града е непоносимо, а ни карат да тичаме за най-незначителни неща, като десен в лилаво и бяло за едно предаване или червена ленена покривка за друго. Гледат на нас като на мебели в студиото.

За това кратко време Никол вече беше претоварена. Беше прекарала нощта, готвейки се да се чувства като дъщеря, и нямаше готовност да бъде майка. Борейки се с противоречието, чу гласа на баща си и механично повтори думите му:

— Това се нарича служебни задължения.

— Татко казва същото, но работя там вече цял месец, Ники. Достатъчно време, за да разбера какво не искам. Освен това болестта му коренно променя нещата.

— Той ще се оправи.

— Не ми звучеше толкова уверен — отбеляза Кайлин и докато пътуваха към къщата, бързо сложи точка на дискусията: — Каза ми, че е започнал нещо, което го обнадеждава, но може да се окаже и опасно.

— Спомена ли ти за евентуалните рискове?

— Принудих го. — Кайлин можеше да бъде много упорита, когато преследваше целите си. В такива моменти приличаше повече на

Моника, отколкото на себе си. Което се беше случвало често през годините. Никол неведнъж бе влизала в ролята на буфер между бащата и дъщерята.

Но в момента не беше в състояние да изпитва съчувствие към Джулиан. Той сам си бе постлал онова, върху което трябваше да легне, което беше още една от мъдростите на Боб.

Внезапно момичето стана повече уплашено, отколкото заядливо:

— Може би е преувеличил опасността? Ти как мислиш?

— Вероятно ти е представил възможно най-лошия сценарий.

— Предложих му да стана донор, но той твърди, че стволите клетки от плацента дават най-големи шансове. Така ли е?

Вместо да изрази някаква позиция, Никол предпочете да ѝ каже всичко, което знае по въпроса. Без да омаловажава възможностите на стволите клетки, наблегна на традиционното лечение. Кайлин обаче постоянно се връщаше към него.

След като се прибраха вкъщи, Никол направи лимонада и отведе момичето в градината.

— Ще си поговорим тук — каза тя. — Искам да засадя тези цветя. — В момента имаше нужда от нещо успокояващо, пък ако валерианата помогнеше и на доведената ѝ дъщеря, толкова по-добре.

Освен това физическата работа действаше разтоварващо. Тъй като у дома нямаше градина, Никол се занимаваше с това с удоволствие, но само когато Джордж Майс не беше наоколо, за да заработи няколко цента за поредното си питие. Мимоходом откъсна няколко прецъфтели цвята от червените кученца на майка си и от лилавия лисиантус, но основната ѝ цел бяха стръкчетата валериана. Те се развиваха чудесно в саксиите, но беше сигурна, че ще им бъде по-добре в почвата, макар да се съмняваше, че е подходяща за тях. Шарлот беше уверена, че духът на Сесили ще им помогне да растат.

Добре. Може би Сесили се опитваше да я накара да промени мнението си за връзката на приятелката ѝ с Лео. Но Никол също беше умел играч. Можеше да се престори, че ги приема като двойка. Биваше я да крие истинското си отношение. Освен това наистина харесваше растенията.

— Там или тук? — обърна се към Кайлин, като посочи двете възможни места.

Както винаги, момичето имаше свое мнение.

— Там. Татко не бива да бъде оставян сам, нали знаеш?

— Не е сам — отвърна Никол, като взе мотика, за да разрохка пръстта. — В момента е в Дурам, заобиколен от лекари.

— Такава му е работата, но не е същото. Не е ли редно да си при него?

Никол продължаваше да работи.

— Това продължава вече четири години, Кайлин. И той, и аз знаем какво да очакваме. — Най-сетне вдигна поглед. — Обади ли се на брат си?

— На Джони? — изсумтя презрително момичето. — Той не може да помогне. Работи във фермата на един братовчед на мама, която се намира на два часа път от Дес Мойнес^[1], и в момента са в разгара на кампанията по прибирането на соята.

Никол заби мотиката в пръстта.

— Как го прие?

— О, той е мистър Спокойствие. Каза, че татко е лекар и знае какво прави. Аз винаги съм била на това мнение, само дето считам за грешка, че досега не ни е казал. Имам предвид, че ни засяга лично, нали?

Никол посочи с ръка лопатката и след като Кайлин ѝ я подаде, оформи дупката така, че да се съберат всичките три корена.

— Не знаят дали не е наследствено.

— Но и не са сигурни, че е — възрази момичето. — Е, добре, ако множествената склероза има нещо общо с автоимунната система, може да се предава по наследство, което означава, че и аз имам същия дефект, който обаче може да се прояви в друго заболяване.

Отново звучеше уплашена и се нуждаеше от майчина утеха. Но Никол не ѝ беше майка, дявол да го вземе, и точно в момента беше емоционално изтощена. Джулиан беше този, който трябваше да бъде тук и да отговаря на въпросите ѝ. По дяволите, наистина трябваше да бъде тук, за да отговори и на нейните собствени.

Но не беше. За разлика от Кайлин.

Сграбчи стъблата и ги огледа. Подаде на момичето торбичка с тор и го побутна към лехата.

— Смеси малко с почвата, докато донеса вода.

— Мислиш ли, че ще ми се случи? — подвикна след нея Кайлин, докато Никол пълнеше една кана на мивката.

— Не знам — каза, след като се върна. — Никой не може да бъде сигурен, когато става въпрос за здравето ни. Виж баща ми. Почина съвсем внезапно.

— Точно това имам предвид — развълнувано продължи момичето. — Бих могла да се съсипвам от работа, както татко прави цял живот, а после се разболявам и... край.

— Извинявай — обади се Никол, като я стрелна с поглед, докато наливаше вода в изкопаната дупка, — но баща ти не работи вече от доста време, но въпреки това е допринесъл в своята област много повече, отколкото повечето лекари за целия си живот. — Имаше право да го обвинява за личните му грешки, но в никакъв случай не можеше да си позволи да омаловажава професионализма му. — Той направи пробив, който напълно оправдава усилията му. Дори да не е открил нищо друго, винаги ще може да се гордее с постигнатото.

— Е, извадил е късмет. Не се е разболял, преди да навърши четирийсет и две, докато при повечето хора множествената склероза се проявява още на двайсет или на трийсет. Аз в момента съм на двайсет и една, което веднага ме поставя на огневата линия. Ако разполагам с ограничено време...

— Не говори глупости! — извика Никол, неспособна да понесе подобна мисъл. Взе стръка от едната саксия и го притисна към носа си.

— Но в случай, че е така — вече по-премерено продължи Кайлин, — не би ли трябвало да се захвана с нещо, което ми доставя удоволствие? Няма цял живот да съм репортер или водещ на токшоу, пък и знам повече за обзавеждането на студиата, отколкото шефовете ми, защото съм преминала през обучение, каквото на тях им липсва. Стажът е много неприятно нещо.

След като още няколко пъти вдъхна омайващия аромат, Никол внимателно извади стъблата от саксията, сложи корените в дупката и ги затрупа с пръст. Веднага щом растението се закрепил стабилно, се зае със следващото.

— Все има някаква полза, която би могла да извлечеш.

— О, да. Един ред в биографията ми и може би добри препоръки, но ако това ще доведе само до следващата подобна работа, какъв е смисълът? Не ми е забавно.

Никол ѝ подаде празната саксия и се обърна за третата.

— В живота има по-важни неща от това да се забавляваш.

— Я се погледни! Развличаш се тук, докато той е сам в града.

Развличаше ли се? Би могла да се изсмее над иронията в думите на момичето, ако не се опасяваше, че смехът ѝ ще прозвучи като изблик на истерия, което щеше да доведе до отварянето на кутията на Пандора, а там имаше неща, които не би искала да споделя именно с Кайлин.

Затова просто посади второто растение, отгъпка почвата около него и се отпусна на пети. Едва след това, почувствала се малко по-спокойна, отвърна на критиката:

— Предложих му да отида при него, но той предпочете да води разговорите сам.

— Нямах предвид само сега. Говорех ти за цялото лято. Ти си знаела, че е болен. Как можа да дойдеш на Куинипиг?

Въпросът толкова приличаше на онзи, зададен от Шарлот, че моментът беше идеален за завръщането на приятелката ѝ от града. Когато вдигна поглед, Кайлин се извърна и възкликна:

— Боже мой! Шарлот?

Бяха се засекли само през онова лято, когато се бе състояла сватбата, при първото посещение на Кайлин и Джон на острова, когато децата се бяха опитвали да опознаят Анджи, Боб и дори Никол, но десетте седмици под един покрив с човек, толкова близък до семейството, се бяха оказали незабравими.

Шарлот се усмихна. Вместо да пуска в ход обичайните светски любезности, започна с типичната си прямота:

— Графикът на баща ти в Дурам е претоварен и той сам предложи на Ники да дойде тук. Изборът не беше неин. — Погледна към приятелката си. — Съжалявам. Без да искам, подслушах разговора ви. Искате ли да ви оставя насаме?

— Не — бързо отвърна Никол. Шарлот, валерианата на Сесили — би използвала всичко, което можеше да ѝ помогне.

Кайлин подхвана оттам, където беше прекъсната, и се обърна предизвикателно към Шарлот:

— Може и да го е казал, но не му вярвам.

— Настояваше Никол да продължи да работи върху книгата си.

— Чувствал се е съвсем сам. Защо иначе би решил да каже на мен и на Джон?

Никол я изгледа, озадачена.

— Той не ти ли каза защо?

— Какво да ми каже?

Тя не защитаваше Джулиан, при положение, че имаше напълно ясно обяснение. Взе последната саксия и каза:

— Някои от колегите му са разбрали и се е разчуло. Искаше да го научите от него, преди да сте го чули от някой друг. — Този друг беше Моника, която се бе омъжила за Джулиан достатъчно отдавна, за да познава всичките му приятели във Филадельфия, повечето от които сигурно вече бяха научили за множествената му склероза.

— Освен това — намеси се Шарлот, влизайки в ролята на лошото ченге в защита на приятелката си, — след като си толкова загрижена за самотата му, защо ти не си при него?

— Предложих му, но той отказа, затова реших да направя единственото, което ми оставаше — да дойда тук и да накарам жена му да се върне.

Никол остави празната саксия и улови ръката на момичето.

— Той не иска това.

Кайлин сбърчи лице в гримаса.

— Вие двамата да не се разделяте?

— Не — леко стисна дланта ѝ Никол. — Чуваме се през цялото време.

— Ти ли го уговори да крие от Джони и мен толкова дълго?

Колкото и да му беше ядосана, Никол не искаше да го злепоставя пред дъщеря му. Но този въпрос засягаше пряко и нея.

Пусна ръката на Кайлин, наведе се над растенията и отговори тихо:

— Не.

Шарлот не беше толкова сдържана:

— Различните хора се справят с проблемите си по различен начин. Ники искаше да замине с него за Дурам, той предпочете тя да дойде тук. Убеждаваше го да ви разкрие истината, но той категорично отказваше.

— Но беше прав за стажа — обади се Никол, защото наистина бе изразил мнение, покриващо се с оплакванията на момичето. — Каза ти, че трябва да минеш през него, нали?

Малко поуспокоена, Кайлин кимна.

— Каза, че постъпвам импулсивно, но не може да разбере какво чувствам. Опитах се да му обясня, но така и не успях. Боб щеше да ми влезе в положението.

— Моля? — избухна Никол. — Господин Закон и Ред? Държеше се снизходително към вас с Джони, защото никога не е ставало въпрос за нещо значимо, а това тук е важно, както сигурно би ти казал, ако беше сред нас. Неговото кредо беше, че ако си поел някакъв ангажимент, трябва да го изпълниш докрай.

— Което ще рече да си гледаш съвестно работата — вметна Шарлот.

Наведена над благоуханните листа, Никол се усмихна.

— Вече й го казах.

— Е, повторението е майка на знанието — заяви Шарлот, вперила поглед в Кайлин. — Работих години наред за неизвестен издател, пишех статии, които никой не четеше, докато накрая не продадох свой материал на списание, което можеше да ми осигури подобри ангажименти. И през цялото време не забравях онова, което ми беше казал Боб.

Малката знаеше за успехите на Шарлот. Никол й бе разказала за тях още през пролетта и сама бе надничала през рамото й, докато бяха чели няколко статии. Мащехата й може и да критикуваше приятелката си, също както и Джулиан в момента, но не омаловажаваше успехите й.

И беше на път да се предаде.

— Значи, ще се върнеш? — попита Никол, като натискаше пръстта около растенията.

— Не мога — отвърна смирено.

— Защо?

— Тази сутрин се обадох на шефа. — Никол й хвърли тревожен поглед, при което тя прибави нервно: — И без друго ми оставаше само месец. Освобождават те през първата седмица на август, за да имаш възможност да се подготвиш за следващата учебна година.

Значи беше напуснала. Стъписана, Никол отново се отпусна върху петите си.

— Какво мисли за това баща ти?

— Все още не знае.

— И го направи просто така? Не можеш ли пак да се обадиш на шефа си?

Кайлин я изгледа глуповато.

— Раздялата ни не беше много приятна. Обясних му, че ме притискат извънредни семейни обстоятелства. Естествено, той попита какви. Нямахме как да му кажа за татко, затова заекнах няколко пъти, после му казах, че не е негова работа... Двамата и без друго не се разбирахме много, така че разговорът не приключи добре. — Гласът ѝ постепенно заглъхна.

„В такъв случай всичко е свършено“, мрачно си даде сметка Никол, докато ръсеше с шепи последната тор. Питаше се дали момичето не се опитва да спечели време, подозирайки, че тя ще прояви много повече разбиране, отколкото който и да било от двамата му родители. Колкото и да беше ласкателна тази мисъл, тя без друго водеше до необходимостта да се обади на някого от тях.

Но не, Кайлин беше достатъчно голяма. Разговорът беше нейна отговорност.

— Не можеш да останеш тук — предупреди я тя, събирайки градинарските инструменти. Най-малкото защото не биваше никога да узнае за случилото се между Шарлот и Джулиан.

— Защо не?

Съществуваха десетки безобидни причини.

— Готвим се да обявим къщата за продан, което означава, че трябва да пооправим градината и да изчистим. Освен това лятото едва сега започва. Не можеш да бездействаш през идващите шест седмици — обясни Никол, както би го направил Джулиан, с което би била напълно съгласна. А ако момичето се навърташе наоколо, наблюдаваше, слушаше и се притесняваше за предстоящия втори развод на баща си, само щеше да се разстройва още повече.

— Бих могла да поработя в „Грильът“ като сервитьорка, както някога — предложи Кайлин.

Никол се изправи.

— Сезонът започна и всички са си набрали персонал.

— Тогава мога да ти помагам с книгата.

— За това си имам Шарлот. — Грабна каната със свободната си ръка.

— Е, тогава ще почистя къщата — опита отново момичето и добави плахо: — Или пък ще седя с Анджи.

— Тя няма да остане дълго — заяви Никол и веднага я осени мисълта, че дори няма представа колко време смята да прекара на острова майка ѝ. Внезапно ѝ хрумна, че може би щеше да има двама гости за неопределено време, които щяха неизменно да я наблюдават през най-мрачния период в живота ѝ.

За първи път, откакто Кайлин бе слязла от ферибота, усети прилив на паника.

— Аз бих могла да поработя с нея — предложи Шарлот тихо, заставайки до нея. — Нещо като журналистически стаж. Тук има толкова интересни лични истории, които нямат нищо общо с твоята готварска книга, като на Оливър Уикс и Изабел Скейн. Кайлин би могла да ги опише вместо мен. Дори да направи някои проучвания за есенния ми договор.

Никол се чувстваше неудобно, но ръцете ѝ бяха вързани. Колкото и да беше наранена в момента, обичаше момичето. Нищо от случващото се не беше по негова вина. И заслужаваше нещо по-добро и от страна на Джулиан.

Колкото и да не ѝ се искаше да признае, планът на Шарлот беше разумен.

Никол не се предаваше лесно, но веднага след като бе станало ясно, че Кайлин ще остане, беше длъжна да се обади на съпруга си. Естествено, това би могла да направи и дъщеря му. Но смяташе, че му го дължи, освен това трябваше да обсъдят още няколко неща.

Тъй като не желаше да я чуят случайно, отнесе телефона си на плажа, обърна се с лице към къщата, за да е сигурна, че никой няма да ѝ се натрапи, и набра номера. С всяка следваща цифра ставаше все по-напрегната, което беше добре. Гневът я поддържаше изправена, ръката ѝ държеше апарата уверено, решителността ѝ беше непоклатима.

Той вдигна още след първия сигнал.

— Здравей. Бях започнал да се притеснявам. Добре ли си?

Предишната вечер бе била много рязка и след това не беше направила опит да се свърже с него отново. Гласът му и сега върна неприятното усещане. Искаше ѝ се да му каже какъв негодник е

всъщност, да изкрещи в лицето му и да му разкрие, че знае за отвратителното предателство спрямо нея, и сигурно наистина щеше да го направи някога. Но зад гърба ѝ се плискаше океанът и я връщаше към един свят, в който се беше чувствала уверена много преди Джулиан да се появи, а колкото до гнева, вместо да я подтиква към истерия, ѝ даваше контрол над емоциите.

Нямаше намерение да му се извинява, че не се е обадила по-рано. Нито пък можеше да се насили да го пита как е.

— Кайлин е тук — беше единственото, което успя да изцеди от себе си.

За момент той остана мълчалив, после каза примирено:

— Предположих, че ще опита и това. Искане да се откаже от стажа. Не беше много щастлива, когато ѝ казах, че не бива да го прави.

— Тя е на двайсет и една.

— И си въобразява, че знае всичко. Предполагам, казала си ѝ, че незабавно трябва да се върне.

— Всъщност има намерение да остане тук.

— През цялото лято? И кой взе това решение? — попита той с тон на баща, недоволен от непослушното си дете.

Но Никол вече не се страхуваше. Тя поне не беше дете.

— Самата Кайлин. Както ти казах, вече е на двайсет и една — повтори с неприкрито отегчение. — Обадила се е на шефа си и е напуснала още преди да тръгне към острова. Шарлот ѝ предложи да работи за нея. Ще ѝ помага с интервютата.

— Там?

— Да. — С Шарлот. Ако това го изнервяше, така му се падаше.

Отново мълчание. И малко след това:

— Добре ли си? Говориш така, сякаш не си на себе си.

Вече го нямаше детинския глас? Странно, колко бързо се разделяш с илюзиите си, когато порастваш. В много отношения неговото предателство беше по-лошо от множествената склероза. Тя поне не се бе случила по негова вина.

— Добре съм — отвърна и твърдостта в гласа ѝ само наполовина се дължеше на вътрешния ѝ гняв. Другата половина касаше стволите клетки. Знаеше нещо, което не му беше известно. И това ѝ даваше някакво надмощие.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Това има ли нещо общо с Шарлот? — попита я с тон, който би могъл да мине за естествен, ако не знаеше какво беше направил.

Не можеше да устои на изкушението:

— Защо? Има ли нещо, с което тя да може да бъде свързана?

Проблеми с книгата, би могъл да отговори веднага той. Или да влезе отново под кожата на всеки един в къщата. Или пък да ѝ разкрие истината. Но предпочете да подмине въпроса и каза само:

— Нищо. Просто ми звучиш странно. Притеснявам се.

Разбира се, че се притесняваше. Но тя не направи никакъв опит да разсее тревогата му. Не беше необходимо да узнае всичко точно в този момент или пък ако имаше сериозна причина да разбере, не я споделяше с нея. Беше ли озлобена? О, да. Мразеше ли себе си заради това? Да. Можеше ли да го превъзмогне? Не. След като толкова дълго време се беше чувствала безпомощна, имаше нужда да се вкопчи в нещо сигурно.

Освен това, ако наистина за първи път се беше притеснил заради нея, това беше добър знак. През последните четири години беше погълнат изцяло от себе си. „Четири ли? — запита се тя. — По-добре да се каже десет.“ Не беше мислил за нея, дори не се бе опитал да си представи как би могла да се почувства, когато узнае, че е правил секс с най-добрата ѝ приятелка в навечерието на сватбата им. Незначителна. Да. Това беше. Нищожна. Безполезна.

Но не беше. Ако мнението на родителите ѝ беше обективно, тя беше достойна, значима и заслужаваше да бъде уважавана и обичана. В случая той беше незначителният, поне що се отнасяше до брака им. Не преставаше да обвинява Моника, че го бе изхвърлила от живота си. Нима не постъпваше по същия начин спрямо Никол и ако беше така, не беше ли у него проблемът? Никога ли не се беше замислял по този въпрос?

Ако не, крайно време беше да го принуди.

Всъщност_ отдавна_ бе настъпил моментът да го направи.

Тази мисъл ѝ вдъхна увереност, която обаче продължи само докато траеше разговорът. Веднага щом приключи, всичко се втурна обратно като прилив, стоварил в краката ѝ разбито здраве, разклатен брак и неясно мрачно бъдеще. Когато водата се отдръпна отново, у нея остана ясната мисъл, че Джулиан може и да беше най-големият

негодник на света, но все още беше неин съпруг и макар да държеше в ръце печелившата карта с онези стволони клетки, нищо не можеше да компенсира загубата на любовта. А тя беше единственото, за което някога бе копняла.

Обърна се към океана и избухна в сълзи.

Когато се стегна достатъчно, за да се прибере отново в къщата, Шарлот вече вървеше към нея. Срегнаха се в края на вътрешния двор. Свикнала да бъде идеалната домакиня, посрещаща всеки с усмивка и добра дума, Никол придърпа пуловера си и зачака.

— Кайлин те е видяла да плачеш — тихо започна Шарлот. Ръцете ѝ бяха пъхнати дълбоко в джобовете на дънките, а косата — вързана назад. Изглеждаше смирена. — Убедена е, че си я излъгала за отношенията ви с Джулиан.

Никол се обърна и видя момичето, застанало зад стъклата на френския прозорец.

— Мисли, че се разделяме? Може и да се окаже права.

— Значи сте се скарали?

— Заради вас двамата? Не. Ако бракът ми се разпадне, няма да е поради тази причина, а защото съпругът ми е изнервен идиот, който отказва да допусне жена си в живота си.

— Той е болен, Ники. Ти сама ми каза, че не е на себе си.

Вярно, спомняше си тези думи. Но сега те имаха коренно различно значение.

— Може би не напълно, но внезапно започнах да виждам неща, на които досега не съм обръщала внимание. Не търсех онова, което не е наред. Той диктуваше правилата, аз само ги спазвах. Бях прекалено добра.

— Но ние всички те обичаме заради това.

Никол искаше да каже, че това не я бе отвело много далече; да я попита дали би трябвало да се подчини и сега, или да отстоява позицията си; дали да тръгне незабавно към Дурам, или да си остане на острова; да се съгласи с решението му за стволоните клетки или да изрази несъгласието си. Искаше да излее страховете си, да се довери на Шарлот, както бе правила винаги, при това не само през летата, прекарани заедно. През изминалите години често бяха разговаряли по

телефона и през зимите. Шарлот знаеше за първия сутен, който си беше купила, за първата ѝ целувка, за първите ѝ сериозни разочарования. Беше ѝ помагала да пише есетата си в колежа и беше първият човек, на когото се беше обадила, след като се бе озовала в Мидълбъри. През втората година бяха шофирали часове наред, за да се срещнат по средата между двете училища и да пеят заедно на концертите на Шаная Туейн.

Искаше ѝ се да може да върне предишната близост. Имаше нужда от помощта на Шарлот с Джулиан. Тя беше умна. Сигурно знаеше какво трябва да се направи.

Ала все още ѝ беше враг. Опитваше се да ѝ прости, но не можеше.

Обзета от всепроникваща тъга, тя каза:

— Винаги съм се чудила защо се отдалечихме така. Мислех си, че ми даваш лично пространство, защото осъзнаваш, че не можеш да бъдеш част от новото ми семейство, затова се отдръпваш. Когато нещата се влошиха, обвинявах работата ти. След това — различния ни начин на живот. А през цялото време причината е била съвсем друга, нали?

Очите на Шарлот помръкнаха. *Да.*

Тогавя Никол отново премина в настъпление:

— Ти винаги си била най-добрата ми приятелка.

— И все още съм.

— Това предполага някаква лоялност. За нея са нужни честност, разум и всеотдайност. Очаква се да си готов да направиш някаква жертва, ако знаеш, че можеш да нараниш другия.

— Правила съм всичко това — безпомощно промълви Шарлот.

— Не, не си.

— Само веднъж. Издъних се *веднъж*, при това бях толкова пияна, че не си давах сметка какво върша. Ти самата никога ли не си правила грешки?

„О, да“, мислено отбеляза Никол. Беше вярвала сляпо. Но вече не.

— Не споменавай пред Джулиан за стволите клетки. Не е нужно да знае. Поне засега.

— Не е ли редно да му кажеш, че съществуват поне като евентуален вариант?

— Първо трябва да обмислим другите възможности.

— Сама ми каза, че се е насочил направо към трансплантацията.

— Ще го направи, ако му кажеш за онова, с което разполагаш.

Нима не виждаш? Дори с клетки от собственото му дете би могъл да умре.

— Това интересува ли те?

— Да! — възкликна Никол, после добави по-спокойно: — Въпреки че не би трябвало. Но, да, интересува ме.

За момент останаха мълчаливо изправени една срещу друга, а наоколо се чуваше само пляскането на океана и крясъците на чайките. Накрая Шарлот не издържа:

— Да не би да се страхуваш, че ще се заинтересува от детето?

Никол се замисли върху въпроса. Искаше ѝ се да отрече, но гневът ѝ не беше толкова силен.

— Може би.

— Документите за осиновяване забраняват всякакъв опит за контакт с нея.

— За теб, но не и за него.

— И за двамата. Родителите знаят как да ме намерят, но никога не са се опитвали да го направят.

— Защо са ти позволили да замразиш стволите клетки?

— Защото би могла да ги използва, ако ѝ се наложи. Това беше част от договорката ни.

— А ти защо реши да ги оставиш? За да запазиш поне частица от нея?

Шарлот изглеждаше наранена и уязвима.

— Помислих си, че ако имам други деца...

Никол я прекъсна нетърпеливо:

— Да, това вече го каза веднъж, но не показва ли все пак желание да си оставиш нещо нейно?

Последва мълчание, след което другата отвърна с неохота:

— Подсъзнателно, може би. Но сега са ваши. Говоря съвсем сериозно. Не мога да си представя по-полезен начин, по който биха могли да бъдат използвани.

Никол имаше нужда от подобно признание. Искаше да покаже на приятелката си, че разбира чувствата ѝ. Сега обаче тя се извърна настрана.

— Не ги искам.

— Може би той няма да откаже. Моля те, попитай го.

— Не мога.

— Не е необходимо никой да узнае — възрази Шарлот, но гласът ѝ бе тих и бързо се разнесе от надигналия се вятър. — Можеш просто да обясниш, че е използвал донорски клетки. Никой, освен нас тримата няма да се досети за източника им.

Но Никол знаеше, че нещата не бяха толкова прости. Кайлин беше тук и все още ги наблюдаваше иззад френския прозорец. Анджи скоро щеше да дойде. Освен това съществуваха Джулиан, родителите му, Моника, няколко приятели и колеги, всеки един от които щеше да задава въпроси, ако трансплантацията се окажеше неуспешна.

Засега обаче не ѝ се налагаше да мисли толкова напред. Трябваше да върви към разрешаването на проблемите стъпка по стъпка.

— Най-добре да ида да поговоря с Кайлин. — Тръгна към къщата, после спря и притеснено се обърна към Шарлот. — Ами Лео? Няма ли да се намеси в заниманията ти с момичето?

— Не. Той си има своя работа.

Все още не можеше да си обясни какво толкова намира приятелката ѝ в Лео Коул. Според нея беше прекалено недодялан. И все пак не го познаваше достатъчно добре.

— Наистина ли той е написал „Сол“?

— Да.

— Продал ли е правата върху втората си книга?

Шарлот поклати отрицателно глава.

— Защо не?

— Обмисля възможностите.

— Дали да я напише изобщо, или на кого да повери разпространението ѝ?

— И двете.

— Е, ако целият свят вече е разбрал, че Крис Молдън е мъж, защо продължава да се крие на Куинипиг?

— Тук е неговият дом.

— Но никога не пътува. Да не би да страда от агорафобия?

— Не, просто предпочита тукашния живот.

— Нима не иска да разшири кръгозора си? Да се прослави като писател?

— Не се интересува от онова, което би могла да му донесе славата. Просто се надява да се утвърди, като се занимава с нещо, което му доставя удоволствие.

Никол смяташе това за загуба на време. Дори в най-смелите си мечти не бе допускала възможността няколко издатели да се борят за правата върху втората ѝ книга. Лео Коул беше или прекалено умен, или пълен глупак, макар да не можеше да изрече съмненията си пред Шарлот, която очевидно не беше безпристрастна. Затова се задоволи само с:

— Е, както и да е. Благодаря ти, че осигури работа на Кайлин.

— Не ми благодари — помоли я. — Използвай ме. Моля те!

Никол си даваше сметка, че приятелката ѝ се измъчваше от чувство за вина, но и тя изпитваше нещо подобно. Да, непременно щеше да каже на Джулиан за стволите клетки, но все още не беше готова, съвсем не беше готова. Затова превърна гузната си съвест в продуктивна сила. В прилив на антисантименталност се нахвърли върху гардероба си и започна да вади дрехи, които не беше носила от години. Цяла събота с помощта на Кайлин изпразваше шкафовете в големия салон и трупаше купчини от детски играчки, пъзели, стари касети и дискове. След вечеря в „Чаудър Хаус“ с доведената си дъщеря — Шарлот бе поела надолу по пътя в обратната посока по своя работа, подробностите около която изобщо не я интересуваха — Никол написа в блога си за руцата от омари, добави няколко снимки и след като пусна публикацията, прекара няколко часа в четене на фермерски списания.

Внезапно я осени мисълта, че след като Кайлин бе пристигнала, Шарлот щеше да си замине веднага след приключването на интервютата. Момичето би могло да ѝ помогне с оформянето на книгата или ако не то, щяха да го направят редакторите на изданието. Нали затова им плащаха?

Продължи да се навива, като размишляваше върху това и ѝ беше приятно, че има възможност за избор.

Чувството, че държи нещата под контрол, ѝ позволи да се наспи добре и се събуди в неделя сутринта в същото добро настроение. Изгуби част от него, докато шофираше към кея и мислеше за предстоящото посещение на майка си и се чудеше какво трябва да ѝ каже и какво да премълчи. Самоувереността ѝ се спуска като сапунен мехур, когато рампата на ферибота се спусна и Анджи застана засмяна пред нея.

Тя не беше прекарала сама няколкодневното пътуване покрай бреговете.

---

[1] Дес Мойнес — град в САЩ. — Б.пр ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Никол познаваше мъжа. Висок и набит, Том Хършел беше един от юридическите съдружници на Боб и стар семеен приятел. Беше вдовец, изгубил съпругата си от рак на гърдата преди три години. *Двете ноци* в крайбрежните мотели можеше и да не са били съвсем невинни, ако не беше изражението върху лицето на Анджи. Очите ѝ бяха по-големи от обикновено и това не се дължеше на грима, макар да беше истински експерт в тази област. Анджи беше също така специалист в модните тенденции и винаги се съобразяваше с тях. Независимо че бе качила няколко килограма от миналото лято насам, все още изглеждаше зашеметяващо в плетения блузон и прилепналия към краката ѝ клин. Но онова, което най-много впечатли дъщеря ѝ, беше необичайната за нея нервност.

Дали беше притеснена заради първото си посещение на острова без Боб? Или пък се безпокоеше за психическото състояние на Никол?

— Сигурно си спомняш Том — подхвана тя, след като си размениха задължителните прегръдки. Коментарът ѝ беше смешен, тъй като мъжът бе присъствал в дома им постоянно в мрачните дни след внезапната смърт на баща ѝ.

Как трябваше да се държи? Лишена от дар-слово, продължаваше да обгръща с дясната си ръка раменете на майка си, а лявата протегна, за да я удари в дланта на Том. После бързо се обърна отново към Анджи.

— Покрай брега ли пътувахте? — успя да изрече все пак.

Майка ѝ се усмихна превзето.

— Отбихме се в бара на пристанището. Акадия^[1] е чудесно място за кратка екскурзия.

Никол никога не бе подозирала, че майка ѝ има склонност към пътешествията, но нямаше как да ѝ го каже, докато Том стои плътно до лакътя ѝ. Вместо това, подтиквана от вродената си любезност, кимна и се усмихна, при което Анджи я възнагради с топла майчинска прегръдка и умело смени темата:

— Много се тревожех за теб, откакто научих за Джулиан. Тази сутрин пак разговарях с него. Той също се притеснява. — Отново я привлече към себе си и прошепна в ухото ѝ: — Трябва да ти кажа, че съм му направо бясна, задето те е принуждавал да таиш всичко в себе си през цялото това време. Нямаше никаква причина да криеш от мен. Горкичката ми!

Тъй като ѝ липсваше всякакво желание да дискутира какво би трябвало да означава това „горкичката“, Никол посегна към куфара на майка си, преди Том да успее да го стори, и го понесе към колата. Веднага щом включи двигателя обаче, Анджи подхвана оттам, където беше спряла:

— Звучеше ми доста добре. Но разбира се, нямаше как да го видя. Предполагам, че ти е било много трудно. Бил е напълно прав, като е настоял да дойдеш тук, което сигурно е било за теб едновременно и облекчение, и огорчение. Е, за мен определено е различно. Аз съм обременена с много спомени. Беше ми тежко дори да седя на ферибота и да гледам как Рокланд постепенно изчезва, защото се сетих колко пъти сме го правили с баща ти. — Замълча само колкото да си поеме въздух. — Успя ли да си починеш малко на острова?

Никол погледна в страничното огледало, зави наляво и пое по околоръстния път. Нямаше време да отговори, защото Анджи подхвана отново:

— Естествено, трябва да направиш тази готварска книга. Това сигурно ще те поразее. Как върви? Местните помагат ли? Не че се съмнявам, но споделянето на нещо толкова лично като семейните рецепти сигурно е голямо предизвикателство за тях. Защото те са наистина нещо лично, не мислиш ли? Повечето от тях са се съхранявали в рода поколения наред. Разказах на Том за проекта ти и той каза, че би следвало да вземеш подписани декларации за съгласие от всеки, чиито рецепти ще включиш. Мислила ли си по този въпрос?

— Това е работа на издателя. Дадох ми формуляри.

— А, много добре. Смяташ ли, че ще свършат работа? — обърна се към Том, който седеше на задната седалка. — Или ще трябва да се обърнем към някого от фирмата, за да провери как стоят нещата?

— Сигурен съм, че всичко е наред — увери я той, както беше правил стотици пъти, докато уреждаше погребението, и на Никол внезапно ѝ хрумна мисълта, че сигурно щеше да получи инсулт, ако не

беше толкова вцепенена. Анджи и Том заедно още преди смъртта на Боб? Не можеше да понесе подобна мисъл.

Но ето че до нея седеше собствената ѝ майка и подхвърляше коментари за хората, покрай чиито къщи минаваха, и задаваше безобидни въпроси, като например как са семейство Уорнър или Маккензи, или Мапо. Да, вярно че по природа си беше бърлива. Обикновено Никол не оставаше по-назад, но тъй като сега не се обаждаше изобщо, Анджи беше в стихията си. И все пак... звучеше някак... Как? Неспокойно? Неловко? *Гузно?*

Когато стигнаха до къщата, главата на Никол вече пулсираше болезнено. Докато напълни чаша вода и пусна в нея две таблетки „Тайленол“, майка ѝ вече беше отворила хладилника и изучаваше съдържанието му. Извади кутиите с боровинки, малини и ягоди, изсипа плодовете в гевгира и ги подложи под мощната струя на мивката.

Спря крана само за да попита:

— Не са мити, нали?

— Не. Ааа... мамо... — Какво можеше да ѝ каже? — Щях да пека пържоли за вечеря, но се съмнявам, че ще са достатъчно за петима.

— Няма проблеми. И без това с Том бяхме решили да хапнем в „Грильт“.

Никол преглътна с усилие.

— Добре. Освен това трябва да се разберем как ще разпределим спалните. Голямата е единствената свободна...

Анджи вдигна ръце и отвърна задъхано:

— О, не! Не бих могла да спя там. Спомените ще ме държат будна цяла нощ. Когато с баща ти излязохме от нея заедно миналия септември, той нямаше представа, че никога повече няма да се върне там. — И продължи да мие плодовете.

— И затова пристигна тук с Том? — попита Никол, защото свързваше горските плодове с баща си и сега ѝ се струваше, че паметта за него беше натикана в тъмен пращен ъгъл.

Анджи ѝ направи знак да замълчи и погледна тревожно към вратата.

— Не си прави прибързани изводи, миличка. Том не биваше да идва, но знаеше, че тук ме очакват проблеми.

— Е, както и да е, но няма начин и двамата да спите в моята стая — заяви Никол, вече съвсем объркана.

— Защо да те притесняваме, след като има още шест чудесни празни стаи в другото крило?

В две спални или в една? Това беше въпросът, който терзаеше Никол. Но се появи едва след като обядваха и след като бяха обсъждали до втръсване диагнозата на Джулиан, лечението, през което беше преминал, и появилите се наскоро нови симптоми. Едва тогава беше останала насаме с Анджи и имаше възможност да ѝ задава въпроси. Шарлот бе предложила на Том да го разведе из острова и бе поканила Кайлин да ги придружи и после да опише разходката.

Излязоха във вътрешния двор, където Анджи веднага се зае да размества мебелите, сякаш нищо нередно не се беше случило, докато според дъщеря ѝ светът се беше преобърнал наопаки. С нарастващо удивление наблюдаваше как майка ѝ се навира под масата, за да установи къде бяха следите от краката на масата, оставени върху каменната настилка предишното лято. След като се изправи, започна да подрежда столовете, без изобщо да обръща внимание на едва сдържашката се Никол.

— Какво става, мамо? — извика тя накрая. — Да не би да имаш връзка с Том?

След като бе разхвърлила встрани всичките шест стола, Анджи се напъваше да премести и масата.

— Ще хванеш ли другия край като добро момиче?

Никол ѝ помогна да нагласи масата на мястото, където се предполагаше, че бе стояла винаги, отпусна ръце и попита:

— Е, имаш ли?

Майка ѝ се зае да подрежда столовете.

— Толкова ужасно ли би било?

— Да! От смъртта на татко са изминали едва седем месеца!

— Седем месеца и три седмици, ако трябва да бъдем съвсем точни.

— Твърдеше, че го обичаш.

Анджи се вторачи в нея.

— И наистина го обичах. С цялото си сърце и душа.

— През цялото време ли си имала връзка с Том?

— Никол! — предупредително повиши глас майка ѝ. — Това е отвратително. Винаги съм гледала на него като на добър приятел. Както и баща ти. Как можеш да допуснеш нещо толкова оскърбително за всички ни?

Никол я познаваше добре, за да различи знаците на искрения гняв, но това беше слабо успокоение. Не можеше да се примири с мисълта, че Анджи се среща с друг мъж.

— Той не се появяваше, когато ти идвахме на гости последните месеци. През цялото време си те представях нещастна и самотна.

— Казвах ти, че излизам на вечеря с приятели.

— И аз си мислех, че имаш предвид семейни двойки, като семействата Фарингтън или Спранг. — Това обаче породило ново, ужасяващо съмнение. — Във фирмата знаят ли за връзката ви? А приятелите на татко?

— Няма задни мисли относно помощта, която ми оказва Том. В известен смисъл дори са доволни, че са освободени от ангажименти към мен, а и имат доверие на Том. — Накрая отбеляза унило: — Знаех си, че ще се разстроиш.

— Не е ли нормално?

— Том е просто приятел, миличка. Когато някой си отиде от този свят, всички се събират за около седмица, после малко по малко започват да се оттеглят. Но той остана.

— Само дето изобщо не прилича на татко. — Боб беше приветлив, общителен, забавен. Том не притежаваше нито едно от тези качества.

— Точно в това е смисълът. Не търся заместник на баща ти.

Никол почти не я чу и повтори отново:

— Мислех, че го обичаш.

Анджи за втори път повиши глас:

— Обичах го. Слушай, Ники. Това няма нищо общо с твоя баща. Той е мъртъв. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Стисна облегалката на стола толкова силно, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. — Може би не трябваше да водя Том тук. Но много исках да те видя, а не бях сигурна, че ще мога да се справя сама. Погледни само тази маса. Помня, когато я купихме с баща ти. А тези сандъчета за цветя... градинското осветление... У дома сама се грижех за всичко, докато

Боб работеше, но на острова го правехме заедно. Тази къща може и да не прилича много на другата, която са построили дядо ти и баба ти, но докато я гледам, си спомням за старата. Защото там се оженихме.

Колкото и да се опитваше да разбере, Никол не можеше да не си представя как баща ѝ гледа от небето и вижда най-добрия си приятел и собствената си съпруга в неговия дом. Не беше ли това предателство, подобно на извършеното от Джулиан и Шарлот?

Сигурно бе изглеждала сякаш всеки момент ще се разплаче, защото Анджи побърза да я прегърне през раменете.

— Съжалявам, миличка. Не мислех, че ще го приемеш толкова тежко.

Никол остана безмълвна.

— Да, много неща се случиха в живота ти — продължи Анджи, като я притисна към себе си с обич. — Напълно разбирам защо си толкова скована.

Разтърси я истерична мисъл. *Скована? След четири години? Няма начин. Причината беше в появата на майка ѝ с друг мъж, и то само след седем месеца!*

Имаше, разбира се, и нещо друго. Беше си поела глътка въздух. Майчината прегръдка я изкушаваше — о, така я изкушаваше да излее всичко за Шарлот и Джулиан, за доверието и предателството, за което Анджи знаеше толкова малко. Но в същия момент забеляза някакво движение в големия салон. Очевидно обиколката из острова беше приключила.

Майка ѝ я прегърна още веднъж, преди да я пусне.

— В нашата църква има един човек, чиято съпруга е болна от множествена склероза повече от двайсет години. Никой не би допуснал, че страда от нещо друго, освен от естествено остаряване. С Джулиан всичко ще бъде наред, миличка. Убедена съм.

— Как може да си толкова сигурна? — възкликна Никол, вече наясно, че всеки случай на коварната болест е различен, и в същото време опитвайки се отчаяно да се хване за всяка сламка надежда, която би могла да я накара да се почувства по-добре.

— Защото Господ не би ти отнел бащата и съпруга за толкова кратко време.

— Мамо...

— Спомняш ли си какво казваше татко ти, когато нещата не вървяха така, както ти се искаше? Онова, което не ни убива, ни прави по-силни.

Никол се стъписа. Споменаването на смъртта не ѝ действаше успокояващо.

Очевидно Анджи бе приела неспособността ѝ да заговори като размисъл, защото само притисна бузата си до нейната и влезе в къщата.

Младата жена беше отчаяна. Със сигурност не беше изблик на приятелска привързаност, но майка ѝ се усмихваше на Том. Може би доброто ѝ настроение бе отправено към Шарлот или Кайлин? Не, не знаеше какво да си мисли.

Обзета отново от вцепенение, тя се полута из пътеката и накрая седна в градината, сред растенията. Уханието на валерианата беше зашеметяващо. Това на лавандулата също. Не знаеше кое ще ѝ помогне повече, а и не я интересуваше, стига поне едно от двете да свършеше работа.

Малко по-късно към нея приближи Шарлот.

— Съжалявам — обясни тя. — Опитах се да ги задържа колкото може по-дълго, но наоколо няма какво толкова да се разглежда. — Седна в прахта, достатъчно далече, за да не нарушава личното пространство на приятелката си, но не прекалено, за да ѝ позволи да не забележи присъствието ѝ.

Което Никол определено нямаше намерение да прави. Имаше неща, които трябваше да сподели, за да не се почувства съвсем самотна.

— Скандализирана ли си? — обърна се към Шарлот, като я изгледа отстрани.

— За Том ли говориш? Ами, учудих се, когато го видях за първи път.

— Мислиш ли, че допуска грешка?

— Не е моя работа да я съдя — деликатно отклони отговорността от себе си Шарлот.

Всеки друг би ѝ дал отговора, който ѝ беше толкова нужен в момента, но именно от приятелката си очакваше откровеност. Точно заради това я беше попитала.

Тъмната ѝ коса, вързана на конска опашка, беше разрешена, но в очите ѝ се четеше нерешителност.

— Струва ми се, че и двамата са самотни — каза накрая. — И не нарушават никакви правила.

— А паметта на татко?

— Ще бъде винаги тук, с вас.

— Погребана от множество други мъже?

Шарлот се усмихна тъжно.

— При всички случаи щеше да се появи някой. Анджи е още доста млада...

— На шейсет и две...

— Достатъчно млада — настоя Шарлот. — Жените в Апалачите, в Етиопия или Зимбабве — по тези места на тази възраст се смятат за остарели, но не и тук. Не и при живота, който води Анджи. Тя все още е пълна с енергия. Никога няма да забрави Боб, даже след милион години, но не можеш да искаш от нея да се затвори в себе си като мида в очакване на смъртта.

Никол трябваше да се съгласи.

— Но толкова скоро!

— Той ѝ помага да преживее един доста труден период. Освен това изглежда много свестен човек.

— Том е скучен.

— Е, всеки би изглеждал такъв в сравнение с Боб.

„Вярно е“, мислено отбеляза Никол. И все пак, появата на майка ѝ с друг мъж не беше точно онова, от което имаше нужда в момента.

— Трябваше да ме предупреди. Изминаха толкова месеци, а не ми спомена нищо. Нужно ли беше да се крие?

— А ти попита ли я? — меко възрази Шарлот. — Тя се опитва да те предпази, Ники. Помисли си за това. Дали щеше да го приемеш полесно преди два-три месеца?

„Не“, призна в себе си Никол и се загледа в една пчела, кръжаща над цъфналата в красиви розови цветове самакитка. Жуженето ѝ беше достатъчно силно, за да се чува дори сред непрестанното пляскане на вълните зад гърба ѝ. Заслуша се и вдиша дълбоко благоуханието на валерианата, което, примесено със соления въздух, ѝ действаше разтоварващо.

Знаеше, че една мисъл терзае Шарлот, макар да не се осмеляваше да я изкаже на глас. Изчака, докато Никол се успокои напълно, и накрая попита:

— Каза ли й?

За онази любовна нощ. За детето.

— Не.

— А ще го направиш ли?

Никол щеше да се наведе към нея, ала нещо я възпря и това не беше само приближаването на останалите.

— Ако ще говорим за стволите клетки, няма как да го избегна — каза, въпреки че приятелката й вече бе формулирала възраженията си. Не беше задължително да се узнава самоличността на донора. Обикновено донорските банки гарантираха анонимност. Естествено, Джулиан трябваше да узнае истината, но едва ли щеше да тръгне да я разгласява. Още по-малко пък самата Никол. И без това случилото се тогава беше достатъчно уничително.

Но не смяташе да споделя мислите си с Шарлот, която си бе заслужила налегналите я притеснения.

---

[1] Акадия — име на област в североизточна Северна Америка, дадено от Френската колониална империя, която включва части от източен Квебек, приморските провинции и съвременен Мейн. — Б.пр.

↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Шарлот се отправи към кухнята с известен страх. Чудеше се дали през нощта Никол бе разказала на майка си всичко и ако все пак го беше направила, каква доза укор ѝ предстоеше да понесе. Но Анджи ѝ се усмихна приветливо откъм барплота, върху който режеше едно киви. Очевидно някой беше успял да отскочи до града, защото Том четеше последния брой на „Уол Стрийт Джърнъл“, а Никол изпразваше хартиени пакети с логото на кафето на Куинипиг.

Кайлин не се виждаше наоколо, защото обикновено ставаше след десет. Самата тя също би останала до по-късно в леглото, ако не я терзаше мисълта, че приятелката ѝ и майка ѝ са сами. Ако трябваше да се случи, нямаше как да го избегне, но поне искаше да има възможност да се защити, когато моментът настъпи.

В този смисъл обстановката беше безопасна. Никоя никога не би изплюла камъчето в присъствието на Том, а тъй като той щеше да остане за закуската, а после за кафето във вътрешния двор и за разчистването на кухнята, двете нямаше да имат възможност да си поговорят насаме. Докато дойде време Анджи да го замъкне в града за неизбежната обиколка из магазините, Кайлин стана, което ѝ осигуряваше още няколко часа спокойствие.

Под предлог, че иска да вземе няколко предварително уговорени интервюта, Шарлот ги остави двете във вътрешния двор и пое към магазина на Изабел Скейн. Там имаше още няколко посетители, двама от които разглеждаха простиращите се от пода до тавана рафтове с преди, и три жени, захванали плетки край масата. Беше донесла пуловера, което предизвика множество възторжени възгласи — във всеки случай повече, отколкото заслужаваше, като се имаха предвид грешките, а самата Изабел веднага разгада проблема.

— След като прехвърлиш нишката, е особено важно дали ще подхванеш следващата отпред, или отзад. От това зависи крайният резултат. Виж как е захваната в началото — каза жената, като разгъна недоплетения ръкав. — Ето тук, докато си премятала бримките от

левия шиш към десния, краецът е бил отпред и се е получила лицева плетка. После обаче си го преметнала отзад и вече е станала опакова. Просто си объркала последователността и затова изглежда така.

На Шарлот никак не ѝ хареса налагащият се от това извод.

— И какво, значи сега трябва да разплета всичко?

— Не и ако мислиш типично по американски — деликатно подхвърли Изабел. — Жените умишлено са допускали грешки, за да създадат увереност у крайния клиент, че дрехата е плетена на ръка и с много любов.

— Е, това ме устройва донякъде — заяви Шарлот, — като се изключат две неща. Първо, крайният клиент съм аз и второ, в грешките ми нямаше никаква умисъл.

Думите ѝ бяха посрещнати с приглушен смях и кимване с разбиране от трите дами около масата.

— Искаш ли да го разпоря аз? — шепнешком попита Изабел. Очевидно беше перфекционистка, в което Шарлот никога не се бе съмнявала, като се имаше предвид начинът, по който беше подредена стоката в магазина ѝ. Всичко беше безупречно. Шарлот не беше сигурна, че някога би могла да достигне нейното ниво. А жената продължи окуражително, като не откъсваше поглед от ръкава. — Иначе си свършила чудесна работа. Подобни плетеници биха били предизвикателство дори за мен.

Шарлот не беше уверена, но забележката ѝ отваряше вратата към по-задълбочено разискване на традициите в плетенето и без да си дават сметка за чисто професионалния ѝ интерес, трите жени се включиха в него. Идващи тук само за през деня, те очевидно бяха запалени плетачки, защото задаваха въпроси, каквито едва ли биха хрумнали на Шарлот, но отговорите им бяха изключително интересни.

Изабел прекъсваше наставленията си само за да обслужи другите клиенти. Докато ръкавът бе разплетен до първата неправилна бримка, Шарлот вече дояждаше третия шоколад и не изпитваше нито угризения, нито болка.

Болката се върна, естествено. Докато минаваше покрай брега, не можеше да мисли за нищо друго, освен за това дали Никол беше казала

на Анджи, или все още не беше казала на Джулиан. И в двата случая напрежението в къщата щеше да нарасне.

Но обядът, състоящ се от сандвичи с пуешки сърца върху филии от ръчния хляб на Мелиса Паркър, мина спокойно. Както и целият ден. Никол и Анджи прегледаха някои от рецептите, после всички заедно отидоха на плажа. Шарлот остана в къщата, за да подбере снимките и когато ги видя да се връщат, затаи дъх, търсейки някаква промяна в изражението им.

Нещо действително се беше променило. В момент на усамотение Никол ѝ сподели, че майка ѝ настоявала веднага да замине за Дурам, независимо от нежеланието на Джулиан, защото в края на краищата мястото на съпругата било до мъжа ѝ. Анджи се поинтересува какво беше нейното мнение по въпроса.

Шарлот намираше идеята за добра. Надяваше се, макар да не го изрече на глас, че ако Никол се намира по-близо до Джулиан, може да се изкуши да му каже, че знае за случилото се онази нощ, за бебето и накрая — за стволовите клетки. Дори ѝ беше хрумнало да му се обади самата тя, и то не само заради него. Приятелката ѝ страдаше от тайната, която пазеше в себе си.

Но Никол беше непреклонна в решението си да печели време. И тъй като не искаше да я предава отново, Шарлот реши да изчака.

След като барбекютото във вътрешния двор изстина и чиниите бяха изпразнени, Шарлот изпита необходимост да се махне. Нямахше нищо против да остане и да помогне на Никол в разчистването, но обзелото я напрежение бе започнало да личи. След като се изтощи да разиграва пресилена жизнерадост, обясни, че има нужда да подиша малко свеж морски въздух, извини се и излезе от стаята.

Мога ли да дойда? — написа на мобилния си телефон, докато се качваше по стълбите, за да вземе пуловера си.

Откога ти трябва разрешение? — гласеше отговорът на Лео, последван само секунди от: — *Искаш ли да поплаваме?*

Сега?

Защо пък не?

Нима моряците не се завръщат на брега през нощта?

Не и аз. Познавам отлично тези води. Имаш ли ми доверие?

Шарлот си спомни как бяха пътували заедно от Куинипиг до Рокланд заради Никол, как бе изляла през сълзи душата си пред него и бе повярвала на всички невероятни неща, които ѝ беше разказал. Дали му имаше доверие? Сигурно да.

Чакай ме в пет — написа, преди да пъхне телефона в джоба си и да иде да вземе ключовете от джипа.

За първи път вземаше открито завоя към земите на Коул, по прашната алея и покрай стройните лехи с цветя и билки. Лео се мяркаше като тъмна сянка на предните стълби. Щом я видя да приближава, той се изправи, захвърли ножа и дървото, което държеше, и ѝ направи знак да завие зад къщата. Щом паркира до пикапа му, отвори вратата, помогна ѝ да излезе и я притисна към колата за кратка, омайваща целувка. Тя започна да си мисли, че е променил решението си за късно плаване, когато той я улови за ръката, отведе я към задния двор и нарами оборудването.

— Якета и одеяла — обясни през рамо. — В случай че ти стане студено.

Нямаше как да се случи поне известно време след тази страстна целувка, пък и имаше подръка дебелия си пуловер. Но в тази загриженост имаше нещо трогателно, както и в начина, по който качи Мечо на борда, след като кучето ги беше последвало.

Само за секунди отмести буфера, отделящ лодките една от друга, и ловко разви въжетата. Точно когато се обърна към кея, се включиха навигационните светлини. След едно натискане на копче се чу ръмжащ звук.

— Двигател? — попита тя, изненадана, тъй като вятърът беше попътен.

— Само докато заобиколим скалите — поясни Лео и лодката бързо се отдалечи от малкото пристанище. — Те се появяват без предупреждение.

Една се мерна само на няколко сантиметра от мястото, където беше застанала Шарлот, въпреки че така и нямаше да я забележи, ако той не ѝ я бе показал. Подобно на нарисувана планина от мокър гранит, тя се издигаше над повърхността само толкова, колкото да разбива връхлитащите я вълни. Но той сякаш се чувстваше добре в

тази скална верига, преди накрая да изключи мотора и да вдигне платната. Те бяха две — едно отпред и едно в задния край на лодката.

Въпреки че времето беше топло, вятърът се усилваше, докато се отдалечаваха от Куинипиг. Когато се оказаха толкова далече, че плискането на вълните в брега стана едва доловимо, Лео насочи лодката към вятъра, свали платната и за по-голяма сигурност ги привърза с въжета. Извади от раницата термос с горещо какао и две чаши и ги напълни.

— Да не ти е студено? — попита, като седна до нея на една от напречните пейки.

— С Мечо в краката ми, гореща напитка в ръка и страстен мъж до мен? — Тя въздъхна със задоволство, после вдигна поглед към обсипаното със звезди небе и продължи: — Каж ми какво виждам.

Той започна да сочи с ръка.

— В такъв късен час Сатурн е прекалено ниско, но ето там е Юпитер. Виждаш ли го? А това пък е конят, Пегас. — Пръстът му се движеше, сякаш се опитваше да рисува във въздуха: — Голямата мечка, Малката мечка.

Шарлот трябваше да се напругне, за да види всичко. И тогава забеляза нещо друго.

— Падаща звезда — възкликна и затвори очи.

Когато ги отвори отново, видя, че Лео се взира в нея.

— Какво си пожела?

— Няма да ти кажа. Смята се, че е лоша поличба.

— И все пак?

Не, не можеше. Вместо това се сгуши в него, което, ако я познаваше по-добре, щеше да му подсказже желанието ѝ, и каза:

— Чудесно е да си навън и просто да се носиш по вълните. — Замълча и се заслуша. Някъде отдалече се чуваше плисъкът на водата и вече съвсем наблизко шумът от поклащането на лодката. И още тихото скимтене на Мечо и силните удари на сърцето на Лео. — Толкова е спокойно.

— Това означава ли, че в къщата е прекалено шумно?

— По-скоро напругнато. Ники все още отказва да каже на Джулиан за стволите клетки.

— А ти не можеш ли да го направиш?

— Опитвам се да се съобразя с решението ѝ. Все пак не може да мълчи вечно. Те са безценно оръжие.

— И тя ги използва точно като такава.

Шарлот понечи да отвърне, че изобщо няма намерение да ги използва, когато схвана смисъла на думите му.

— Оръжие срещу Джулиан?

— По-скоро като наказание за станалото между вас.

Тя сложи глава на рамото му така, че да може да надникне в очите му.

— Откъде знаеш?

— Просто предполагам — повдигна рамене Лео.

— Това е нещо, което героят от „Сол“ би допуснал. Вродена интуиция. Работиш ли върху втората книга?

— От време на време. Често се разсейвам от нежелана поща.

— Каква нежелана поща?

— Някакъв глупак твърди, че съм му откраднал сюжета, и иска процент от приходите ми, в противен случай щял да се обърне към съда. Друг пък казва, че цялата история смърди, защото, ако някой построи лодка така, както съм описал, тя непременно ще потъне още при първото плаване.

— Хората обичат да търсят недостатъци. Това е въпрос на култура.

— Само че не ти получаващ нежелани писма.

— Защото съм незначителен и непознат автор. Сигурна съм, че останалите деветдесет и девет процента от отзивите са положителни.

— Точно процентът е това, което ме притеснява. Като онази жена, която ме обвини, че съм безотговорен, тъй като не съм говорел за противозачатъчни при толкова много секс. — Замълча и я погледна напрегнато.

— Казах ти.

— Нищо. Кажи ми го пак.

— Не съм безотговорна хлапачка. — Беше сигурна, че не я заплашва евентуална бременност. От доста време вземаше необходимите мерки.

— Който веднъж се опари...?

— Може да се каже. Колкото за протокола, в живота ми не е имало много мъже.

— Не питах това.

— Все едно, исках да го знаеш. Много съм взискателна към онези, с които реша да бъда.

Звездното нощно небе се отразяваше в очите му.

— Ако искаш да родиш моето дете, няма да те изоставя.

За секунда сърцето ѝ спря, преди да запрепуска лудо. Забележката можеше да мине за безобидна, ако не беше този странен блясък в погледа му.

— Внимавай какво си пожелаваш — каза тихо.

— Говоря сериозно — отвърна той. — Само че ти няма да останеш, нали? — И това не беше въпрос.

— Би ли тръгнал с мен за Париж през септември? — попита Шарлот. Това също не беше въпрос, макар да даде воля на въображението си, докато се притискаше към него.

Изпразниха термоса и продължиха да се носят по вълните, докато Лео не вдигна отново платната и не насочи лодката обратно към кея.

— Хайде да отскочим за малко у нас — прошепна в ухото ѝ той, щом стигнаха брега.

Как би могла да откаже? Не можеше да опише с думи онова, което изпитваше към Лео Коул, но споделената интимност се доближаваше най-близо до него.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Анджи остана цяла седмица. Естествено, Никол нямаше как да я накара да си тръгне, тъй като къщата все пак беше нейна, но двете често се караха, и то не за дребни неща, както някога, когато дъщерята растеше — за музика, гримове и дрехи. Споровете им сега се въртяха около ролята на съпругата, което беше проблем с две страни. Никол обвиняваше майка си в нелоялност, докато Анджи смяташе, че дъщеря ѝ проявява небрежност. Обикновено в споровете им Боб бе имал ролята на рефер, което караше Никол да чувства още по-болезнено липсата му. Като се добавеха към това и всички неща, които майка ѝ все още не знаеше и които толкова я нараняваха, тя реагираше остро при всяка тяхна среща.

Във вторник, когато Анджи за пореден път повдигна въпроса за отиването ѝ в Дурам при Джулиан, Никол не се въздържа и избухна:

— Много добре знаеш, че той би могъл да дойде тук, ако иска! — извика тя, което беше намек за *присъствието* на Том и естествено, доведе до следващия спор.

В сряда, след като Анджи попита как се чувства Джулиан, Никол се тросна:

— Днес още не съм разговаряла с него.

На въпроса защо, дъщерята отвърна нервно:

— Мамо, едва минава осем. Той има нужда от сън. Нямам намерение да го будя само за да задоволя любопитството ти.

Анджи отбеляза, че зет ѝ винаги става рано, на което Никол отвърна рязко:

— Е, вече не! — След което, обидена, напусна стаята.

В четвъртък майката изчака по-дълго, което само прибави още повече жлъч в думите ѝ, когато накрая се изляха:

— Ти изобщо обаждаш ли се някога на Джулиан?

Никол отвърна, че се чуват всяка вечер, при което Анджи отбеляза, че дъщеря ѝ винаги изглежда гневна и ако гневът ѝ е насочен към Джулиан, това е огромно разочарование за нея.

— Той не е болен по собствено желание, скъпа, и ако не си ядосана на него, значи те дразня аз. Чудя се откъде е този твой егоизъм...

Стъписана, Никол само вдигна отбранително ръце, обърна се и излезе.

— Тя се тревожи за теб — опита се да я вразуми Шарлот малко по-късно, но когато самата тя попита как се чувства Джулиан, Никол настръхна повече от всякога.

— Бих могла да му се обаждам по десет пъти на ден, без да науча нищо ново. Той винаги е прекалено уморен. Край на разговора.

Като капак на всичко Кайлин заяви пред всички, че се връща в Ню Йорк.

Никол съвсем се обърка.

— Но ти нямаш работа!

— Мога да работя като сервитьорка.

— Ами ангажиментите ти към Шарлот?

— Тя няма нужда от мен. Виж, Ники, беше много мило от нейна страна да ми предложи да ѝ помагам, но винаги върши всичко сама, а и вие двете сте прекалено обсебени от готварската книга. — Вързаната ѝ на конска опашка коса се разлюля върху гърба ѝ, когато ѝ обърна гръб и после отново, след като реши да изрече последните думи в лицето ѝ: — Не ме интересува какво ще каже татко, защото това си е отговорна и почтена работа. Освен това мама няма нищо против.

Чувствайки се отблъсната и отчаяна, Никол не сподели с никого съобщението, което беше получила от Джулиан малко по-късно. Той се връщаше във Филаделфия. След като беше направил почти всичко от онова, което бе имал намерение да свърши в Дурам, определено се чувстваше изтощен.

Беше изтощен. Както винаги.

Но този път имаше нещо различно.

В какъв смисъл изтощен? — написа тя.

Както обикновено.

Да не би да е от лекарствата?

Мисля, че просто искам да си остана малко вкъщи.
Толкова.

Никол беше притеснена.

Тревожеше се, че множествената склероза се задълбочава.

Гнетеше я мисълта, че сега, след като всичките му колеги знаеха, той се беше отчаял.

Вътре в нея тлееше ревност, че във Филадельфия има друга жена, която много му беше липсвала.

Въпреки всичко не можеше да се насили да му се обади. „Това ще го разстрои — подсказваше разумът ѝ. — Ще ми се ядоса. Ще предизвикам още по-сериозен разрив.“ Знаеше, че трябваше му предложи да се видят у дома, но си даваше сметка, че няма начин да се изправи пред него и да не вдигне скандал заради забегката му с Шарлот. А все още не беше готова за това.

Прогонвайки тревогите си с работа, тя прекара следобед, като преглеждаше списъка с предстоящите си задачи и естествено, реши, че е свършила много по-малко, отколкото би трябвало. Всъщност отбеляза с известна уплаха, че в *свършеното* няма почти нищо, което би могло да им бъде полезно. Е, да, бяха отметнали късните закуски, супите, рибата и десертите, но не бяха получили повечето от рецептите. А бяха приключили едва четири от десетте глави на книгата. Дори не бяха започнали работа по останалите шест, а крайният срок беше след месец.

— Ще можем ли да се справим? — обърна се към Шарлот, която я беше заварила седнала във вътрешния двор в момент на отчаяние.

Тя хвърли поглед върху надраскания лист и заяви уверено:

— Без никакво съмнение.

Но стомахът на Никол се беше свил, както, когато беше на осем, девет или десет години и ѝ предстоеше да се изправи пред нещо различно. От доста време насам не бе изпитвала подобна паника.

Шарлот сигурно го бе усетила. Хвана ръката на приятелката си, погледна я право в очите и каза тихо:

— Седмицата беше много тежка както за теб, така и за всички останали. Обичам майка ти, но тя донесе със себе си много нови въпроси и върна предишната ти нерешителност. Не че има кой знае

какво значение, но съм разочарована от Кайлин. Естествено, ти не си в състояние да я контролираш. Ще си тръгнат в събота. Единственото сигурно нещо е, че ще продължим да работим по този списък. И преди ми се е налагало да се съобразявам с крайни срокове, затова мога да те уверя, че този е напълно изпълним.

Изпълним. Изпълним. Изпълним. Никол си повтаряше думата и това помогна.

Но онова, което ѝ помогна най-много, беше блогът ѝ. Той беше нейното малко бягство. И спасение. Ферми, екологично чиста храна, няколко добри думи за реклама — това беше мисията ѝ. Независимо дали пишеше за прясно уловената треска, която бяха приготвили за вечеря с царевица и доматиен сос, за текстилните подложки, доставени специално в магазина на Бев, или за промоцията на сандвичи в крайни мотели, тя се потапяше в свят, който можеше да контролира. Беше придобила навика да използва лаптопа си в най-отдалечения ъгъл на вътрешния двор, където можеше да се усамоти и омайвана единствено от пликването на вълните, да си позволи да не се оглежда настрани.

Шарлот бе отнесла лаптопа си в къщата на Лео, въпреки че там не беше толкова продуктивна, колкото би била във вътрешния двор на Никол. След като беше отместил компютъра си, за да освободи достатъчно място за нейния, той донесе втори, стол, което беше изключително мило от негова страна. Но близостта му я разсейваше — първо с очилата, които си слагаше, когато седеше пред монитора и които я стряскаха всеки път, когато я погледнеше; после с бързината, с която пръстите му се движеха по клавиатурата. От време на време се отпускате върху облегалката, едва написал няколко изречения, изговаряше на глас думите, навеждаше се напред и се потапяше в свят, който сътворяваше за читателите си удивително бързо.

Наистина бързо. Въпреки че никога не обсъждаше подробности и продължаваше да отказва да ѝ даде да прочете написаното, постоянно изглеждаше недоволен. Понякога го чуваше да ругае тихо и да натиска ожесточено отделни клавиши, при което върху плоския екран се появяваха различни сайтове. Тях с охота споделяше с нея, а това бяха отзиви от почитатели във „Фейсбук“, отговори на зададени въпроси, обсъждания и коментари за героите и сюжета на „Сол“.

Когато го попита защо си прави този труд, след като романът и без друго бе пожънал такъв успех, той й отвърна, че това е нещо като почтено отношение към издателя му, който разчита на обективното проучване на читателското мнение.

В един момент към края на седмицата сложи върху бюрото дебела папка. Шарлот се поколеба, преди да я отвори.

— Още нежелана поща? — попита го мрачно.

Лео поклати отрицателно глава и кимна насърчително с брадичка към листовите.

Тя я отвори и откри множество писма от различни издателски къщи и продуцентски компании, всички адресирани до пощенската му кутия в Портланд. Много от тях идваха от един и същ адрес, след като не бяха получили отговор на първото или второто си съобщение. Във всяко обаче хонорарът беше все по-голям. Крайната сума беше зашеметяваща.

— Това е мечтата на всеки писател — с благоговение отбеляза Шарлот.

Той изглеждаше ужасен.

— Така ли мислиш?

— Естествено — отвърна тя, замаяна. — Ето едно, в което искат да направят филм по книгата ти. А, тук има още едно — посочи с пръст един лист от купчината и измъкна още няколко. — Ами тези? Та това са най-големите издателства в Ню Йорк. Отговори ли им?

— Не. Това е работа на адвоката ми. Но той знае, че не съм готов да подпиша нов договор нито със сегашния ми издател, нито с който и да било друг. Предпочитам да седя на шофьорската седалка и сам да определям скоростта. Няма да допусна да ме притискат да завърша втората си книга, докато сам не го пожелаая. А ако междувременно изгубят интерес, винаги бих могъл да я издам в електронен вариант.

— А какво ще кажеш за филма? Не можеш да го направиш сам!

— Дали наистина имам нужда от него?

— Не. — Шарлот подреди листовите в спретната купчина и затвори папката.

— Сигурно ме смяташ за луд — каза той. С късо подстриганата си коса, силна челюст и стиснати в тънка линия устни, изглеждаше суров, но тази суровост не докосваше очите му. Те, както винаги, издаваха неговата уязвимост, която Шарлот забелязваше и в този

момент. Но имаше още нещо. Усещаше, че не мисли само за своето бъдеще като писател. Мислеше и за бъдещето си с нея.

— Не си луд — каза, като имаше предвид първото си заключение, защото ѝ беше по-лесно да отговори на него, отколкото на второто. — Онзи, който предлага такива пари, няма намерение да те остави анонимен. Ако приемеш което и да е от предложенията, животът ти коренно ще се промени.

Лео изглеждаше донякъде поуспокоен.

— Освен това много добре разбирам какво имаше предвид, като каза, че предпочиташ да си на шофьорската седалка — продължи тя. — Това важи и за моята работа и ми допада. Не бих могла да дойда тук това лято без тази свобода... Просто ми се искаше...

— Какво?

Искаше ѝ се да го накара да отстъпи малко, да замине с нея за Париж или поне понякога да я посещава в Ню Йорк. Колкото до останалото, не я беше грижа повече, отколкото него. Обичаше го такъв, какъвто беше — искрен и първичен, наивен по някакъв негов си начин, определено уязвим — качества, всяко едно от които би могло да изчезне в мига, в който светът открие кой е. И тогава къде щеше да отиде нейният рай?

Тя стана от бюрото, прегърна го през кръста и склони глава върху гърдите му.

— Това е чудесно — беше единственото, което каза, и той изглеждаше доволен да остави засега нещата такива, каквито бяха.

Докато шофираше към къщата на Никол, Шарлот си мислеше, че всичко наистина се подрежда чудесно. Харесваше ѝ да работи с Лео. Колкото и да я разсейваше близостта му, все пак беше свършила доста. Независимо дали се дължеше на мъжа, на уютния му кабинет, или на бедния възстар Мечо, който предпочиташе да прекарва времето си в лежане, подложил крака под главата си, тя се чувстваше вдъхновена.

Никол също го усещаше, защото интервютата, които ѝ даде Шарлот, бяха първокласни. В тях беше уловен духът на острова по начин, който самата тя никога не би могла да постигне, което я

навеждаше на мисълта, че е била права, когато бе настояла да остане. Яростният ѝ гняв бе преминал и на негово място бе останала тъпа болка, която обаче постепенно избледняваше пред предателството на майка ѝ.

Опита се да претегли всички аргументи, като се стараеше да прояви зрялост и разбиране. Но с приближаващото заминаване на Анджи и безбройните забележки за това колко тъжна е къщата без Боб, как присъствието му продължава да се усеща навсякъде и какво все пак трябва да правят с дрехите му, подозрението ѝ нарастваше.

В събота сутринта, докато беше в кухнята сама с дъщеря си и отбеляза, че посещението в къщата не ѝ се е отразило толкова зле, колкото бе очаквала, и ще трябва сама да се заеме с опаковането на нещата на покойния си съпруг, както и че може би решението за продажбата на къщата е прибързано, Никол не издържа:

— Прибързано? — извика тя. — Мамо, та ти заяви, че ще я продадеш веднага след смъртта на татко! Дори за миг не се поколеба. Единственото нещо, което промени решението ти, е Том!

Анджи отстъпи назад.

— Да не би да е проявил някаква непочтителност към някоя от вас? Да не би да е застанал на пътя ви? Зная, че нарочно отбягвате западното крило, но ако поне веднъж бяхте отишли там, щяхте да видите, че двамата се бяхме настанили в отделни стаи. Но дори и ако бяхме споделили една и съща спалня, щеше ли да е толкова лошо? Нима ще бъде престъпление, ако запазя къщата и от време на време идвам тук с някого друго, освен с баща ти? Той обичаше да посреща гости.

— Само че Том няма да бъде гост.

— Много си права. Той е нещо специално. Със сигурност е единственият мъж, на когото баща ти би ме поверил. Том ме познава. Уважава онова, което съм преживяла с Боб, и няма нищо против да му разказвам за него. Никога няма да ме накара да забравя спомените си, както и аз няма да настоявам да загърби завинаги живота си със Съюзън, бог да я прости. Тази седмица беше изключително приятна. И така, решението ми е да не я продавам.

Никол преглътна с усилие. Щом Анджи си беше казала думата, значи беше окончателно.

— Е, тя е твоя в крайна сметка. Можеш да правиш с нея каквото си поискаш. — Но имаше и друга страна. — Значи аз нямам място тук. Това докачи Анджи, която се стресна за момент.

— Нима не искаш децата ти да опознаят Куинипиг?

— Аз нямам деца! — изкрещя Никол, изумена, че собствената ѝ майка може да бъде толкова неделикатна.

— Ще имаш.

— Кога? Съпругът ми е болен. Може даже да умре.

Анджи се наежи:

— И ти какво? Ще седиш и ще чакаш това да се случи?

— Мамо!

— Говоря сериозно. Или може би разчиташ на това?

Никол си пое рязко въздух.

— Моля те, никога повече не го изричай!

— В такъв случай какви са плановете ти за есента? — попита Анджи със спокойствие, което нямаше нищо общо с предишното ѝ емоционално избухване. — Джулиан ми каза, че има едноседмичен ангажимент в Калифорния, а през пролетта заминава за Китай. Ти ще идеш ли с него? Там могат да се видят много интересни неща. Или се страхуваш да гледаш толкова напред? — Гласът ѝ внезапно стана по-суров, бръчките около устата ѝ се очертаха по-ясно. — Животът не следва прищевките ни, Никол. Нещата не стават така, както искаш, но трябва да ги приемеш и...

— Не мога.

— Да се примириш и да продължиш напред — завърши Анджи.

— Ти това ли правиш? Просто се отказваш от всичко хубаво, което си преживяла?

Шарлот се появи до вратата и веднага спря. Щом я видя, Никол си пое дълбоко въздух, протегна напред ръце и заотстъпва назад.

Но майка ѝ извика:

— О, не, не, недей да бягаш. Трябва да обсъдим това още сега. Ти живееш, вкопчила се в миналото, скъпа. Баща ти е мъртъв. Нищо не може да ни го върне.

— Но не искам да го забравям.

— Е, тогава няма да е лошо да запомниш и това — внезапно извика Анджи. — Той не беше идеален. Никога не си оправяше леглото и не пускаше пералнята, дори когато бях болна. Много често,

когато вечеряхме в петзвездни ресторанти, използваше фините ленени салфетки, за да си духа носа в тях, макар че стотици пъти съм го молила да не го прави. — Децибелите продължаваха да се повишават. — Нито веднъж не пожела да изслуша моите проблеми, защото ги намираще жалки и нищожни в сравнение с неговите. Непрекъснато даваше осъдителни оценки и беше нетърпелив. Не намираще нищо лошо, когато ние го чакахме с часове, а самият той мразеше да ни чака. Имаш ли спомен да го е правил някога? И накрая баща ти просто ме изостави, Никол! — обвинително повиши глас до краен предел тя. — Остави ме сама, когато вече бяхме достигнали годините, в които би следвало животът ни да стане по-лек и приятен. Всеки път, когато си го помисля, съм му бясна и си давам сметка, че никога няма да му го простя. — Гневът ѝ изведнъж утихна. — Това означава ли, че не съм го обичала? Не. Обичах го с всичките му недостатъци.

Дъщерята не беше толкова сърдита, за да не схване смисъла на казаното. Само че не беше сигурна накъде щеше да я отведе то.

— Какво общо има това с мен?

— Обичаш ли Джулиан?

— Естествено, че го обичам.

— Тогава го покажи с делата си. — Думите увиснаха във въздуха заедно с неизреченото от Никол за истинското състояние на брака ѝ. Тя се опитваше да реши дали беше по-добре да скрие проблемите, или да ги признае, когато майка ѝ продължи: — И като стана дума за баща ти, има още нещо. Присъствала съм на десетки съдебни процеси и онова, което той не преставаше да повтаря, е, че трябва внимателно да огледаш фактите и да ги използваш съзидателно. Именно така печелеше делата си. Виж това, с което разполагаш, Никол, и не го пропускай. Защо не си създадеш една собствена реалност?

Но Никол не беше способна на творчество, когато съзнанието ѝ беше обременено с толкова много други неща. Щеше да разрешава проблемите си стъпка по стъпка. Това беше единственото, което можеше да направи, затова се зае първо с прането, след това сключи крехко примирие с Кайлин, като помогна на момичето да си стегне багажа, и накрая, в уречения час в съботния следобед, откара тримата до ферибота. С удоволствие се сбoguва с Том и изпита известна тъга, докато си вземаше довиждане с доведената си дъщеря.

Как трябваше да се държи с майка си? Толкова дълго бе копняла да сподели с нея за заболяването на Джулиан и ето че сега, след като най-сетне го беше направила, се чувстваше по-скована от преди.

Изглежда, Анджи го бе доловила, защото остави двамата да се качат на борда, после се обърна към нея и улови ръката ѝ. Гласът ѝ беше тих, грижливо гримираните ѝ очи гледаха унило.

— Няма как да знам всичко, което се случва с теб — каза тя. — И не би трябвало. Ти си голяма жена. Винаги си била толерантна, но сега не виждам подобно нещо. Миличка, животът не е само черно и бяло. Не съществува една-единствена идеална картина. Трябва да се прибавят и малко сиви сенки, за да се получи хубава. Но и тя също се мени постоянно. Това е още една мисъл на баща ти. Спомняш ли си как говореше за сенките в морето? Всеки път те се движеха и се получаваше нов образ. Само понякога облаците стоят неподвижно и тогава трябва ние да се отместим, за да ги видим.

В известен смисъл през същата нощ Никол се раздвижи. Призори вече видя съвсем друга картина. Анджи беше права — беше голяма жена. Никога не би действала, следвайки безпрекословно съветите на майка си, но фразата, загнездила се в съзнанието ѝ, беше чула именно от нея. *Създай си своя собствена реалност.*

С това дойде и убеждението, че трябва да се прибере у дома.

Шарлот я откара до ферибота.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда? — попита тя, докато вадеше куфара ѝ от багажника.

Този сценарий беше един от многото, които Никол бе премислила през нощта. Ала онова, което се беше случило в навечерието на сватбата ѝ, беше нещо, което трябваше да обсъди със съпруга си насаме. Същото се отнасяше и за бъдещето им.

— Трябва да се справя сама.

— Ако искаш да поговоря с него, ще бъда тук.

— Онова, което искам наистина — отвърна Никол, — е да продължиш да работиш върху книгата. Направо се побърквам заради нея. Едва ли може да има по-неподходящо време за заминаване. Завърших главата за подбора на менюта и ако не се върна скоро, можеш да използваш бележките ми за останалото. — По време на

закуската ѝ беше дала по-подробни инструкции. — Нали ще се заемеш?

— Можеш да бъдеш сигурна — увери я Шарлот и прибави енергично: — Ще направя всичко, Ники. Само го назови и ще го получиш. Дори ще пиша в блога ти вместо теб.

Обзета от тъга, Никол се усмихна.

— И да ми отнемеш единственото, което умея да върша добре? — Прегърна импулсивно приятелката си и веднага си даде сметка, че не би трябвало да го прави. Но беше вече свършено и вероятно беше навременна проява на толерантност. Майка ѝ сигурно щеше да остане доволна. Прощка? Все още не беше готова за нея. Трябваше да чуе и историята на Джулиан. За момента обаче тази прегръдка бе запълнила донякъде зейналата празнина.

— Не се подценявай! — подвикна след нея Шарлот, докато Никол се изкачваше по платформата. Минута по-късно се разнесе ревът на двигателите и фериботът се отдели от брега. Беше си тръгнала.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След като беше взела решение да се върне във Филадельфия, Никол стана нетърпелива. Но не успя да си хване такси, затова ѝ се наложи да изчака автобуса, после в Портланд отново да изгуби известно време на летището в очакване на полета. Самолетът ѝ се приземи в града едва привечер, но през всички тези часове не се отказа от намеренията си. Единственото ѝ притеснение, докато пътуваше към апартамента им, беше дали ще завари Джулиан сам. Не му се беше обадила, за да го предупреди, че се прибира. Нямахме какво да си говорят по телефона.

Усети усилващо се главоболие, но въпреки това успя да се насили и да се усмихне на портиера, който пое багажа, ѝ и го внесе вътре.

— Радвам се да ви видя, мисис Карлисъл. Искате ли да ви помогна да се качите до вашия етаж?

— Не, Джон, благодаря — отвърна тя, като хвана дръжката на куфара и го затъркаля към асансьора. — Той е съвсем лек.

Единствените неща, които беше взела, бяха гримовеите и няколко любими дрехи, въпреки че тук се обличаше по съвсем различен начин. Нямахме представа колко дълго ще остане. Всичко зависеше от онова, което я очакваше горе.

Мъжът натисна бутона за осемнайсетия етаж и без да дава никакви признаци, че знае за заболяването на Джулиан, ѝ отправи обичайната си усмивка и почтително изчака автоматичната врата да се затвори. Когато се отвори отново, Никол вече държеше ключовете в ръка.

Безшумно отключи и влезе в апартамента. Портфейлът и ключодържателят на Джулиан бяха оставени на ниското шкафче, но нищо не подсказваше присъствието на някого друго — нямаше дамска чанта, нито обувки, още по-малко пък разхвърляни по пода дрехи. Една от причините да се върне без предупреждение, беше да го

провери, заради което се ненавиждаше, но това беше още една тема, която трябваше да обсъди с него.

Нямаше го във всекидневната. Отникъде не се чуваше звук — нито от телевизора, нито музика, нито шляпане на боси крака в кухнята. Предположи, че работи, свали сака от рамото си, остави го върху килима до куфара, прекоси коридора, но и кабинетът се оказа празен.

Когато се обърна обаче, го видя. Беше застанал до вратата на спалнята в панталон с цвят каки и мокасини и това беше единственото нормално нещо във вида му. Ризата му беше разкопчана, косата му стърчеше на всички страни, кожата му имаше нездрав, жълтеникав оттенък. Но най-нетипичното нещо беше безумният страх в погледа му.

Защото не беше сам в спалнята?

Не. Тя веднага усети с всичките си сетива, че беше свършено сам, а очите му бавно се пълнеха със сълзи. Нейният съпруг, когото тя обичаше по някакъв неразумен начин, който поддържаше любовта жива, дори когато гневът беше достатъчно силен, за да я убие.

— Извинявай — прошепна, после веднага стана предишната Никол, на която бяха казали да не идва. — Не мога да те оставя сам. Трябва да съм до теб.

Приближи се, но той вече протягаше ръце към нея. Притисна я към себе си със сила, каквато не бе подозирала, че притежава, като виждаше онова, което беше останало от него.

— Ти си тук — измърмори, заровил лице в косата ѝ. — Не бях сигурен, че ще дойдеш.

— Не си ми казвал, че искаш да се върна — изненадана го погледна тя, като се отдръпна. Страхът все още помрачаваше погледа му.

— Звучеше ми толкова отчуждена. Мислех си, че искаш да стоиш настрана.

— Аз пък си мислех същото за теб.

— Не ме бива да говоря за някои неща — каза той и преди да успее да му възрази, че това трябва да се промени, устните му вече бяха уловили нейните в целувка, в която, да, имаше и страх, и облекчение, но и спомен за отминалите хубави времена. Дори когато вдигна глава, продължи да я прегръща и тя нямаше нищо против. При

втората целувка за първи път от месеци насам усети възбудата му, която нарастваше заедно със собственото ѝ вълнение.

И тогава всичко изгуби значение — и Шарлот, и стволите клетки, дори треперенето на ръката, която се плъзгаше трескаво по тялото ѝ. Никол му даде онова, което искаше, и ако в подсъзнанието ѝ беше останал някакъв гняв, той се трансформира в страст. Испита удоволствие, каквото не беше изпитвала никога преди, отново преоткриваше аромата на кожата му, поемаше инициативата, щом усетеше, че силите го напускат, решена да не го остави, докато и двамата не получат онова, от което имаха такава нужда.

Мой. Думата отекваше като ехо в съзнанието ѝ, докато накрая се отпусна до него в леглото, заслушана как диша тежко в ритъм със собствения ѝ ускорен пулс. Уморен или не, продължаваше да я държи в прегръдките си. Когато се унесе в дрямка, тя бързо го последва.

Никол се събуди и видя светлините на града под тъмнеещото пурпурно небе. Повдигна се стреснато. Джулиан беше буден, с глава върху възглавницата и очи, вперени в нея.

— Колко време сме спали?

— Няколко часа — отвърна той, после добави тихо: — Отдавна не съм се чувствал толкова добре.

— Наистина ли?

— Наистина.

Тя си пое дълбоко въздух, изпусна го бавно и му позволи да я привлече отново към себе си. Нямаше начин да отвори дума за Шарлот и за стволите клетки. Не искаше да разваля момента. Да, искаше да има пак онова, което беше имала в миналото. Най-голямото ѝ желание беше да върне часовника назад, към времето, преди Джулиан да се разболе. И, да, знаеше, че е невъзможно. Все пак, ако поради някаква причина тази интимност беше оцеляла, тя имаше нужда от нея.

Очевидно той също, защото не каза нищо, просто продължаваше да я прегръща, като я пусна само за да донесе да хапнат сандвичи с топено сирене и рукола. Веднага щом изпразниха чинията, отново я пожела за себе си.

Никол беше достатъчно уморена и достатъчно успокоена, за да спи в обятията му през цялата нощ. На сутринта обаче реши, че няма

смисъл да отлага повече. Лежаха в леглото един до друг, а пръстите му леко галеха рамото ѝ. Сложи глава на гърдите му и каза:

— Разкажи ми как се случи това с Шарлот.

Не само пръстите, цялото му тяло застина неподвижно. Тя не се опита да зададе въпроса по друг начин и да му остави възможност да се измъкне, затова той само въздъхна примирено и отвърна:

— Страхувах се, че става дума точно за това. Трябваше да има някаква причина за промяната у теб.

— Искам да чуя твоята гледна точка — заяви Никол, като приседна в леглото и придърпа чаршафа под мишниците си. В очите ѝ имаше решителност, въпреки че всъщност не ѝ се искаше да слуша нищо. Но след като беше чула изповедта на Шарлот, трябваше да му даде възможност да ѝ разкаже и своята версия.

Джулиан започна с очевидното — умората от подготовката за сватбата, злоупотребата с алкохола, липсата на спомени на следващата сутрин, освен неприятното чувство, че се е случило нещо нередно. Но имаше и нещо много по-дълбоко.

— В известна степен — откровено призна той — се притеснявах от повторната женитба. Беше много лесно да обвинявам Моника за краха на първата, но в брака винаги има двама. Ти беше много по-млада и уязвима. Изпитвах огромна отговорност към теб. — Гласът му заглъхна. — Не бях сигурен, че съм готов да се справя с такава задача. Но сватбата все повече и повече приближаваше, приготовленията бяха към края си. Обзе ме паника и се напих. Опитвах се да се отърся от страха.

— Да не би да си се надявал да отмениш сватбата, като правиш секс с друга жена? — попита Никол. Това беше съвсем логичен извод от онова, което ѝ говореше. Трябваше да зададе въпроса, иначе цял живот щеше да се чуди.

— Господи, не! — енергично възрази той, протегна се и улови ръката ѝ. — Беше лудост, животински акт, който нямаше нищо общо с онова, което всъщност исках.

— Може би сватбата ти се е сторила прекалено претенциозна? — продължи да подхвърля предположения Никол, все още опитвайки се да разбере.

— Не, бибчо, не. Сватбата ни беше идеална. Проблемът беше в мен. Изгубих самоконтрол и направих нещо, за което не съм престанал

да се упреквам. Не мога да ти опиша колко много, много съжалявам. — Винаги бе бил скромен. Но смирен? Засрамен? Никога досега. — Това е най-лошото нещо, което съм правил в живота си. Опитвах се да се убеждавам, че не съм престъпил клетвата, защото все още не ти я бях дал. Но това беше незначителен аргумент. Цялата работа беше отвратителна. — Отмести поглед, но само за миг. — Надявах се, че всичко ще отmine и ще се забрави. Дори бях сигурен, че е останало завинаги в миналото.

И сигурно щеше да стане така, ако не беше детето, което още не беше споменала, мислено отбеляза Никол.

Беше се облегал на възглавницата, но не личеше, че позата му носи някакво облекчение.

— Кога разбра...? — Той млъкна и след малко продължи: — Ааа, да. Малко преди Четвърти юли. Тогава държанието ти се промени.

Тя не се извини, не каза нищо. На утринната светлина лицето му беше още по-жълто, но все още не беше готова да говорят за това. Имаше да изяснява много други неща и макар да беше очевидно, че той се чувства неловко, нямаше намерение да отстъпва.

Джулиан въздъхна и отново погледна встрани.

— Аз едва я познавах. Бях я срещал само онова лято, и то, когато идвах на Куинипиг през уикендите. Не беше нещо, което съм планирал предварително. — Погледна отново жена си, по-притеснен от всякога. — Да не би да е било замислено от нея?

— Не. — Никол вярваше в това. — Тя също много съжалява.

— Тогава защо ти го е разказала?

„Защото беше принудена — би могла да отвърне Никол. — Защото виждаше как се съсипвам, докато си мисля, че си достатъчно отчаян, за да пожертваш живота си в името на експерименталната медицина, а тя искаше да ми даде поне някаква надежда.“

Но все още не се решаваше да го изрече.

— Вероятно е мислела, че вече знам.

— Помоли ли я да си тръгне?

— Не. Имам нужда от помощта ѝ за готварската книга.

— Как можеш да понасяш да я гледаш всеки ден?

— А как понасям да гледам теб? — отвърна с въпрос тя. — Опитвам се да разбера, Джулиан. Повтарям си непрекъснато, че се е

случило преди много време, но внезапно започвам да виждам нещата по друг начин.

— Например?

— Работата ти до късно през нощта. Постоянните командировки. Той поклати енергично глава.

— Никога!

— Дори когато отивам на острова за по няколко седмици?

— Никога! — повтори убедително.

Никол започваше да преминава границата, но не можеше да спре.

— Но веднъж се е случило с Шарлот. С най-добрата ми приятелка. — Пое си накъсано дъх, обзета от нови страхове. — Познавам жени, мамени от съпрузите си. Никога не съм могла да си се представя като една от тях. А ето, че съм. Станало е.

Джулиан се наведе рязко над нея.

— Не беше връзка. Дори не го исках...

— Но там не бях аз, нали? — Нямаше как да не зададе този въпрос. — Нима не бях достатъчно силна или достатъчно умна, или достатъчно независима?

Той улови лицето ѝ между треперещите си длани.

— Не беше ти. Ти си всичко, което някога съм искал. Вината е у мен, защото се чувствах неадекватен и бях прекалено глупав да се надявам, че ще мога да удавя собствената си неувереност в алкохол.

— Ти? Неадекватен?

— Ти ме издигна на пиедестал, Ники. Но вече бях прецакал един брак, когато те срещнах. Успях ли да направя същото и с втория?

— Не знам — отвърна тя. Темата с множествената склероза трябваше да се обсъди, но още не бяха приключили с предишната. — Чух извиненията и на двама ви, а и Шарлот прави всичко, за да ми помогне, но продължавам да се чувствам предадена и гневна.

— Съжалявам — повтори той, но дори само споменаването на гнева я накара да го изпита отново, затова се протегна за халата си, нахлузи го нервно и отиде в кухнята.

Малко по-късно, с нож в ръка, вече изпразваше хладилника от ябълки, круши, киви, ананаси и ги режеше на малки парчета. След като изсипа малките резени в дълбока купа, добави лимонов сок и подсладители и ги върна обратно в камерата. След десетина минути от замразените франзели направи достатъчни за двама препечени

канелени хлебчета и сипа от плодовата салата във всяка чиния. Не защото съпругът ѝ го заслужаваше, а заради настроението, което създаваха.

Облечен в потник и дънки, той я наблюдаваше от вратата. Беше бос, пъхнал длани под мишниците си.

— По-добре ли се чувстваш? — попита, след като видя, че е приключила с приготовленията.

Ако беше забелязала дори намек за самодоволство, сигурно щеше да избухне. Но единственото, което можеше да долови в тона му, беше някаква фамилиарност, която ѝ напомни, че са женени от десет години и не беше готова да сложи край на брака им.

Да, наистина беше по-добре. Не страхотно, но определено по-добре. Кимна, пъхна ръце в джобовете на халата си и го погледна открито.

— Господ ми е свидетел, Никол, в живота ми никога не е имало друга жена. Онова, което се случи онази нощ, ми подейства отрезвяващо.

— Но си бил с други, преди мен...

— Не и когато бях женен за Моника — прекъсна я той. — И никога след като се ожених за теб. Мога да се закълна, че дори не съм разговарял с Шарлот след сватбата ни.

Тя вече знаеше това. Доказателството беше бебето, появата на което очевидно не му беше известна, иначе досега щеше да се издаде по един или друг начин.

Кафе. Имаше нужда от чаша кафе. Обърна се и започна да си прави, когато той се приближи иззад гърба ѝ, прегърна я през кръста и зарови лице в косата ѝ.

Когато заговори, гласът му беше приглушен:

— Не искам да те загубя, скъпа. Ти си най-хубавото нещо в живота ми.

Думите му я обезоръжиха. Привърши със зареждането на машината за кафе и се обърна към него:

— Щеше ли да го кажеш, ако не бях разбрала за теб и Шарлот?

— Да. Още снощи, ако не бяхме заспали толкова бързо.

— Защо трябваше да престана да ти се обаждам, за да го осъзнаеш? Защото винаги съм била добра и доверлива? Защото преди

десетина години бях вятърничаво момиче, прекалено наивно, за да се съобразяваш с него?

— Не — настоя той, като отново улови лицето ѝ между дланите си, но този път се беше намръщил. — Никога не си била вятърничава. Ти си една невероятна, интелигентна жена, която не си е давала сметка за това. През целия си живот не си искала много и аз приемах това като даденост. Колкото до множествената склероза, собствената ми съпруга беше единственият човек, върху когото можех да излея гнева си.

— Не го ли изпитваш вече?

— Не. Но трябва да взема решение, а не мога да го направя сам.

— Вече знаят и други хора — възрази тя. — Можеш да поискаш и тяхното мнение.

— Те не са ти. Имам нужда да знам, че си на моя страна. През последните десетина дни се чувствах наистина нещастен.

Искаше ѝ се да му вярва, да бъде сигурна, че сълзите, които беше видяла в очите му предишната нощ, се дължаха на облекчението, че най-после е при него. Това беше окуражаваща мисъл.

Направи му знак да седне, сипа две чаши прясно изцеден сок и точно щеше да налее кафето, когато го видя да загребва с вилицата изстудените плодове и да я оставя безпомощно на ръба на чинията. Треперенето на ръцете му беше очевидно.

— Не се чувстваш по-добре, нали? — попита, като седна на високия стол до него.

Той само поклати отрицателно глава.

— Как го приеха родителите ти?

— Стоически — отвърна, като обви чашата с длани. — Баща ми не каза нищо, а майка ми отказва и досега да приеме, че кариерата ми ще тръгне в друго направление. — Поколеба се за момент, после попита: — Още ли не са ти се обаждали?

Никол на свой ред поклати отрицателно глава. Никога не бе била близка с родителите на Джулиан и през цялото време си беше давала сметка, че гледат на нея като на втората съпруга или дори като на завоюван от него трофей. Може би това се дължеше на детинския ѝ глас или на факта, че не ги беше дарила с внуци. Носеше им коледни подаръци, изпращаше картички за рождените им дни и се опитваше да се държи любезно всеки път, когато им идваха на гости във

Филадельфия, колкото и рядко да се случваше. Освен това собствените ѝ майка и баща живееха само на един час път от жилището ѝ.

— Всичко е наред — увери сега Джулиан тя. — Просто го приемат по същия начин, по който и ти. Разчу ли се вече из болницата?

— Донякъде. Не знаех до петък следобед. Тогава няколко приятели наминаха да ме видят. Беше много тягостно, докато осъзнаят, че съм си предишният... — Почука с пръст челото си и прибави: — Поне тук. Дан се държа невероятно в Дурам. А Антъни настоява да продължим да играем голф. Твърди, че ще ми се отрази добре, макар да подозирам, че го прави от чувство за вина. Но трябва да му върна жеста. Той поне не избяга и не се покри. — Млъкна внезапно, което я накара да го погледне.

— А някои направиха ли го? — попита тя.

Джулиан само махна с ръка и излезе от стаята с несигурни стъпки. Обикновено се стараше да ги прикрие. Върна се след няколко минути с чифт вълнени чорапи в ръце.

— Кой е избягал?

— Обслужващият персонал. Ей, знаеш ли, бях там само половин ден, а идеята все още им изглежда неприемлива. Не знаят какво да ми кажат. А би трябвало, като се има предвид с какво си изкарват прехраната. Но тук вече не става въпрос за някакъв пациент. Става въпрос за мен.

— Как стоят нещата с накуцването?

— Сама видя. Проявява се, после изчезва. Има нещо успокоително в това да не трябва да се притеснявам, че някой може да забележи. — Излезе отново, като този път отиде във всекидневната и се зае да настройва климатика.

Когато се върна, Никол докосна ръката му. Беше ледена.

— Понякога наистина ми е много студено — призна той и се зае с препечената франзела.

Това беше един от страничните ефекти от най-новите лекарства, които вземаше. Другите бяха жълтеникавият оттенък на кожата и ясно изразеното треперене на ръцете. Очевидно медикаментите не му помагаша.

Никол продължи да се храни мълчаливо до него за известно време. Наслаждаваше се на разбирателството помежду им и беше доволна от апетита, с който той унищожаваше закуската си. Радваше

се, че го вижда много по-спокоен, възвърнал самочувствието си на мъжа, когото беше обикнала и за когото се беше омъжила. Дали се дължеше на секса? Донякъде, може би. Мъжете винаги се гордееха със способностите си.

Но из стаята витаеше нещо недоизказано, голямо и значимо.

Никол се облегна на стола си, отмести наполовина изядената закуска и каза:

— Направи ли нещо за другото?

— За стволите клетки? — вдигна поглед над препечения хляб той. — Искаш ли го?

Тя придърпа обратно чинията си и изчака, докато Джулиан изпразни своята. Слаб по природа, сега ѝ изглеждаше по-измършавял от всякога. Дали защото му беше липсвала? Или не проявяваше интерес към храната? Или пък повръщаше, което беше още един от страничните ефекти на сегашното му лекарство?

— Стволите клетки — поощри го деликатно с притеснение от онова, което ѝ предстоеше да чуе. Предстояща гибел? Струваше ѝ се толкова отдавна, когато беше изрекла думите пред Шарлот. Беше успяла да изтика за известно време мисълта в периферията на съзнанието си, но ето че се беше появила отново и около нея се завъртя всичко останало, което имаше значение в живота ѝ.

Джулиан остави вилицата на масата, сложи треперещата ръка в скута си и я погледна.

— Не. Все още не съм предприел нищо.

— И защо не? — попита го учудено. Бе бил толкова решителен, когато разговаряха по темата последния път.

Той посегна към чашата с кафе, но тя я взе, преди да успее да я поднесе към устата си, и доля от топлата напитка в каната. Както преди малко, Джулиан отново я хвана с двете си ръце.

— Е, защо не?

Съпругът ѝ ѝ отправи странен, озадачен поглед.

— Това не е нещо, което би искал да обсъждаме.

— Знам, и все пак, не искам да бъда пренебрегната за пореден път.

— Никога не съм те изолирал — възрази той. — Просто се обръщах на другата страна, когато изричаше неща, които не ми допадаха.

— Ако наистина ме искаш обратно в живота си, не бива повече да ме държиш настрана.

— Искам те в живота си, бибчо — увери я Джулиан. — Това е една от причините да не предприема нищо в тази насока. Знаех, че си против.

— Това има ли някакво значение за теб?

Очите му я гледаха напрегнато.

— Да. Голямо.

— Защото искаше да те подкрепя в решението ти?

— Не. По-скоро защото ми беше необходимо да се съобразя с мнението ти. Ти си разумен човек и аз изцяло разчитам на това.

— Така ли? Но нали ти си лекарят в семейството? Знаеш много повече.

— Но само за медицината. Не и за живота.

Никол не знаеше какво да мисли. Идеята, че Джулиан зависи изцяло от нея, беше нова и зашеметяваща.

Докато го наблюдаваше, забеляза у него някаква необичайна стеснителност.

— Аз също имам въпроси. Решението никак не е лесно. — Погледна през прозореца, после обратно към нея. — Може ли да излезем да се поразходим, или нещо такова?

— Не трябва ли да ходиш в болницата?

— За какво?

Толкова много горчивина в две прости думи. Тя чакаше, за да види дали няма да се обърнат в гняв, който като лавина ще се излее върху нея, когато той заговори с типичния си делови професионален тон:

— Имам среща в два часа. Касае се за първа бременност. Открити са симптоми на камерна хипоплазия^[1] и естествено, майката е изпаднала в паника. Не мога лично да извърша операцията, но тъй като става въпрос за прилагане на моята техника, може би ще мога да ѝ бъда полезен. Името ми все още означава нещо. — Той се изправи. — Тръгваме ли?

Разхождаха се безцелно. Въпреки жегата и влажния въздух познатият град им подейства успокоително в момент, когато отношенията им бяха оставени на течението на времето. Джулиан през цялото време държеше ръката ѝ, а по-късно я пъкна под лакътя си.

Очевидно търсеше някакъв контакт. Самата тя жадуваше за такъв и отказваше да мисли за по-напред от настоящия момент.

Накрая стигнаха до парка на „Ритънхаус Скуеър“ и намериха свободна пейка край фонтана, където пляскането на водните струи действаше успокояващо. Движението на пешеходците беше рехаво, но дори нормалният вид на малцината преминаващи покрай тях беше ободряващ. Джулиан протегна напред крака и праметна глезените си един върху друг. Въпреки че ръцете му бяха кръстосани пред гърдите, лактите им се докосваха.

Щом я попита за посещението на Кайлин, Никол успя да представи гостуването на момичето по най-ведрия начин. Въздържа се, дори когато трябваше да разкаже за краткия престой на Анджи на острова. Сега, когато се намираще във Филадельфия, толкова близо до съпруга си, нахлуването на Том в живота на семейството ѝ не ѝ изглеждаше толкова важно, въпреки че въпросите на Джулиан издаваха скрита лоялност към починалия ѝ баща. Не смяташе, че трябва да му казва и за отказа на майка си да продава къщата. Самата тя все още се опитваше да разбере мотивите ѝ.

Разговорът приключи. Тя откъсна очи от игривите водни струи, установи, че той я наблюдава, и му се усмихна, озадачена.

— Гласът ти е различен — отбеляза Джулиан. — И начинът, по който говориш. Станал е някак по-пряк, по-безцеремонен.

— Като на Шарлот? — попита тя с обич, на каквато съвсем неотдавна се бе смятала за неспособна. Или старите чувства отмираха трудно, или новите бяха по-снизходителни.

Каквато и да беше причината, той само повдигна леко вежди.

— Не знам. Не бих казал. Почти не я познавам.

Приела това най-сетне, Никол възкликна:

— Наложило ѝ се е да се сблъска с множество препятствия през живота си, така че не подбира много думите. Но когато заговори, несъзнателно започваш да я слушаш. Мен хората понякога изобщо не ме забелязват. Имам чувството, че трябва по някакъв начин да запълня мълчанието, независимо дали имам какво да им кажа, или не. Вероятно се дължи на неувереността ми.

— По-скоро причината е в желанието ти да общуваш. Освен това много харесвам гласа ти — отвърна той. — Уникален е.

— Детински?

— Сладък.

Никол въздъхна.

— Ето че пак се върнахме към реалността. — Изчака малко в мълчание. Той изглеждаше съкрушен, но им предстоеше да обсъдят следващата стъпка на лечението му. Пейката на алеята в обществения парк беше толкова подходящо място, колкото и всяко друго. — Твой ред е! — подхвърли тя.

Той се наведе напред, пусна ръката ѝ, подпря лакти върху коленете си и стисна преплетените си пръсти, докато кокалчетата им побеляха. Не бързаше да заговори, сякаш се бореше със себе си и не знаеше откъде да започне. Накрая, като я изгледа отстрани, каза приглушено:

— Прегледах всички блогове, в които се дискутира множествената склероза.

Това я изненада. Винаги се беше отнасял скептично към публикациите в интернет.

— Нали твърдеше, че не са валидни в твоя случай?

— Да, в известен смисъл, поне доколкото се касае за работата, с която си изкарвам прехраната. Кое не означава, че другите нямат проблеми. Да не говорим, че повечето от тях са лишени от достъп до лекарите, към които можем да се обърнем ние.

Никол можеше да му каже, че е прав, че вече е крайно време да загърби самосъжалението и да се огледа около себе си. Но това би означавало да върне отново мълчанието помежду им, а в момента най-малко го желаше. Джулиан имаше нужда да говори. И зачака да продължи.

Най-сетне той сведе лице към земята, намръщи се и каза:

— Имам чувството, че съм се надвесил над пропаст. Знам, че звучи мелодраматично, но никога преди не съм попадал в подобна ситуация. За разлика от пациентите ми. Те поверяваха живота на бебетата си в ръцете ми през цялото време или поне го правеха преди. Аз бях човекът, който контролираше нещата. Е, вече не. Не мога да контролирам лекаря, не мога да контролирам процеса, още по-малко пък резултатите. Четях тези блогове и си казвах, че ако се върна към традиционното лечение, бих могъл да изкарам доста дълго, без състоянието ми да се влоши чувствително. После се сещах за нещата, които обичам, но вече никога няма да мога да правя. — Огорчението,

изписано върху лицето му, се задълбочи, тъмните му вежди се открояваха рязко върху бледия профил. — Увещавах пациентите си да поемат риска. Имам ли право да откажа да го поема сам? — Замисли се върху думите си, вплел ръце една в друга. — Така се оказах застанал на ръба с ясното съзнание, че ако реша да скоча, може да полетя, но може и да падна. — Помълча известно време и когато я погледна, очите му бяха пълни със сълзи. — И не знам какво, по дяволите, да правя!

Разтърсена от състрадание, Никол се подмести така, че раменете и бедрата им да се докосват, и за няколко минути се облегна на него. Потръпна и бавно вдигна глава.

— Все още ли си решен да се подложиш на това лечение?

Страхът беше ясно изписан върху лицето му, гласът му беше глух:

— Да.

Тревогата му по някакъв начин потисна нейната собствена.

— Трансплантация на стволови клетки от пъпна връв — изрече на един дъх само за да се убеди.

— Да — кимна той. — Ако се реша на тази стъпка, по-добре да избира онова, което ми дава най-големи шансове.

— Въпреки големия риск? — В очакване на отговора не смееше дори да си поеме въздух.

Джулиан се поколеба, после каза тихо:

— Искам да се излекувам. Постоянно си повтарях, че болестта няма значение, стига да съм жив. Но има. Желая го заради себе си, но и заради теб, за нас, за да мога да бъда такъв съпруг, какъвто заслужаваш. И в името на всички останали, които в момента са в нашето положение. — Гласът му беше все така глух и тих. — Има още нещо, което ме отличава от хората, пишещи в тези блогове. Бил съм свидетел на успеха, който може да се постигне при използването на новите технологии. Знаем как се прави пробив. Но за него е нужен някой, който е готов да опита.

— Експериментът може да свърши зле — прошепна тя, обзета от усещането, че сама е увиснала над пропаст. Съпругът ѝ я молеше за подкрепа. Можеше да се окаже тази, която ще го бутне от ръба.

— Знаем, затова съм уплашен до смърт. Само че лекарствата не ми помагат и не ми е нужна кръвна картина, за да разбере какво става с

мен. Ако продължа да ги вземам, с черния ми дроб е свършено. — Дишането му стана неравномерно. — Искам да опитам, Никол.

Това беше. Простичък избор, като този да го обича и да иска да бъде щастлив. С това разполагаше. Картите казваха, че ако съществуваше дори най-малък шанс да спечели, не биваше да го пропуска.

Очите му отразяваха точно тази нужда. Потъна в тях за няколко секунди и разчете нямата молба, преди да се откаже от битката.

— Тогава ще го направиш.

Той се дръпна леко с неприкрита изненада.

— Преди не мислеше така.

— Защото не разбирах колко се измъчваш. Не бях сигурна дали няма да размислиш.

— О, размислял съм. Най-малко шест пъти от неделя насам. Може да умра. Може да оживея, да се излекувам и пак да не ме допуснат до операционната зала. Може да оцелея, но да остана инвалид за цял живот в резултат на интервенцията. Да вегетирам. Рисковете са ми известни.

Беше неин ред да го погледне умолително. Веднъж изречени, думите нямаше как да бъдат върнати назад. Ала той го искаше. Можеше само да предполага колко силно го искаше.

Пое си дълбоко дъх, преглътна и каза тихо:

— Съществува нещо, което би могло да ги намали. — Обичаше го и независимо дали щеше да полети, или да падне, тя му го дължеше. — Шарлот е родила дете.

Изражението му беше абсолютно празно. „Това пък какво общо има?“, питаше то. След няколко минути пълно мълчание празнотата бавно се замени с ужас.

— Родила е дете от мен? — прошепна, поемайки си въздух на резки остри пориви. — Мое дете?

— Вече не е нито твое, нито нейно — нервно поясни Никол.

На лицето му се редуваха шок и объркване.

— Никога не ми е казвала.

— Какво би могла да ти каже? Помисли си само. Имала ли е някакъв избор?

Той се отпусна тежко на облегалката на пейката и застина, все още като вцепенен.

— Сигурна ли си, че е мое?

— Твърди, че не е била с друг. Ако имаше дори най-малко съмнение, че не е твое, не би ми признала за съществуването на стволовите клетки.

— Клетки от собствено дете гарантират поне петдесет процента съвместимост. — Но очевидно все още се бореше с другата мисъл. — Носила е моето дете в продължение на девет месеца, без да каже нито дума? Кой ѝ е помагал?

— Никой. Била е съвсем сама.

Джулиан мълчаливо осмисли думите ѝ.

— Щеше ли да се бориш с нея? — попита Никол, защото това я тормозеше. Абортът не беше изход. Нито един от двамата не би го искал. Но ако беше взел детето, собственият ѝ живот щеше да се промени коренно не само защото щеше да ѝ се наложи да го отгледа. Сурогатното майчинство беше едно, но дете, заченато в момент на предателство? Шарлот щеше завинаги да се превърне в неразривна част от брака им. И вероятно той нямаше да оцелее.

След като помисли известно време, Джулиан поклати глава.

— Искаш ли да разбереш нещо за него? — попита го предпазливо.

Отново кратък размисъл, отново отрицателно поклащане на глава.

— Не мога. Вече не. Кажи ми за стволовите клетки.

— Замразени са. Шарлот има права върху тях, докато детето навърши осемнайсет.

Дълбока въздишка.

— Не съм сигурен дали това прави решението ми по-лесно, или по-трудно.

— Защо по-трудно?

— Защото внезапно се оказват реално съществуващи. — С нетипичен за него жест, прекара ръка през косата си, после стисна силно врата си. — Ако се докаже съвместимост, шансовете ми нарастват, което е прекалено хубаво, за да не се възползвам. Но не отхвърля напълно риска да умра.

— Не ми харесва тази дума, Джулс — тихо го предупреди тя. — Имаш ли доверие на Хамън?

— Да.

Тя улови ръката му, отново студена, и я допря до гърлото си, където се усещаше ускореният ѝ пулс.

— Както твоите пациенти ти вярваха? — След като той кимна, продължи: — В такъв случай, ако някой може да намали риска, това е той.

Прибраха се в апартамента в мълчание. Джулиан не бързаше да грабне телефона, а мрачно седна във всекидневната. Никол допускаше, че продължава да мисли за онази единствена нощ преди десет години, в която е било заченато дете. Нещо повече — ако се съдеше по нерешителността, изписана върху лицето му, онези шест пъти, през които се беше разколебавал от неделя насам, нарастваха с още един след тази нова информация.

Когато седна на облегалката на фотьойла, той само обви ръка около кръста ѝ. След като му сервира обяда, изяде всичко в чинията. После, преди да тръгне за срещата си в два часа, тя го прегърна силно и едва тогава го пусна да излезе. Не го попита за какво се беше замислил, въпреки че умираше от любопитство да разбере. Двамата щяха да минат заедно през новото изпитание. Вярваше в това така силно, както никога досега. Познаваше съпруга си. Винаги бе бил съдържан. Щеше да заговори, когато имаше какво да ѝ каже.

След като се върна от болницата, наистина го направи. Оттам се беше обадил в Ню Йорк. Питър Кеплър се беше съгласил с него за проблемите с черния дроб и бе разбрал необходимостта да се мине отново на традиционните за лечението на това заболяване медикаменти. После беше разговарял с Марк Хамън, който очевидно в началото бе настоявал за автотрансплантация, докато не беше получил по електронната си поща кръвните му изследвания.

— Резултатите ми са много лоши — обясняваше той на Никол. — Няма никаква възможност да се изтеглят нормални здрави клетки, затова ще се наложи да се използват донорски. Ако Шарлот ти е казала истината, тази замразена плацента може да се окаже божи дар. Марк е много въодушевен. За първи път го чувам да говори така. Но е и предпазлив. Настоява да премисля всичко отново и отново. Освен това

ми препоръча да си почина. — На свой ред стана предпазлив, когато се обърна към нея: — Реших да замина за Куинипиг, Ники. Това е най-подходящото място за почивка. А и Шарлот е там. Ние с нея трябва да поговорим.

В първия момент някакъв тъничък глас в нея изкрещя: „Не, не, не!“. Току-що бе преоткрила съпруга си и не би могла да рискува да го изгуби от жена, с която някога бе имал връзка или каквото и да е било онова тогава. Да се среща с всеки един поотделно, беше едно, но заедно? При това на *Куинипиг*? *Нейния остров*? В *нейния рай*, който вече не беше такъв, какъвто е бил някога, и то по вина на същите тези двама души?

Когато се обади по-разумният глас обаче, ѝ каза, че е естествено — Джулиан и Шарлот наистина трябваше да си поговорят. Сама им бе отворила вратата към това, когато му беше разказала за замразените клетки. Помежду им съществуваше връзка, която нямаше да бъде прекъсната скоро.

Не можеше да определи кое я плаши повече — рискованата трансплантация или срещата му с Шарлот. Но и двете бяха част от една нова реалност. Ако Анджи беше права, трябваше да я приеме и да продължи напред.

В този смисъл приятелката ѝ щеше да стане част от живота ѝ повече от всякога. Стволовите клетки можеха както да го спасят, така и да го убият. След като го бе насърчила да ги използва, чувстваше тежестта на собствената си отговорност. И искаше да я подели с жената, която бе направила това възможно.

---

[1] Недоразвитие на орган или на част от него. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Шарлот усещаше тежестта. Беше се стоварила върху раменете ѝ преди повече от месец и ѝ се струваше по-тежка сега, след като бе разказала на Никол за бебето, отколкото преди. Часовете се изнизваха бавно и нямаше нито дума от нея. Умираще да разбере какво става, но нямаше желание да се намесва в момент, който очевидно беше мъчителен и за двамата.

Когато *най-после* в сряда Никол ѝ изпрати съобщение, изпита облекчение, но само докато прочете съдържанието. Седнала зад бюрото на Лео, го преглеждаше отново и отново с нарастваща тревога, докато накрая захвърли телефона и извика:

— От толкова време чакам някаква вест, а тя е благоволила да ми напише само: „Връщам се утре. Ще можеш ли да ме посрещнеш на пристанището?“

— Пиши ѝ и ти — предложи Лео, което, естествено, беше разумен съвет, само че Шарлот не можеше да се осланя на разума си след заминаването на Никол. Залогът беше прекалено голям — заболяването на Джулиан, бракът им, без дори да се споменава бъдещото им приятелство.

Затова написа:

Какво стана?

Ще ти кажа утре гласеше отговорът, който я накара да извика гневно.

Надвесен над рамото ѝ, Лео прочете съобщението.

— Пиши ѝ пак.

Той знае ли?

Да.

И...?

Утре. Сега не мога да ти кажа нищо.

Като хвърли отново телефона върху бюрото, Шарлот се обърна към Лео:

— Това е жената, която може да намери десетина различни начина да каже едно и също нещо, а отказва да говори сега? Нима не си дава сметка какво ми коства това очакване?

— Тревожно очакване — подметна Лео, като се отпусна на съседния стол и се облегна назад, повдигайки го на двата му задни крака.

Свърхчувствителна в този момент, тя го изгледа подозрително.

— Подиграваш ли ми се?

— Не, не. Но през цялото време мислите ти не бяха тук. — Посочи с показалец лаптопа ѝ. — Да си свършила някаква полезна работа днес? А вчера?

— Знаеш, че не съм — тросна му се тя, — но виж само кой ми го казва. Говориш така само защото Следващата книга нещо не ти се получава, а ти не ми позволяваш да я прочета, така че дори не мога да те окуража. — Ако искаше да имат някакво бъдеще като двойка, трябваше да се научи на някои неща. — А точно от това имам нужда в този момент.

Смръщил вежди, той се замисли над думите ѝ, после каза:

— Според мен ти си постъпила напълно правилно.

Шарлот въздъхна.

— Какво? — погледна я отбранително.

— Каж ми, че с Джулиан и Никол всичко ще бъде наред.

— Искаш да ме накараш да те излъжа? Нямам представа какво ще стане. — Веждите му се свиха още по-мрачно. — Впрочем това има ли чак такова голямо значение? Не я беше виждала повече от десет години. Пътищата ви така и така се бяха разделили.

— За което вината беше изцяло моя — заяви тя — и никога няма да престана да съжалявам. Надявах се с идването си тук това лято да поправа грешката си. Никол е единствената приятелка, която някога съм имала, освен това се познаваме от деца. Това е нещо, което трябва да се цени.

Лео изправи стола си.

— Е, аз няма как да знам — каза тихо и я изгледа проникателно. — Но не си била близка с родителите си, нали?

Вбесена, тя извика в лицето му:

— Моля? Чувал ли си поговорката „присмял се хърбел на щърбел“? Моите родители са мъртви, точно както и майка ти, но баща

ти е жив. Впрочем имаш ли представа какво прави той в момента? Когато с Ники ходихме в Рокланд, непрекъснато се оглеждах да видя някого, който прилича на теб.

— Малко вероятно. Той би бил онзи, който се перчи с панталони в цвят каки, войнишка шапка, тъмни очила, пагони на раменете и пистолет на кръста.

— Той е ченге?

— Началник на полицията.

— Сериозно? — Не, никой не би се шегувал с подобно нещо. Баща му — полицейски началник? Еха! — Кога за последен път си разговарял с него?

Лео мълчеше.

— Не мислиш ли, че е редно? Не е ли нормално да знае какво си постигнал в живота си? Този човек не е никой, Лео. Може би ще се гордее с теб?

Той се вторачи в нея.

— Не, няма да се гордее.

— Защо?

— Защото често ми повтаряше, че от мен няма да излезе нищо, ако остана тук, и ако не се окажел прав, щял да изяде цяла врана, което със сигурност не е любимата му храна.

Лео рядко говореше за баща си. Фактът, че тя също отбягваше да споменава родителите си, беше още една нишка, която ги свързваше. Но човекът беше жив и очевидно беше болна тема за сина. Разговорът за него върна онази уязвимост в погледа му, която винаги я трогваше. Част от неговото минало беше толкова тъмно, колкото и очите му.

Разкаяна, тя се протегна и улови ръката му.

— Извинявай, не исках да те притискам.

— Но го направи — равно каза той. — През цялото време е стояло закътано някъде в подсъзнанието ти.

— Сигурно, макар да не е моя работа.

Той не отговори, само продължаваше да се взира в нея по начин, който ѝ казваше, че всъщност е нейна работа, защото онова, което ставаше между тях, се задълбочаваше с всеки изминал ден и ако искаха да се опознаят по-добре, трябваше да си изяснят защо мъжът не можеше да напусне Куинипиг, а жената не искаше да остане.

Толкова много недоизказани неща. Шарлот също беше наясно. Ченге? Страхотно.

— Какво най-много мразиш в него?

Най-накрая Лео примигна, пое си въздух, сведе очи към сплетените им ръце и очевидно намери в този жест някаква утеха.

— Това, че никога не идва тук. Сякаш за него ще бъде загубено време. — Не откъсваше поглед от пръстите им. Беше трудно да се определи кои са нейните и кои — неговите.

— Трябва да е бил тук, когато си бил заченат.

— Не. Случило се е там.

— Откъде знаеш?

Погледът му открито срещна нейния.

— Когато осъзнах, че не съм израсъл като растенията ѝ, попитах Сесили.

— И тя ти изясни нещата от живота?

— О, не. Тях ги научих от тукашните хлапета. Понесох много подигравки заради невежеството си. Не че те знаеха кой знае колко. Истината е, че нямаха представа какво значи красота. — Вдигна преплетените им пръсти и отдръпна ръката си само толкова, колкото да може да целуне нейната.

Сърцето ѝ отново се сви. Правеше го така, както никой мъж преди това. Беше в състояние да превърне разстоянието в нещо близко и мило. Или пък това беше неговият начин да изрази любовта си, защото не се съмняваше, че я изпитва.

— Извинявай — повтори тя. — Понякога се държа като истинска кучка.

— Е, не през цялото време — отвърна той с типичната си момчешка, трогателна усмивка.

Шарлот ѝ се наслади за момент, преди да хвърли тревожен поглед към телефона.

— Непрекъснато си повтарям, че съм само вестоносецът. Достатъчно е да ми кажат, че искат тези стволони клетки, аз се обаждам и край. Само че не е толкова просто. Една погрешна стъпка, и започвам да се питам какво става. — Замисли се, после продължи: — Другото е готварската книга. Очаквах, че Никол ще отсъства не повече от седмица. Иначе си прав. Не съм свършила кой знае колко полезна работа.

— За сметка на това много плетеш. — Чантата с преждата лежеше на пода. След като беше хванала цаката на прехвърлянето на нишката, беше успяла почти да довърши втория ръкав. — За кого е?

Тя въздъхна.

— За мен. Предполагам. Поне самият процес. Чувствам се по-добре, когато плета. Също като теб, когато дялкаш нещо. — Едно занимание, което го поглъщаше изцяло. Въпреки че никога не завършваше започнатото, определено беше много добър. Шарлот винаги можеше да каже какъв ще е крайният резултат.

Изражението му стана мрачно.

— Аз не мога да си позволя да се размотавам наоколо безцелно.

— Нима аз правя това?

— Понякога — леко разтърси ръката ѝ той. — Защо просто не ѝ се обадиш? Кажи ѝ, че очакването те убива.

Тя се замисли върху предложението.

— Ако Джулиан е до нея, няма да може да говори. Освен това нетърпението ми е жалко в сравнение с онова, което Никол преживява в момента.

Лео отново наклони стола на задните му крака, но този път я изгледа равнодушно. Приличаше на човек, който иска да помогне, но не знае как.

— Ти си добър приятел — заяви накрая, което също беше някаква утеха, както и момчешката му усмивка, без да се споменава дори самото му присъствие. Косата му беше разрошена, в очите му се четеше интимност и откритост. Беше облечен в черните си панталони и потник, който разкриваше малко от косматите му гърди и почти целите му рамене. Беше бос, както очевидно предпочиташе да ходи, но и тя в момента също бе захвърлила настрана обувките си. Денят беше горещ. Френският прозорец беше отворен, океанът се плискаше на петдесетина метра от тях и наоколо се носеше сладникаво-соленият му аромат.

Обсебена както винаги и от гледката, и от него, Шарлот изтърколи стола си към неговия, плъзна ръце по бедрата му и въздъхна.

— Какво? — попита я, развеселен, защото можеше да прочете мислите ѝ, които определено бяха похотливи. Нещо в небрежния

начин, по който беше седнал, в сянката, падаща върху силната му челюст, и в изпълнения му с обич поглед я привличаше неустойимо.

Но по-рано същия ден вече се бе поддала на този порив.

Сексът с него продължаваше да я изумява. И не само нея. Повечето от нещата, които правеха, бяха нови и за него. В това отношение определено си подхождаха.

Но сексът не можеше да бъде основата на една връзка. Още по-малко действаше на разстояние. Беше прекарала на Куинипиг четири седмици и ѝ оставаха още толкова. После Париж, който много харесваше. След това Тоскана, която обожаваше.

Въздъхна отново.

— Можем да правим нещо.

— Онова ли? — намигна ѝ той.

— Не. Например да поплаваме.

Той се замисли за момент.

— Какво ще кажеш за една обиколка с джет?

Шарлот го изглежда подозрително.

— Не виждам джет на кея ти.

Като я улови под мишниците и я изправи, Лео я целуна по устните и каза:

— Да бъдеш сред най-известните морски писатели, си има и своите предимства. Хората горят от желание да ти услужат. Знам откъде можем да вземем назаем. Проявяваш ли интерес?

Към нещо, което можеше да я разсее от тревожните ѝ мисли?

— Можеш да се обзаложиш.

Да обикаляш острова с джет, си беше истинско приключение.

Както и вечерята в „Чаудър Хаус“, с която потвърдиха връзката си, въпреки че повечето от местните хора вече знаеха. Дори повдигнатите вежди на Дори Джуит, в които имаше повече предупреждение, отколкото любопитство, предизвикаха у Шарлот приятно чувство.

А споделената любов на пясъка същата нощ? Лежането под звездите след това? Отмиването на солта в неговото джакузи и последващият секс върху хладните чаршафи в леглото му?

Чудесно разтоварване, но и то си имаше край. Сряда дойде твърде бързо и Шарлот се събуди на сутринта, обзета от тревога. Тогава Лео я поведе през градината към гората. Изгуби няколко минути в търсене, преди Мечо да надуши онова, което му трябваше; той коленичи, изтръгна няколко листа папрат и разкри нещо, което приличаше на снопче червена четирилистна детелина.

— Какво е това? — попита тя, като се наведе до него.

— Не знам, но могат да сбъдват желания.

— Сериозно ли говориш?

— Поне така твърдеше Сесили. Криеше ги в гората.

Повече от доволна, че можеше да остане встрани от реалността, Шарлот беше очарована.

— Сбъдват желания, а?

— Според майка ми.

— Също като обикновените зелени четирилистни детелини?

Той само повдигна рамене.

— Значи не знаеш със сигурност?

— Дали действат? Сесили беше уверена. Даваше от тях само на много специални, много верни приятели, които не биваше да казват нищо. — Откъсна една и я вдигна, като я държеше за тънкото стъбло. — Затвори очи и си пожелай нещо.

Шарлот се подчини и веднага си помисли за него. После погледна крехките листенца. Обикновените четирилистни детелини се срещаха една на десет хиляди, но когато ставаше дума за червената, тук сигурно имаше десетки.

— Може ли да си намисля повече от едно желание?

Той пъкна първата под дантелата на сутиена ѝ, точно до сърцето, и откъсна друга.

— Затвори очи.

Отново затвори очи и си пожела да се намери лечение за множествената склероза.

— Още едно?

Този път си пожела Никол и Джулиан да живеят щастливо до края на живота си.

Детелините в бельото ѝ вече бяха три, но когато посегна да ги извади, той улови ръката ѝ.

— Трябва да останат там три дни.

— На мен?

— Е, може и в джоба ти.

— И какво ще стане след това?

— Ще увехнат и ще умрат. През това време желанията или ще са пуснали корени, или не.

Тя го изгледа скептично.

— Майтапиш ли се с мен?

— Бих ли рискувал да си навлека гнева на Сесили, като те излъжа? — съвсем сериозно отвърна той.

Не. Съмняваше се, че би го направил. И все пак — червена детелина, която сбъдва желания?

— Може ли да си взема няколко и да ги посадя в градината на Никол?

Той изглеждаше така, сякаш имаше намерение да откаже. После спря и се намръщи.

— Предполагам, че би могла. Валерианата все още не е увехнала. — Направи ѝ с ръка знак да остане на мястото си и изтича да вземе лопата и кофа.

Шарлот засади грижливо детелината, като я ограда с телена мрежа, за да не би някой от хората на Мейс да помислят за плевел и да я измъкнат. Отъпка за последно почвата с длани, поля я и влезе в къщата, за да се измие. Извади листенцата от сутиена си и си взе душ, облече си чисти шорти и потник и ги пхна в джоба си. Бяха започнали да вехнат точно както обикновените детелини. Не вярваше напълно, че притежават магическа сила, но можеше ли да поеме риска да ги изхвърли?

Фериботът трябваше да пристигне в два и естествено, няколко минути по-рано се появи на хоризонта, разплисквайки наоколо вълни от морска пяна. Щом приближи пристанището, зави и приближи бавно.

Сред всички петнайсетина пътници Никол се отличаваше с елегантността си дори от такова разстояние. Беше облечена в бели три четвърти панталони, с тюркоазена блуза от гардероба си във Филадельфия и разноцветен шал, смъкнал се току-що от косата ѝ, която, дори леко разрешена от вятъра, изглеждаше перфектно, както

Джулиан седеше на предната пътническа седалка, защото имаше повече място да опъне краката си, но Никол правеше всичко възможно, за да запълни тягостната тишина, която със сигурност щеше да надвисне над тях, като през цялото време стоеше наведена към него и му обясняваше промените, които бяха настъпили на острова след последното му идване. Длъжна беше да я помоли да си сложи колана и сигурно щеше да го направи, ако не ѝ беше благодарна, че главата ѝ стои като преграда между нея и Джулиан. Всеки път, когато усещаше погледа му върху себе си, ѝ се искаше да изкрещи: „Да, родих дъщеря ти и се отказах от нея, но ти беше женен, а аз бях съвсем сама. — И непрекъснато си повтаряше своята мантра: — Свърши се, Шарлот. Пусни го да си отиде“.

Гневът и угризенията се редуваха, оставяйки чувство на неловкост, което нито океанският въздух, проникващ през отворения прозорец, нито ярките коралови и червени цветя от двете страни на пътя можеха да разсеят. Веднага щом влязоха в къщата и Джулиан седна във вътрешния двор, а Никол отиде до хладилника, за да приготви нещо за вечеря, Шарлот се приближи до нея.

— Би ли предпочела да ме няма тук? Винаги бих могла да се преместя при Лео. Така ще разполагате с цялата къща.

— А ти самата какво предпочиташ? — дойде разсеяният отговор.

— Аз първа попитах.

Никол ровеше в отделението за зеленчуци, после надникна във фризера.

— Той трябва да яде червено месо — измърмори, като държеше с една ръка вратата, а с другата отметна косата си назад. — Искам всичко да е прясно. Трябва да се върна до града.

— Аз ще отида — предложи Шарлот малко прекалено прибързано, но щом не можеше да получи нужните ѝ отговори, по-добре беше да се измъкне.

Като остави вратата на хладилника да се затвори сама, Никол прекоси кухнята и излезе в градината. Следвайки я, за да получи списъка с необходимите продукти, Шарлот я видя да се навежда към стръкчетата валериана.

— Вървят добре — отбеляза тя, като зарови нос в листенцата и вдъхна аромата им. Все още приведена към земята, вдигна лице към

Шарлот: — Как се почувства, когато го видя? Кажи ми честно, нужно ми е да знам.

О, в това нямаше съмнение. Едва сега я осени прозрението, че именно поради тази причина Никол не я бе предупредила за идването му. Подозираше също, че и той не знаеше, че ще ги чака на пристанището.

Нима би могла да скрие чувствата си?

— Почувствах се зле — заяви тя.

Зелените очи на Никол я гледаха изпитателно.

— По-зле, отколкото на сватбата?

— Много, много по-зле. Имам предвид... Дявол да го вземе, Джулиан ме гледаше, сякаш съм някаква уличница, а аз не направих онова нещо сама. Той беше непредпазлив...

— А пък аз си мислех, че е бил пиан.

— Това също е непредпазливост! — извика Шарлот, без да я е грижа дали мъжът в градината я чуваше. — Най-малко той може да ме съди за каквото и да било. Аз бях тази, която понесе удара от онази нощ, и понеже това почти разруши приятелството ни, другата потърпевша беше ти. Само той се отърва безнаказано. Не бях длъжна да ти споменавам за стволите клетки, Никол. Ако Джулиан иска да ги използва, трябва да ми е дяволски благодарен.

Другата се отдръпна стъписана.

— Нямах представа, че си таила толкова много гняв.

— Е, срещата ми с него върна всичко отново. Ето ти го отговора. — Наведе се над стрък лавандула, наклони го към себе си, вдъхна аромата му и се поуспокои. Когато се изправи, се почувства по-добре, но не съжаляваше за избухването си. Катарзисът си имаше своята цена на различни нива. — Освен това — продължи, за да изясни докрай въпроса на Никол — по време на сватбата можехме да забравим случилото се. Сега вече не. — „Всичко свърши, Шарлот. Пусни го да си отиде.“ — И така, той иска ли да използва клетките, или не?

Като помириша за последен път цвета, Никол се изправи.

— Да, иска. Дойдохме, защото първо трябва добре да си почине. Бори се с умората, но тя е постоянна, а и сама виждаш колко е апатичен. Неврологът му предписа по-леки лекарства. Има нужда да се стабилизира и да си възвърне силите преди другото.

Другото. Шарлот се опита да разгадае тона ѝ, но тази Никол не беше толкова прозрачна и предвидима като предишната. Затова попита:

— Все още ли си против?

— Ужасена съм! — изплака приятелката ѝ. — Имам предвид дали ние двете не подписахме смъртната му присъда? — Отчаяно нуждаейки се от утеха, погледна цветята. — Но как да му кажа да не го прави, след като това означава всичко за него? — Погледът ѝ блуждаеше, докато не попадна върху ограденото с телена мрежа ново растение. — Това пък какво е?

— Червена детелина — отвърна Шарлот и ѝ обясни как и защо беше попаднала тук. Взе едно листенце и го подаде на Никол. — Пожелай си нещо.

— Вярваш ли в тези неща?

— А ти не вярваш ли? — учудено повдигна вежди Шарлот, защото щом станеше въпрос за суеверия, Никол винаги водеше класацията. — От градината на Сесили е.

Приятелката ѝ изпусна дълга въздишка.

— Отдавна пораснах. Не съм толкова доверчива, както някога. — Ала гледаше детелината с нещо, което подозрително приличаше на копнеж. Накрая грабна листенцето и каза: — Майната му. Имам отчаяна нужда да си пожелаея нещо. — Затвори плътно очи, а когато ги отвори, изглеждаше по-спокойна.

Възползвайки се от това, Шарлот повтори въпроса си:

— Трябва ли да се преместя при Лео, докато Джулиан е тук?

— При него ли живя, докато ме нямаше?

— И тук, и там.

— Какво толкова виждаш в него?

— Има моменти, когато ми е трудно да намеря изход. А той е изключително умен човек.

— Но прекарваш и нощите си с него.

— Обичам го.

Зелените очи на Никол се разшириха от изумление.

— Сериозно ли говориш?

Стресната от собственото си признание, Шарлот се замисли върху думите. Да си го мислиш, беше едно, но да го изречеш на глас — съвсем друго. Насилвайки се да диша нормално, отвърна:

- Така ми се струва.
- Заминаваш си само след четири седмици.
- Знам.
- И той няма да тръгне с теб?
- Не.

Никол превключи на следващата тема:

- Как върви работата?
- Върви.
- Какво остава?

Шарлот си представи списъка. Опита се да се ориентира по дължината му, но с толкова много предястия и свързаните с тях интервюта, които все още не бяха направени, без да се броят въведенията, изложенията и заключенията, оставаше още доста за вършене.

Приятелката ѝ издаде уплашен възглас.

— Ще се справим — увери я Шарлот.

— Но може да ми се наложи отново да замина — предупреди Никол. — Ако докторът реши Джулиан да отиде в Чикаго, не мога да го оставя сам. Дали да не поискам отлагане на крайния срок?

— Не. — Едно изместване напред във времето нямаше да помогне на Шарлот. Така или иначе, след четири седмици трябваше да се качи на самолета. — Ще свърша всичко, дори ако трябва да работя денонощно през оставащите дни — обеща тя. И тук не ставаше въпрос само за колегиалната етика. Ставаше въпрос за изкупление и спасение.

В този смисъл трима вече бяха тълпа. Напрежението между Джулиан и нея можеше да доведе до неприятни ситуации.

— С удоволствие ще работя у Лео.

— Не — отсече Никол с неочаквана решителност. — Остани тук. Така или иначе, Джулиан иска да поговори с теб. Това е една от причините да дойде на острова.

Джулиан не я потърси до следващата сутрин. Шарлот вече беше ходила в града за едно от интервютата и работеше на лаптопа си на масата във вътрешния двор, когато той се появи откъм къщата. Беше облечен в изненадващо елегантни къси панталони и вълнен пуловер — без съмнение избор на Никол — и изглеждаше малко по-отпочинал.

Тя преднамерено приключи първо с работата си, после се облегна на стола и зачака. Беше ѝ длъжник след всичко, което беше направила за него.

— Извинявай — подхвана той разумно, очевидно осъзнаващ спотаения в нея гняв. Дали и това не беше дело на Никол?

— Само недей да ме съдиш — предупреди го меко. — Съчувствието ми към теб не се простира чак толкова далече.

Джулиан погледна към най-близкия шезлонг.

— Имаш ли нещо против да седна?

Шарлот само кимна с глава. *Както искаш.*

Той се изтегна, кръстоса глезени и пъкна ръце в джобовете на панталона.

Тъй като сам беше подхванал разговора, тя с удоволствие го продължи:

— Последното нещо, което можеш да си позволиш, е да ми се ядосваш. Направих това, което бях принудена да направя. Исках Никол да е щастлива.

Мъжът продължаваше да седи неподвижно, замислен дълбоко. Докато го наблюдаваше, тя се запита за пореден път как изобщо е могла да лежи в прегръдките му. Не изпитваше никакво физическо привличане.

Най-сетне той каза:

— Нямах представа.

Аха, за детето.

— Това беше целта. Не исках да съсипвам брака ви.

Джулиан изсумтя презрително.

— Странно как темата за здравето може да омаловажи всички други.

Не беше нужно да ѝ обяснява. Колкото и разгневена да беше и колкото и да не ѝ се искаше да му съчувства, не ѝ беше убягнало треперенето на ръцете му по време на хранене, нито едва забележимото влачене на десния крак, както и необходимостта да се подпира на облегалките на столовете, когато иска да се придвижи нанякъде.

— Тя прилича ли на някого от нас? — попита тихо.

Шарлот внезапно изпита отдавна забравената болка и отвърна тъжно:

— Не знам. Още не я бяха измили. Освен това плачех и виждах всичко наоколо замъглено. Отнесоха я веднага след раждането.

— Съжالياвала ли си някога?

— Разбира се, че съм съжالياвала. Тя беше моето дете, моето бебе. Но решението да я задържа, би било неправилно. Мислех така тогава, сигурна съм и сега. — Беше вкопчила длани в металните странични облегалки на стола. С всички усилия на волята си успя да се стегне. — Свършено е, Джулиан. Можеш да ме мразиш вечно, но поне тя е щастлива.

Той все още изглеждаше притеснен.

— Мислила ли си някога да я потърсиш?

— Това ми е абсолютно забранено. Както и на теб. — Вдигна поглед към беседката, от покрива на която се спускаха пищни рози с прасковен цвят, но ароматът им този път не успя да я отведе към приятно място.

— Дори само да отидеш до училището и да я наблюдаваш как играе в двора, без тя да знае?

Шарлот се бореше да не изгуби самоконтрол.

— Онова, което казвам, Джулиан, е, че да ги оставя да я вземат от ръцете ми и да я отнесат, беше най-трудното нещо, което ми се е налагало да преживея през целия си живот, но тя вече не беше моя. Дали съм се чудила някога? Не бих била човешко същество, ако не съм го правила. Но да я гледам отдалече и да я изоставя втори път? — поклати едва забележимо глава.

— А ако тя сама те потърси някой ден?

— Моля те. Не мога да говоря повече за това. Теб те интересуват стволите клетки.

— Много мило от твоя страна, че ми го напомни — възрази той, ядосан на свой ред. — Ти си разполагала с десет години, за да се примириш със загубата си. Аз не.

Двамата се загледаха един в друг.

— Тя знае ли за замразените клетки? — попита я накрая.

— Съмнявам се.

— А ако някога ѝ потрябват и осиновителите ѝ дойдат при теб, какво ще правиш?

— Ако ги имам, ще им ги дам. Ако вече са използвани, няма как да го направя.

— Тя добре ли е?

— Не знам. Нямам никакъв контакт. Нищо.

Очевидно най-сетне схванал смисъла на думите ѝ, той зарея поглед към океана, преди отново да се обърне към нея.

— Как ще получиш достъп до клетките?

Това вече беше по-добре. С това можеше да се справи.

И все пак, може би онова, което изпитваше, беше облекчение. Освобождавайки се от гнева си към Джулиан, се бе приближила повече до случилото се онази нощ. Онова, което дойде след това, беше следващата крачка напред.

— Ще се обадя. Банката ще осигури по всяко време, каквото ти е нужно. Замразяват отделно проби от по един милилитър в случай на съвместимост и с други хора. Освен това правят ДНК тест веднага след получаване на материала.

— Това стандартни процедури ли са?

— Не знам за другите банки, но в тази действат винаги така. Използват резултатите както за установяване на родителство, така и за лечение и за различни други цели. Всяка проба е със собствен сериен номер, така че, ако се съмняваш, че е детето е твое...

С едно махване на ръка Джулиан отхвърли подобна вероятност.

Изпълнена с благодарност заради това, Шарлот омекна:

— Искам да знаеш, Джулиан, че никога не съм имала намерение да разкажа на Никол тази история.

Той преглътна с усилие.

— Но се оказа полезно. Сега и двамата сме по-силни.

— Радвам се. Тя е най-добрата ми приятелка. За нея съм готова да направя всичко.

Джулиан си пое дълбоко дъх и вдигна очи към нея.

— Значи времето е дошло. Искам тези стволови клетки. Ще се обадиш ли?

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шарлот отдели от халката на ключодържателя си малка правоъгълна плочка, набра изписания върху нея номер и даде необходимата информация. След последвалия факс, с който бе потвърдена самоличността ѝ, клетките вече пътуваха към Чикаго.

Какво повече би могло да се каже?

Джулиан беше разговарял с лекаря си, но му се обади отново, за да му съобщи за заминаването на пратката.

Никол седеше до него във вътрешния двор и изглеждаше така, сякаш сърцето ѝ се е качило в гърлото. Приготовленията бяха приключили. Остави го само за минута, колкото да изтича в градината и да откъсне още една детелина.

А Шарлот? След като бе свършила своята част от работата, се отправи към брега и се разхожда дотогава, докато откри една закътана скала. Подслони се под нея, обви коленете си с ръце и се загледа пред себе си. Под силния напор на вятъра в океана се издигаха огромни вълни, втурваха се стремглаво към брега, разбиваха се с грохот в него и отдръпвайки се, го оставяха мокър и покрит с пяна. Ала тя не усещаше тази необузданост в себе си. Не беше дори разстроена. Още по-малко пък благодарна. И със сигурност не изпитваше самодоволство. Седеше сама, с гръб, опрян на студения гранит, и с мокър пясък под краката си, косите ѝ се развяваха пред лицето ѝ и обратно назад, и не беше уверена, че изобщо изпитва нещо.

— Добре ли си? — попита Никол. Изглеждаше спокойна. Носеше дънки, пуловер и дебел шал, увит около врата ѝ.

Шарлот изпита моментно раздражение. Беше напуснала вътрешния двор, за да остави Никол и Джулиан насаме. Тя също имаше нужда от усамотение.

— Наред ли е всичко там? — отвърна с тон, който можеше да се възприеме за деликатна покана да я оставят на мира. Нещо като *освен ако не ти трябва, моля те, върви си*.

— Предполагам. Веднага щом Хамън получи материала, ще започне работата си в лабораторията.

С леко кимване отново се обърна към морето, но изглежда, намекът беше прекалено изтънчен, защото вместо да си тръгне, Никол заговори:

— След като бъде размразен, той ще извлече от него Т-клетки, или както ги наричат още, лимфоцити. Всъщност в тях се крие тайната на лечението и могат да се открият само в кръвта, захранваща плацентата. Знаеш ли защо? Бебето може да има несъвместимост с майката — различни кръвни групи или нещо друго. Тези клетки му помагат да се развива нормално в утробата, независимо от това. Поради същата причина не е необходима стопроцентова съвместимост при трансплантацията на Т-клетки. Те са нещо като магически патрони. Едва сега започва проучването за всички заболявания, при които могат да се прилагат.

Прихванала с ръка косата си, Шарлот вдигна глава и се загледа в прелитащите над главите им чайки, но и този намек остана неразбран.

— Та значи, той култивира тези клетки и ги размножава — не млъкваше Никол. — Имам предвид, че цифрите са направо изумителни. Може да вземе няколко милиона само от една проба и след деветнайсет дни да ги направи хиляда пъти повече, така че да разполага с достатъчно за трансплантация на възрастен човек. Това момче наистина си го бива, Шарлот. За него това си е изследователска работа, така че ще следи и най-малката подробност. Ще пътува през септември, затова иска да извърши операцията в средата на август, за да може да го държи под наблюдение поне две-три седмици и да е сигурен, че с Джулиан всичко е наред.

Опитваше се да говори убедително, сякаш ставаше въпрос за незначителна медицинска манипулация, и чакаше някой да я подкрепи. Ала Шарлот не беше в подходящо настроение да я успокоява. Скочи от мястото си иззад скалата и извика:

— Мисля, че имам нужда да се поразходя.

— Искаш ли компания? — уплашено подвикна зад гърба ѝ Никол.

— Не! — отрязва я рязко Шарлот. Не знаеше какво чувства, но беше сигурна, че присъствието на Никол ѝ беше неприятно.

Тръгна към „опашката“ на острова, както местните наричаха най-тясната му част, изкачвайки пясъчни дюни и заобикаляйки купчини камъни и ниски скали. Спря, когато стигна мястото, където бе прекарала онази нощ с Джулиан. Този спомен вече не ѝ причиняваше болка. Никол знаеше какво се бе случило тогава и бе извлякла полза от него.

И все пак нещо я гнетеше. Застана неподвижно срещу брулеция вятър за няколко минути. Опитваше се да разбере какво е то, преди да продължи напред.

Колкото повече приближаваше земята на Коул, толкова по-труден ставаше теренът. Камъните бяха по-големи и по-остри, често с дължината си препречваха целия път, някои дори бяха надвиснали над морето. Запита се дали няма да ѝ е по-лесно да ги заобиколи, ако преплува оставащото разстояние. По дяволите, вече толкова пъти беше нагазвала и излизала от водата, а и заради прибоя маратонките и долната част на дънките ѝ бяха съвсем мокри. Какво толкова, ако се измокреше цялата? Щеше да се изсуши.

Тя обаче нямаше склонност към самоубийство. Морето беше бурно, не знаеше каква е дълбочината около скалите, а и съществуваше опасност от подводни течения. Затова реши да продължи по сушата, като се катереше по гранитните купчини, тъпчеше ниските храсти и острата трева и се връщаше на пясъка, когато той се появеше отново. Наложил ѝ се да го прави втори, трети, дори четвърти път, като при последния ѝ беше най-трудно. Тук имаше залесена площ. Обграждаше мястото, където през онази първа нощ бяха плували с Лео. Скалите бяха по-нацърбени, дърветата растяха плътно едно до друго. Препъваше се в корените и в заплетените храсталаци и пълзеше на четири крака през камънаците, докато отново се озоваваше на нивото на океана.

На мястото, където бяха правили любов, брегът бе превърнат в локва. Шляпайки през нея, продължи към каменистата тераса, образувана от широка гранитна скала, промуши се между растящите около нея дървета и зави към къщата на Лео.

Вратата на кабинета му беше отворена. Сигурно работеше.

Но тя не влезе вътре. В момента не ставаше въпрос за него. Касаше се за чувствата, които я тревожеха, но не можеше да назове, и за нуждата да се скатае на най-спокойното място на Куинипиг.

Затова отиде на кея, стигна до самия му край, седна с кръстосани крака и подпря лакти върху коленете си. Морето беше все така бурно, но надвисналите отгоре скали, до които се беше катерила преди малко, представляваха нещо като естествен вълнолом, който успокояваше вълнението. Скрита в закътания залив, лодката на Лео се люшкеше равномерно върху повърхността на водата.

Не, не ставаше въпрос за Лео. И все пак не изпита успокояващото въздействие на природата, докато не усети приближаващите му стъпки върху вибриращите, мокри дъски.

Единственото, което успя да види, бяха босите му крака. Той разроши с ръка косата ѝ и се наведе към нея.

— Добре ли си? — попита точно както бе направила Никол, но с коренно различен ефект. Тя притисна глава към ръцете си и заплака.

— Хей? — каза ѝ шепнешком, като плъзна длан към тила ѝ, но я остави да се наплаче.

След известно време тя си пое дълбоко въздух, избърса лицето си и вдигна глава.

— О, господи! — възкликна засрамена. — Това пък откъде дойде?

Лео не ѝ отговори, само се настани до нея, подви крака и я погледна.

— Той поиска стволите клетки, затова трябваше да се обадя — подхвана Шарлот, като гледаше на всички страни, само не и към него. — Би трябвало да се чувствам доволна, че съм помогнала. Или поне облекчена, че всичко свърши. — Очите ѝ се напълниха отново, гласът ѝ изтъня и пресекна. — Тогава защо ми е такава... никакво?

— Празно.

Тя се опита да спре напирещите сълзи.

— Били са твои през всичките тези години, Шарлот. А сега ги няма.

— Но това е само кръв, замразена преди години в някакво анонимно хранилище.

— Което все пак е било някаква връзка.

— Сама се отказах от нея. И се справях чудесно с това.

— Все пак е било някаква връзка — тихо повтори той.

Скрила лицето си зад разперените си пръсти, тя призна едва чуто:

— Да. — Сега тази връзка беше изчезнала. — Но не заради това ги съхраних. — Внезапно млъкна и се замисли. — Или пък причината е била именно тази, но не съм го осъзнавала? Иначе защо съм толкова разстроена?

Лео разгъна крака, обърна я и я притегли към себе си. Притисна гърба ѝ към гърдите си и я прегърна, но спокойният момент продължи само дотогава, докато тя обви пръсти около китките на ръцете му.

— Господи! — ужасен, извика той. — Какво, по дяволите, е станало с ръцете ти?

Шарлот ги протегна напред и едва тогава забеляза драскотините. Някои се белееха, други имаха розов цвят, но върху повечето беше избила кръв.

— Наложил ми се доста да поскитам наоколо, докато се добера дотук. Другият вариант беше с плуване.

— Защо просто не дойде с колата?

— И да разваля ефекта от драматичното ми бягство от къщата? — усмихна се тя с известна самоирония. — За нищо на света.

— Ела да ги промием — каза той, но когато понечи да се изправи, тя се вкопчи в него, за да му попречи.

— Нека да поседим тук. Поне още малко, става ли?

След като раните ѝ бяха промити с домашен билков сапун и бе изпила чаша успокояващ чай от пасифлора, Лео я закара обратно до къщата. Никол седеше до кухненската маса с лаптопа си и не откъсваше очи от вратата в очакване на завръщането ѝ, но не заговори, за което Шарлот ѝ беше благодарна. Стволовите клетки вече ги нямаше. Не съществуваха думи, които да ги върнат обратно.

Твърдо решена да продължи напред, Шарлот попита:

— В блага си ли пишеш?

— Току-що приключих. Имаше интересна статия в днешния брой на „Уол Стрийт Джърнъл“, в която сравняват съомгата, уловена в естествени водоизточници и в рибарници. Читателите постоянно питат. Затова се порових малко за полихлорирани бифенили^[1]. Искам да кажа, че все още не знаем доколко са вредни, но определено са открити в изкуствено развъжданата риба. Точно сега пишех въведението към глава „Риба“.

В това бърбрене Шарлот долови някаква нервност. Но щом ставаше дума за риба, би могла да го изтърпи.

— Но тук нямаме такива замърсители, защото всичко на масата идва направо от морето — продължаваше Никол. — Иска ми се обаче да променя заглавието на главата на „Морска храна“. Така ще оправдаем мидите и ракообразните, като омарите и скаридите. Струва ми се излишно да има два отделни раздела, при положение, че заглавието обхваща всичко. Ти как мислиш?

— Да.

Тя се намръщи замислено.

— Това впрочем е чудесна идея за блога ми — рибата срещу черупчестите и ракообразните. Кои да бъдат включени и защо. В готварските книги често ги бъркат, въпреки че наистина има разлика.

Никол не спираше да говори, подтиквана от някакво вътрешно напрежение, даде си сметка Шарлот. Вероятно бе преосмислила съгласието си за използване на стволите клетки и сега се чудеше дали това няма да бъде най-щастливата ѝ седмица с Джулиан и щеше ли той да запази способностите си и след трансплантацията.

Ако беше по-експанзивна по природа, самата тя сигурно също щеше да изпадне в паника, макар и не за здравето на Джулиан или за загубата на клетките. Сега разбираше себе си по-добре и стореното си беше сторено. Лео го беше определил съвсем точно — стволите клетки бяха някаква връзка. Сега ги нямаше и трябваше да се примири и да продължи напред.

Собственото ѝ вътрешно напрежение не беше така шумно и се дължеше не толкова на нечий здравословни проблеми, колкото на времето. Щеше да си замине след четири седмици. Утехата, която ѝ даваше Лео, беше приятна, много приятна и за момента я устройваше напълно. Сигурно никога нямаше да я получи от друг мъж. Беше преживяла достатъчно, за да е сигурна в това. Но нещата се повтаряха за пореден път. Той никога нямаше да замине, тя не можеше да остане. Какво можеше да се направи?

— Ехо! — тихо подвикна Никол.

Шарлот примигна срещу нея.

— Извинявай. Какво казваше?

— Казвах, че ни трябва някакво внезапно просветление. Направо пощурявам, като си помисля колко много неща имаме да правим за

толкова кратко време, и единственият начин да се справим, е, ако направя списък по дати и действаме по определен план. Искат окончателния вариант на петнайсети август, а аз дори не съм сигурна дали тогава ще съм тук. Няма ли начин да ускорим нещата?

Прекарахме два часа, надвесени над календара — пишеше Шарлот на Лео по електронната поща по-късно същия следобед, докато редактираше интервютата на лаптопа си. — Поставихме си нови, ускорени срокове за останалата част от готварската книга. Тя разпечата четири копия от плана — по един за двете, за да не се отпускате, един за дъската за бележки в кухнята и един, който да носи в чантата си през цялото време. Никол е изключително организиран човек.

Не е ли прекалено? — написа в отговор той.

Може би, но коя съм аз, че да я съдя? Докато протривах панталоните си в Йейл, тя завършваше магистратура в Мидълбъри, така че при всички случаи ме води по точки.

Аз не съм завършил никакъв колеж. Дори не съм кандидатствал.

И погледни докъде си се докарал — отговори тя, знаейки, че той я изпитва дали това има някакво значение за нея. — В момента си по-преуспял от всяка една от двете ни.

Дължи се на късмета на начинаещия. Можеш дори да си позволя днес да не напиша нито ред.

Защото беше прекалено зает да играеш ролята на психоаналитик. Благодаря ти, Лео. Много ми помогна.

За теб винаги, Шарлот. Ще се видим ли по-късно тази вечер?

Искаше й се да бъде добра. Това означаваше да се опита да обърне колкото може повече внимание на Никол, може би от чувство за вина, задето все още изпитваше раздразнение спрямо нея, но най-вече защото готварската книга беше и неин проект.

Което отново повдигаше въпроса с ограниченото време.

Чакай ме в девет — написа тя.

Късна вечеря?

Би било чудесно.

Лео определено умееше да готви. Предложените ястия бяха простички, като нарязано на тънки ивици месо, което беше изпекъл

вечерта. Освен това разбираше от билки повече от всеки друг. Не че това я изненада, като се имаше предвид коя беше майка му. Но изпита някакво благоговение, докато седеше в модерната му кухня и наблюдаваше как тънките му дълги пръсти умело боравят със сатъра за месо, толкова различни от мръсните и мазолестите, с които беше въртял чука и бе дърпал платната на лодката, но пък същите, с които бе седял над клавиатурата и беше писал книга. Бос, както винаги, беше облечен в дънки и разкопчана риза. Когато се улови в мисли колко добре би стоял той в дома ѝ в Бруклин, реши да положи всички усилия да се върне към настоящия момент, който се състоеше от масло с прясно откъснат естрагон, посипан върху пържолите, и салатата от див лук, босилек и букет от билки, които не можеше да разпознае.

— Това е познатият ти магданоз — обясни той и след това посочи последователно копъра, ригана и руколата.

— Рукола? Хмм. Сред всичко останало ми прилича на билка.

— Защото наистина е билка.

— Аз пък я мислех за маруля.

Тъмносините очи я изгледаха снизходително, когато поклати глава.

— Отглеждаш ли я в градината си?

Развеселен, той кимна.

Шарлот отново опита салатата. Дресингът беше съвсем прост и беше направен само от зехтин и лимон, който бе изцедил пред нея. Беше добавил само пресен пипер, не и сол, но липсата ѝ изобщо не се усещаше.

— Ще ми дадеш ли рецептата за книгата?

Лео поклати отрицателно глава.

— Дори ако обещаая да не споменавам източника?

Още един мълчалив отказ.

— Ще получиш доста подобни рецепти. Билките са емблемата на Куинипиг.

Отново се оказа съвсем прав — написа от града Шарлот на следващата сутрин. — Току-що разговарях с Кари Самюел и тя ми даде три различни рецепти за билкови салати.

Три? — беше краткият му отговор.

Магданоз с билки и копър.

Копър? Добро попадение. Защо си интервюирала Кари?

Заради възрастта. Тя е с няколко години по-млада от мен, но с шестима братя и сестри и четири поколения лели, чичовци и братовчеди; може да се похвали с много дълбоки корени. Завиждам ѝ за това.

Завиждаш заради корените?

Дааа, поради липса на собствени.

Корените могат да се окажат окови.

Пръстите ѝ застинаха над клавиатурата. Оковите винаги бяха натоварени с негативизъм, нали? Оплакваше ли се? Ако искаше да ги скъса и да избяга, тя би могла да му помогне.

Но той продължи да пише, преди тя да успее да му отговори:

Аз имам достатъчно здрави. Искаш ли да ги споделя с теб?

Тя въздъхна.

Ти си момче със здрави корени, а аз съм момиче със страст към пътешествията. Какво казваш за копъра? Кари ми даде супа с копър за Джулиан. Твърди, че има лечебни свойства.

Вярно е — написа той, но не и за множествена склероза. Попитай я за бременностите на майка ѝ.

Бременностите на майката на Кари. За тях не беше ставало въпрос по време на интервюто, но щом Лео ги споменава, значи бяха нещо, което си струваше да добави. Измъкна се от джипа и се затича обратно към малката къща, където Кари живееше със съпруга си и трите им деца. Почука на вратата и се усмихна извинително:

— Един последен въпрос?

След като малко по-късно отново седна в колата, тя дописа:

Постоянно сутрешно гадене, срещу което ѝ помагал единствено копърът. След като е родила седем деца, явно е живяла само на копър. Кари беше много любопитна кое ме е накарало да ѝ задам точно този въпрос, и докато се опитвах да измисля някакво обяснение, ми каза, че със сигурност идеята е дошла от теб. Има ли нещо, което не зная, Лео Коул?

Аз доставях копъра на майка ѝ. Кари постоянно тичаше след мен.

Детинска любов?

Няколко букви, които можеха да минат за сумтене.

Както и да е — написа Шарлот, — аз нито потвърдих, нито отрекох, че източникът си ти, така че почитеността ти е запазена.

Благодаря ти, Шарлот.

И аз ти благодаря за помощта, Лео.

Този следобед Шарлот беше изключително активна.

Тръгвам да интервюирам Мери Елън Холоуей — изпрати му съобщение по електронната поща тя, преди да затвори лаптопа си. — Трябва ли да я питам нещо специално?

Дамата с тиквичките? А аз си мислех, че си посветила днешния ден на салатите.

Никол каза, че ни чака още много работа, за да си поставяме някакви ограничения.

Ами планът ви?

Отново го промени. Докато тя тича да събира рецепти, аз интервюирам когото ми попадне. Създаде два еднакви файла на компютрите, така че да можем да сортираме информацията. Тиквичките се използват както за основна храна, така и за закуска. Никъде другаде не съм яла такива пържени тиквички, каквито правят на Куинипиг. (Въздишка). Ти защо не работиш?

Защото си пиша с теб.

Това няма да ти плати сметките.

Нито пък Следващата книга. Вече ти казах. За нищо не става.

Кога ще мога да я прочета?

Когато започне да става за четене. (Въздишка). Попитай Мери Елън за цветовете.

За цветовете?

За цветовете на тиквичките. Тя ги панира.

Боже мой — написа Шарлот, когато два часа по-късно отново се качи в джипа си. — Панираните цветове са БОЖЕСТВЕНИ. Току-що изпържи няколко. Защо никога не съм чувала за тях?

Защото никога не ги приготвя за различните събития в Куинипиг. Никол не знаеше ли?

Очевидно не, щом не ги е включила в списъка. Мери Елън ме изпрати с нещо, което не сме яли все още, както и с хляб от тиквички за Джулиан. Между другото, тя знае всичко за него.

На Куинипиг мълвата се разпространява бързо. Ще дойдеш ли довечера?

Никол иска да работим. Но ѝ казах, че ще изляза утре вечер. Ти свободен ли си?

Прекараха съботната вечер в печене на мазни бургери на огъня, запален направо на брега, после се разсъблякоха само толкова, колкото да могат да се любят, сгривани единствено от тлеещите въглени. Намирайки пристан от студа в леглото му по-късно през нощта, тя заспа в прегръдките му, докато той четеше последното произведение на Гришам. Топлината на тялото му я държеше близо до него, докато неделното слънце се провря в стаята. Когато се събуди, беше отново готова да го приеме.

— Как го правиш? — попита, задъхана след изживяното удоволствие, което се оказа по-силно и по-дълбоко от всякога.

Усещаше ударите на сърцето му в изпъкналата вена на врата му под бузата си.

— Кое? — попита той дрезгаво.

— Да ме караш да се чувствам по този начин.

Лео не отговори веднага, само пъхна косматия си крак между нейните. Пулсът му постепенно започна да се нормализира.

— Наистина ли?

Шарлот отметна назад глава. Пръстите ѝ бяха превърнали влажната му коса в неразбория от разпилени на всички страни кичури. Чертите на лицето му се бяха смекчили, ала сините очи бяха станали по-тъмни. И това не беше страст, даде си сметка тя. В тях се четеше тревога.

— Какво има? — попита го тихо. Искаше да ѝ го каже, да ѝ признае, че я обича и иска да остане. Сега не си пишеха по електронната поща. Бяха заедно, съвсем голи. Едва ли можеше да има по-подходящ момент да го обсъдят.

Ала той просто я притегли към себе си, целуна я по челото и я държа така, докато дойде време да ѝ сервира закуската в леглото.

Шарлот прекара почти целия понеделник с Елинон Бейли, притежателката на най-хубавите рецепти за малки кексчета с раци, както и на най-голямото сърце в Куинипиг. Ако на острова имаше благотворителен комитет, тя непременно щеше да стане негов председател. Тъй като нейният профил беше един от основните в книгата на Никол, те кръстосваха заедно по пътищата, посетиха няколко инвалиди, доставиха продукти на други, които не можеха сами да отидат до магазина, дори приготвиха обяд за четирите малки деца на жена, която трябваше да посвещава по-голямата част от времето на новороденото си бебе.

Елинон прибираше остатъците от храната в хладилника, когато телефонът на Шарлот започна да вибрира.

Какво става при теб? — пишеше Лео.

В момента с Елинон сме в къщата на семейство Блоджет. Прекалено шумно е, за да мога дори да мисля. По-късно ще се свържа с теб. — След около час му написа: — Господи, какъв зверилник!

Прекалено много хлапета наоколо?

О, да. Как са нещата при теб?

Срив. Току-що ми се обадиха за продажбите през уикенда.

Защо?

След като ѝ каза, че става въпрос за поредния тираж, тя написа:

Аааа. Амбицията на твореца. Изчакай две-три седмици и ще видиш, че „Сол“ отново ще вдигне продажбите. Ти работиш ли в момента?

Не. Пресмятам си чистата печалба. Безопасно ли е да ти пиша това? Кое е по-сигурно — електронната поща или съобщенията?

Съобщенията. Пращат се по телефонната линия и не отиват другаде, освен при получателя, докато електронната поща задължително минава през доставчика.

Защо просто не си говорим по телефона?

Защото Елинон е до мен.

Надявам се, че не шофираш, докато пишеш.

Тя кара.

*И трябва да знаеш, че е истинска фурия зад волана.
Казваш ми го едва сега.
Ще можеш ли да дойдеш по-късно?
Трябва да изпробваме няколко рецепти.
Тогава още по-късно.
Естествено.
В десет часа? Ще те чакам между мащерката и куркумата^[2].
Куркума звучи доста фалически.
Куркумата е растение. Имаш извратено подсъзнание.
Никога не съм го виждала.
То е от семейството на джинджифила. Коренището му се
използва за лечение на артрит.
Коренище ли?
Корените.
Това няма да ми помогне да те намеря — написа тя и се обърна
към Елинор:
— Работа. Ще приключа след секунда. — После продължи да
натиска клавишите:
Опиши ми надземната част.
Ами, изглежда фалически.
Тя се изсмя на глас.
Ха-ха.
Говоря сериозно.
Значи прилича на теб?
И аз ли изглеждам така?
Е, поне част от теб.
Не стана ли прекалено сексуално?
Не, нали не си разменяме снимки.
А искаш ли?
Много си забавен.
Това „не“ ли означава?
Абсолютно. Ти може и да си господин Анонимен, но аз не съм.
Изпрати текста с известно негодувание, но веднага след това
дописа:
Трябва да обърна внимание на Елинор. Ще се видим в десет.*

Когато същата вечер Шарлот напусна къщата, Никол и Джулиан бяха в спалнята си на горния етаж. Не им бе казала, че ще излиза. Не го дължеше на приятелката си, особено след огромното количество работа, която беше свършила за нея същия ден, а когато се промъкна обратно във вторник, в кухнята нямаше никого.

Измъчвана от чувство за вина заради лошите си мисли, тя започна да си прави кафе. Докато от машината се отцеждаха последните капки, Никол се появи в мъхестия си халат и по чехли. Лицето ѝ беше бледо и изглеждаше уморена. Протегна се да си извади чаша.

— Ти излиза снощи.

— Аха.

— Чух вратата.

Изглежда, имаше намерение да каже още нещо, но млъкна и извади сметаната, което по скромното мнение на Шарлот беше мъдро решение. Не беше в настроение да обсъжда отношенията си с Лео. Не искаше да се обяснява, още по-малко — да слуша критики.

Но тревогата на Никол се дължеше на друго. Отмятайки кичур руса коса, тя каза:

— Знам, че си ми бясна, Шарлот, и макар да не разбирам защо, го приемам. Всеки път, когато телефонът звънне, подскачам, защото, ако е Хамън, може да ни се наложи да тръгнем веднага. Необходимо му е време, за да култивира стволите клетки, но ако иска да направи пълни изследвания на Джулиан, преди да са изминали деветнайсетте дни и аз съм в Чикаго вместо тук, книгата може да се провали. Съзнавам, че тя е нищо в сравнение с множествената склероза, но е нещо като... — зелените ѝ очи се замъглиха, докато се опитваше да намери подходящите думи. — ... нещо като част от мен, която на всяка цена искам да се осъществи. — Смръщила лице, извади цяла шепа червени детелини от джоба на халата си. Някои от тях бяха увехнали, други още съвсем свежи. — Смяташ ли, че наистина помагат? — попита отчаяно.

— А можем ли да бъдем сигурни в обратното? — възрази Шарлот, като сви дланта на приятелката си, в която стискаше листата. — Мисля, че напредваме добре с книгата и...

— Но по-голямата част от материалите ни са още в съвсем суров вид. Има да се пишат толкова много неща. — Отново отметна кичур

коса и ѝ отправи пълен с тревога поглед. — Пет глави са вече напълно готови, но другите пет чакат, без да споменавам остроумния увод и заключение, които редакторката очаква от мен.

— Тогава ги напиши веднага — спокойно предложи Шарлот.

— В момента не съм настроена за остроумия.

— Тях можеш да добавиш по-късно.

— Ами ако не мога? — В очите ѝ проблесна тревога, сякаш я заплашваше парализа, кома или дори смърт.

— Ники, трябва да мислиш позитивно. Дай ми въведенията към главите, които вече си приключила — предложи, превключвайки на план Б. — Ако се наложи да заминеш внезапно, ще ги използвам като образец, по който да напиша останалите.

Никол я погледна изпитателно, после въздъхна.

— Каква каша. Изобщо не трябваше да подписвам договора. Знаех, че Джулиан е болен.

— И точно заради това си го направила, което е било правилно — възрази Шарлот, като улови ръцете ѝ. — Не си причинявай това. Поела си задължението. Вече няма какво да се направи.

— Но ти си с Лео през цялото време.

Мълчание.

Изненадана, Шарлот пусна ръцете ѝ.

— По-голямата част от времето, когато съм с него, работя за теб, а през другото ти си с Джулиан. Защо да се размотавам тук? Вече имате стволите клетки. Аз платих дълга си. Не намесвай Лео в това.

— И все пак имам чувството, че те губя.

Този път мълчанието беше наситено с тъга. Шарлот я усети и въздъхна тихо:

— Не, Ники. Не е вярно. Просто изживях тежък момент, докато осъзная, че стволите клетки вече не са мои, но непрекъснато си повтарям нещо, което сега искам да кажа и на теб. Всичко е свършено. Стегни се!

— Това е някакъв кошмар.

— Като се имат предвид обстоятелствата, е доста меко казано — заяви Шарлот, включвайки и собственото си неясно бъдеще с Лео, — но ще го преживеем. Довери ми се. Правила съм го и преди.

В мрачното хладно утро в сряда те се отправиха към универсалния магазин, където поставената в единия ъгъл тумбеста печка пръскаше топлина и мирис на изгорели борови подпалки. Макар и двете да знаеха, че това беше мястото, на което можеше да видиш всеки и да бъдеш видян от всички, основната им цел беше Бев Саймън, която — като собственичка и на магазина, и на кафенето — отстъпваше първенството си на острова единствено на пощальона. Вярно че в часовете, които бяха прекарвали тук, Бев рядко сядаше, но обичаше да говори за развитието на мястото, подпряла лакти на облегалката на стар, масивен фотьойл. Когато звънецът на вратата звъннаше, скачаше бързо, но винаги се връщаше с нещо ново — поредната рецепта или увито във фолио пакетче за Джулиан.

Хората на Куинипиг бяха любопитни, но тактични. Бяха в състояние да говорят цял час за времето, за реколтата от репички и за разнебитените дъски на кея, но се стесняваха да спрат да побъбрят с Никол в такъв момент дори няколко минути. Както и да правят голям въпрос от това, че са донесли няколко сладки, купичка с прясно откъснати ягоди или пък чиния лазаня. Колкото до любопитството им, Бел беше в състояние да го задоволи с малкото информация, която Никол от време на време съзнателно и преднамерено даваше.

Пита ли Бев за артритата ѝ? — гласеше писмото от Лео в електронната ѝ поща, на което отговори:

Не се наложи. Тя знае за връзката ни и сама започна да ми разказва. Дяволски нокът^[3]. Твърди, че растението е характерно за Южна Африка, но ако е така, как Сесили е могла да го отглежда в градината си?

С вътрешна светлина. Когато съборих оранжерията, стъпках корените, а то продължи да расте. Грозно е като самия дявол, но просто не искаше да умре. С мен ли си?

Рязката смяна на темата не я изненада, защото постоянно занимаваше мислите ѝ.

Да, ако дойдеш с мен в Париж.

Не говоря френски.

Но аз говоря.

Дори нямам куфар.

Аз имам.

Паспортът ми е изтекъл.

Ако подадеш документи веднага, ще ти издадат нов навреме.

На последното не получи отговор, а и не успя да го види същата вечер. Двете с Никол работиха до късно и когато свършиха, беше прекалено уморена да прави каквото и да било друго, освен да си легне. Събуди се в четвъртък сутринта с мисълта за него и с желанието да му каже толкова много неща. Но преди това той трябваше да ѝ отговори. Негов ред беше.

Много си мълчалива — написа ѝ най-накрая, след като се бе тормозила цялата сутрин.

Чаках да ми кажеш решението си за паспорта — отговори тя. Можеше да се развлича с работа, но съобщението му я хвърли в емоционален смут. Чувстваше се едновременно облекчена, нетърпелива и изпълнена с копнеж.

Защо точно Париж?

Защото от тук трябва да отида там.

Защо ми трябва да видя точно този град?

Не е задължително.

Необходимостта ѝ да му пише, я предпазваше от порива да разпери безпомощно ръце.

Би могло да бъде Тоскана. Или Монреал, или Бостън, защо не и Бруклин. Важното е, че няма да е Куинипиг.

Ако все още не го беше разбрал, значи бе надценила умствените му възможности.

Какво му е лошото на Куинипиг?

НИЩО. Просто не мога да остана да живея тук през цялото време. През лятото да, но ако не можеш да прекараш част от живота си другаде, значи нямаш бъдеще.

Последва кратко прекъсване и тя се притесни дали не е отишла твърде далече. Всъщност това не беше точно ултиматум.

Напротив, именно това беше.

Защо повдигаш въпроса точно сега?

Защото ми тежи. Обичам те.

В мига, в който натисна бутона за изпращане, ѝ се прииска да можеше да върне написаното обратно. Такива неща не се признаваха в съобщения. Но стореното си беше сторено. Твърде късно. Свършено.

---

[1] Полихлорирани бифенили (ПХБ) — устойчиви органични замърсители (УОЗ) от групата на промишлените химикали, които притежават токсични свойства, устойчиви са на разграждане, натрупват се в организмите, пренасят се по въздуха, водата и чрез мигриращите биологични видове през международните граници и се отлагат далече от мястото на изпускането си, където се акумулират в сухоземните и водните екосистеми. — Б.пр. ↑

[2] Куркума — многогодишно тревисто растение, достигащо височина до 1 м, със силно разклонено коренище, което се използва както в медицината, така и в кулинарията. — Б.пр. ↑

[3] Дяволски нокът — странно наглед растение от Южна Африка, получило името си заради подобните на нокти шушулки на семената, покрити с кукички. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Шарлот беше написала думите в момент на раздразнение и не, наистина съобщението не беше най-подходящият начин да направиш такова признание, но нима не казваше очевидното? Този мъж беше написал „Сол“. Беше чувствителен и мъдър. Би следвало да разбира какво става около него.

Но размяната на съобщения внезапно спря и я остави в неведение да се чуди дали не е живяла в някаква заблуда. Най-вероятният извод беше, че го е изплашила.

Ала тя нямаше намерение да се отказва от думите си. *Цели се високо, върви право напред* винаги бе казвал Боб Лили и от емоционална гледна точка тя най-сетне го беше направила. Никога не се беше влюбвала, в смисъл да изпитва душевна болка по някого, да иска да живее с него, да роди децата му, да остарее заедно и да е готова да промени живота си, за да постигне всичко това. Но сега го изпитваше и чувствата със сигурност не бяха само от нейна страна. Саможивецът, който в началото я беше обвинил, че е нахълтала в дома му, я беше приел, беше я допуснал до себе си. Като се изключеше чисто физическото привличане, той споделяше нейните мисли, имаше желание да я изслуша, искаше да сподели с нея онова, което го занимаваше. Беше я повлякъл след себе си в своето лично пространство, беше я отвел към любовта. Никога не би го направил, ако не изпитваше поне малка частица от нейните чувства, въпреки че с всяка изминала минута тя все повече и повече се объркваше.

След цял час мълчание той написа: *Чувал съм това и преди*, при което тя се отказа от всички преструвки, че е прекалено заета с работата си, излезе навън и му позвъни.

Едва бе успял да вдигне телефона си, когато каза:

— Зная, че си го чувал и преди, но тя не е била искрена. Аз се опитвам да бъда, и то не само заради теб. Правя го и заради себе си. Рискувам да бъда истински наранена, ако това между нас не се случи, защото изпитвам към теб нещо, което не съм изпитвала към никого

досега. Не искам да преживея тази болка, Лео. Не мога да си позволя да изгубя всичко отново.

— Нима мислиш, че аз бих могъл? — възрази с равен глас той.

— Защо не? — „Кажы го — помисли ты и затаи дъх: — Кажы го.“

Но той мълчеше. И накрая:

— Може ли да дойда?

Издишайки задържания въздух, тя поклати глава, въпреки че нямаше как да я види.

— Не. Не сега. Аз трябва да работя, а ти трябва да помислиш.

Как върви? — написа Лео малко по-късно същия следобед.

Върви — кратко отговори тя.

Ще те видя ли довечера?

Не. Аз също имам нужда да помисля.

Същата нощ плете много — нервно, почти истерично, отначало подпряна на възглавницата в леглото, после свита във фотьойла и накрая под светлината на лампона, когато стана да пие вода и не можа да се насили да си легне отново. Вече беше започнала предницата на пуловера и несръчните ѝ пръсти правеха грешка след грешка. Колкото дълго и упорито да размишляваше върху взаимоотношенията си с Лео, изводът беше все един и същ. Тя го обичаше. Колко пъти можеше да се анализира едно нещо? Не беше кой знае каква наука.

В петък сутринта вече беше кълбо от нерви. Очевидно беше изписано върху лицето ѝ, след като бе успяла да заспи едва два часа преди да съмне и я бе събудил ароматът на кафе.

Джулиан четеше вестника, докато Никол режеше бекон. Беше направила много повече палачинки, отколкото можеха да изядат.

— С боровинки — каза тя, като кимна към купчината. — Заповядай. — После подметна небрежно: — Не изглеждаш много добре.

Шарлот си наля кафе в най-голямата чаша, която успя да намери.

— Не можах да спя.

— Излиза ли?

— Не.

— Да нямаш никакви проблеми с Лео?

„Тази жена ненапразно има милиони последователи“ мрачно си помисли Шарлот като се чудеше дали наистина бе доловила известно злорадство в гласа ѝ. Разбира се, Никол би се зарадвала, ако от връзката им не излезе нищо. Нали беше против нея още от самото начало.

Но нямаше желание да коментира, затова попита:

— Какво има в плана за днес? — което беше нелеп въпрос при всички листове с графика им, забодени на всевъзможни места. След като Лео беше отпаднал като вариант, къде другаде би могла да отиде?

Работата щеше да ѝ помогне да се разсее. В крайна сметка какво друго беше тази страст към пътешествията, освен липса на място, което да я задържи?

Хей! — написа ѝ той към десет.

Това беше. Хей.

В единайсет текстът гласеше:

Там ли си?

Да.

Отбягваш ли ме?

Опитвам се. Имам работа.

Чувствам се наранен.

Той сигурно се шегуваше. Но тя не.

Значи ставаме двама.

Мога ли да те покана на обяд?

В града? Не би могла да го понесе. Или в къщата му? С мечти, разпръснати навсякъде наоколо, и Мечо — тя мразеше кучета, но обичаше Мечо, — проснат в краката ѝ? Още по-лошо.

Трябва да работя, Лео. Наистина.

Ти ме отблъскваш.

Да, за да мога да работя. Моля те, прояви уважение към това поне веднъж, просто за разнообразие.

За разнообразие?

Тя въздъхна и написа:

Изтрий го. Темата се нуждае от по-сериозно обсъждане. А сега съм заета. Моля те.

Пъхна телефона в джоба си, твърдо решена да не му обръща внимание, и мислено отбеляза, че очарованието да не си обвързан, беше в това, че не дължиш нищо на никого. Обратната страна, разбира се, беше усещането, че не си обичан, което беше причината да продължава да проверява дали не е дошло още нещо от Лео. Следващото му съобщение обаче я свари вече наежена.

Трябва ли да се помоля на дявола, за да се съгласиш да вечеряш с мен? — пишеше той.

Сигурно щеше да помисли над предложението му, ако беше дошло по-рано, но докато беше губил ценно време, тя вече си беше направила други планове.

Не мога. Отиваме в къщата на Уорънс.

Тогава след това. Ще те взема от там.

Никол вече ѝ бе казала, че ще има нужда от нея вечерта, а Шарлот бе решила да изпие достатъчно вино, което да ѝ помогне да заспи веднага след като се приберат в къщата, а междувременно да я разсее от мисълта защо Лео не иска да се обвърже.

Съжалявам, тази вечер няма да стане.

Тя се преоблече, което според местните стандарти означаваше блуза и пола. Това, че последната беше къса и чудесно се съчетаваше с високите сандали, я наведе на мисълта, че би могла да хване окото на някой мъж, ако наоколо се намираха такива, които биха могли да представляват някакъв интерес. Е, нямаше. Нещо повече, планът ѝ за виното не сработи, тъй като присъствието на Джулиан непрекъснато ѝ напомняше, че прекаляването с него може да доведе до непоправими последици. Затова просто се усмихваше прекалено много, кимаше на всички страни и разговаряше, когато се обръщаха конкретно към нея, но сърцето ѝ беше далече от всичко, случващо се наоколо. По обратния път седеше свита на задната седалка и се чувстваше празна, а това я дразнеше и беше основната причина, щом приближиха къщата и забеляза синия пикап, паркиран встрани от пътя, точно до алеята, да намери у себе си сили да се стегне. Веднага щом колата спря, изскочи, без да обръща внимание на затръшването на останалите врати, и се запъти към предните стълби. Едва беше изминала и половината път, когато нечия ръка я улови за рамото.

— Трябва да поговорим — каза той.

Тя се вторачи в дългите пръсти.

— Не тази вечер.

— Не ме отблъсквай.

Очите му срещнаха нейните. Нощта беше тъмна и ги правеше непрозрачни, а силните стиснати челюсти се губеха в потъналото му в сянка лице.

— Трябва ли да обсъждаме кой кого отблъсква?

— Можем да обсъдим всичко, което поискаш.

Шарлот си даде сметка, че точно това беше правила в себе си през по-голямата част от деня. Нима не бе била достатъчно ясна, когато му беше казала, че тази вечер моментът не е подходящ?

— Уморена съм.

Но ръката му продължаваше да я стиска все така силно, когато я придърпа към пикала.

— Ей! — подвикна Никол. — Не можеш просто да я замъкнеш нанякъде. Кое от отказа ѝ точно не разбра? Не виждаш ли, че не иска да тръгне с теб.

Лео спря и измърмори:

— Кажй ѝ да си гледа нейната работа.

— Никол ме обича.

Ръката му се отпусна, устните му се свиха в тънка линия.

— Чудесно. Тя ли е твоето бъдеще? Е, хубаво. Значи от нея имаш нужда? — И като отстъпи назад, повтори: — Чудесно.

Сърцето ѝ се свиваше дълбоко в нея и се гърчеше между любовта и гордостта.

— Не, не е бъдещето ми и не е онова, от което имам нужда, но е най-добрата ми приятелка, обича ме и държи на мен.

— Аз също.

— Това ли е най-доброто, на което си способен? — изстреля в лицето му тя.

— Не.

Впери поглед в него — тази една дума не изразяваше всичко, дори *две думи* не можеха да го изразят, защото в него имаше още много недоизказано и все още не можеше да му обърне гръб.

Вдигна ръка към Никол и изрече напрегнато:

— Добре съм. — Изправи гръб, тръгна през тревата, прекоси пътя и застана до синия пикал, където спря, подпря се на вратата и гневно скръсти ръце пред гърдите си.

Лео мигом се озова до нея. Притисна я към ламарината с бедра и улови лицето ѝ между дланите си. Устните му яростно се впиха в нейните, езикът му настойчиво си проправяше път между тях, както никога досега. В тези няколко секунди се превърна в опасния отшелник, който заплашваше случайно преминаващите през земята му и стреляше по чайките за развлечение.

Ала тя искаше мъжа, когото познаваше. Затова отвърна на агресията му с агресия, жадувайки за още, борейки се да освободи ръцете си, за да открие онова, което търсеше. Зарови пръсти в косите му, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ, а щом дланите му се увиха около гърдите ѝ, просто пхна ръце в дънните му, за да го привлече още по-близо. Без да се откъсва от нея, ѝ даде възможност да си поеме дъх и когато започна да се движи равномерно, търкайки се в ханша ѝ, тя със сила го отблъсна, за да го докосне до най-чувственото място.

— Господи! — изстена той, като улови пръстите ѝ и ги стисна силно. Борейки се да си възвърне самоконтрола, се наведе към нея и притисна устни към косата ѝ.

Шарлот се опитваше да си поеме въздух, но всеки път го усещаше все по-осезаемо. Той винаги миришеше на чисто, макар и не на билки, както си беше въобразявала някога. Можеше да я изкъпе в мента и градински чай, но той ухаеше на пролет през цялото време. И сега тя седеше, обзета от копнеж, пред този мъж и възбудата му.

— Направи го — прошепна през зъби, като се зае с ципа на дънките му.

Лео изруга глухо, когато усети ръката ѝ.

— Тук?

— Те вече влязоха в къщата. Просто го направи — нареди, усетила почти физическа болка. Ако това беше единственият начин, по който можеха да общуват, щеше да го приеме.

Съвсем замаян, той уви около кръста ѝ и без друго повдигналата се пола, задърпа бикините ѝ, докато ги разкъса, и като разтвори краката ѝ, проникна в нея.

Жената извика от внезапно изпитаната пълнота, после отново, когато гърбът ѝ се удари във вратата на пикала, но ако се беше опитал да спре или да забави темпото, сигурно щеше да се разкреци. Да, беше груб, но тя имаше нужда именно от такава грубост. И дори сега вземаше толкова, колкото и даваше, целуваше го, дърпаше ризата му, притискаше се към него, докато от него се изтръгна гърлен звук, при който сама усети, че се разпада на части.

След удоволствието, продължило сякаш цяла вечност, Лео се отпусна върху нея. Държеше я, когато тялото ѝ се отпусна. Останаха така известно време, дишащи тежко, преди да се отдръпнат един от друг. Но дори тогава той не я изпускаше от ръцете си.

Пикапът, далечното бучене на разбиващите се в брега вълни, полуразсъблечените им тела — нещата едно след друго се връщаха в съзнанието ѝ. И тогава я порази мисълта, че просто я беше наказал заради болката, която беше изпитал преди много години, но ако преживяното преди минути му беше помогнало да се отърси завинаги от нея, тя нямаше нищо против. И двамата имаха нужда да продължат живота си на чисто.

Отпусна бавно краката си на земята, притисна лице към гърдите му и се заслуша в ускорените удари на сърцето му. Те постепенно се поуспокоиха. Но само физически.

— Не мога да изрека думите, които очакваш да чуеш — измърмори накрая той.

Тя не помръдна.

— Защото не ги чувстваш?

— Просто защото не мога да ги изрека. Не знам докъде биха могли да ме доведат.

— А какво усещаш?

— Ами... Усещам, че върша нещо, което преди време се заклех, че никога повече няма да направя.

Макар това да не бяха думите, които се беше надявала да чуе, все пак беше някаква позиция.

— Нещата се променят.

— Наистина ли? Погледни ме. Аз съм това, което съм. — Прекара ръка през косата си, по-скоро объркан, отколкото раздразнен. — Не съм очаквал нищо толкова — книгата, теб... В момента съм в безпътица, Шарлот. Не знам какво, по дяволите, трябва да направя.

Сякаш чувайки ехото на мислите на Анджи, тя каза:

— Животът е като игра на карти. Предлага ти различни ръце в различни моменти. Виж какво държиш в момента.

— Точно това правя — отвърна той шепнешком и тя се оказа изгубена в дълбините на сините очи на този сложен, чувствителен човек.

Обви длани около лицето му и го целува дотогава, докато чертите му не се смекчиха. Не му каза нищо повече. Той не умееше да изразява чувствата си с думи, а не ѝ се искаше да разваля момента. Но когато отидоха в къщата му и тя облече един от суитшъртите му, преди да отидат на кея, премисли седмиците, прекарани на острова. Да, думите бяха излишни, защото можеше да му покаже онова, което чувстваше. Можеше да влезе под кожата му така, че след като си замине, да усети загубата ѝ. И, да, той е бил тук и преди, но разликата беше, че тя бе пожелала да се срещнат по средата на пътя.

Това беше неговият избор.

Никол продължаваше да стои в тъмнината до предния прозорец дълго след като пикапът си замина. Потънала в мислите си, тя се стресна, когато Джулиан обви ръка около кръста ѝ. Облегна се на него, благодарна за загрижеността му.

Престоят на Куинипиг му се отразяваше добре. След девет дни на острова изглеждаше отпочинал и по-силен. Дори беше качил няколкото килограма, които беше изгубил при взимането на последните силни лекарства. Симптомите продължаваха да се проявяват, без да се засилват или да намаляват. Дори сега усещаше треперенето на ръката му, но успя да я стабилизира, като я стисна силно със своята.

Все още не беше напълно изнемощял, но въпреки това се беше съгласила на трансплантацията на стволови клетки. Дали всъщност не му беше внушила тази мисъл? Все пак част от нея искаше да поговорят отново, да позабавят решението си, да се приспособят към заболяването му, преди да пристъпят към следващата несигурна крачка.

Неговите мисли бяха съвсем другаде, когато подпря брада върху главата ѝ.

— Защо този човек те дразни толкова?

Лео. Тя въздъхна.

— Защото не е подходящ за Шарлот.

— Откъде знаеш?

— Просто по нищо не прилича на теб.

— Ники — разсмя се той, — защо трябва да прилича на мен? Вие с Шарлот също сте съвсем различни. Ти си мила и всеотдайна. Тя е дръзка и независима.

— Искал ли си някога да притежавам някои от тези качества? — попита Никол, защото винаги, винаги някъде в подсъзнанието ѝ щеше да стои представата за тях двамата заедно и сигурно щеше да ѝ създава чувство за малоценност като жена.

— Не, никога. Обичам те такава, каквато си — отвърна той, давайки ѝ онази увереност, от която щеше да има нужда отново и отново, сигурно до края на живота си.

Тя затвори очи и отърка бузата си във врата му. Тези дни се бяха оказали ползотворни и за отношенията им. Бяха разговаряли, правиха любов, спяха един до друг. Страхът за бъдещето винаги беше някъде наоколо, макар да беше наясно, че колкото по-силен беше, толкова повече се увеличаваха шансовете за успешна трансплантация. И все пак не преставаше да я тормози мисълта дали не изживява взети назаем дни. Вероятно той си задаваше същия въпрос. Беше по-нежен, по-разбиращ, по-сговорчив.

И опрощаващ. Когато го попита за това, той отговори с въпрос:

— Откъде идва тази прошка?

— От бебето на Шарлот.

— Но то е и мое дете — тихо възрази той. — Мога да се примиря с мисълта, че съм я изгубил, но наличието на тези стволови клетки е нещо велико. Шарлот можеше изобщо да не ни каже за тях. И въобще не беше длъжна да идва тук това лято.

— Ти просто не я искаш наоколо.

— Не — отвърна с капка срам заради уклончивостта си. — Но пък ни беше полезна. И сега заслужава малко щастие, не мислиш ли?

Никол искрено ѝ го желаше, но нещо в Лео продължаваше да я тревожи.

— Дали ще може да го намери с него?

— Не знам. Ти също. Само Шарлот може да отговори на този въпрос.

Тя изви глава така, че да може да вижда лицето му в мрака.

— Каза ми, че го обича. Само след пет седмици? Толкова време мина оттогава, Джулс. Пет седмици. Направи ли ти впечатление колко груб беше тази вечер?

— Не забелязах нищо такова. А тя успя да се справи с него.

— Но какво представлява той? Е, добре, извадил е малко късмет със „Сол“, но дали би могъл да го повтори? В началото хората може и да проявят интерес към новата му книга, но ако не е достатъчно добра? Този човек е от Куинипиг, Джулс. Искам да кажа, че аз обичам това място, но след като не е живял никъде другаде... А, да, бил е в затвора известно време. Извини ме, че пропуснах да го спомена. Струва ми се, че е събрал материала за романа си именно там. Описаното в него прилича точно на такова място. Няма как да повтори този успех. Баща ми би го нарекъл буря в чаша вода.

— И би сбъркал — спокойно възрази Джулиан. — По-скоро би бил заинтригуван от него. Би го поканил на вечеря, за да го разпита как е постигнал такъв невероятен успех с една-единствена книга.

Никол го погледна ужасена.

— Искаш от мен да го поканя у дома? Мили боже! Джулиан, та това би означавало да дам на Шарлот зелена светлина да продължи онова, което става между тях!

Той въздъхна тежко.

— Бебчо, ти не си нейна майка.

— Но я обичам, а тя е толкова глупава! Лео ще си вземе от нея онова, което му трябва, докато има възможност.

— Може и да не си права — рязко възрази Джулиан, при което съпругата му веднага настръхна. Поддържаше го винаги когато се касаеше за лечението му, дори когато не беше напълно съгласна с него. А ето че той пак ѝ вменяваше някаква вина.

— Аз не съм права? Имаш предвид, че ти се бъркам? Че те задушavam?

Той притисна показалец към устните ѝ.

— Беше време, когато изкарвах цялото си напрежение върху теб. Сега ти правиш същата грешка. Притесняваш се за готварската книга, ядосваш се на майка си, а и двамата сме напрегнати, докато чакаме

Хамън да се обади. И повярвай ми, нищо от това не е по вина на Лео. Ти прехвърляш всичко лошо върху него, Ники, но не е честно. Не е правилно.

Никол не беше сигурна, че приема аргументите му, но не искаше да спори повече с него. Нещата помежду им вървяха толкова добре и ако времето им беше ограничено, нямаше намерение да го губи напразно. Затова просто се обърна и го целуна.

— Обичам те — пошепна, допряла устни до неговите.

По-скоро усети, отколкото видя усмивката му.

— Това означава ли, че трябва да млъкна?

— Да — засмя се тя, после прибави замислено: — Точно в този момент ми се струва, че се карам с Шарлот за Лео, с Лео за Шарлот, с майка ми заради татко, Том и къщата или споря с Кайлин, която не прави нищо, освен да се развява из Манхатън, докато започне следващата учебна година и когато я попитам за това, тя започва да ми говори за множествената склероза, а аз не зная какво да ѝ отговоря. Затова не искам да споря с теб.

Той не каза нищо, само я поведе към спалнята им, въпреки че, докато се изкачваха по стълбите, тя трябваше да го подкрепя.

Не му беше затворила устата и беше наясно с това. Ако отново повдигнеш въпроса на следващата сутрин, той щеше да изложи същите аргументи. И сигурно щеше да бъде прав. Може би демонизираше Лео без причина. Само си измисляше такава, защото се притесняваше за Шарлот.

Въпреки това по-скоро би се съюзила с дявола, отколкото да насърчи по какъвто и да било начин Лео Коул.

А на Шарлот изобщо не ѝ се налагаше да го окуражава. Вместо да изрече думите, той беше внимателен и нежен по свой начин през цялото време. Независимо дали ѝ помагаше да се подготви за интервютата, докато я караше до града и полагаше усилия да разговаря с местните хора за ежегодната вечеря в последната неделя на юли, или правеха любов под душа, във ваната, в леглото и дори в лодката, той беше интересна компания, предан помощник и чудесен любовник. Къде беше иронията тук? Въпреки твърдото ѝ решение да влезе изцяло под кожата му, тя беше тази, която хлътваше все по-дълбоко.

Никол беше истински трън в тези взаимоотношения. Мразеше Лео и се държеше студено всеки път, когато пътищата им се пресичаха. Шарлот ѝ бе заявила, че това изобщо не я засяга. Но я засягаше. Искаше благословията на приятелката си. Не беше ли Никол една стъпка пред Анджи и Боб? Не ѝ ли бе била като истинска сестра, когато семейството беше онова, което ѝ бе липсвало най-много? Беше се оказала в много неизгодно положение и искаше някой да я увери, че постъпва правилно.

Знаеше обаче, че Никол никога няма да ѝ го каже, затова не питаше. Когато бяха заедно, се съсредоточаваха върху работата, а отбягването на темата за Лео би изглеждало комично, ако не беше толкова тъжно. В края на краищата Шарлот прекарваше времето си с него, когато не беше с Никол или не работеше за нея. Това означаваше почти всички вечери и няколко ноци. Сега по-често правеше косата си, използваше спирала за мигли, купи си пуловер, шал и колие от местния магазин, защото беше започнала да обръща повече внимание на външния си вид. Никол го беше забелязала, но не каза нищо.

— Много е напрегната — каза Шарлот на Лео, когато беше дошъл да я вземе за вечеря в сряда, а Никол му бе обърнала гръб. — Тревожи се за онова, което предстои на Джулиан. Просто не е на себе си.

— Ей — подвикна той, като ѝ отвори вратата, за да се качи в пикапа, — ако се опасяваш, че държанието ѝ ме обижда, недей. Добре съм.

Ако той беше добре, значи нямаше нужда от повече извинения.

— Е, но аз не съм. Засегната съм. Не мога да разбера какъв ѝ е проблемът с теб.

— Мисля, че проблемът ѝ по-скоро е свързан с теб.

Шарлот изчака, докато той се настани зад волана, преди да възкликне възмутено:

— Защо? Аз бих могла да обвиня нея за онова, което се случи между мен и Джулиан. Имам предвид защо не дойде с нас на плажа тогава? Защото я беше страх, че ще влезе пясък в елегантните ѝ, отворени обувки?

— Гневна е заради онази нощ, заради детето, което толкова желае, а си родила ти, задето се появи със стволите клетки, които могат да спасят живота му. — Улови лицето ѝ между дланите си и

погали с пръсти ушите ѝ. — Недей да го приемаш толкова навътре, Шарлот. Тя е уплашена. Не може да го покаже пред Джулиан, затова си го изкарва на теб.

— По-скоро на теб — настоя Шарлот. Иначе за всичко останало беше прав.

— Добре, на мен, но моята кожа е дебела. — Лео включи двигателя. — Умирам от глад.

„Грилът“ беше претъпкан. За техен късмет една от масите до отворения прозорец се освободи няколко минути след пристигането им, добавяйки към удоволствието изглед към океана, синя ленена покривка, ваза с уханни цветя и аромат на прясна пържола. Тъй като предишната вечер бяха яли именно пържолки, Лео си поръча риба меч. Шарлот се спря на мидите, които си поделиха, и докато вечеряха, трима души дойдоха да ги попитат тихо дали Джулиан е получил отговор от болницата. Всички бяха стари семейни приятели, което обясняваше защо Никол ги държеше в течение.

Нито един от тях не живееше постоянно на острова и все пак Лео не ги притесняваше, забеляза Шарлот. Той беше добре облечен, държеше се безупречно и със сигурност изглеждаше по-добре от повечето присъстващи, което я накара да се запита дали Никол просто не ѝ завиждаше. Джулиан нямаше нищо екстравагантно, нищо впечатляващо.

Лео беше вълнуващ. Или поне така мислеше Шарлот, но тя го познаваше по-отблизо, беше го виждала в по-друга обстановка. В заведението беше сдържан. Въпреки че се държеше любезно с хората, не се засягаше, ако го подминаваха. Не се оглеждаше, за да види познати лица, нямаше необходимост да общува с тях. Не поръча най-скъпото вино в менюто, макар да можеше да си го позволи. Изглеждаше като човек с добро положение, но нито един страничен наблюдател не би го свързал с обявления от „Ню Йорк Таймс“ за най-добре продаван писател, което тази вечер напълно го устройваше.

Техните кростини^[1] с ягоди и ревен им бяха поднесени с две лъжички не от друг, а от самата собственичка на ресторанта. Михаела Брей никога не пропускаше да изуми Шарлот. Докато храната тук беше предвидима, прехвърлилата четирийсетте жена имаше розови кичури в

посребрената коса, безупречно гримирани сини очи и татуировка от едната страна на шията. Беше се върнала на Куинипиг едва миналата седмица, след като бе закарала сериозно болната си майка в Сакраменто, така че Шарлот не бе имала възможност да я интервюира все още. Бяха си уговорили среща, затова бе настояла Михаела сама да им донесе десерта, за да я потвърди.

Но тя придърпа един от столовете, наведе се към тях и измърмори:

— Недейте да се обръщате и двамата едновременно, но на ъгловата маса има една жена с червена блуза. От медиите е.

Шарлот погледна само към Лео, който едва забележимо се извърна. Външно държанието му не се промени, но усети обзелото го напрежение по стягането на крака му, допрян до нейния.

— За какво е тук? — попита той Михаела.

— Родителите ѝ са наели квартира за няколко седмици.

— Значи не е по работа — отбеляза Шарлот в опит да прецени опасността.

— Не и официално — предупреди ги жената, — но разправя на всички, че току-що е приключила статия за Джордж Клуни за списание „Пийпъл“. Когато имаш срещу себе си някой толкова самодоволен, трябва да си сигурен, че ако напипа нещо пикантно, на почивка или не, веднага ще грабне фотоапарата. Никой от местните няма да издаде кой си — успокой тя Лео, — а ти не обичаш да се афишираш, така че няма начин да дочуе нещо случайно. — Изправи се и отново леко се наведе към тях: — Просто исках да знаете. — После се обърна към Шарлот с обичайния си висок глас: — Петък в десет, нали?

Шарлот кимна.

— Ще бъда там.

Кростините бяха знаковият за заведението десерт, но нито един от двамата не успя да го оцени напълно — Лео, защото правеше всичко възможно да не привлича внимание към себе си, и Шарлот, тъй като се чудеше как може да му помогне.

Щом се озоваха отново в пикала, попита:

— Често ли се случва? Нали разбираш, разни натрапници.

Той изкара колата от паркинга назад, обърна и пое към къщата.

— Толкова ли ще е ужасно, ако светът научи? — продължи тя.

— Не знам. — Продължи да кара мълчаливо, докато излязоха на основния път. — А ти?

— Не. И аз не знам.

Минаха покрай развъдниците на миди.

— Но ако изляза на светло и читателите започнат да прииждат тук на тълпи, няма да съм единственият потърпевш. Туризмът е хубаво нещо, но не и когато унищожи атмосферата на мястото. Именно заради това местните хора ме държат в тайна. Те също се страхуват.

Внезапно я осени една мисъл:

— Значи нарочно я оставяш да отшуми? — След като ѝ хвърли бегъл поглед, без да отговори, тя продължи: — Всъщност не искаш наистина втората книга да излезе. — Отново мълчание. — Ами предложенията, които си получил? Веднъж в договора си включил клауза за поверителност. Би могъл да го направиш отново.

— Не забърквай парите в това — предупреди я той. — Адвокатът ми твърди, че го преследват. Казва, че настояват да поместят снимка и няколко думи за автора на гърба на следващото издание.

— Ако наистина много държат да получат правата, ще се съгласят на всичките ти условия. В случай че откажат, ще се намери друг издател.

— Като че ли имам втора книга за продаване — измърмори той. — Искам да стане, Шарлот. Просто ми липсва вдъхновение.

— А какво те вдъхнови да напишеш „Сол“? Сюжетът е толкова наситен. Може би Дамата от Финикс?

Метафората го накара да се засмее.

— Не.

— Тогава какво?

— Мечтите ми — отвърна Лео, без да откъсва поглед от пътя.

— Не си ги изживял с нея? — изненадана, попита тя.

— Така си мислех. Но като се обръщам назад сега... — Поклати отрицателно глава. — Всичко е било само сън. С нея, със „Сол“. Не бих се спрял точно на такъв финал, но останалото е онова, което винаги съм искал да ми се случи.

Фактът, че не я погледна, че изглеждаше притеснен, я трогна дълбоко. Спомни си първото изречение от романа: „Всеки мъж иска любов, стига да успее да превъзмогне страха да се разкрие“. Ето, това беше разкриването. Историята в „Сол“ може и да беше художествена

измислица, но човекът зад нея беше чувствителен и сложен. А сега и това *обръщане назад*. Ако това беше неговият начин да ѝ каже, че тя му е показала какво означава истинската любов, беше страхотно.

Паркира пикапа зад къщата и ѝ помогна да слезе, но после, сякаш потънал в някакви свои мисли, бавно се отдалечи. Тя го последва в градината, където миризмата на лавандулата се усещаше най-силно от всички останали.

Седна до него направо на земята и хвана ръката му, като сплете пръсти в неговите.

— Не бива да се криеш, Лео. Има толкова много неща, с които можеш да се гордееш.

— Само едно.

— Много повече. В теб има някаква дълбочина, в която е трудно да се проникне.

Той се загледа в преплетените им пръсти.

— Теб допуснах по-близо до себе си от всеки друг.

— Дори от нея? — попита Шарлот, обзета от копнеж да чуе потвърждение поне на това.

— Нашата Дама от Финикс? — Мрачна усмивка в тъмнината. — Не може да става сравнение. Бях прекалено млад. Ако бях малко по-умен, щях да разбера още от самото начало, че тя никога няма да остане. Знаците бяха очевидни. Не харесваше Куинипиг. Мразеше Мечо. Беше алергична към риба. — Още една усмивка, този път тъжна. — С нея никога не съм разговарял по този начин.

— Разговорите в романа са измислени?

— Показват какви бих искал да са отношенията ни.

„Нашите са такива“, мислено отбеляза Шарлот, но знаеше, че той е наясно с това.

— Но сега съм станал по-добър, нали?

— По-добър от онзи еднословен мъж на покрива?

Усмивката му беше почти толкова красива, колкото извития сърп на луната.

— Еднословен?

— Ядосан. Предпазлив. Но, да, сега определено си по-добър. — Тя направи кратка пауза, която я върна назад към онези първи дни, после кимна с брадичка към билките. — И така, кога ще ми позволиш да ги снимам?

— Какво ще кажеш за утре?

Тя се задъха. Беше сигурна, че ще получи отказ.

— Сериозно ли говориш?

— Билките трябва да се разреждат. Ще купя саксии, за да ги пресадя и да ги раздам.

— Да ги раздадеш?

— На местните, които искат да ги отглеждат. Сега е времето да се разсаждат.

— И ще ми разрешиш да използвам снимките за готварската книга? — Искаше да се увери, че го бе разбрала правилно.

Той кимна.

— За Никол?

— За теб. Ела рано призори. Тогава светлината е най-добра.

Шарлот умираше от нетърпение да сподели с Никол. Известна доза самохвалство нямаше да изглежда неприлична, тъй като успехът си беше лично неин. Това щеше да накара приятелката ѝ да се поуспокои малко за книгата си. И което беше много по-важно — да промени отношението ѝ към Лео.

Всъщност Никол я чакаше, седнала до масата в кухнята, стиснала цяла шепа ситни червени листенца. Когато заговори, гласът ѝ беше нисък и натезал от страх.

По-рано вечерта се беше обадил Марк Хамън и бе настоял Джулиан да отиде в Чикаго още на следващия ден.

В бъркотията от бързото приготвяне на багажа, наставленията в последната минута и спешното откарване на Никол и Джулиан до пристанището, Шарлот забрави за всичко останало. Снимките на билките бяха нещо незначително. Тук въпросът беше на живот и смърт.

Трябваше да се признае на Никол, че докато Джулиан беше объркан и разсеян, тя успяваше да се държи в ръце. Едва след като пощенската лодка се приближи и той се качи на борда ѝ, Шарлот успя да я издърпа настрана и да я прегърне силно.

— Ти си невероятна — каза ѝ тихо. Усетила, че приятелката ѝ започва да трепери, продължи бързо: — Силна си. Той ще се оправи. Ще му помогнеш да го преживее. — Отново я прегърна и я погледна в лицето. — Недей да спориш с мен. Взе правилното решение. И винаги ще те обичам заради това.

Очите на Никол бяха пълни със съмнение. Този път тя притегли към себе си Шарлот и се вкопчи в нея. Не я пусна, докато не се разнесе сирената на пощенското корабче.

— Ти си най-добрата — прошепна накрая, отдръпна се и си пое дълбоко въздух. Придаде си самоуверен вид, качи се на борда и се настани до съпруга си.

---

[1] Кростини — тънки, препечени хрупкави филийки хляб със зехтин, гарнирани с различни съчетания от зеленчуци, сирена, плодове, морски дарове, ядки и месо. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В четвъртък вечерта, докато наблюдаваше как лодката се отдалечава, Шарлот се питаше в какво ли състояние ще бъде Джулиан, когато го види отново. Като се имаше предвид експерименталната същност на лечението със стволони клетки, би могъл да се озове навсякъде между изцелението и смъртта. Като към това се добавеха изследванията, чакането и притесненията, които неизменно щяха да съпътстват целия им престой в Чикаго, тя си даде сметка, че във всеки един от дните ѝ времето щеше да пълзи едва-едва.

Но не се случи така. Лео беше отложил разреждането на билките с един ден, защото знаеше, че не би ѝ дало сърце да напусне къщата същата сутрин, затова Шарлот започна да изпълнява задачите от списъка си, като взе няколко предварително уговорени интервюта, събра последните рецепти, провери записките си, преди да ги напечата, и се обади на някои от жените, с които все още не се беше срещнала. Профилите на повечето не бяха написани, но знаеше от опит, че в крайна сметка ще се справи, притискана от изтичащия срок.

Най-важното от всичко, тъй като Никол беше особено притеснена за това, беше да подготви останалото. Не че ѝ коства кой знае колко усилия. Приятелката ѝ се оказа добър писател. Стилът ѝ беше топъл и приятелски, почти като този в блога, и беше подходящ като тон за книгата. На няколко пъти, докато четеше, се улови, че се усмихва — чуваше гласа на Никол с типичния ѝ ентузиазъм, още по-забележителен заради кризата, в която беше изпаднала, докато беше писала. Откри няколко правописни грешки и премахна повтарящото се на много места „като“ и „имам предвид“, но се стараеше да не променя общото звучене.

След като пушна по електронната поща файловете до Чикаго, се зарови в бележките, които си бе водила Никол, и имитирайки нейния стил, който се оказа доста закачлив, дописа въведенията към останалите няколко глави.

И тогава дойде редът на снимките. Лео се бе оказал напълно прав за часа. Утринният здрач придаваше магическо сияние на градината. Но светлината на напредващата сутрин беше по-благосклонна към растенията с високи стъбла, докато по обяд най-добре се разкриваха листните. В крайна сметка направи стотина снимки както на градината, така и на работещия в нея Лео. Нито една от последните нямаше да попадне в книгата, както се бяха разбрали предварително.

— Довери ми се — беше му казала тя. — Те ще са само за мен.

И спази обещанието си. След като ги прехвърли, прекара часове наред в редактиране на останалите.

След като изпрати на Никол достатъчно материал, за да поддържа бодър духа ѝ, се зае със своята работа, която ѝ предстоеше в Югозападна Франция. Не беше мислила за ангажимента си от седмици, но сега неочаквано се сети за него. След две нощи в Париж щеше да се качи на скоростния влак до Бордо, за да напише статия за собственика на малка винарна. Издателят ѝ се беше обадил, за да уговорят подробностите около пътуването и да обменят мисли за статията, след което беше прекарала часове зад компютъра, за да събере достатъчно информация. Изпрати имейл на приятелката си в Париж — Мишел, при която щеше да отседне в началото и в края на престоя си, и тъй като след това щеше да се отпрати към Тоскана, се свърза с другия издател, който я беше наел за този репортаж.

С други думи, щеше да отсъства три седмици. За първи път в живота ѝ мисълта да бъде толкова далече и за толкова дълго, я разстройваше, за което обвиняваше Лео. Винаги когато го наблюдаваше, свел тъмнокосата си глава над компютъра или телефона, кръстосал дългите си крака, със скръстени или отпуснати изящни ръце, чуваше тиктакането на биологичния си часовник толкова силно, че на няколко пъти премисляше да отмени полетите си и да остане на Куинипиг поне до Деня на труда.

Но това само щеше да отмести напред във времето неизбежното. Нейната работа беше част от това, което беше самата тя.

В този смисъл, след като Никол беше заминала, нямаше защо да спи нощем сама. Отбиваше се в голямата бяла къща всеки ден, поддържаше я и въпреки че Лео често я придружаваше, не се чувстваше комфортно там. Неговият собствен дом наистина беше

негова крепост и в него се чувстваше в безопасност. А и беше прекалено зает. Ако не разглеждаше електронния справочник за книжни разпродажби, не обсъждаше с адвоката си исканията на издателя за оформление на следващото издание и не сърфираше из Мрежата, за да търси възможности за разширяване на пазара, той поправяше щетите от поредната лятна буря върху покрива на къщата си или чистеше лодката. Изглежда, временно се беше отказал от *Следващата книга*, макар Шарлот да се досещаше, че непрекъснато мисли върху нея, когато се разхожда посред нощ, облечен в дългия си анцуг или пък съвсем гол. Редовно получаваше книги на различни автори и ги четеше, докато тя спеше, като оставяше романа, мемоарите или биографиите отворени върху леглото с кориците нагоре. Но щом Шарлот се събудеше, закуската винаги беше готова.

Три седмици без Лео. Три седмици обратно в живота, който така добре познаваше, преди да го срещне. Три седмици без каквато и да било гаранция, че той ще я желае след завръщането ѝ. Този страх никога не я напускаше. И беше сигурна, че той мислеше същото. Забелязваше го в появяващото се от време на време объркване в погледа му, което се забиваше като остра игла в сърцето ѝ.

После идваше Мечо, в известен смисъл по-шумният от двамата, чието ръмжене преминаваше в блажено мъркане, когато разтриваше мършавия му крак или галеше меката като коприна козина на главата му. Не можеше да си представи, че някога го беше смятала за зъл. Беше мило, но старо същество. Притесняваше се за него и за Лео, когато дойдеше денят, в който вече нямаше да го има. И за себе си, в случай че научеше за това, след като вече се беше случило.

Да, Мечо определено беше една от причините за желанието ѝ да остане, но същото важеше и за острова. През август Куинипиг беше привлекателно зелено място, където дребни гъсеници висяха от дърветата, а листата бяха толкова много, че изядените места не се забелязваха. Утрините означаваха мъгла. Тя обвиваше върховете на покривите и влагата ѝ капеше от сивкавите керемиди, но не успяваше да скрие цикламените цветове на шипката, нито сините оттенъци на хортензията. През дъждовните дни въздухът се насищаше с миризмата на изгоряло дърво, през слънчевите ухаеше на борова мъзга и над всичко това се носеше соленият привкус на океана.

Около къщата на Лео уханието на билките винаги вземаше връх. Това също щеше да ѝ липсва.

Не, времето не пълзеше едва-едва. То ѝ се изплъзваше с плашеща бързина.

„Изплъзва ми се“, беше изразът, който често се мяркаше и сред мислите на Никол напоследък. Спомените за баща ѝ, общуването с майка ѝ, интересът към храната и дрехите и дори готварската книга — тя сякаш губеше контрол върху всичко, което добре познаваше.

Част от това се дължеше на напускането на Куинипиг, където бяха останали връзките ѝ с миналото.

Друга част беше причинена от продължителното мълчание на Анджи.

И най-вече виновна беше ежедневната необходимост да прекарва часове наред в болницата, където индивидуалността отстъпваше пред стерилните престилки и дезинфектантите.

Преди всичко обаче причината беше в Джулиан, който с всеки ден от пристигането им в Чикаго ставаше по-замислен и вгълбен в себе си. Все по-често го сварваше да седи, забил поглед в килима, през прозореца или просто загледан в телевизора, без дори да знае каква програма върви. В редките случаи, когато отваряше айпода си, на дисплея стоеше заглавната страница, вместо да се появяват списанията, които предварително беше качил. Отговаряше ѝ, когато се обърнеше към него, поглеждаше я, дори ѝ се усмихваше, но никога сам не подхващаше разговор.

Предложиха ѝ да се срещне с психоаналитик. „Много често е потрудно за семейството, отколкото за самия пациент“, каза ѝ той. Но Никол се съмняваше. Джулиан страдеше емоционално. Не ѝ беше необходим специалист, за да разбере, че се страхува до смърт, но когато му напомни, че не е длъжен да стига докрай, той бе настоял да продължи напред. В най-мрачните си моменти на самота тя се питаше дали това отдръпване от нея не беше подготовка за онова, което можеше да се случи.

В петък сутринта екипът на Хамън направи скенер на главния и гръбначния мозък на Джулиан. И двете изследвания бяха бързи и безболезнени. Следобедният преглед на гръбнака беше по-неприятен. Гръбначният мозък имаше основна роля за пълното възстановяване, затова му се наложи да лежи час и половина неподвижно под грижите на сестрата, която непрекъснато го питаше — както му се стори, почти заядливо — дали не усеща главоболие, схващане или изтръпване.

— Аз съм лекар — изсумтя накрая той. — Благодаря ви, но много добре зная за какво трябва да следя.

Никол би могла да му напомни, че жената просто си върши работата, което винаги бе изисквал и от собствения си екип и че лекарите са най-лошите пациенти, ако спокойствието му не беше най-важно в момента. За щастие, не се появи никакво главоболие, а схващането и изтръпването бяха добре познатите усещания, които се дължаха на заболяването.

В събота, след сутрешното даване на кръв, той започна буквално да влачи левия си крак, но дали беше от множествената склероза, или от изтощение след толкова много изследвания, Никол нямаше как да знае. Но не можеше да се оплаче. Съвсем ясно беше, че Марк не оставяше нищо на случайността. Искаше да се увери, че всички жизненоважни органи на Джулиан функционират добре, преди да предприеме толкова рискован ход като трансплантацията.

Докато течаха изследванията, тя или седеше в близката чакалня, или се разхождаше в коридора пред стаята, в която лежеше Джулиан. И това очакване не беше най-страшното. Макар да беше наясно, че всеки един тест придвижва процедурата напред, тя си повтаряше, че Джулиан ще е жив поне докато го изследват. Нещо повече — докато други се грижеха за него, можеше да си отдъхне, тъй като, ако Хамън беше ръководител на процеса, то тя го подпомагаше. Имаше написан план и задължението да следи къде трябва да бъде и да го заведе там навреме. Кое не беше лека работа при сегашното състояние на духа му.

— Добре ли си? — питаше го всеки път в началото, но след няколко дни това вече беше по-скоро проява на загриженост, отколкото въпрос, изискващ отговор. Не, не беше добре. Сякаш се намираще във влак, който бързо набираше скорост и щеше да ги отведе на място, което никой от тях не познаваше. Беше физически изтощен и много

отпаднал. Липсваха му срещите с пациенти, тревожеше се за децата си, но не можеше да говори за нито едно от двете. Би могла да го попита дали не иска консултация с психолог, ако не знаеше отговора предварително. Нейният Джулиан винаги се бе гордял с въздържаността си. След като бе изгубил достойнството си, докато цял екип негови колеги изучаваха всяка една жизнена функция на организма му, не можеше да го насили да приеме и това.

Неделя беше ден за почивка. Разпореди я лично Хамън, а Джулиан беше прекалено уморен, за да спори. Но това означаваше, че щеше да има много свободно време в непознатия хотел и нищо, което да го отвлече от неканените тежки мисли. На Куинипиг поне бе имал възможност да контактува с хората от болницата си, макар и все по-рядко. Те вече знаеха къде се намира и защо и му изпращаха окуражителни съобщения. Но страстта на живота му беше работата с пациентите. Тъй като това удовлетворение му беше отнето, единствено разговорите с колегите му напомняха за онова, което беше пропуснал.

Ако беше малко по-укрепнал, Никол щеше да го заведе в Института по култура. Никога не беше виждала крилото за модерни изкуства, въпреки че беше чела доста за експонатите, изложени там, и сигурно щеше да поразведри и двамата, вмъквайки се в ролята на учен.

Но Хамън му беше препоръчал много сън, а и той наистина беше на предела на силите си.

Затова го остави в спалнята, спусна завесите и се настани във всекидневната, за да се захване с работата си, което също беше щекотлив момент, след като той беше изгубил своята. Но я притискаха крайните срокове, а и това беше единствената останала ѝ радост.

Споделяйки най-новия си опит, написа в блога за вечерята в ресторанта на хотела предишния ден, която се състоеше от омлет, бекон и препечен пшеничен хляб. Спомена какво прави екологичните продукти такива, обясни огромната разлика между домашния бекон и онзи, който се продаваше в магазините, и къде може да се намери телешко месо без хормони и антибиотици.

Тъй като Джулиан продължаваше да спи, тя се захвана с готварската книга. Шарлот ѝ беше изпратила редактирани и нови файлове, които до този момент не беше имала възможност да прегледа.

Но от крайния срок ги деляха само единайсет дни, затова прочете внимателно всеки, нанесе някои корекции и ги върна обратно.

Страхотни са — написа на Шарлот. Наистина ли не тя беше написала въстъпителните части на новите глави? Трудно беше да се каже. — *Михаела донесе ли ти рецептата, която я помолихме да ни даде?*

Да — почти веднага ѝ отговори Шарлот.

Защо работиш днес?

Поради същата причина като теб.

Съмнявам се. Освен ако и Лео не спи.

Пусна последния ред и се зачуди дали ще получи отговор. Името на Лео подозрително отсъстваше от съобщенията, които си разменяха, а и Никол изобщо не се интересуваше от него. Но през последните няколко дни приятелката ѝ бе проявявала неподправена загриженост и постоянно се бе интересувала от състоянието на Джулиан и от резултатите от изследванията. Едно незначително споменаване на името на мъжа, когото обичаше, нямаше да навреди.

Не спи, а четете Сю Графтън — написа Шарлот, сякаш подобен разговор беше най-обичайното нещо на света. — *Знае, че имам работа и искам да я свърша. Джулиан спи ли?*

Сякаш е в безсъзнание. Два дни пълни изследвания го изтощиха докрай. Резултатите излизат утре. Стискай палци Хамън да не открие нещо, което да попречи на операцията. — *Да попречи на операцията, да убие надеждата, да разруши стволите клетки или пък да не може да ги размрази.* — *Не мога да спя от притеснение.*

Защо? — попита Шарлот. — *Единствено черният му дроб беше проблемен, но симптомите отшумяха. Хамън не би стигнал толкова далече, ако имаше някакви съмнения, че Джулиан ще издържи докрай. Все още култивира клетките, нали?*

Да. Може би ще бъдат готови в четвъртък. Първо ще му приложи кратко лечение и ако всичко е наред, ще извърши трансплантацията. В петък. — При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Само още пет дни до преломния момент.

Какво имаш предвид под „лечение“?

Ще му влее химически вещества, които ще потиснат имунната му система и ще намалят риска от отхвърляне. Клетките не показваха абсолютно сходство, а само четири от шест показателя,

което е съвместимо с него, тъй като е биологичният баща — написа тя, за да не остане у Шарлот впечатлението, че някой се е усъмнил в това. — *Хамън предпочита частичното сходство като това, макар да не мога да разбера защо. Знам, че ако детето е наследило генетичното състояние, клетките не биха могли да му помогнат, тъй като ще носят заболяването, затова сигурно при Джулиан тази незначителна разлика поражда надежда. Според Марк Т-клетките сработват и при пълна липса на съвместимост, но на този етап никой от Асоциацията на лекарите няма да му позволи такъв експеримент. Искат да бъдат взети всички предпазни мерки.*

Изпрати текста и си помисли колко много знае по темата и колко малко значение има това, ако трансплантацията се окаже неуспешна. Трябваше да бъде силна заради Джулиан. Но тези мрачни моменти непрестанно я връхлитаха.

На електронната ѝ поща пристигна ново съобщение:

Мрежата достатъчно надеждна ли е, за да прехвърли един свръхголям файл?

Абсолютно — написа тя, внезапно обзета от желание за нещо, което да я ободри. — *Изпрати ми, ако искаш, парчета мрамор и аз ще ги получа всичките.* — Топли, меки, уханни сладки щяха да ѝ помогнат да се отърси от миризмата на болница, която преобладаваше в живота ѝ в последно време.

Естествено, нямаше начин Шарлот да ѝ изпрати сладкиши по електронната поща. Чудейки се какво ли би могло да има в този свръхголям файл, което вече да не е видяла, изчака идването на следващото съобщение. Когато то най-сетне пристигна, откри цял фотоалбум, съдържащ снимки на растения, някои на единични, други на цели букети от билки и цветя, снимани от различни ъгли, като гости на светско парти. Имаше високи, ниски, с широки и тънки листа — остри, гладки и дори назъбени. Покриваха целия спектър на зеленото — от най-бледото през наситеното до най-тъмното. Цветята бяха цъфнали в пищни цветове и всичко създаваше усещане за изобилие, здраве и... и беше толкова типично за Куинипиг. Никол изпита прилив на носталгия, от който очите ѝ се напълниха със сълзи. Каква утеха би било да се озове отново там през тези няколко кратки, виртуални мига!

И, да. Снимките бяха идеални за готварската ѝ книга.

Грабна телефона и натисна бутона за бързо избиране на номера на Шарлот. Веднага щом чу гласа ѝ, каза задъхано:

— Той ти е позволил да го направиш!

— Направо го изнудих.

— И можем да ги използваме за книгата?

— Разбира се. Нямахте да ми разреши да снимам, ако не беше съгласен.

— Трябва ли да му платя нещо?

— Абсолютно нищо.

— Постави ли някакви условия?

— Само да не публикуваме името му. Можем да напишем, че са билките на Сесили, но внушението да бъде, че са правени из целия остров. Очевидно не иска читателите да заприичдат към дома му. Нито неговите, нито нашите.

— Разбирам — отвърна Никол, готова да изпълни простото му желание. В началото на лятото се беше опасявала, че ще саботира книгата ѝ, което можеше да направи лесно, като се имаше предвид, че неговите билки бяха сърцето на местната кухня. И до ден-днешен вярваше, че именно той бе онзи, който оказваше натиск върху местните хора, убеждавайки ги да не им сътрудничат. Фактът, че сега им помагаше, говореше или за разкаяние, или за силни чувства към Шарлот, или за великодушие. Ако беше последното, значи умееше и да прощава, защото тя никога не се бе държала добре с него.

Признавайки това пред себе си, почувства смирение, което се компенсираше от гласа на приятелката ѝ. Той я стопляше и ѝ действаше успокоително. Наистина искаше Шарлот да е щастлива. Случилото се преди десет години ѝ изглеждаше много назад в миналото. Дори без стволите клетки тя ѝ беше помогнала много това лято. Тези снимки щяха да направят готварската ѝ книга нещо наистина специално.

— Той не е лош човек — меко подметна Шарлот.

Никол не беше напълно готова на подобно признание, но прояви отстъпчивост.

— Моля те, благодари му от мое име. И Шарлот?

— Да?

Тя сниши гласа си и помоли:

— Би ли откъснала още една детелина за мен?

— Правя го всеки ден.

Никол настоя да обядват в ресторанта на хотела, където поръча задушени зеленчуци към печените ребърца за Джулиан. Водеше си подробни записки и направи няколко снимки и на двете, като му обясни, че ще опише храната в блога си. Това беше чудесно извинение, за да го изведе навън поне малко, но не си позволи да го притиска повече. Ако Хамън искаше да прекарат деня спокойно, най-подходящото занимание беше голфът. Джулиан обичаше тази игра, а и шампионатът на професионалната асоциация по голф беше в разгара си. Така че веднага след обяда се качиха в апартамента си, за да гледат турнира по телевизията.

Тъй като той беше с нея, не ѝ беше удобно да работи. Не ѝ се искаше да го оставя сам, затова нямаше как да обиколи магазините, да се разходи или да отиде на кино. Не си падаше по голфа, но се настани до него и се опита да схване правилата. Мислите ѝ обаче блуждаеха другаде.

Не ѝ харесваше посоката, в която поемаха.

Отвори айпада си и свали някаква книга, която в началото ѝ се стори обещаваща, но след като се зачете, героите не успяха да я грабнат. Измъкна едно списание от вече доста голямата купчина и започна да го прелиства. Статиите в такива издания бяха обикновено достатъчно кратки, за да привлекат вниманието ѝ. Но вече беше прочела най-интересните от тях.

Отново взе таблета, отвори снимките, изпратени от Шарлот, и ги показа на Джулиан. Излишно беше да се заблуждава — фотосите на билки представляваха за него точно такъв интерес, колкото голфът за нея, което означаваше, че той бързо се обърна отново към телевизора.

Прехвърляйки ги една след друга, Никол намери някаква утеха в изобилието от зеленина. Те я наведоха на мисли за Куинипиг, а оттам към къщата, която очевидно нямаше да бъде продадена. След като се върна на острова с Джулиан, отношението ѝ към продажбата се беше променило. В миналото родителите ѝ винаги бяха някъде наоколо, но ако имаше възможност да прекарва там известно време насаме със съпруга си, нямаше да бъде толкова лошо. Напротив, беше прекрасно

или по-скоро — би могло да бъде прекрасно, ако над главите им не висеше този дамоклев меч.

И тежестта му ставаше все по-осезаема, докато неделята бавно се изнизваше.

В понеделник сутринта, след съобщението, че резултатите от изследванията са много добри, времето сякаш полетя шеметно. Когато Джулиан потвърди съгласието си с едно-единствено кимване на глава, Хамън извади куп документи, които трябваше да се попълнят.

За мен беше неочаквано — писа по електронната поща на приятелката си Никол, — но не и за Джулиан, тъй като неговите пациенти също са подписвали различни формуляри. Обясни ми, че се правело както, за да се информират пациентите, така и за да се избегнат евентуални съдебни дела по-късно, но, брррр, доста е плашещо. Подписваш на няколко места, че си съгласен да заложиш живота си на карта. Имам предвид, че ние сме запознати с повечето странични ефекти, но да ги видиш написани на хартия? Беше много неприятно.

В този момент всичко ти се струва неприятно и плашещо — отговори ѝ веднага Шарлот, както винаги проявявайки здрав разум, което беше една от причините Никол да се обърне към нея. — Планирали са трансплантацията за петък, така ли?

Освен ако междувременно нещо не се обърка, което е малко вероятно. Сигурно трябва да се радвам, защото сме тук за това. И през цялото време съм много спокойна. Ако можеше да ме видиш, щеше да се гордееш с мен.

Но наистина ли се чувстваш спокойна?

Шегуваш ли се? Ужасена съм.

А Джулиан?

Никол се замисли.

Точно в този момент — не. Странно е. Като ни се обадиха да дойдем в Чикаго, той се държеше, като че ли не се отнася за него, сякаш реалността се бе стоварила върху главата му, и се беше вцепенил. Живееше в някакъв унес. И после, след като подписа документите, се събуди. Като с магическа пръчка започна да осъзнава всичко съвсем ясно. И е нетърпелив. Реших, че ще продължи

само докато сме в кабинета, но когато Хамън излезе, Джулс ме погледна с обичайния си бистър поглед и дори ми се усмихна.

Притеснява ли се от евентуалния риск?

Естествено, но не изпада в паника. Твърди, че е същото, както с неговата работа. Винаги се страхува, когато изпробва нещо ново върху някой пациент, но ако е направил всички необходими изследвания и е усвоил техниката, ако знае рисковете и има план как би могъл да ги избегне, било изключително вълнуващо. Поне така казва. Но що за лудост е това да си въодушевен от нещо, което би могло да те убие?

Той вярва в експерименталната медицина.

О, да. Дватамата с Марк непрекъснато обсъждат какво ще означава това за хилядите хора, страдащи от множествена склероза. Само дето Джулиан за мен не е „хората“, а съпругът ми. — Предишната Никол се беше завърнала. И имаше нужда от подкрепа. — Какво ще стане, ако нещата свършат зле, Шарлот?

Няма. Не може да стане. Кога започват вливанията на лекарствата?

Току-що направиха първото! Препаратът се нарича „Флударабин“. Процедурата отнема малко време, а после ще го задържат няколко часа, в случай че прояви алергична реакция. Всъщност аз съм тази, която реагира. Почувствах се замаяна и прежълтях. Наредиха ми да изляза да чакам в коридора. Сигурно сега трябва да се върна при него.

Той ще го преживее, Ники. Ти също.

Продължавай да ми го повтаряш.

Непременно. Целувки.

Шарлот натисна клавиша „Изпращане“, измърмори нещо в духа на „Какъв кошмар“, вдигна ръце високо във въздуха и се протегна, за да разхлаби напрежението в раменете си. Лео неочаквано се озова зад нея, наведе се напред и се зачете в последното съобщение върху екрана на монитора. Тя сплете пръсти зад врата му, като просто го наблюдаваше. Кой беше споменал нещо за замайване? От тази позиция не можеше да види нищо друго, освен ъгловатата челюст, брадичката и мускулестия му врат. Обичаше всичко това, обичаше миризмата му на чистота и силата, която лъхаше от него.

След като изчете текста, той улови ръцете ѝ и каза:

— Обзалагам се, че ти се иска да си при нея сега.

— Така е. Доста ѝ се струпа напоследък, а тя прояви неподозирана сила. Знам, че е с Джулиан, но уплашената част от нея е съвсем сама.

— Защо просто не отидеш?

— Защото ти няма да дойдеш с мен. — Забелязала, че сините му очи потъмняват, прибави: — Толкова ли лошо би било? Можеш да си сложиш бейзболна шапка и тъмни очила. Никой няма да те познае. Не че някой знае кой е Крис Молдън и как изглежда. Ще бъдеш с мен. Аз познавам града.

— Не обичам света извън острова — отвърна той с предишния си равен упорит глас.

„Това е предишната непробиваема каменна стена“, мислено отбеляза тя, извъртя се и застана на колене върху стола.

— Ти не познаваш света извън този остров. Виждал си само затвора и строителните площадки край брега. Познаваш баща си, който не се интересува от теб. Но там има още много други неща, Лео, и при това съвсем не лоши. Бих могла да ти ги покажа.

През лицето му премина сянка.

— Не харесваш ли Куинипиг?

— Обожавам го. Но обичам също така Ню Йорк и Париж. И Ним^[1], и Рио, и Осло. Обичам разнообразието.

Той се замисли върху думите ѝ, видимо притеснен.

— Аз отегчавам ли те?

Чувствайки се безпомощна, Шарлот изрече на един дъх:

— Никога. Но човек може да обича мидите, приготвени по стотици начини, и пак да харесва пържоли. — Обви длани около лицето му. — Знаеш ли какво му е най-хубавото на това да ходиш на различни места?

Досещаше се за отговора. Беше чел и мечтал достатъчно. И със сигурност беше достатъчно умен. Но в момента беше попаднал в мълчалива турболенция от упорит натрапчив страх. Без да откъсва очи от нейните, леко поклати глава.

— Завръщането у дома — каза му укорително. — Моят апартамент в Бруклин е малък и мизерен и в него мирише на онова, което готвят съседите ми. Облаците в Ню Йорк не са като тези тук.

Мебелите ми са втора употреба, хладилникът ми може да е изгорял, докато се прибера, освен това има хлебарки. — Споменаването им я накара да потръпне, при което устните му се изкривиха в усмивка, но тя продължи: — Бруклин по нищо не прилича на Париж или Тоскана, нито на Ирландия или Бали, но засега корените ми са там.

Лео дори не примигна.

— Корените могат да се преместят. Виж билките. Разсаждаме ги през цялото време.

— Вярно — отвърна Шарлот многозначително и отново улови погледа му.

Той продължаваше да упорства:

— Аз съм такъв, какъвто съм. Ако ме обичаш, няма да искаш да ме променяш.

Дълбоко в душата ѝ нещо се разбунтува. Щом даже и след последните няколко дни не се беше уверил, че го обича, значи беше побезчувствен дори от стената, която бе издигнал около себе си, за да се защити от външния свят. Със сигурност му го беше повтаряла достатъчно често, и то не само докато бяха правили секс.

Но беше настанало времето за нещо като изпитна сесия. Пое си дълбоко въздух и изстреля:

— Мога да кажа, че това важи и за теб.

— Аз никога не съм произнасял думите — възрази той.

Шарлот се отпусна на пети.

— Отново си прав. — Само дето беше получил двойка. Завъртя стола, изправи се и се отпрати към вратата.

— Къде отиваш? — подвикна зад гърба ѝ, както ѝ се стори, с известен страх.

— На кея.

Едва бе успяла да измине и половината път, когато той я настигна, улови я за ръката и я привлече към себе си.

— Ние не се караме. В действителност не сме такива.

— А какви сме? — погледна го мрачно тя.

Океанът ревеше, обливаше брега с пенливи вълни и бавно ги отдръпваше обратно.

— Не знам — прошепна накрая в ухото ѝ Лео. — Опитвам се да разбера.

Същата нощ Шарлот изобщо не можа да заспи. Луташе се из истински лабиринт от мисли и съмнения. Изпитваше страх за Никол и угризения, задето не беше при нея в този труден момент. Страхуваше се, че беше наследила безчувствеността на родителите си по сърдечните въпроси. Когато се опита да си се представи в бъдеще и да си внуши, че очаква с нетърпение пътуването до Бордо, единственото, което успя да си спомни, беше странното усещане, което я обземаше всеки път, когато се окажеше на ново място.

И между всяка една мисъл неизменно се мяркаше Лео. Представи си, че прекарва целия си живот тук, на Куинипиг, и установи, че нямаше да ѝ бъде трудно. Би го направила, без да мигне. Докато лежеше в леглото, обгърната от ръцете му, постоянно търсеци нейните в тъмнината, чувстваше зараждането на нови корени. През това лято бе опознала острова, както никога преди — благодарение на готварската книга, благодарение на Лео, благодарение дори на собствената си зрялост. Обичаше хората, обичаше мястото, обичаше сладникаво-соления въздух. Но най-вече обичаше усещането за тези корени.

Но съществуваше и останалата част на света, която я привличаше не по-малко. Както и фактът, че ѝ бе омръзнало да пътешества сама. И ясното съзнание, че ако ходенето до града можеше да се брои за нещо, ѝ харесваше да обикаля из различни места с Лео. Което я върна към останалата част на света. Искаше да пътува с него.

Той беше наясно с чувствата ѝ, но нямаше желание да се променя. А когато вече нямаше да е тук? Може би това щеше да го накара да промени решението си. Може би щеше да изпита любовна мъка, която да го подтикне към действие. Или пък просто щеше да го преглътне и да продължи напред отново сам и дори да напише още една книга за историята им. Ако писането беше неговият катарзис. Ако искаше да си отмъсти заради заминаването ѝ. Ако всъщност не я бе обичал изобщо.

Последната вероятност беше като... като граховото зърно под дюшека на принцесата. И откъде се бе породила *тази мисъл*? Трябваше да се порови в спомените си, за да си спомни. Майка ѝ. Тя винаги бе живяла като в някаква приказка. Сигурно бе харесвала Куинипиг именно поради тази причина. С неговия омаен пушек с

мирис на дърво, с мистериозното ухание на лековитите билки, с примамващата близост на океана, той определено беше приказно място.

Как можеше да го смести в реалния живот? Тъй като нямаше отговор на този въпрос, не ѝ оставаше нищо друго, освен да лежи до Лео, заслушана в тихото му, равномерно дишане.

Същото правеше Никол, макар да не приемаше равномерното дишане за даденост. Хамън не очакваше Джулиан да реагира на толкова малка доза от медикамента, който му беше предписал, и наблюдаващата сестра не виждаше причини за тревога през изминалите няколко часа. Тя беше тази, която се измъчваше от опасения за внезапна смърт и по тази причина постоянно докосваше някоя част от тялото му — ръката, крака, гърба, с утешителната мисъл, че докато е топъл, значи е жив.

Погледна часовника, показващ два и половина през нощта. Обърна глава върху възглавницата и притихна, заслушана в дишането му, което беше равно и спокойно.

Задряма и се събуди, стресната от някакви звуци, които в първия момент взе за хрипове, но се оказаха смях откъм коридора.

Отново се унесе, за да скочи само след няколко минути — този път, защото ѝ се стори, че Джулиан се е задавил; но послушвайки се, чу тропота на тежък камион, минаващ по улицата.

Думите на Шарлот се бяха превърнали в нещо като мантра. *Той ще го преживее, Ники. Ти също.* Беше взела със себе си нещо, което я свързваше с Куинипиг въпреки голямото разстояние — лавандула за успокоение, валериана за ободряване и червена четирилистна детелина, на която се приписваше способността да сбъдва желания.

Не беше казала на Джулиан за тях. Той беше учен. Учените не се осланяха на суеверия.

Никол не беше толкова тесногръда. Ако беше на острова, щеше все още да къса детелините и да държи листенцата им по три дни до тялото си. Беше ѝ хубаво да знае, че след като беше заминала, Шарлот продължаваше да го прави вместо нея. До петък оставаха още само три дни, затова се нуждаеше от всичката помощ, която можеше да получи.

[1] Град в Южна Франция, център на департамента Гар. — Б.пр.

↑

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Рано сутринта, във вторник, направиха второто вливане на Джулиан и след като и този път не се появиха нежелани реакции, той беше отегчен. Не можеше да тича, не можеше да работи. Не проявяваше интерес към музеите на изкуствата или към планетариума. Оставащите възможности бяха доста ограничени. Хамън не им позволяваше да се отдалечават, нито пък да ходят на места, където се събират повече хора, тъй като при потиснатата му имунна система лесно можеше да прихване някаква инфекция.

За Никол намирането на развлечение в такъв момент беше истинско предизвикателство, но пък ѝ помагаше да се разсее. Приела твърде присърце съвета на майка си да проявява творчество и въображение, тя се съобрази с медицинските изисквания на лекаря и с помощта на портиера на хотела състави план.

По обяд в специално наета кола, оборудвана с GPS, и с храна, опакована в кутии, поеха към зоопарка „Брукфийлд“. В сряда — Ботаническата градина. През тези два дни походката на Джулиан беше по-скована от друг път, може би заради умората, която се опитваше да прикрие, но тъй като вървяха един до друг, можеше да му помага. И двете места бяха открити и имаше какво да се види. Вечер или гледаха телевизия в апартамента, или спяха, което им помагаше да се откъснат от мислите за Голямото събитие, както Никол мислено бе нарекла трансплантацията, когато разсъждаваше трезво и влизаше в ролята на добрия Джекил^[1]. Ала щом у нея заговореше злият Хайд, започваше да пише на Шарлот, която също беше част от ставащото и беше в състояние да я успокои.

В четвъртък нямаше вливания. Хамън искаше да го прегледа за последно и да обсъди процедурата с екипа си, което означаваше още един свободен ден. Този следобед тръгнаха по Крайбрежния булевард, спираха от време на време, когато Джулиан се умореше, но иначе просто... вървяха. Вечеряха в един ресторант, за който Никол беше чувала добри отзиви, като нарочно избраха усамотена маса, после

изгледаха някакъв филм в апартамента. Но през тази последна вечер им беше по-трудно да не мислят за онова, което предстоеше. Имаше нещо трогателно в ръката, прегърнала я през раменете. Той беше този, който, изглежда, имаше нужда от физически допир през нощта, в която всеки се въртеше буден в своята половина от леглото.

Някак прекалено бързо дойде петък сутринта. Точно според инструкциите бяха в болницата още в шест, където Джулиан беше приет, настанен в стая и включен на системи. Под личното наблюдение на Хамън взе само една таблетка „Тайленол“ и десетминутно вливане на „Бенадрил“ — и двете профилактично заради евентуален риск от реакция против стволите клетки. Системата предизвика сънливост, което според Никол беше добър знак, тъй като самата тя беше кълбо от нерви. Още по-лошо стана, когато започна действителната процедура. Непрекъснато следеше ту Джулиан, ту Марк. Очакваше да види в изражението им нещо, което да ѝ обясни случващото се.

Джулиан беше съвсем отпуснат. Нямахше как да се разбере нищо.

Но Марк? Да, Марк беше напрегнат. Докато го гледаше, застанал до системата от другата страна на леглото, не можеше да определи дали просто беше дълбоко съсредоточен върху работата си, или сериозно уплашен. Той беше повече човек на мисълта, отколкото на думите — това ѝ беше известно. Но ѝ беше необходимо да узнае още в този момент дали не беше променил решението си.

— Да не би да се появиха някакви съмнения? — попита го високо.

Беше толкова умислен, че гласът ѝ го стресна. Очите му срещнаха открито нейните секунда преди да повдигне вежди и да намести с пръст очилата на носа си.

— Винаги имам съмнения. Ако нямах, процедурата нямаше да е експериментална.

Това не беше недвусмислено вдигнатият нагоре палец, който беше очаквала. Но изглежда, макар и посвоему, той също имаше чувства.

— Притеснен ли си?

— Винаги съм притеснен. — Той погледна към мониторите, които показваха жизнените показатели на Джулиан. — Именно заради това следим всичко толкова отблизо.

— Добре съм — измърмори сънливо Джулиан.

Никол разтърка ръката му.

— Марк точно ми казваше същото. — Тя погледна въпросително доктора. Не я интересуваше, дори да ги лъжеше. Имаше нужда от увереност и искаше Джулиан да чуе.

Хамън отново намести очилата си и отвърна:

— Ако не вярвах в Т-клетките, нямаше да се съглася на този опит. Лабораторните тестове бяха добри. Първите трансплантации се оказаха успешни.

— Но те не бяха при пациенти с множествена склероза — възрази шепнешком тя.

— Не — потвърди Марк. — Джулиан е първият.

При споменаването на името му Джулиан отвори очи.

— Как се справям? — обърна се той към лекаря, очевидно дочул част от разговора. Размърда ръката си, включена към системата, и улови пръстите на Никол.

— Дотук добре.

Мърморейки доволно, отново затвори очи. Изглеждаше блед, но спокоен. Мониторите писукаха равномерно.

— Не приемай разсеяността ми като съмнение — заговори Марк най-сетне съвсем открито с Никол. — Човек в моето положение постоянно получава огромно количество информация. На моменти отговорността може да те смаже. Джулиан знае какво е. Той също обича да рискува.

Със затворени очи пациентът кимна, при което Никол си помисли, че се намира между двама мъже, които са или много смели, или абсолютно безразсъдни. Както и да е, докато наблюдаваше как капките преминават по прозрачните тръбички, нервите ѝ бяха опънати до краен предел.

Дори за момент ѝ мина мисълта да помоли и на нея да дадат малко от „Бенадрил“-а.

Стояха мълчаливо известно време; тя — от дясната страна на Джулиан, докторът — от лявата. Очите ѝ непрекъснато се местеха от системата към лицата на двамата и обратно.

Изминаха петнайсет минути. Половината от процедурата беше минала.

— Ако нещо има да се случва, кога би трябвало да го очакваме? — обърна се тя към Марк. И това беше странно. Никой тук не

говореше за ефекта, който стволите клетки можеха да окажат върху множествената склероза. Единствената им цел беше Джулиан да остане жив след лечението.

Хамън смръщи вежди.

— Може да се прояви във всеки един момент — веднага, през нощта, утре. Всеки организъм реагира по различен начин. При някои пациенти реакция изобщо липсва.

Но при други има. Това й беше добре известно. Удар, инфаркт, дихателна недостатъчност — това бяха трите най-опасни възможности, но списъкът включваше десетки други, вариращи от леки до тежки, за които Джулиан се беше подписал с един замах, сякаш усложненията бяха очаквани и напълно приемливи. Разбира се, не бе имал друг избор. Без подписа му процедурата щеше да бъде отменена.

Вливането приключи, състоянието му си оставаше същото. Марк го наблюдаваше известно време, после слезе в кабинета си, откъдето щеше да продължи да следи жизнените показатели.

Останала сама, Никол хвана ръката на съпруга си. От време на време той отваряше очи и дори й се усмихваше, но едва забележимо.

— Добре ли си? — питаше тя, при което Джулиан всеки път кимаше утвърдително.

Наля му чаша вода и държа сламката, докато той отпиваше. Напълни една и за себе си, но това не й помогна да се отпусне.

Не след дълго започна да усеща замайване. Не й се искаше да оставя Джулиан, затова реши да не обръща внимание, но то не отшумяваше. Щом всичко наоколо неочаквано стана съвсем бяло, тя седна на стола, наведе глава, за да възстанови кръвообращението си, и започна бавно и дълбоко да вдишва и да издишва. Бяха й необходими няколко минути, за да се почувства достатъчно добре, за да се огледа наоколо. Джулиан беше заспал.

Измъкна телефона си и писа на Шарлот:

Трансплантацията свърши. Сега очакваме реакцията. Кажете ми, че постъпихме правилно.

Бързината, с която приятелката й отговори, й подсказа, че през цялото време беше очаквала новини.

Направихме точно каквото трябваше. Такова беше неговото желание. Той нервен ли е?

Не, унесен. Дадох му голяма доза „Бенадрил“.

Кога ще знаете дали трансплантацията е успешна?

Никол си пое дъх, за да се успокои. Беше задала същия въпрос не само на Марк, но и на останалите членове от екипа му, без да се броят медицинските сестри, но всеки път отговорът им беше незадоволителен.

Всичко зависи от реакцията на организма му. Гърчовете ще попречат да се определят симптомите на някои от страничните проявления. Същото важи и за инсулта.

Защо очакваш само най-лошото?

Защото съм ужасена. Целият ни живот зависи от това.

Но вече е направено. Не можеш да го върнеш назад. Трябва да гледаш само напред. Бъди оптимистка.

Шарлот остави телефона. Седеше с кръстосани крака на стъпалото пред кабинета на Лео, докато на другия край на плажа, нагазил до бедрата си във водата, той полираше палубата на лодката.

Беше обещала да му помогне. Точно сега обаче й се искаше да е в Чикаго и това нямаше нищо общо с такива обикновени неща, като полирането или поправката на една лодка. Щом Джулиан беше унесен през цялото време, а лекарите — прекалено заети в очакване на проблеми, кой щеше да се погрижи за Никол?

Уловил погледа й, Лео й помахаше да отиде при него.

Като му направи жест да почака, тя отвори списъка с телефонните номера, намери нужното й име и натисна бутона за избиране.

Никол се чувстваше като изцедена. Вече не беше замаяна, по-скоро усещаше гадене в стомаха, но не искаше да напуска стаята. Нещо можеше да се случи във всеки един момент. В такъв случай присъствието й беше задължително.

Джулиан се събуди само колкото да я помоли да пусне телевизора. Окуражена, тя включи на новинарски канал, въпреки че той по-често губеше съзнание, отколкото идваше на себе си. Сестрите, идващи да проверяват системата, едва ли биха могли да бъдат по-

любезни. Донесоха му желе, после пудинг. На нея предложиха супа и бисквити, които тя изяде само защото знаеше, че има нужда да се подкрепи, въпреки че никога не беше яла по-лошо приготвена храна. Естествено, сравняваше я с рибената чорба на Куинипиг, където копнееше да се завърне колкото може по-скоро.

Написа на Шарлот:

Работиш ли?

Да. Току-що ти изпратих ПРОФИЛИТЕ и ЗАКУСКИТЕ, вече напълно готови. Но НЕДЕЙ да ги четеш сега.

Никол беше раздвоена точно в стила на Джекил и Хайд. Докато сърцето ѝ беше при Джулиан, толкова далече от готварската книга, колкото изобщо беше възможно, работата я теглеше към компютъра, изкушавайки я да прегледа материалите.

Може би довечера — написа тя. — Редакторката ми иска всичко до вторник.

Беше толкова погълната да брои дните до трансплантацията, че се беше откъснала от всичко останало. Но до крайния срок оставаше по-малко от седмица.

Тя дори няма да я погледне преди Деня на труда — отговори Шарлот. — Повярвай ми. Последните две седмици на август в Ню Йорк е същинско мъртвило. Позволи ми да им се обадя и да им обясня как стоят нещата. Имаш много основателна причина да искаш допълнително време.

Не ми е приятно да ги моля. Това не говори добре за мен.

Шегуваш ли се? Всички писатели закъсняват. Крайните срокове са нещо условно. Редакторите ги дават с надеждата да получат нещо месец по-късно.

Никол се изкушаваше. Шест дни до крайния срок означаваха шест дни до заминаването на Шарлот, след което щеше да остане съвсем сама.

Докъде сме стигнали?

Трябва да провериш последните рецепти. На мен ми остава да напиша въведението към глава ПАЙОВЕ, да взема още няколко съгласия за публикуване и да завърша профилите към СЛАДКИШИ. И тогава — край.

Никол се опитваше да осмисли всичко, което беше свършила Шарлот, при това не беше като да не се случваше нищо и в нейния

живот. Сигурно пред нея стоеше проблемът с Лео, след като ѝ оставаха едва шест дни на Куинипиг. И въпреки че беше започнала да привиква с мисълта, че двамата са заедно, все още не можеше да се насили да попита. Затова написа само:

Какво щях да правя без теб?

Щеше да поискаш удължаване на срока, за което все още не е късно. Трябва ти време, за да прочетеш всичко, и сигурно ще поискаш да нанесеш някои корекции. Ще ти бъде по-лесно, защото структурата вече е готова, но все пак става въпрос за твоята книга. Да се обадя ли на издателя?

Никол отново си пое дълбоко въздух и отговори:

Засега недей. Нека да изчакаме още няколко дни и да видим какво ще стане.

Изпрати съобщението, но остана загледана в последните думи. *Да видим какво ще стане.* Ако Джулиан получеше удар, щяха да минат много повече от шест дни, преди изобщо да може отново да мисли за храна. Ами ако останеше парализиран или се наложеше да се възстановява дълго след инфаркт? Ако умреше?

Не, по-добре беше да завърши готварската книга преди заминаването на Шарлот.

Никол прекара цялата вечер в стаята на Джулиан в преглеждане на изпратения от Шарлот материал. Всеки път, когато той се размърдаше обаче, скачаше и заставаше до леглото, питаше го как е и го уверяваше, че всичко се развива според очакванията.

Марк, който през целия ден влизаше и излизаше, се отби при нея, за да ѝ каже, че смята да се прибере у дома и да поспи няколко часа. Като се имаше предвид обичайно спретнатият му вид, в момента изглеждаше доста неугледно. Никол се съмняваше, че често остава на работа до толкова късно.

— Притеснен ли си? — попита го отново тихо, защото не искаше Джулиан да ги чуе.

Отговорът на лекаря беше също толкова тих, което се дължеше по-скоро на умората, отколкото на желанието за дискретност.

— Засега няма причина за тревога.

— Това може ли да се приеме като добър знак за успешна трансплантация?

Той я погледна над очилата си.

— Твърде рано е да се каже. Ти също трябва да поспиш. Искаш ли да те закарам до хотела?

— Не. Ще остана още малко.

— Веднага ще ти се обадят, ако се появи проблем. Ще си само на пет минути път оттук.

Дежурната сестра ѝ каза същото малко по-късно, после отново след един час. Когато го повтори за трети път, осветлението в стаята беше угасено, а Никол беше заспала дълбоко, свита на стола. Събуди се стреснато от допира на нечия ръка върху рамото ѝ.

— Той все още спи — прошепна жената — и това е добре, защото, ако ви види тук в такъв късен час, сигурно ще се разтревожи.

Никол се приближи до леглото, увери се лично, че Джулиан лежи съвсем спокойно, и най-сетне се предаде.

Обаждането дойде в пет сутринта в събота. Тъй като си беше легнала едва три часа преди това, тя спеше като мъртва, когато я стресна резкият телефонен звън. Отне ѝ секунда да се разсъни и още толкова, докато намери апарата между чаршафите.

— Да? — каза задъхано и приседна в леглото. Трепереше — колкото от внезапното събуждане, толкова и от страх.

Беше Марк и гласът му звучеше напрегнато.

— Температурата му се покачва. В момента съм в болницата. Засега се въздържам да звъня в спешното, но ти обещах да те уведомя, ако настъпи някаква промяна.

— Температурата му се покачва — повтори думите му тя, като преглътна и се опита да потисне надигащата се паника. — Какво означава това?

— Означава, че започва някаква реакция. Възможно е най-лошото да е минало.

„Или тепърва да предстои“, мислено довърши тя и бързо отметна завивките.

— Но можете да я свалите, нали?

— Опитваме с „Ацетамидофен“, но трябва да бъдем много предпазливи.

Не беше необходимо да ѝ обяснява. Опасяваха се от усложнения в черния дроб, който не бе напълно възстановен от пораженията, нанесени от последните лекарства.

Трябваше да изчакат. Тя си знаеше, знаеше. Само още месец и организмът му щеше да укрепне. След два сигурно щеше да е още по-силен.

— Буден ли е? — попита, докато дърпаше някаква риза от гардероба.

— Да. Казва, че се чувства добре.

Естествено, че човекът, олицетворение на спокойствието, щеше да говори така. А другият, който обичаше да поема рискове, би казал, че това е част от играта.

Никол не беше нито спокойна, нито обичаше да поема рискове.

— Веднага тръгвам — заяви, след което затвори телефона и се втурна да се облича. Тъй като на практика беше прекъснала Марк, сега нямаше как да знае дали той не бе искал да ѝ каже да изчака, тъй като реакцията не беше фатална, и да отиде направо при него в осем. Но вече нямаше значение. Нищо не беше в състояние да я накара да се върне обратно в леглото.

Слънцето още не беше изгряло, когато тичешком прекоси фойето на хотела и застана пред въртящата се врата. Скочи в таксито и притисна чантата към гърдите си, смътно забелязвайки светлеещия на изток между сградите хоризонт.

Само след броени минути вече беше в болницата и чакаше асансьора, за да се качи до стаята на Джулиан.

На пръв поглед нищо не предполагаше извънредно положение — нямаше червени светлини над вратата, нито екип на „Спешна помощ“. Марк стоеше отвън и разговаряше с двама лекари от екипа си. Той нагласи очилата с характерен жест и остави колегите си, щом тя се приближи. Върху лицето му беше изписана тревога, може би умора, но не и паника. Още не.

— Как е той? — само с устни попита Никол. Целият етаж беше все още в нощен режим — светлината беше приглушена и цареше тишина, но безмълвният въпрос не се дължеше на съобразяване с обстановката, а на обзелото я притеснение.

— Все още е с температура — съвсем тихо отвърна Хамън.

— Влошава ли се?

— Повишила се е с няколко десети.

Тя продължаваше да стиска чантата си, сякаш търсеше опора в нещо сигурно.

— Не е, каквото бихме искали.

— Не.

Какво още можеше да се каже? Вече съвсем уплашена, тя влезе в стаята. Джулиан лежеше със затворени очи, вероятно все още под въздействието на „Бенадрил“-а. Страните му, малко над сянката на брадата, бяха зачервени, челото му беше мокро от пот.

Отвори очи, видя я и се усмихна леко.

— Здравей.

— И ти здравей — отвърна му бодро Никол.

— Колко е часът? — Думите излизаха леко заваляни.

— Рано е. — Не искаше да го стряска с точния час, тъй като едва минаваше пет и половина. Пусна чантата си на земята и се наведе да го целуне по устните. Бяха точно толкова горещи, колкото и бузите му. — Не можах да заспя. Как се чувстваш?

— Много добре.

— Изглеждаш така, сякаш допреди малко си бягал.

— Като че ли не ми се иска — измърмори той и протегна треперещата си ръка към нейната. Пръстите му бяха дълги и тънки, точно като на хирург. Винаги бе обичала да усеща топлината им върху хладната си кожа, но тази трескава топлина беше нещо съвсем различно.

Опитваше се да се убеди, че не друго, а треската кара ръката му да трепери.

Той отново затвори очи.

— Това е най-обикновен пристъп. Скоро ще премине.

— Абсолютно — потвърди уверено тя и допря пръстите му до бузата си. — Марк очакваше нещо подобно. — Погледна малката бутилка и наполовина пълната пластмасова чаша до нея. — Тази напитка студена ли е още? — Ледът отдавна се беше разтопил.

Но той каза:

— Добре е.

Не ѝ се искаше да пуска ръката му.

— Позволиха ли ти вече да ядеш?

— Само желе.

Върху подноса нямаше нищо.

— Да ти донеса ли още?

Без да отваря очи, Джулиан поклати глава. Щом не можеше да му донесе нито ядене, нито нещо за пиене, можеше поне да разхлажда лицето му. Прокара свободната си ръка по очертанията на челюстта му, на скулите, към веждите и обратно. Той издаде тих звук от задоволство.

Повтори кръга веднъж, още веднъж и отново и всеки път пръстите ѝ се стопляха все повече. Той беше по-горещ от всякога.

Без да пуска ръката му, тя облегна лакът на таблото на леглото и се загледа в него. Той не спеше, а сякаш се рееше някъде, като само от време на време отваряше очи и ѝ се усмихваше, преди да се унесе отново. Седеше неподвижна и не помръдна нито когато сестрата дойде да провери показателите, нито когато Хамън намина да го види. Броеше вдишванията му, успокоена донякъде от равномерния им ритъм. Тревожеше я обаче червенината на лицето му, която контрастираше ярко с неизменната белота на всичко наоколо. Когато краката ѝ се разтрепериха, придърпа най-близкия стол, пусна ръката му и като допря чело върху хладната метална повърхност на таблото, затвори очи.

— Умори ли се? — прошепна той.

— Мммх.

— Иди да вземеш кафе.

Тя го погледна учудено.

— За теб ли?

— За теб — отговори, давайки ѝ ясно да разбере, че иска да поспи.

Ала Никол остана. Може би дори задряма. Смътно забелязваше, че разни хора влизат и излизат, но беше толкова изтощена, че не можеше да помръдне, а и донякъде беше окуражена от ръката му, увита около нейната. Нищо друго не я интересуваше.

Беше започнала да се раздвижва, трябваше да отиде и до банята, когато получи съобщението на Шарлот.

Как е той?

Има треска.

Това някаква реакция ли е? Обади ми се, когато можеш.

Никол стана и се наведе към леглото.

— Джулс? — произнесе шепнешком. Когато с видимо усилие той отвори очи, попита все така тихо: — Как си?

— Добре — отвърна само с устни и се върна там, откъдето го беше изтръгнала, но сега не изглеждаше толкова спокоен, колкото преди. Кожата му беше влажна, веждите му — смръщени, сякаш се мъчеше да се концентрира. Дали не се опитваше да овладее треската с всички усилия на волята си? Докосна бузата му. Отново гореше.

— Сега наистина отивам за кафе — съобщи тя. — Да ти донеса ли нещо? — Движението на главата му беше едва забележимо. Наведе се и го целуна по челото и продължи шепнешком: — Връщам се веднага.

С тези думи излезе безшумно от стаята.

— Имам само секунда — каза веднага щом Шарлот вдигна телефона. — Когато дойдох в пет, температурата му беше трийсет и девет градуса, а сега е почти четирийсет. Не могат да я овладеят. Искан да го разтрия с мокра кърпа, но не ми позволиха. — Току-що беше попитала с неистово желание да направи нещо.

— Хамън притеснен ли е?

— Не го изразява с много думи, но той поначало не е от приказливите. Когато преди минути му зададох няколко въпроса, ми отговаряше лаконично. Казах му: „Нещата не се развиват според очакванията ти“, а той: „Знам“. Аз продължих: „Не може ли да се направи нещо?“, на което отвърна: „Още не“. Затова си мисля, че тялото му вече е разпознало чуждите клетки, но когато попитах Марк дали това е добър знак, той ми каза: „Скоро ще разберем“. Три думи и нищо повече.

— Имаш право да си разстроена...

— Уплашена.

— Уплашена, но ако това е пикът на кризата, положението не е толкова лошо. Сигурна съм, че Хамън прави каквото може — разумно отбеляза Шарлот.

Ако го беше чула от някой друг, Никол сигурно щеше да изкрещи десетина аргумента против компетентността на Марк, който би трябвало да очаква подобна реакция и съответно да има готов план. Защото това не беше нищо друго, освен обикновена треска, по

дяволите, и ако една университетска болница не можеше да се справи с нея, значи имаше сериозен проблем и най-доброто, на което беше способен най-добрият ѝ лекар, явно не беше достатъчно.

Но от другата страна на линията седеше Шарлот, а гласът ѝ ѝ носеше утеха.

— Така ми се иска да можеше да дойдеш — каза умолително. — Няма ли някакъв шанс?

След кратко мълчание другата отговори тихо:

— Не мога, Ники.

— Заради Лео? — Ето, това беше. Трябваше да попита.

Шарлот не се опита да отрече.

— Остават ми само пет дни на Куинипиг. — Звучеше така, сякаш нещо я измъчваше. — Имам нужда от това време. Освен това — прибави нервно, — като се имат предвид обстоятелствата, не ми се струва редно. Все още съжалявам за случилото се онази нощ. Цял живот ще съжалявам.

— Аз пък не — заяви Никол, неспособна да таи каквото и да било лошо чувство към приятелката си в този момент. — Той щеше да се разболее от множествена склероза с или без теб. Същото се отнася и за лечението. Беше го решил твърдо и дори да ги нямаше тези стволови клетки, щеше да използва донорски. Но така стана по-добре. Много ми се иска резултатът да е положителен, Шарлот. Непрекъснато се питам какво ще правя, ако всичко свърши зле. Джулиан изцяло разчита на трансплантацията. Ако няма надежда, какво ни остава?

— Ако оживее...

— Ще бъде съкрушен. Иска ми се да го упреквам, че заложи всичко на една карта, но просто нямаше друга.

— Ще има — увери я Шарлот. — Научните изследвания продължават. Ако това не помогне, ще се намери нещо друго. Трябва да си го повтаряш непрекъснато.

— На мен може и да ми подейства, но какво да кажа на Джулиан?

Съвсем обезкуражена, тя купи кафе и понички и ги отнесе горе. Хамън точно излизаше от стаята. Напрегнатото му лице подсказваше, че няма подобрение.

Никол седна на леглото, подпря крака на пречката на страничната масичка, улови с една ръка горещата ръка на Джулиан, а с другата отхапваше от поничката и отпиваше от кафето. След като се засити, притисна пръстите му към устните си, сякаш искаше и той да усети аромата на напитката и на сладкото от боровинки, толкова различен от миризмата на дезинфектанти, с каквато самият той често се връщаше пропит преди. Повтаряше си, че му беше останала достатъчно сила, която да насочи срещу отхвърлянето на чуждите клетки в организма си, но това беше слаба утеха.

Температурата му продължаваше да се покачва. Към обяд вече беше четирийсет градуса, към три часа надхвърляше четирийсет градуса и две десети.

— Възможно ли е да се вдигне още? — Ники попита влязлата сестра, обзета от паника.

— Възможно е — отвърна жената спокойно, очевидно привикнала към подобни ситуации.

Дадоха му още „Ацитамидофен“. Хамън влизаше и излизаше, после отново влизаше и излизаше и всеки път я уверяваше, че Джулиан е достатъчно силен, за да издържи, но по изражението му се виждаше, че е притеснен.

— Нищо повече ли не може да се направи? — погледна го умолително тя. — Нищо, с което да се овладее треската?

— Още не — отвърна той с явно нежелание да каже нещо повече.

„Какво чакате?“, помисли си с неистов ужас, когато остана отново сама с Джулиан, който продължаваше да лежи в дълбок унес, прикован към леглото от истинска паяжина от сензори и жички, сред непрестанното бръмчене и писукане на апаратурата.

И тогава разбра какво чакаха или поне от какво се страхуваха. Бръмченето продължаваше, но имаше и нещо друго. В първия момент си помисли, че Джулиан хърка, затова леко разтърси ръката му. Когато той отвори очи обаче, дишането му беше накъсано, сякаш всеки момент щеше да спре.

— Извикай Хамън — едва успя да изрече.

Никол се втурна в коридора и се огледа уплашено, но сестрата, забелязала промяната на монитора си, вече тичаше към стаята. Наред с хриповете, кръвното му налягане беше паднало, което вече говореше

за анафилактичен шок^[2]. От време на време го чуваше да говори с нисък дрезгав глас. Въпреки състоянието си все още имаше сили. Очевидно имаше и мнение. Тя се досещаше какво беше то.

Хамън се отдели от групата и дойде при нея.

— Можем да използваме стероиди. Те ще овладеят реакцията, но могат да унищожат Т-клетките.

— Джулиан иска да изчакате.

— Да. Наясно е с риска.

От обезсмисляне на лечението. Но рискът надхвърляше тази възможност и в момент на паника тя си представяше единствено останалите.

— До кой етап сте в състояние да спасите живота му? — попита с неподходящо висок за обстановката глас.

— Винаги когато забележим опасност. Нека да видим колко ще продължи.

Никол премълча. Разкъсваше се от емоции и в този свят на науката се чувстваше безпомощна.

Хамън се върна при пациента си. Усетила слабост, тя се облегна на стената до вратата. Чуваше ги как се движат напред-назад и безпристрастно преценяват плюсовете и минусите на евентуалните възможности. Скоро престана да чува думите, престана да чува всичко друго, освен мъчителните звуци, които издаваше Джулиан, докато се бореше да си поеме дъх.

И това продължаваше, и продължаваше — до безкрайност. Очевидно ѝ беше прилошало, защото една от сестрите я улови за ръката и я изведе в коридора на въздух. Не, не искаше вода. Не, не искаше и чай. Стоеше там, уплашена и самотна, обгърнала с ръце раменете си в опит да се стегне. Когато жената я попита дали би могла да се обади на някого, когото да повика да остане с нея вечерта, рязко поклати глава.

О, да, тя имаше приятели. И семейство. И последователи, които следяха всяка нейна дума, написана в блога.

Но приятелите бяха във Филаделфия и мислеха, че с Джулиан са заминали на почивка в Мейн. Нямаха представа какво се случваше в действителност.

Същото се отнасяше за Кайлин и Джон, които би трябвало да са тук, като се имаше предвид какво можеше да се случи с баща им. Те

знаеха, че е в Чикаго на консултация за ново лечение, но той категорично бе забранил да им се казва останалото.

А последователите? Те познаваха жената, която поддържаше интересен блог, но нямаха представа коя беше в действителност Ники Карлисъл.

Ако баща ѝ беше жив, щеше да му се обади. Той би могъл да повдигне духа ѝ.

Или... или пък не? Точно сега не и се искаше да чува: „Цели се високо, върви само напред“, още по-малко пък: „Онова, което не ни убива... дрън-дрън-дрън“. Беше обожавала Боб, но той беше изпълнен с оптимизъм, граничещ с крайност. Внезапно я осени мисълта, че ако беше вземал повече присърце душевните проблеми в семейството си, все още щеше да е жив.

Реализмът беше типична черта на майка ѝ. И в този миг си пожела Анджи да е до нея. Бяха се разделили зле, с обидни тежки думи. Но сега копнееше за близостта ѝ. Обърна поглед към асансьора в края на коридора, изпълнена с желание да я види да излиза забързана от него.

Тогава неочаквано тя се появи — вероятно изтъкан от сълзите ѝ въображаем образ. Но колкото повече се приближаваше, толкова по-реален ставаше.

Откакто Анджи беше напуснала Куинипиг преди четири седмици, не се бяха чували, но един месец не можеше да заличи толкова години на близост.

— Мамо! — изрече като въздишка Никол. Само едно-единствено „мамо“ и от отчуждението не остана и следа.

Лицето на Анджи не изразяваше нищо друго, освен тревога. Щом разпери ръце, Никол се хвърли към нея и захлипа. Ръцете я обгърнаха, притиснаха я силно и това беше всичко, което ѝ беше нужно сега. Беше се опитвала да бъде силна заради Джулиан, да подкрепя решението му, да му бъде опора в моменти на слабост, да хвърля мостове над разширяващата се пропаст помежду им, когато бяха настъпили трудни времена. В лицето на Шарлот бе намерила човек, пред когото можеше да изплаче болката си. Но не беше същото.

Анджи ѝ беше майка, а майките бяха точно за такива критични ситуации на пълен срыв. И сълзите бяха едва първата крачка. След това идваха разговорите. Докато седяха една до друга в стаята за почивка,

тя изля всичкия насъбрал се в нея страх — силната треска, ниското кръвно налягане, гърчовете, които можеха да доведат до алергичен шок, злокобното треперене на ръцете, сложната дилема със стероидите.

Анджи прояви съчувствие и тревога и разбира се, здрав разум. Не се преструваше, че знае всички отговори, само слушаше и задаваше въпроси. Дори самото ѝ присъствие действаше успокояващо. И навременно. Никол ѝ предложи да я заведе в стаята на Джулиан, но тогава се появи Хамън.

— Ще го преместим в интензивното отделение — съобщи тихо.

Тя веднага скочи на крака.

— Състоянието му се е влошило?

— Не, но там ще можем да го наблюдаваме по-добре.

— Все още отказва да вземе стероиди, нали? — Джулиан не беше много прецизен в обноските и облеклото си, но когато ставаше дума за медицина, беше безупречен. И естествено, предпазлив. Оглеждаше нещата от всички страни. Но взел веднъж решението си, никога не правеше крачка назад.

— Все още се надява да усвои Т-клетките.

— Ти поддържаш ли го?

— Разбирам го. Но виждам и другата страна. Точно сега съм раздвоен. Затова искаме да го държим непрекъснато под наблюдение. Ако се влоши още, няма да имаме друг избор.

— Няма ли да е по-добре, ако аз поговоря с него? — попита тя и си отговори сама: — Не, излишно е. Щом не иска да слуша теб, няма да чуе и мен.

Марк ѝ се усмихна.

— Сигурно си права. Въпреки всичко му се възхищавам. Готов е да опита дори с цената на живота си.

„Дори с цената на живота си“, повтори мислено Никол и се обърна изплашено към майка си.

Анджи се изправи и сложи успокоително ръка на рамото ѝ. След като беше представена на доктора, каза:

— Можем ли да направим нещо, докато го местите?

— Можете просто да заведете Никол на вечеря.

Тъй като Никол категорично отказваше да напусне болницата, отидоха в кафето, но тя не можеше да реши какво ѝ се яде. Седеше на масата и потропваше с пръсти, докато Анджи напълни подноса, плати сметката и го сложи пред нея. Дори тогава не чуваше нищо друго, освен: *интензивното отделение, интензивното отделение, интензивното...*

— Звучи по-страшно, отколкото е в действителност — заяви Анджи, като развиваше салфетките и приборите. — Това е само предпазна мярка.

— Какво ще стане, ако умре? — попита тя направо, както би могла да се обърне единствено към майка си.

— Не бъди толкова черногледа, миличка. Нещата не са стигнали дотам.

Но Никол не можеше да спре. Щом лекарите бяха достатъчно притеснени, за да преценят, че Джулиан има нужда от специални грижи, значи допускаха и най-лошото. През цялото време беше наясно, че съществува такава възможност. Но какво бъдеще я очакваше без Джулиан? Немислимо. Трябваше да му го каже още тогава, във Филадельфия, после, докато бяха на острова, и накрая в онази петъчна сутрин в хотела, преди всичко това да започне. Беше длъжна да го накара да се бори. И сигурно щеше да го направи, ако не се беше опитвала да бъде силна заради него. А сега... интензивното отделение?

— То не е нищо по-различно от една обикновена стая, само че с малко повече апаратура — опита се да я разведри Анджи, като гребна с вилицата от салатата с пилешко. — Доктор Хамън просто иска да събере възможно най-много информация. Исква да се подsigури максимално, за което не можем да го обвиняваме. Не ми направи впечатление на човек, който би оставил пациента си да умре, освен ако не е изчерпал всички съществуващи възможности. Ще престане да се съобразява с желанията на Джулиан, ако реши, че моментът е настъпил. — Огледа критично неапетитното парче риба, преди да бутне пилешката салата към дъщеря си. — Моля те, хапни нещо.

Никол взе парченце месо, пусна го обратно в чинията и я погледна с отчаяние.

— Опитвам се да бъда реалистка. Полагам усилия цяло лято. Не, цяла година. Говоря за среднощните позвънявания. За това, че ми се наложи някак прекалено бързо да порасна.

— О, миличка, ти порасна доста по-отдавна. Спомни си последните четири години. Да таиш всичко в себе си, да се съобразяваш с ограниченията, наложени от Джулиан, да понасяш избухванията му? Ами блогът ти? Струва ми се, че се подценяваш.

Шарлот беше казала същото. Но в момента не можеше да мисли за нищо друго, освен за Джулиан, проснат на леглото между апаратите в интензивното отделение.

— Как човек се подготвя за нещо такова?

— О, никак. Въпросът е как ще реагираш, когато се случи.

— Не това исках да чуя.

— Не — усмихна се майка ѝ. — Но го погледни по друг начин. Ако беше умряла на двайсет и пет, нямаше да ти се наложи да го преживееш.

— Какви ужасни неща говориш!

Но Анджи не взе думите си назад. Просто изправи сламката в кутийката с диетична кола и отпи. Разбира се, настъпи мълчание. Никол си даде сметка, че беше права. Така ставаше винаги. Споровете между майка и дъщеря се случваха след събитието, като майката просто излагаше истината, а дъщерята изминаваше своя собствен път, за да стигне до нея. Така бяха стояли нещата, когато бе ставало въпрос за момчета или за спорт. Определено такъв беше и случаят с Том.

— Не се държах много добре с теб, когато дойде на Куинипиг — каза Никол меко.

— Определено.

— Извинявай.

— Извинението е прието.

Младата жена направи пауза.

— Просто така? Без спорове?

— Не. Поне не сега. Разбирам какво чувстваш, миличка. Повярвай ми, изпитвала съм го много пъти. Зная също колко си изплашена в този момент. Мислиш си, че не би могла да понесеш загубата на Джулиан; че животът ти ще бъде празен без него; че все трябва да има нещо, което би могла да направиш, само дето не знаеш какво. В съзнанието ти се върти само можеше, трябваше, щях.

Никол беше изумена. Не си ли бе повтаряла точно тези думи само преди пет минути?

— Откъде знаеш?

— Ами, обичах баща ти точно толкова силно, колкото ти — Джулиан. Той също беше в интензивното, но разликата е там, че на практика вече си беше отишъл, преди да стигне дотам. Но Джулиан не е. Предстоят ви още дълги години съвместен живот, миличка. Аз трябва да вярвам в това. Ще видиш.

Никол си пое дълбоко и бавно въздух. Анджи не можеше да бъде сигурна, че Джулиан ще оживее. Освен това имаше различни начини да се оживее и всеки от тях би могъл да бъде по-непоносим от онова, през което вече бяха минали, и да бележи живота им завинаги.

Но тя имаше доверие в майка си. И искаше да ѝ вярва.

Протегна се, улови ръката ѝ и вплете пръсти в нейните, както често беше правила като малка.

— Колко време ще останеш? — попита шепнешком.

— Колкото искаш, скъпа. Дойдох заради теб.

Малко по-късно, когато Анджи отиде да изхвърли остатъците от недоядената храна и да купи нещо, което да хапнат в стаята, Никол извади телефона си.

Благодаря ти — написа само и натисна бутона „Изпрати“.

---

[1] „Странният случай с доктор Джекил и мистър Хайд“ — роман от Робърт Луис Стивънсън от 1896 г., разказващ историята на добрия доктор Джекил, чийто експеримент със самия себе си периодично го превръща в жестокия и садистичен мистър Хайд. — Б.р. ↑

[2] Най-тежката проява на алергия, която е животозастрашаваща и изисква спешно лечение със специализирана помощ. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Шарлот гребеше усилено. Беше забелязала старото дървено корито под навеса на Лео, но за разлика от моторната лодка, тази можеше да я управлява сама. Затова го беше помолила да я извади. Верен на себе си и достатъчно сръчен, преди да я пусне по вода, Лео първо бе шлифовал пода и я беше боядисал и дори, подхвърляйки ѝ въжето, бе настоял да я придружи.

Слънцето още не беше залязло, но започваше да се снижава, като хвърляше златисти отблясъци върху повърхността под притъмняващото небе. Въпреки спокойното вълнение, лодката повече се клатушкаше, отколкото се придвижваше напред. Шарлот натискаше греблата с приведен гръб и беше напълно съсредоточена за първи път този ден.

Когато обаче телефонът започна да вибрира до бедрото ѝ, мислите веднага я пренесоха в Чикаго. Пусна греблата, извади го, видя краткото съобщение от Никол и се усмихна с облекчение.

— Майка ѝ е пристигнала — веднага се досети Лео. Поглеждайки я откъм кърмата, където беше застанал с широко разкрачени боси крака, отвори бутилка вино и с изумително точни движения, като се имаше предвид люлеенето на лодката, напълни до половина две пластмасови чаши.

Доста навременно решение? — написа Шарлот.

Съвсем навременно — отговори Никол.

Доволна, тя пое предложената чаша и преди да отпие, я чукна в неговата — ритуал, който спазваха винаги.

— Как е той? — попита Лео.

Тя погледна телефона, преди да го пусне обратно в джоба си.

— Сигурно все така, щом не каза нищо.

— Можеше сама да се обади на майка си. — Колкото и съчувствено да се отнасяше към положението ѝ, отношението му към приятелката ѝ не се беше променило.

— Аха — измърмори Шарлот, като отпи от виното. — Ти знаеш повече по този въпрос. — Той продължаваше да отказва да общува с баща си.

Лео ѝ отправи многозначителен поглед, бръкна в найлоновата торба и ѝ подаде няколко парчета круша, а за себе си взе бисквити.

Шарлот отхапа една хапка, сдъвка я и каза:

— Ако зависеше от мен, щях да се обадя и на Кайлин и Джон. Те трябва да са там. Никол има нужда от всяка подкрепа, която може да получи. — Пъхна останалата част от резенчето в устата си.

Мъжът я погледна в очите.

— Иди при нея.

Тя поклати отрицателно глава, устоя на погледа му и преглътна.

— Избирам теб. — Това беше само на крачка от *обичам те*, което изричаше изключително в моменти на страст, когато не можеше да се контролира. По всяко друго време, изглежда, го плашеха. Но нямаше нищо против. Лео беше наясно с чувствата ѝ.

Греблата дрънчаха силно в металните халки. Той се наведе напред, издърпа ги в лодката и после отново бръкна в торбата.

— Може и да е по-добре — каза накрая. — Там и без друго имат достатъчно грижи.

— Каж ми нещо ново. — Тя знаеше, че не обича да пътува. Това не беше новина.

— Децата — отвърна той.

Еха! Ето това вече беше нещо *ново*. Никога преди не го беше споменавал. „Сол“ не стигаше чак толкова далече, а тя така и не бе събрала смелост да попита.

— Искаш да имаш деца?

— Да. — Изглеждаше обиден, че не се беше досетила. — Това е част от мечтата ми, но не можем да имаме, ако смяташ да продължаваш да обикаляш света.

Дори фактът, че беше мислил за това, беше нещо. Но какво? Крачка напред или продължение на стената?

— Значи проблемът е в мен.

— Не, в мен е. Аз съм Куинипиг.

— Ти си изискан, образован мъж, писател — възрази тя. — Можеш да се възползваш от всичко това в реалния свят.

Но Лео държеше на своето.

— Дори ако идваш и си отиваш, пак ще бъдем разделени седмици наред. А това е рецепта за катастрофа.

— О, я стига, Лео — смърри го меко. — Това го гледаме във филмите и четем в романите, а и на двете им е нужна драма, за да е интригуващ сюжетът. Познавам много семейни двойки, които имат деца и солидна работа и въпреки това намират време да пътуват. Всеки прави някакъв компромис и нещата вървят. Но ако наистина искаш да говорим за деца, ще се наложи да се срещнем някъде по средата на пътя.

— Не искаш ли да имаш повече деца?

— О, искам. Много. Но го направих веднъж сама и нямам намерение да го преживявам отново. Извинявай — продължи намръщена, — къде ще ги раждам тези деца? Тук дори няма болница.

Бebetата на Куинипиг обикновено се раждаха в някакво подобие на болнично заведение на континента, където бе умряла Сесили, след като Лео я бе закарал там. За което не преставаше да съжалява.

Очевидно изобщо не се бе сетил за това, защото изглеждаше объркан. Смръщил вежди, първо се наклони напред, после отново се облегна на напречната греда и протегна дългите си крака от двете страни на нейните. Позата му беше по-скоро отбранителна, отколкото предполагаща отмора.

— Какво ще стане, ако някой открие кой съм? Това може да се превърне в проблем, ако ти си ми приятелка, съпруга, майка на децата ми и каквото и да е там.

— Ти си този, който има проблем с успеха.

— Добре, тогава обратното. Ами ако не напиша друга книга? Ако парите, които спечелих от „Сол“, се окажат само еднократен хонорар? Ако не мога да издържам съпругата и децата си?

Шарлот се вторачи в него.

— Чуй се само. Сам си измисляш проблемите, при това един от друг по-незначителни. Парите нямат нищо общо. Имаш достатъчно, за да се подсигуриш за цял живот дори преди да излезе тиражът с меки корици, да не говорим колко би могъл да изкараш, ако се съгласиш да направят филм по романа ти. Освен това инвестираш. Виждала съм те. Трупаш пари върху парите си.

— Безпокоя се.

— Аз също, но не от това. Тревожа се, че точно в този момент Джулиан Карлисъл може да умре. Всичките пари на света не можеха да му помогнат да не се разболее от множествена склероза, нито пък биха могли да откупят живота му сега. — Усети хлад при тази мисъл, но може и да се дължеше на сивия облак, който за малко скри залязващото слънце. Определено бяха попаднали в сянка насред морето. Трябваше да поемат нанякъде, но накъде?

Никол сигурно щеше да каже, че „морските сенки“ са само за глупаците, защото, колкото и да се опитваше да се мотае наоколо, да мисли позитивно и може би да погледне на нещата по различен начин — като например да повярва, че тази реакция е част от по-голяма клинична картина и ще доведе до отшумяване на симптомите на множествената склероза, — в неделя сутринта състоянието на Джулиан не се беше подобрило. Точно както я бе предупредила Анджи, апаратите в интензивното бяха много повече. Около него постоянно имаше човек от персонала, като че ли го обслужваше специално наета сестра. Но температурата му беше все така висока, а гърчовете го изтощаваха до крайност, без да се повлияват от солидните дози „Бенадрил“.

Въпреки всичко той продължаваше да отказва да приеме стероиди.

В понеделник сутринта, след като не установиха никаква промяна, тя беше достатъчно притеснена, достатъчно уплашена и достатъчно гневна, за да отхвърли от книгата цяла една страница, написана от Шарлот, и да вземе сама решение. Родителите му в Сан Диего бяха твърде далече, за да могат да пристигнат бързо, но не и децата му. Вече бяха достатъчно големи и трябваше да бъдат тук.

Шарлот непрекъснато проверяваше телефона си за съобщение от Никол, но освен обичайните „все същото“ или „никаква промяна“, написани набързо пред вратата на интензивното, тъй като вътре беше забранено да се използват каквито и да било електронни устройства, не научи нищо съществено до понеделник следобед.

Тогава дойде:

Обадих се на Кайлин и Джон. Ще пристигнат утре. Той ще побеснее, но не ме интересува. Мисля, че постъпих правилно.

Абсолютно. Те ТРЯБВА да са там. ДОБРЕ си направила, Ники. Някакво подобрение?

Не. Хамън продължава да обмисля използването на стероиди. Ако Джулиан го помоли, ще го направи веднага. Казвам ти, шибаните приоритети на съпруга ми са напълно сбъркани.

Езикът беше нетипичен за Никол, която очевидно беше стигнала някакъв предел, след който добрият тон нямаше значение. Не че Шарлот имаше намерение да я упреква, защото, ако трябваше да изрази на глас собственото си мнение за приоритетите на Лео, щеше да използва същите думи. Знаеше, че той я обича по свой начин. Но достатъчно ли бе, за да го признае? Признанието означаваше да осъзнаваш значението на казаното и да дадеш поне малко от себе си, за което все още не беше готов.

Времето буквално летеше. Работи до късно върху готварската книга в понеделник вечерта, стана още призори във вторник и беше заета чак до следобеда, когато най-сетне намери време да се обади на Никол.

— Как е той? — беше първият въпрос, превърнал се вече в навик.

— Все така — отвърна Никол и в гласа ѝ се долавяше напрежение. — Самолетът на Кай и Джони току-що е кацнал на летището. Очаквам ги всеки момент. Няма да им се зарадва особено. Много ми е притеснено. Кажи ми нещо хубаво.

— Мисля, че приключихме.

Кратко мълчание, преди да я попита изненадано:

— Ти и Лео?

— Готварската книга — поправи я Шарлот, едва потискайки въодушевлението си. Независимо от неприятностите, които се случваха напоследък, беше изпитала усещане за пълнота, когато беше затворила последния файл и се бе облегла на стола, отделяйки най-сетне ръце от клавиатурата на компютъра. Колкото до Лео, в момента беше благоразположена към него, защото искрено бе споделил радостта ѝ. Той знаеше, че Шарлот изгаря от нетърпение да се обади на приятелката си, и бе тръгнал към местния магазин, за да купи продукти за празнична вечеря.

Гласът на Никол се извиси почти до писък:

— Сериозно ли говориш?

— Току-що ти изпратих последните файлове.

— Боже мой! Ти. Си. Невероятна.

— Не го казвай, докато не видиш нещата. Много съм доволна от профилите, но може да поискаш да промениш местата им, а с това и предложенията за менюта. Да не говорим, че все пак само съм се опитвала да наподобя твоя стил.

— Аз нямам твоя опит. Ще ми трябват години, за да те настигна!

— Сега втората част от новината ми. — Шарлот беше не по-малко доволна от нея. — Дават ти допълнително време.

Никол се изсмя остро.

— Не и за това, за което наистина ми трябва.

— Обадох се на любимата си издателка — продължи Шарлот, сякаш не бе доловила намека. — Двете с нея се разбираме много добре, дори понякога излизаме заедно на обяд, и я попитах дали познава твоята редакторка. Оказа се, че даже са приятелки. Ти знаеше ли за бебето?

Другата беше искрено учудена.

— Да. Трябва да се роди в края на септември.

— Е, появило се е миналата седмица. Сигурно ти е писала на електронната поща.

Последва кратко мълчание, след което Никол възкликна:

— О, боже! Онова писмо? — Включи на високоговорител, очевидно преглеждайки входящата си поща. — Не го отворих, защото се чувствах виновна, че още не сме свършили. — После отново извика: — Малко момиченце! Два килограма и половина. Последният срок се отлага до края на септември, когато ще бъде в състояние да работи от дома си. — Изпусна продължителна, пълна с облекчение въздишка. — Господи! Не мога да повярвам. Това е най-хубавата новина, която съм чувала от много време насам!

Също като Шарлот, Никол имаше две новини, които да сподели с Джулиан. Знаеше, че ще се зарадва за готварската книга, но реши да отложи, защото едва бе успяла да прибере телефона си, когато пристигнаха Кайлин и Джони. Момичето изглеждаше като истинска

нюйоркчанка — с тесни дънки, многопластова блуза и невероятно високи токове, докато момчето носеше измъкната от панталоните риза и имаше изключително бледо лице. Беше по-скоро уплашено.

Беше ги извикала заради Джулиан. Докато ги гледаше как приближават, изпита същото облекчение, както, когато беше видяла майка си. Това беше нейното семейство. С всяка следваща среща се чувстваше все по-малко самотна.

Въпреки че Анджи бе включена в прегръдките, Никол беше тази, която трябваше да обясни случващото се. Беше им съобщила по телефона за лечението и реакцията от него. Сега, без да намеква, че изходът може да бъде фатален, само описа симптомите.

— Изглежда по-зле, отколкото е всъщност — каза, което не беше самата истина, но децата и без това бяха достатъчно уплашени.

Поведе ги към стаята на Джулиан, като преди това се отбиха в малък бокс, където дезинфекцираха ръцете си, след което влезе при него и разтърси леко ръката му. Той отвори очи, но му отне минута, преди да види сина и дъщеря си. Върху лицето му се изписа инстинктивно задоволство, после разбиране, докато накрая се смръщи към Никол.

— Не исках да се тревожат — каза на пресекулки изпод кислородната маска.

— Дойдоха, за да те разведрят. — Тя отстъпи назад, за да им даде време да го поздравят. Кайлин се забави повече, като сковано обясняваше колко се радва, че Никол им се беше обадила, защото наистина искала да е тук. Джони беше по-емоционален и колкото и да беше странно, Джулиан също.

— Ще се оправя — успя да каже на сина си, докато се бореше да си поеме въздух, но силите му сякаш се върнаха, когато децата се оттеглиха и Никол зае мястото им. Тъмните му очи, все още замъглени от треската, бяха пълни с укор, думите му излизаха, съпроводжани от свистенето в гърдите му при всяко издишване:

— Казах ти да не го правиш.

— Децата те обичат.

Той си пое въздух с усилие.

— Какво е любовта. — Не беше въпрос, а по-скоро отхвърляне на нещо толкова свято, и това жегна Никол.

— Любовта е всичко — възрази тя с широко отворени очи. — Заради нея останах при теб през последната седмица и половина, въпреки че бих предпочела да изчакаме, преди да се решим на това. Заради нея трябва да продължиш да се бориш.

— Но не и... децата.

— Да, децата — продължи тя с плам, какъвто не би си позволила само преди ден-два, но ако не сега, кога? „Ако не сега, кога?“, често бе повтарял баща ѝ, но този път въпросът си беше само неин. Такава беше реалността. Да порасне, да бъде силна — ето това беше нейното лято. И нямаше никакво съмнение, че е права. — Те те обичат. Искат да бъдат част от живота ти. Е, това значи да споделят и тревогите на болестта. Не са малки деца, Джулс. Те са разумни млади хора, настроени позитивно, и те обичат. — Тъй като Джулиан се взираше в нея, очевидно стреснат от тона ѝ, и я слушаше по-съсредоточено, отколкото от петък насам, тя почувства прилив на енергия. — Тук са, защото им се обадох, защото така правят хората, когато държат един на друг, така постъпват семействата. Не си ли истински късметлия, че имаш такова семейство? Някои са лишени от това щастие. — Някакъв вътрешен порив я накара да притисне ръка към гърдите си. — Боже мой, толкова се радвам, че са до мен. Ти също трябва да си доволен и ако не го разбираш, значи не ни заслужаваш. — Сграбчи тънките му пръсти, наведе се над него и с решителност, на каквато не вярваше, че е способна, заяви: — Ако не можеш да се бориш заради себе си, направи го заради нас. Не се предавай, Джулиан Карлисъл. Недей да бъдеш абсолютен... абсолютен... негодник.

Очите му не се отместваха от лицето ѝ. Челото му беше все още влажно, страните му горяха, но нещо в стиснатите устни, в погледа му се пречупи.

— Негодник?

Тя се изчерви.

— Щях да кажа задник, но не можах да изрека думата.

Джулиан издаде странен звук, който можеше да бъде и смях.

— Негодник, а?

— Понякога си точно такъв.

— Но ме обичаш въпреки това.

— Да.

Усмивайки се, той затвори очи. Изражението му не се промени, но някак странно притихна. Наоколо стана много тихо. Прекалено тихо.

Мъртъв.

Мисълта я остави без дъх.

Ужасена, отново се надвеси над него и разтърси силно ръката му.

— Джулиан?

Той я погледна.

— Просто си почивах. Защо не ми пуснеш ръката?

Той е по-добре — прочете Шарлот малко по-късно. — Гърчовете и треската изчезнаха, кръвното му се нормализира. Ще мине известно време, преди да е напълно извън опасност, но Хамън не е на себе си от радост. Колкото до мен, направо не мога да повярвам. Повече ще ти пиша по-късно. Сега трябва да се връщам вътре.

С насълзени очи и стегнато гърло тя показва съобщението на Лео, който я държи в прегръдките си, докато часовникът на печката не го принуди да я пусне. Освен радостта си за Никол, изпитваше невероятно облекчение, сякаш всички демони на лятото — спомените за онази нощ, гневът на приятелката ѝ, загубата на единствената връзка със собственото ѝ дете, бяха постигнали целта си.

Книгата беше завършена, Джулиан се връщаше към живота. Имаха повод за двоен празник.

Следобед Лео донесе току-що уловен омар и го свари още жив, което тя категорично отказа да направи сама, след като преди години беше чувала дращенето на щипците по горещата тенджерка. Освен това изпече кочани сладка царевица и тиквички, прясно откъснати от градините на Куинипиг, докато тя приготвяше кръглия хляб с розмарин по рецептата на Мелиса Паркър.

Мълчанието помежду им никога не бе било проблем, не беше и сега. Шарлот не можеше да мисли за нищо друго, освен за Джулиан и от време на време се усмиваше с облекчение, но съзнанието ѝ беше заето преди всичко от Лео. Чертите на лицето му се бяха смекчили, в очите му имаше топлота. Той прибра кичур паднала коса зад ухото ѝ, тя изтри с палец останало върху устните му масло. Отново и отново надигаха чашите си с вино в безмълвен тост и след като виното беше

изпито, а храната — изядена, дълго седяха с кафето на кея с Мечо, свит до краката им. Когато Шарлот се наведе и положи глава върху врата на кучето, очите ѝ се напълниха със сълзи. Докато се изправи, вече бяха пресъхнали. Не искаше да плаче в тази специална нощ.

По-късно, щом луната се издигна високо, а вълнението стихна, те се разходиха по брега, като оставяха в пясъка следи от босите си крака и пускаха ръцете си само тогава, когато им се наложеше да се прехвърлят през скалите. Не след дълго стигнаха до мястото, където преди седем седмици бяха правили любов за първи път. Може би това беше целта им още от самото начало, но никой не го изрече на глас. Оставиха дрехите си на плажа, въпреки че тогава просто ги бяха вдигнали набързо, и нагазиха във водата, където Шарлот обви краката си около ханша, а ръцете си около врата му, и устните им се сляха.

Любиха се веднъж в океана, после отново, вече по-бавно и по-сластно, на пясъка. След като свършиха, останаха прегърнати, докато усетиха промъкващия се с морския вятър хлад. Понесли дрехите си в ръце, те се върнаха в къщата, където дълго лежаха в леглото, притиснати един към друг, заслушани в плискането на вълните, толкова равномерно, колкото и дишането на Лео, когато най-сетне се унесе.

Шарлот не спа тази нощ, просто слушаше океана, дишането на мъжа до себе си, силните животворни удари на сърцето му. Минутите минаваха, часовете се изнизваха след тях. Ако от време на време задрямваше, не беше задълго. За нея беше много по-важно да усеща гъделичкането на косъмчетата по гърдите му върху бузата си, силата на бедрото му, допряно до нейното. Да запази завинаги аромата му в паметта си.

Малко преди да съмне, тя остави Лео, проснат върху леглото с обърната настрани глава, и стана. Мечо веднага се надигна от пода, но само едно погалване по меката козина между ушите го накара да се усмири отново. Сакът ѝ беше върху стола, без никога да бе изпразван съвсем, което правеше задачата ѝ още по-лесна. Прибра останалите си дрехи и тоалетни принадлежности и отнесе чантата в кухнята. Искаше ѝ се да напише няколко прощални реда на Лео, затова извади химикал от чекмеджето, но думите ѝ убягваха. Накрая надраска само: *Целувки*, остави листа върху възглавницата си, измъкна се безшумно през вратата и се отправи към къщата на Никол.

Лео не я последва. Той нито дойде, нито ѝ се обади, но тя и не беше очаквала. Дори не беше сигурна дали наистина спеше, докато бе събирала багажа си. И двамата бяха наясно, че това трябваше да се случи.

Иначе казано, в душата ѝ зейна празнина. Опита се да я запълни, като се заеме с прането и разчистването на къщата, но бързо привърши и двете. Затова се захвана с пуловера. След като се бе занимавала с него почти през цялото лято, вече беше наясно с плетката и за свое собствено изумление не сбърка нито една бримка. В ранния следобед го беше завършила и вече пътуваше към Изабел Скейн за инструкции как да зашие отделните части. Води си подробни бележки с мисълта, че ще ѝ е нужно известно време, за да се справи. Но това се оказа най-лесната част, особено след като нямаше какво друго да прави, освен да шие във вътрешния двор, търсейки утеха в последните цветове на перголата, в соления бриз и в грохота на разбиващите се вълни.

На няколко пъти излезе в градината, където лавандулата, валерианата и детелината продължаваха да цъфтят. Усмихна се, доволна, че растенията бяха все още живи, въпреки че със сигурност бяха изпълнили предназначението си. От Чикаго идваха окуражаващи новини, Джулиан беше добре и бързо се възстановяваше след трансплантацията. Дори симптомите на множествената склероза отшумяваха, както беше съобщила Никол, но само времето щеше да покаже дали това положение щеше да се задържи. Очевидно пак след известен период щеше да се изясни дали стволите клетки можеха да възстановят щетите върху миелиновата обвивка, причинявани от заболяването в продължение на четири години. Но Никол не се притесняваше от това. Беше си върнала съпруга. Не би могла да бъде по-щастлива.

Някаква моментна прищявка я накара да реши, че тези растения са останали живи и свежи единствено заради нея. Тя се наведе, откъсна една детелина, намисли си желание и я пхна до сърцето си. Не беше сигурна, че наистина вярва в тази история. Твърде често през живота си се бе вглъбявала дълбоко в себе си и бе откривала същото успокоение, което ѝ бяха предлагали растенията, а колкото до способността на червената детелина да сбъдва желания, тя едва ли

беше причината за оздравяването на Джулиан. Медицината си беше медицина, науката си беше наука, психологията си беше психология. Въпреки десетките листенца, с които беше споделила съкровената си мечта, каза ли й Лео, че я обича? Не!

Обезкуражена, тя се захвана отново с пуловера, почисти краищата и приключи точно преди умората да я повали. Тъй като бе стояла будна цялата предишна нощ, заспа дълбоко, което определи като добър знак в четвъртък сутринта, когато за последен път огледа къщата, натовари багажа си в джипа и потегли.

Точно както беше планирала, пристигна на пристанището малко преди идването на ферибота. Взе един пакет от пътническата седалка и влезе в „Чаудър Хаус“. Наоколо се носеше ароматът на рибена чорба, примесен с този на пържени миди. Дори беше в кухнята и приготвяше обяда. Щом забеляза Шарлот, изтри ръце в престилката и се дръпна от печката.

— Изглеждаш така, сякаш си изгубила най-добрия си приятел — отбеляза тя с нетипичен за нея унил тон.

— Всъщност новините са добри — усмихнато отвърна Шарлот и й разказа за Джулиан.

— Наистина добри, но не и изненадващи — реши Дори. — Сърцето на Куинипиг беше с него. — Направи кратка пауза и прибави: — Ще бъде и с теб.

Шарлот се бореше с всички усилия на волята си да потисне напиралите сълзи.

— Ще ми направиш ли една услуга? — успя все пак да попита и протегна пакета. Не беше необходимо да й казва за кого беше и какво се искаше от нея.

Дори кимна и го взе. В набръчканите й очи се четеше молба.

— Сигурна ли си, че не можеш да останеш?

— Да. Трябва да работя.

— Ще се върнеш ли?

— Не знам. — Задавена от сълзи, Шарлот се обърна да си върви.

Силна ръка я хвана за рамото и тя спря, вперила поглед в изтъркания дървен под.

Гласът на Дори беше пълен със състрадание.

— Тревожа се и за него. Пази се, госпожичке. Ще поддържам рибената чорба гореща за теб.

Рибена чорба. Така типична за Мейн, за Куинипиг... Думите ехтяха в съзнанието ѝ, докато отвън се разнесе сирената на ферибота. Веднага щом качи джипа на борда и рампата се вдигна, седна на кърмата. Можеше ли да не го потърси с поглед? Можеше ли да не се надява, че беше променил решението си? Можеше ли да не си представя „дълъг и щастлив живот до края на дните си“ на това място, което в много отношения беше приказно?

Но единственото, което виждаше, беше все по-смаляващият се остров, докато фериботът пореше вълните към континента.

Чувстваше се добре по пътя към Рокланд, също и докато пътуваше към Ню Йорк. Всичко беше наред, дори когато пристигна в Бруклин и влезе в непоносимата си квартира с примигващ ток и застоял въздух. Обади се на хазяина си, отби се в любимото си заведение, за да хапне суши за вечеря, после в любимото си кафе за чаша студен малинов чай. Върна се в апартамента и започна да рови в гардероба за дрехите, които щеше да вземе във Франция.

Случи се, когато се зае да разопакова багажа си от Куинипиг. При последното бръкване в раницата докосна нещо твърдо. Озадачена, побърза да го извади. Беше около петнайсетсантиметрова фигурка от бор, а главата ѝ беше точно копие на тази на Мечо, изваяна от човека, който го познаваше най-добре.

Сърцето ѝ запрепуска лудо. От малката цепеница, която Лео беше започнал да дялка в началото на лятото — въпреки твърденията му, че го бива в тази работа точно колкото и нея в плетенето, и удоволствието е в самия процес, — се беше получило съвършено произведение на изкуството.

Стисна в ръка малкото кученце със съвършено предадени щръкнали уши, мускулести хълбоци и стройни крака, представи си оригинала и господаря му, застанал до него, и избухна в сълзи.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Париж предлагаше толкова развлечения, колкото можеше да предложи само Париж, когато в сърцето ти е пусто. Поне така си мислеше Шарлот. През двата дни, откакто беше пристигнала, тя автоматично следваше приятелите си, усмихваше се и кимаше, дори когато от френската им бърбивост ѝ се замайваше главата. Не им разказа за Лео, не искаше да говори за него, а те бяха толкова доволни да я видят отново, че я мъкнеха от магазин в магазин, от кафе в кафе, от един нощен клуб в друг.

Мислеше ли за него? Естествено. Умишлено си беше взела дрехи, различни от тези, които беше носила на Куинипиг, но беше пъкнала фигурката на Мечо между тях — не ѝ бе дало сърце да го остави у дома сам, още по-малко да спи без него. Всеки път, когато ръката ѝ се докоснеше до топлото дърво, тя се сецаше за Лео. Беше му коствало много усилия, особено да предаде толкова точно детайлите на главата, и като се имаше предвид, че борвата дървесина беше мека и ронлива, питаше се колко ли пъти беше започвал с ново парче, след като от предишното не се бе получавало нищо. Майсторил го е, докато тя е спяла? Докато е била в къщата на Никол или в града? Дали това беше намек, че ще се видят отново през септември, или просто прощален подарък?

Мислеше си за него и когато Никол ѝ изпращаше нова информация за положението при тях, което се случваше много често. Джулиан беше изместен от интензивното в четвъртък вечерта, а щом пристигна в Париж в събота сутринта, в електронната ѝ поща я чакаше писмо, в което пишеше, че са му разрешили да става и да прави кратки разходки. Шарлот се радваше за тях двамата, но дори това предизвикваше у нея противоречива реакция.

Когато го изписаха от болницата в понеделник, тя вече беше на път за Бордо. Тук, сред величествените замъци и буйните лозя, беше доста по-заета. Това беше нейна рожба и трябваше да бъде на ниво. Поръчката ѝ беше да опише американско семейство, което наскоро

беше купило малко лозе. Родът беше забележителен — три поколения, в това число двама дядовци, двама синове и съпругите им и седем деца под десет години — и представляваше истинско предизвикателство. Притежавали някога по-малко лозе в Калифорния, те бяха последвали мечтата си и въпреки че предишните собственици бяха все още тук да ги съветват, нещата не се бяха развили точно според плановете им. Отслабената икономика, външното влияние, довело до многократно завишаване на цената на имота, и жестоката конкуренция ги бяха принудили да преосмислят целите си. Новото им мото беше продаваемост. Вината им трябваше да бъдат достъпни, което означаваше намаляване на рентабилността, водещо от своя страна до невъзможност за модернизация на производството и отказване от поредната мечта, или с други думи — стрес. И въпреки това бяха щастливи. През десетте дни, прекарани в шатото, Шарлот виждаше оптимизъм на всяка крачка.

През първите четири от тези дни Никол и Джулиан бяха останали в Чикаго, за да могат всеки ден да ходят на контролни прегледи. Когато Шарлот напусна Бордо, вече се бяха върнали във Филадельфия. Тя очакваше с нетърпение всяко едно съобщение като единствена връзка с миналото. Знаеше минутата, в която се бяха прибрали в апартамента си, изпълнени с нови надежди; минутата, в която приятелката ѝ беше открила нови пазари за свежи зеленчуци, дори мига, в който беше осъзнала — за кой ли път, — че никъде нищо не беше по-свежо от продуктите, отглеждани на Куинипиг.

Свежо беше подходящо описание на Тоскана, макар и по различен начин от Бордо. Потънали в зеленина редове с грозде пълзяха по склоновете на хълмовете около малкото италианско селце, в което отседна, а горичките с маслиновите дървета с високи, криви стволове бяха скучни и еднообразни. За разлика от влагата в Бордо, тук въздухът беше сух и наситен с пикантни аромати, най-често на фокача, риба или на яхния с месо, всички приготвени с пресен зехтин.

Предизвикателството тук не беше оптимизмът, а развитието. Обект на статията ѝ беше ферма за маслини и стар италиански род, който я стопанисваше поколения наред, и постоянното инвестиране в нея. Дължеше се не толкова на икономическите, колкото на личните интереси на членовете на семейството. Парите не означаваха нищо за тези хора. Смисълът на живота им беше да опитват нови неща, едно от

друго по-странни, и причината, поради която Шарлот беше дошла, беше намерението им да отворят готварско училище, за да затвърдят славата на маслината.

Прекарваше часове наред с производителите, градинарите, берачите и изстисквачите. Интервюира няколко местни готвачи, дори присъства на лекция на студенти. Подобно на онова, което беше правила на Куинипиг, събираше рецепти за статията си. По това време Никол и Джулиан се върнаха на острова.

Резултатите му са много добри — пишеше Никол, — така че според Хамън вече няма опасност от закъсняла реакция. Все още е доста слаб, но ще отнеме известно време, преди да се разбере дали се дължи на трансплантацията, или на заболяването му.

Обезкуражен ли е?

Трудно е да се каже. Не смятам, че е започнал да мисли за работата си. Засега иска само да може да излиза и да ходи. Твърдо е решил да започне дори да тича следващата седмица. Това е неговият тест за възстановяването му.

Представяйки си ги на пътя, във вътрешния двор, на брега, Шарлот изпита прилив на носталгия.

Как е там?

Страхотно. Нощите станаха по-хладни и дните чувствително намаляха, но затова пък тълпата се разотиде. Мога да занеса лаптопа си в кафето и да работя там. Почти свърших. Искам да кажа, че няма никакви промени — НИКАКВИ промени в онова, което си написала. Как ще ти се отблагодаря за работата ти, за стволите клетки?

Той преживя всичко. Така трябваше да бъде.

Коего прави всичко много по-значимо.

По-болезнено?

Трябваше да зададе този въпрос, защото нищо не можеше да заличи предателството, довело до съществуването на тези стволити клетки.

Може би малко — отговори Никол. — Но след като се върнах тук, разбрах, че ми липсваш. Ти добре ли си?

Много добре — увери я Шарлот и добави: — Върнах се към стария си начин на живот.

Само че това не беше отговор. Колкото и да се опитваше да изпитва предишното удоволствие от възможността да пътува свободно, без да е обвързана с дом, не ѝ се удаваше. По цял ден беше сред хора, но беше самотна. Освен това съществуваше кучешката фигурка.

Какво казва Лео? — попита Никол.

Усети как сърцето ѝ се сви болезнено.

Не поддържахме връзка.

Защо?

Почиваме си един от друг. — Това беше най-мекият начин да обясни ситуацията.

СКЪСАЛИ СТЕ?

Не. Да. Може би. Не знам.

Написа думите импулсивно и сложи пръст върху клавиша „Изтриване“. Но пък те съвсем точно изразяваха чувствата ѝ, напълно объркани в този момент. Обичаше Лео, но не знаеше какво да прави. Беше се надявала, че ще ѝ пише, ще ѝ се обади и дори че в прилив на смелост ще се качи на джета и ще ѝ се обясни във вечна любов на брега на Сена, в някое лозе в Бордо или под маслиново дърво в Тоскана.

Романтични очаквания. Не беше такава по природа. Това бяха неща, за които обичаше да чете. Но в реалния живот?

Остави само първата дума и дописа:

Нещо като при Джулиан. Времето ще покаже.

Значи няма да дойдеш тук, като се върнеш от Италия?

На Куинипиг? Не. Ще хвана влака за Париж в сряда, а в петък е полетът ми за Ню Йорк. Ще поработя там известно време.

Ще ти изпратя цветя. Кога ще кацнеш?

Няма да ми изпращаш никакви цветя.

Цветята бяха излишни. Благодарностите бяха излишни. Когато ставаше въпрос за Никол, и едното, и другото бяха неуместни.

Кога ще кацнеш? — повтори въпроса си приятелката ѝ.

Шарлот знаеше, че Ники беше твърдо решила да изпълни намерението си, което означаваше, че беше излишно да спори, а и цветята щяха да бъдат прекрасни и щяха да повдигнат духа ѝ, докато се прибираще в самотната си квартира. Затова написа само:

1:25 на обяд в петък.

Прибра се обаче един ден по-рано. След като се върна в Париж, изпита непреодолим копнеж да усети американска земя под краката си, затова, водена от максимата „от опит глава не боли“, позвъни в компанията, откъдето ѝ предложиха промяна на полета, която тя веднага прие.

Кацна рано сутринта. Куфарът ѝ се появи сред първите, мина митническата проверка и хвана такси за Бруклин много преди обичайните задръствания. Електричеството работеше перфектно, климатикът бързо охлади жилището. Не ѝ отне много време да разопакова багажа си, да прибере чистите дрехи в гардероба, а мръсните да пхне в коша за пране. Лаптопът, фотоапаратът и папката със статиите и записките ѝ лежах на плота в тясната ѝ кухня.

Какво да прави?

Реши да се върне към корените си и започна да звъни на приятели, с повечето от които не беше говорила от пролетта насам. Остави три съобщения, преди, зажадняла да чуе човешки глас, да успее да се свърже с една от издателките си, хвана метрото до Манхатън и се срещна с нея на по-питие. Независимо дали се опитваше да се напъха в пълната мотриса, дали я блъскаха множеството пешеходци по улицата, или се опитваше да не обръща внимание на мъжките погледи в бара, тя се чувстваше добре. Това беше нейният свят — шумен, забързан и познат. И се радваше, че се бе върнала.

Тъй като все още беше настроена по парижко време, си легна в осем, а на следващата сутрин се срещна с една приятелка на закуска, после с друга на кафе. Часовете минаваха само когато беше заета с нещо, затова се захвана с прането, избърса праха и пусна прахосмукачката. Провери електронната си поща и излезе да обядва навън. Заведението беше сред любимите ѝ — още едно познато място. Магазинът за преди обаче беше нов. Влезе, представи се, разгледа го, но излезе с празни ръце, защото нищо от предлаганото не можеше да се сравни с онова, което беше видяла при Изабел Скейн.

Отново вкъщи, срита обувките си, преоблече се в къси панталони и тениска и след като хвана разрошената си коса на кок, отвори папката от Бордо и започна да размества листовите.

Разместваше листовете. И продължи да ги размества още известно време.

Липсваше ѝ мотивация за работа, затова се огледа с какво друго би могла да се захване, но нищо не ѝ идваше наум. Чувствайки някаква празнота, отиде до прозореца, скръсти ръце и се загледа с празен поглед към улицата.

Минута по-късно забеляза мъжа. Той стоеше, облегнат на оградата на една от къщите на срещната страна, носеше бейзболна шапка, тъмни очила, джинси и маратонки. До краката му беше захвърлен сак. Беше вдигнал поглед към прозореца ѝ, позата му издаваше напрежение и тревога. Можеше да го вземе за пласъор на марихуана, ако не беше огромният букет от жълти цветя. От Никол? Малко вероятно. Нещо в начина, по който стоеше, по който дънките очертаваха бедрата му, без да са нито прекалено тесни, нито широки, в позата му с леко разтворени крака, сякаш се намираще на палубата на лодка, ѝ се стори много познато. И преди всичко пуловерът му.

Сърцето ѝ внезапно спря, когато истината се стовари върху ѝ. Беше мечтала за това, но не се бе осмелявала да се надява. Романтиката и реалността нямаха нищо общо. А тук не беше Куинипиг в мъглива, пропита с миризмата на изгорени дърва лятна утрин, а Бруклин в горещ и мрачен септемврийски следобед.

За един кратък миг, вече с ускорен пулс, тя си даде сметка какво му бе коствало да дойде, но продължаваше да стои като закована за пода, неспособна да повярва на очите си.

Примигна бързо, но той не изчезваше.

Истински.

Внезапно я обзе някаква лекота, тя се втурна боса от апартамента и като в сън се спусна по стълбището. Отвори рязко външната врата, но спря на най-горното стъпало. С шапка и очила, с дънки, маратонки и дори с цветя би могъл да е всеки. Но никой друг не би носил ирландски пуловер в трийсетградусовата жега, още по-малко пък пуловер с неравномерно изплетени редове на лявата страна на предницата и широки рамене.

Сграбчила парапета от ковано желязо, заслиза бавно по стълбите, без да откъсва очи от него, сякаш се страхуваше да не изчезне. Не

спря, а прекоси тротоара и стъпи на платното, без да се огледа в нито една от двете посоки.

Лицето му имаше бронзов тен след лятото на Куинипиг, но страните му бяха поруменели под него и макар да не можеше да види много заради шапката, очилата и високата яка, челюстта и вратът му бяха влажни.

— Познавам ли ви? — попита с чувството, че сърцето ѝ се е качило в гърлото.

— Надявам се — отвърна ѝ той с нисък, дрезгав глас. — Защото аз съвсем не мога да се позная.

— Чувстваш се странно?

— Много.

— Заради града?

— Отчасти.

Внезапно през съзнанието ѝ мина мисълта, че може би беше дошъл да се сбогува с нея, на което можеше да се отдаде смущението му. Но целият този път?

— Със самолет ли пътува?

— Мразя самолетите.

— Но и никога не напускаш Куинипиг — напомни му меко и пристъпи напред, обнадеждена. — Значи си шофирал?

Той погледна нервно надолу по улицата към мястото, където беше паркиран синият му пикап.

— Трябва да си купиш талон за паркиране.

— Мога да го платя. Ще го вдигнат ли?

— Зависи колко дълго ще останеш. — Но още не бяха стигнали дотам. — Как е Мечо?

— Души навсякъде и те търси.

Нещо се сви в гърлото ѝ. Кучето винаги го правеше. Но защо то, а не Лео? Може би защото неговата любов беше безусловна. И защото любовта към кучета беше позволена.

Но тъй като Мечо го нямаше тук, а Лео беше, у нея се надигна копнеж да ѝ бъде позволено да го обича. Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя стисна устни, за да не треперят, но това не помогна. Вдигна се на пръсти, обви ръце около врата му и притисна лице към гърдите му. Той миришеше на пот и на сапун, на бор, на лавандула, на валериана, на градински чай, на мащерка, на мента, на пържени миди,

на рибена чорба, на плаж и на океан. Миришеше на Куинипиг. Той беше Куинипиг.

Неспособна да се въздържа повече, тя захлипа — тя, Шарлот, която никога не плачеше, освен пред Лео. Издавайки гърлен звук, той я прегърна с една ръка, притисна я към себе си, а с другата отметна непокорен кичур от лицето ѝ и започна да я целува по косата, плъзгайки устни надолу към скулите. Шарлот се отдръпна.

— Защо се забави толкова? — попита глухо.

Би могъл да възрази, че беше пътувала, току-що се беше върнала и първа го беше изоставила, на което тя със сигурност щеше да му отговори, че има и такива неща като мобилни телефони, есемеси и електронна поща.

Вместо това, сбито и с известна самоирония, той ѝ отговори:

— Бавно се уча.

Гневът ѝ мигом се изпари, сърцето ѝ сякаш се разтопи. Можеше да живее с тази откровеност и сещайки се за нея, тя каза, като преглътна с усилие сълзите си:

— Изглеждам ужасно.

— Красива си — погледна я открито той.

Но очите му оставаха в сянката на шапката и очилата. Обзета от неистово желание да ги види, тя ги свали бавно и затаи дъх. Те бяха зашеметяващо сини, без следа от неодобрение или пренебрежение, просто дълбоки, пълни с нужда, желание и страх.

Тогава устните му се раздвижиха. Ако погледът ѝ не беше замъглен от сълзи, сигурно щеше да разчете думите. Но тъй като не виждаше ясно, попита:

— Какво?

Втория път го прошепна.

Сърцето ѝ спря.

— Отново — насърчи го шепнешком.

— Обичам те — каза Лео не високо, но интимно и открито, дотолкова в неговия стил, че нямаше как да не му повярва.

Пулсът ѝ отново се ускори. Но очите му си оставаха все така тъмни, тревожни и пълни със страх, че може само да примигне и да затаи дъх.

— Все още ли е там? — попита със същия приглушен глас.

Тя се усмихна и въздъхна.

— Не си е отишла, Лео. Винаги е тук. Точно това се опитвах да ти кажа. Когато е истинска, не изчезва.

— Истинска ли е?

Шарлот кимна. Погледът ѝ попадна върху цветята, които продължаваше да държи в ръка. Тогава я осени внезапна мисъл, която я накара да го погледне намръщено:

— Кога дойде?

— Преди час. Мислех, че ще се прибереш с такси. Изглежда, си хванала по-ранен полет.

— Никол ти е казала.

— О, да — провлече шеговито той по начин, който тя добре си спомняше. — При известни условия. Тя ме мрази.

— Не е вярно. Сигурна съм, че става въпрос за гордост и чист инат. Но ако ти се е обадила, за да ти каже кога се прибирам и че трябва да си тук с цветя...

— Цветята бяха моя идея — заяви той и като потвърждение на думите му в този момент спря ван с логото на местния цветарски магазин, изписано от двете му страни.

Няколко минути по-късно Шарлот държеше в ръцете си най-невероятно аранжирания букет от диви цветя, който беше виждала през живота си. Естествено, беше доста грозен, но това беше начинът Никол да ѝ намекне колко по-красиви са през есента дивите цветя на Куинипиг и че трябва да отиде лично, за да се увери.

— Ще увехнат бързо — заяви тя и погледна жълтите рози. — Но не и тези. Трябва им вода. Искаш ли да се качиш?

— Господи — каза на един дъх той, — вече си мислех, че никога няма да ми предложиш. Тук е адски горещо.

— Така е, защото носиш дебел, ръчно плетен пуловер. И защо в тази жега?

— Защото е единственото нещо, което ме държи цял.

Едва бяха успели да потопят розите във вода, преди пуловерът да изчезне заедно с ризите, панталоните и останалите дрехи, и то при включен климатик, но нуждата им да бъдат заедно, беше непреодолима. Правиха любов няколко пъти на пода, в леглото, под душа и после в обратния ред. Шарлот никога не бе била толкова

ненаситна, но от друга страна, беше прекарала цял месец без него, освен това го обичаше.

Не че Лео не беше на ниво. Всъщност беше невероятен. Освен това за първи път беше многословен, повтаряйки й отново и отново, че я обича. Не мислеше, че някога ще се умори да го чува.

Когато следобедът премина във вечер, трябваше да обсъдят и някои практични въпроси, като паркирането на колата и купуването на нещо за вечеря, с които бързо се справиха. Пикапът се премести зад джипа, на алеята пред къщата на нейни приятели през няколко преки, после си взеха тайландска храна, каквато Лео никога не беше опитвал, затова поръчката направи Шарлот. Някои ястия му харесаха повече от другите, но още преди да бяха изяди всичко, Лео започна да дреме. След като беше пропътувал с пикапа целия път от Куинипиг до Рокланд предишния следобед и бе станал в три сутринта, за да избегне задръстването и ужаса от големия град, беше изтощен.

И така Лео, нейният нощен рицар на острова, я бе завлякъл към леглото й в Бруклин, където я бе любил нежно и страстно още веднъж, след което беше заспал дълбоко. Но не и тя. Изобщо не беше изморена. Беше твърде превъзбудена, прекалено смаяна да го гледа в собственото си легло, за да затвори очи дори за миг.

Освен това малко преди да заспи, той бе извадил от сака си някакъв ръкопис.

— *Следващата книга?* — бе възкликнала развълнувано тя.

Той бе поклатил глава, пъхайки свитъка в ръката й. После бе легнал с лице към нея, бе подпъхнал възглавницата под главата си и бе затворил очи.

Шарлот се взираше в него. След като й стана ясно, че няма да й даде никакви обяснения, защото вече спеше дълбоко, започна да разгръща страниците. „Корените и други такива гадни неща“ беше първото, което прочете. Отгърна следващата. *За Шарлот*.

Тя преглътна с усилие и започна да чете.

Това никога нямаше да бъде публикувано, разбира се, но не защото не беше добре написано. Той беше естествен и това си личеше от самото начало. Само за три седмици беше събрал няколкостотин страници и прозата звучеше точно толкова лирично, колкото и в „Сол“,

а Шарлот знаеше, че за толкова кратко време нямаше как да успее да ги редактира. Тук се описваше катарзисът в най-суровия му вид — описание на трийсет и осем години бързи победи, помрачени от гняв, възмущение и страх.

Това беше неговата собствена, много лична история, може би написана за Шарлот, но започната заради него самия. И преди ѝ беше разказвал сюжета, но сега наблягаше на чувствата, които бе изпитвал към майка си и към острова. Пишеше за мечтата си да има баща. Пишеше за непокорството и тъгата, за срама и провала. За момичетата на острова, за любовницата си от Финикс, което изобщо не я обиждаше, защото тези взаимоотношения нямаха нищо общо с мъжа, когото познаваше. Описваше срещата си с нея на алеята пред къщата му посред нощ, какво бе означавало това тяхно лято за него и как, след като си беше заминала, в началото се бе чувствал като парализиран, после бе изпитал отвращение към себе си и страх, когато най-сетне бе разбрал какво трябва да направи.

И като начало се беше видял с баща си. Срещата не беше лесна за нито единия от двамата, тъй като нямаха обща история, липсваше връзката между бащата и сина, не умееха да контролират емоциите си. Лео беше брутално откровен, гневен и обвинителен и без съмнение доста арогантен, когато му разказваше за „Сол“. Естествено, не бе имал намерение да го прави. Знаеше риска, който поемаше, като се разкриеше, а и не се доверяваше на непознати.

Но романът беше нещо като жива връзка. Неразривно свързан с океана, с копнежите и мечтите на автора, той беше част от самия него.

Баща му беше по-възрастен, отколкото си го спомняше, наскоро пенсиониран от полицията, външно умееше да се владее, но и да слуша. Дали щеше да настъпи някакво затопляне? Лео не знаеше. Но тези часове на откровени разговори, които той възприемаше като изтръгване на гнилите корени, за да остане почвата чиста и обработена, бяха нещо, което трябваше да направи, преди да напусне щата Мейн за пръв път през живота си.

А трябваше да го напусне или поне да бъде готов да го направи. Взел присърце упреците на Шарлот, не си спести нито един упрек към себе си. Определяше се като тесногръд, егоист, страхливец. Неуверен като малкото момче, което някога беше спало навън сред билките, не

си приписваше нито едно положително качество, дори успеха на „Сол“. И въпреки това бе издигнат на пиедестал в очите на Шарлот.

Когато прочете последния ред, минаваше три часът, а думите му на няколко пъти я бяха разплаквали. Лео бе спал през цялото време. Не можеше да си го обясни. Нима не му се бе искало да види реакцията ѝ? Но не, даде си сметка тя. Използваше съня, за да не гледа, да не се тревожи, да не се страхува. И дори тогава помежду им имаше постоянна физическа връзка чрез докосване на крака, на ръката.

Сякаш усетил, че беше приключила, той се протегна, отвори първо едното си око, после другото, отърси се от сънливостта и веднага стана предпазлив. Чакаше я да заговори, но какво можеше да му каже? Беше преживял тревоги, каквито, въпреки собствената си самота, тя не можеше да си представи. А баща му? Човекът твърдеше, че Сесили го бе заплашила със саморазправа, ако се опита да се намеси в живота на сина ѝ, а той се бе чувствал достатъчно омаян от нея, за да ѝ повярва. Сесили така и не бе разбрала, че именно той беше насочвал адвоката, който бе издействал на Лео пет години затвор вместо заплашващите го десет, и пак той бе помогнал за отпадането на обвинението втория път, когато го бяха наклеветили.

Лео се протегна и докосна сълзите на лицето ѝ, но тя не искаше това. Не искаше и секс. Пъхна едната си ръка под него, другата обви отгоре и го прегърна достатъчно силно, за да му даде да разбере, че повече няма да му позволи да си тръгне. Постепенно той го осъзна и продължи да я притиска към себе си, докато тя спеше, притиснала ухо към сърцето му.

Когато най-после се събуди, обедното слънце хвърляше светли петна по килима и Лео заяви, че иска да излязат в града. Шарлот беше изумена.

— В Манхатън?

Беше си мислила, че би предпочел да го направи бавно, опознавайки стъпка по стъпка първо квартала ѝ. Манхатън беше истински шок за хора от други градове, още повече за такива от малък остров.

Но той кимна уверено.

— Пето авеню.

Когато се озоваха на открито и тръгнаха към метрото, той стисна ръката ѝ, сякаш животът му зависеше от това. Станция след станция

стигнаха до центъра на града и щом отново излязоха на улицата, погледът му изразяваше едновременно ужас и възхищение. Но беше хладнокръвен. О, да, беше хладнокръвен. Единствено бързото движение на адамовата му ябълка подсказваше смущението му, докато разглеждаше пътните знаци. Очевидно се беше подготвил, защото знаеше как работи системата. След няколко пресечки вече започна да следи номерата на сградите. Намери онзи, който му трябваше, отвори широката врата и застана отстрани.

Шарлот, за която номерът не означаваше нищо, за разлика от името на магазина, изписано над входа, го изгледа въпросително. Той само ѝ кимна с глава да тръгне пред него. Щом влязоха, отиде при първия консултант и с тих, поверителен глас попита как може да намери Виктория Харпър, която се оказва помощник-управител и вече беше говорила с него по-рано през седмицата. Ако Шарлот не беше вече изумена от *тактичността* му, щеше да се смяе минута по-късно, когато жената ги поведе към витрина, отрупана с диамантени пръстени. Елегантната мисис Харпър извади няколко, явно по предварителна уговорка с Лео по телефона.

Шарлот притисна треперещите си пръсти към устните си и си даде сметка, че дори да иска, не би могла да изрече и дума. Можеше само да се взира в пръстените, после в Лео, който ѝ се усмихваше със смесица от смущение, възторг и гордост.

— А ти какво очакваше? — попита той.

Тя слепешком потърси ръката му, която ѝ се струваше единственото реално нещо наоколо.

— Аз... Аз не... Не очаквах...

— Това не ли значи?

— Значи *да, да, да*, но... „Тифани“? — извика и прошепна с изумление: — Това е *прекалено*.

— Не и за мен — увери я той, — стига да ти хареса някой от тези.

Обичаше го. Нямахше нужда от пръстен. Но Лео го бе обмислил предварително и очевидно знаеше много добре какво прави. Ако се беше учил на изтънченост от измислените си герои, те си бяха свършили работата безупречно. Колкото и романтичен да беше в един такъв легендарен магазин, очите му бяха сериозни. Той искаше тя да е щастлива.

Шарлот разглеждаше пръстените. Всеки един беше изумителен. Повечето жени нямаха такъв избор и тя го оценяваше. Притискаше с ръка гърдите си и поразена, обхождаше с поглед красивите бижута.

— Ако не можеш да си харесаш от тези, има и други — нервно каза той. — Или можем да поръчаме нещо специално.

— Господи, Лео, не! — възкликна тя, стиснала с ръка гърлото си. — Тези са невероятни.

— Той знае какво иска — обади се Виктория с лек английски акцент. — Има чудесен вкус.

Шарлот се съмняваше, че собственият ѝ вкус е толкова добър, но погледът ѝ все по-често се връщаше към един от пръстените. Представляваше крушовиден диамант, обграден от по-малки, леко заострени диаманти. Допадна ѝ простотата му, както и отблясъците на камъните.

След минута беше вече на пръста ѝ. Тя едва си поемаше дъх от възнение.

Трябваше да се стесни, но практичният Лео беше включил и това в сделката. Избраният пръстен беше отнесен в бижутерското ателие на магазина за около час, през което време двамата се разходиха наоколо и той за първи път можа да види истинското величие на Манхатън, на центъра „Рокфелер“, на катедралата „Свети Патрик“. Сега Шарлот се беше вкопчила в него, удивена по-скоро от куража на бъдещия си съпруг, отколкото от всичко останало, което можеше да им предложи градът.

Когато се върнаха в „Тифани“, пръстенът вече ги очакваше, пръскайки отблясъци от червена кадифена кутийка. Шарлот възкликна стреснато, отново притеснена, че украшението беше прекалено скъпо, прекалено голямо, прекалено *съвършено* за обикновена жена като нея. Но Лео го извади, отпусна се на едното си коляно и ѝ предложи сърцето и ръката си. Тя не каза нищо. Не беше необходимо. Разбра думите по смутеното уязвимо изражение върху любимото лице, сякаш бяха изречени високо и ясно.

Докато се усмихваше през сълзи, тя протегна към него треперещата си ръка. Той сложи пръстена на безименния ѝ пръст, после се изправи, зарови ръце в косата ѝ и я привлече към себе си за проста, откровена целувка. Едва когато се отдръпнаха един от друг, тя

чу аплодисментите на наблюдателите и засрамена и щастлива едновременно, скри лице в извивката на врата му.

Нямаше как да се получи по-красива сцена, дори ако сценарият беше писан лично от него.

ЕПИЛОГ

Юни завинаги щеше да си остане любимият месец на Шарлот на Куинипиг. Обожаваше виолетовите и розовите цветове на новите цветя и миризмата на влажна земя. Обичаше пенливата скука на морето, което се възстановяваше след дъждовен ден, а в онези ранни утрини, преди мъглата да се вдигне и слънцето да стопли въздуха, нямаше нищо, *нищо* по-хубаво от пукащите в огъня дърва, вълнените чорапи и чаша топъл шоколад.

Тази сутрин имаше топъл шоколад, но след като Лео се беше върнал в леглото, нямаше нужда нито от огън, нито от вълнени чорапи. Облегнат на таблото, той пишеше на лаптопа си, но се обръщаше към нея всеки път, щом усетеше погледа ѝ.

— Честита годишнина — прошепна тя, обвила длани около чашата.

Той повдигна учудено едната си вежда.

— Тя е чак през октомври.

— Точно преди година за първи път дойдох тук една нощ и те видях на покрива.

Развеселен, той се замисли.

— Само преди година?

— Странно, нали?

Лео разпери ръце, за да се притисне към него. Нима не бяха прекарали така целия си живот? Но не. Бяха дошли от различни места, което бе превърнало връзката им в истинско предизвикателство. И все пак, колкото и лесно да беше за нея да приеме неговата гледна точка, най-много я удовлетворяваше лекотата, с която той все повече се приближаваше към нейната.

Не че бе възникнало разногласие за бърза сватба, и то на Куинипиг. Лео държеше на скромно тържество, а Шарлот би била щастлива, ако можеха да си разменят брачните клетви на края на кея или сред билките в градината му. Но местните хора категорично бяха

заявили, че искат да присъстват, а тя обичаше общността, в която се омъжваше.

— Това е почит към теб — увери го тя, когато той видимо се притесни от мисълта за очакващото ги множество. — По този начин искат да ти покажат, че знаят за тежкото ти детство, разкайват се, задето не са направили повече за теб, и искрено те харесват. Те те обичат, Лео.

В крайна сметка хората от острова организираха сватбата, което напълно я устройваше, защото нямаше представа от подобни неща и целият ѝ опит се изчерпваше със сервиране на вечеря за четирима... и то с поръчана отвън храна. Никол ѝ бе предложила помощта си и лично бе купила сватбената ѝ рокля. Но беше прекалено заета, постоянно пътуваше между Филадельфия и Ню Йорк, подготвяше с редакторката си издаването на готварската книга и подкрепяше емоционално Джулиан, чието бъдеще все още беше неясно.

Церемонията се проведе в църквата. Шарлот искаше да се придържат колкото е възможно по-близо до традицията, беше облечена във великолепна бяла рокля, косата ѝ се спускаше свободно на къдрици върху раменете, ноктите ѝ бяха лакирани в синьо, а Мечо вървеше до нея по пътеката. Движеха се бавно. Неговото извинение беше артритът, а нейното — обувките с десетсантиметрови токове, които Никол бе настояла да ѝ заеме. Бяха захвърлени в разгара на тържеството, започнало с шампанско на стълбите на църквата, минало през предястията в „Грилът“, вечерята в „Чаудър Хаус“ и завършило с танци във вътрешния двор на къщата на Никол.

Бащата на Лео, макар от големия град и с дългогодишна история в обществените служби, се чувстваше неловко сред хората на острова. Познаваше повечето от тях, но ако те не го обвиняваха, че бе изоставил Сесили, не можеха да му простят, че беше пренебрегнал сина си. Държаша се любезно, но даваха ясно да се разбере, че не хранят добри чувства към него. Джулиан, който виждаше повечето от местните за първи път, бе намерил разговорите с него доста приятни, така че, ако не друго, човекът поне не се беше чувствал изолиран.

— За какво се замисли? — попита я в този момент Лео и сложи ръка върху доста издутия ѝ корем. Беше бременна в седмия месец. Щяха да прекарат още четири седмици на Куинипиг, след което щяха да заминат за Ню Йорк за раждането.

— За баща ти. Трябва да го заведем на вечеря, преди да тръгнем за Ню Йорк.

— Защо?

Тя го погледна с укор.

— Защото ти е баща. И защото е дядо на М. Л. — М. Л. означаваше Малкия Лео, макар той да беше непреклонен, че не иска да кръстят детето на него. Предпочиташе Етън, като героя от „Сол“. Шарлот също харесваше името, но всеки път, когато си представеше малкото голо същество в утробата си, ѝ се струваше, че Малкия Лео звучи по-момчешки от Малкия Етън.

Лео не отговори. Тя знаеше, че накрая ще отстъпи по въпроса за баща си. Винаги го беше правил, пък и не се виждаха кой знае колко често. Той със сигурност не играеше значима роля в живота им. Но пък двамата с Лео имаха еднакви гени. С характерното си непоправимо любопитство беше намерила общи интереси с него по време на разговор за добива на гранит в Мейн като неразривна част от историята на щата и за който той очевидно знаеше много.

Ставаше въпрос за корените. Най-после беше пуснала свои и беше жадна за още. Без изобщо да се срамува от това, тя се сгуши в него.

Лео повдигна глава, за да вижда лицето ѝ.

— Познавам тази самодоволна усмивка. Сега пък какво има?

Шарлот сви рамене, засмя се и посочи с поглед компютъра му.

— Мисля си колко далече стигна.

— В буквалния смисъл?

— И в него.

Той работеше над втората си книга — втората след „Сол“, и беше стигнал до шестнайсета глава, ако можеше да се вярва на екрана на монитора. Твърдеше, че Шарлот е неговата муза, но тя знаеше истината. След като беше прогонил преследващите го демони, съзнанието му се беше отворило. Никога нямаше да обича пътуванията така силно, както обичаше Куинипиг, но светът му беше започнал да се разширява. След Ню Йорк бе дошъл меденият им месец в Нова Зеландия, после седмица в Източна Европа, където Шарлот имаше служебен ангажимент, накрая Исландия. Щом бебето пораснеше достатъчно, щяха да пътуват вече не заради нейната работа, а заради неговата.

С помощта на адвоката си Лео беше наел агент, който продаде авторските права върху втората книга на Крис Молдън за сума, за каквато дори не беше мечтал. Беше я написал през четирите зимни месеца и след като бе доказал на себе си, че може, веднага бе подписал друг договор. Една от клаузите му категорично забраняваше да се разкрива истинската самоличност на писателя и макар издателят му да възразяваше против тази конфиденциалност, Лео оставаше непреклонен. Нещо повече — щеше да общува единствено с агента и редактора си, при това само в кантората на адвоката си. Малко параноично? Може би. Но всички искаха книгите му, затова приемаха условията.

С аванса, получен за втората книга, Лео купи къща в Бруклин, където прекарваха повечето от времето си за работа, седнали на поставени под ъгъл бюра. Мечо винаги ги придружаваше, обикновено прекарвайки в сън продължителните пътувания, твърде стар, за да се впечатлява от променящата се обстановка и дори от необходимостта да ходи с каишка. Към нея Лео определено имаше повече отношение. Когато беше с кучето, се осмеляваше да прави по-големи разходки из града. После идваше реалността, свързана с болницата. След като беше приел, че Шарлот в никакъв случай няма да ражда у дома, започна да посещава курсове за бъдещи родители, за да потисне обземащата го тревога. Помагаше и това, че Никол и Джулиан правеха същото във Филадельфия, тъй като тя трябваше да роди три седмици след Шарлот.

А Джулиан? Осем месеца след трансплантацията той се чувстваше удивително добре. Въпреки че симптомите на заболяването му бяха отшумели, от болницата не му разрешиха да оперира. Сигурно бе знаел, че ще стане така. Тази врата беше завинаги затворена пред него и той го понасяше тежко. После се бяха появили други възможности. По-често от всякога се появяваше по телевизията вече по проблемите на множествената склероза, говореше по различни симпозиуми и работеше за развитието на експерименталната медицина. Всичко това служеше като добра реклама за блога и готварската книга на Никол.

Откъм нощното шкафче се чу вибриращ звук, Шарлот се протегна тромаво, взе телефона си и остави на негово място чашата.

— Само исках да те чуя — каза Никол. Поради напредналата бременност беше започнала да се задъхва, от което гласът ѝ бе станал

по-висок от обичайно. Но вече не беше толкова бърлива. През изминалото лято беше израснала. Кое то не беше лошо.

Всъщност за Шарлот беше дори много добре, тъй като се чуваха всеки ден, а често дори по няколко пъти. Разменяха си съвети, споделяха оплакванията и страховете си. Тъй като се опитваше да приключи с ангажиментите си, кратките разговори и съобщенията вършеха работа.

— Добре ли си? — попита тя.

— Не съм особено щастлива с тези допълнителни килограми, но имам страхотна новина — отвърна Никол, очевидно опитвайки се да потисне въодушевлението си. — Подготвя се трето издание. — Готварската книга беше излязла точно за Деня на майката с промоция за летните разпродажби. Тъй като те тепърва започваха, всичко работеше в тяхна полза. — Направо са във възторг. Впрочем редакторката ми каза, че не е задължително, ако имаш киселини, бебето да се роди с коса. Тя през цялото време е страдала от тях, но детето ѝ се появило съвсем гологлаво.

Шарлот се разсмя.

— Аз нямам киселини, но хълцам. Какво означава това? — Усети как леглото се разклати, когато Лео се настани до нея.

— Синдром на дефицит на внимание при хиперактивност? — подхвърли Никол.

— Надявам се да не е — отвърна Шарлот, като покри с ръка ръцете на Лео върху корема си.

— Може да стане танцър.

— За бога, Никол.

— Имах предвид степ танцър.

— Ти това ли искаш за твоя син?

— О, не. Ако имам момче, то ще стане учен, нещо като баща си, но ако е момиче, нямам нищо против от нея да излезе балерина.

Шарлот чу само половината от казаното. Лео хапеше с устни ухото ѝ.

— Добре, Ники. Сега трябва да затварям. Ще ти се обадя по-късно. — Прекъсна връзката, пъхна телефона под възглавницата и усмихната, се загледа в него. — Какво си намислил?

— Нещо — измърмори той, въпреки че тя вече го усещаше. Пъхна ръка под тениската ѝ — всъщност една от неговите, и я погали

по гърдите. — Кога идва?

— Скоро — успя да изрече тя и бързо се предаде на умелите му пръсти и подвижни устни.

— Не бебето. Никол.

— Следващата седмица — отвърна Шарлот, като дишаше тежко.

Анджи беше вече на Куинипиг, за да приготви къщата за сезона, и не беше на себе си в очакване на двете предстоящи раждания. Том беше пристигнал с нея, за да ѝ помогне, но щеше да си тръгне малко преди идването на Никол. Междувременно обаче тя беше започнала да се примирява с него, след като Боб го нямаше вече осемнайсет... въз... двайсет... въз... колкото и там да бяха месеца. В момента Шарлот нямаше как да мисли трезво, защото ръката на Лео се плъзна между бедрата ѝ. Когато повдигна краката ѝ и влезе в нея, тя извика от красотата на изпитаната пълнота. Помежду им винаги бе съществувала химия, но когато се прибавеше и емоционалната, удоволствието ставаше неповторимо. И това беше нещо, което не бе изживявала с никого друго.

Въпреки че той едва се движеше, възбудата ѝ нарастваше. Дори толкова бавно, вътре в нея лумна познатият огън, а малко след това долавяше само учестеното му дишане до ухото си, топлината на влажното му тяло до гърба си и утихващите спазми дълбоко в себе си.

Когато всичко свърши, тя се изтърколи в леглото, улови го за брадичката и се загледа в тъмносините очи, каквито отчаяно се надяваше да има и детето им.

— Мразя да не мога да те виждам — каза шепнешком.

— Не искам нищо между нас.

— Дори собственото ти дете?

— Не. Дори него — отвърна той и ѝ отправи широка усмивка. Напоследък го правеше често. Това не беше мрачната усмивка на самотното момче със залепнала слама по раменете, което се страхуваше да лети, а самодоволната усмивка на един щастлив мъж.

Сякаш изгубена в нея, тя не можеше да заговори, но можеше да го гледа и да усеща нишката на споделената любов, която ги свързваше.

Той повдигна едната си вежда и сложи ръка зад ухото си.

— Няма ли какво да ми кажеш?

Шарлот се усмихна в отговор, доволна и щастлива не по-малко от него, и само поклати глава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.